

Giới thiệu Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương

Thể loại: Huyền Huyền, cổ trang, cung đấu, xuyên không.

Nàng quận chúa kiêu ngạo của Đông Tề Quốc nổi danh vì dung mạo và cá tính của mình. Đông Tề Quốc vì nàng mà vài lần hao hụt quốc khố, vừa kiêu ngạo lại ương ngạnh, không ai có thể khống chế được nàng. Theo dòng lịch sử, Đông Tề Quốc cũng dần đi đến diệt vong, còn nàng lại trọng sinh ở thế kỉ 21. Lần này nàng quận chúa kiêu ngạo lại hết lòng cầu học, chuyên cần chăm chỉ, đến mức có thể lấy được 7 bằng tiến sĩ y học, muốn cứu người để bù đắp lại tất cả...mSự thay đổi kì lạ của nàng là như thế nào? Tính cách của một người đầu thế đại biến như vậy? Phía trước kiêu ngạo bao nhiêu giờ lại thu mình bấy nhiêu. Trước đây ngang ngược, giờ lại muốn hành y cứu thế... Nàng cuối cùng là thiện hay ác? Là thiên thần hay ác quỷ?

Ở đầu cũng thế, tài giỏi quá cũng có người ganh kẻ ghét, nàng bị người ta hại chết, mà khi nàng tỉnh lại nàng bỗng nhiên trở thành Thanh Uyển Ca của kiếp trước, một Thanh Uyển Ca 10 tuổi, nàng vui mừng khôn xiết vì được trở về lúc còn nhỏ, để nàng có thể thay đổi được tất cả....

Có điều nàng tính không bằng trời tính, nàng đã xuyên không đến một thế giới song song trái đất, ở đây họ lấy cường giả làm đầu, ai tài giỏi thì càng được coi trọng, vì thế làm quái nào nàng từ một quận chúa kiêu ngạo trở thành một nữ nhân bất tài vô dụng bị người khác khinh thường.... Sống ở thế giới này, nàng còn bị ép phải gả cho Chiến vương- Lục Phong làm Chiến vương phi. Kể trên thiên hạ đều nói nàng bất tài, nàng phải cho bọn chúng thấy nàng tài giỏi tới mức nào. Từ đó hành trình của vị quận chúa bất tài bắt đầu..

Bạn đang đọc truyện *Wương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quận chúa thất thế

"Khởi bẩm hoàng thượng, quận chúa tháng này đã tiêu hết 30.000 lượng vàng, rồi đó ạ."

- - - - -

"Hoàng thượng, quốc khố lại vì quận chúa mà thiếu hụt nữa rồi."

- - - - -

"

Hoàng thượng xảy ra chuyện lớn rồi, Tây Tề quốc khởi binh muốn đánh bại chúng ta đó hoàng thượng."

- - - - -

"Hoàng thượng không hay rồi, quốc khố hết sạch rồi, chúng ta không còn đủ lương thảo để chống lại kẻ địch nữa rồi."

- - - - -

"Đều là người, Thanh Uyển Ca, là thứ yếu nữ nhà người khiến cho quốc khố thiếu hụt để chúng ta phải thua thảm hại trước Tây Tề, trước khi bọn ta chết cũng phải giết chết người."

- - - - -

"Haha giết ta đi, ta là quận chúa của đất nước này, phụ thân là huynh đệ họ hàng của hoàng thượng, mẫu thân là An Nhân công chúa của Bắc Tề quốc, ta sinh ra đã có quyền kiêu ngạo bằng trời, ta là vị quận chúa kiêu ngạo nhất hahaha."

- - - - -

"Từ Uyển Ca đều là tại người, tại sao cái gì người cũng giỏi hơn ta, ta không tin cả đời này ta đều thua người, hôm nay ta giết người rồi, người sẽ không còn là người giỏi nhất nữa, 7 bằng tiến sĩ y khoa thì sao, nó có thể cứu được người không? Người hãy chết đi, Từ Uyển Thanh."

- - - - -

(Ta vốn dĩ là một quận chúa kiêu ngạo bằng trời, đất nước của ta vì ta mà chết, thần dân của ta vì ta mà chết, còn ta lại được trực tiếp chuyển sinh tới thế kỷ 21 này, ta tự hứa với lòng mình phải dùng kiếp này để bù đắp những chuyện đã qua kia, ta cố gắng họ hành, cố gắng luyện tập, ta trở thành bác sĩ với ước mơ cứu được càng nhiều người càng tốt, ta phòng trước tính sau cũng không thể tính được, tài giỏi quá sẽ bị người khác ghét, ta vậy mà lại bị bạn thân của mình hại chết, haha thật là nực cười, chẳng lẽ Thanh Uyển Ca ta đây vĩnh viễn không thể trả hết nợ của bản thân mình sao....)

- - - - -

Tiếng nói trong đầu vừa kết thúc, bỗng có một giọng nói khác xuất hiện, có điều giọng nói kia y như rằng quát tháo, nạt nộ.

"Còn không mau lên, thu dọn hết đi, mau mau chuyển con nha đầu đó đi tới Từ Vi viện cho ta, mau lên... con nha đầu này sao chậm chạp quá vậy!!!!"

"Từ ma ma, vương phi vừa mới chết không được bao lâu, quận chúa lại đang bệnh....Người có thể thương tình để quận chúa ở lại đây thêm một ít ngày được không?"

Từ ma ma đẩy tiểu nha đầu đang quỳ xuống van xin mình kia ra, quát to.

"Ồ lại ít ngày? Ta nói cho người biết Túc Liên viện này là để cho đích nữ của vương phủ ở, hiện giờ nhị di nương đã làm chủ mẫu thì đương nhiên căn phòng này phải chuyển lại cho đại tiểu thư ở, còn tam tiểu thư phải dọn đến Từ Vi viện ở, không nói nhiều nữa dọn mau lên."

Nàng bị một đám người làm ồn ào nên thức giấc, nhìn đống hỗn độn trước mặt mình mà không hiểu chuyện gì hết, tiểu nha đầu kia lập tức chạy tới chỗ nàng nói.

"Quận chúa hay quá người cuối cùng cũng tỉnh rồi, quận chúa người có khát nước không nô tỳ đi lấy nước cho người."

Nàng nhìn tiểu nha đầu nước mắt đầm đìa đang nói chuyện với nàng kia, nàng hết sức ngạc nhiên bởi đó là Tiểu Hoa tỷ nữ thân cận nhất của nàng khi nàng còn làm quận chúa, lúc này nàng mới để ý căn phòng và những người đi qua đi lại, bọn họ quần áo, tóc tai và cảnh vật trang trí trong căn phòng đều là những thứ cổ đại.(Sao lại thế này chẳng lẽ mình xuyên không rồi, không đúng có tiểu hoa và căn phòng này nhìn rất quen mắt lẽ nào...). Nàng nắm lấy tay Tiểu Hoa hỏi.

"Ta hỏi em năm nay là năm bao nhiêu, còn nữa đây là đâu?"

Tiểu hoa nhìn nàng nước mắt chảy xuống nói.

"Tiểu thư có phải người ngủ lâu quá mà quên rồi không? Đây là Cảnh vương phủ, còn năm thì, năm nay là năm Phong Tề thứ 24 rồi ạ."

Nàng bàng hoàng(Không thể ngờ mình lại được trọng sinh trở về năm 10 tuổi thật hay quá, nếu như vậy mình có thể thay đổi tất cả rồi). Nàng nắm tay Tiểu Hoa nói.

"Tốt quá rồi, Tiểu Hoa ta muốn đi gặp mẫu thân, mẫu thân đâu?"

Tiểu Hoa nghe thấy nàng nói vậy, nước mắt đầm đìa nói.

"Tiểu thư, người...người đừng quá đau lòng... vương phi..."

Nghe Tiểu Hoa áp úp nước mắt nói, nàng bực mình gạt hời.

"Tiểu Hoa em nói đi, mẫu thân ta làm sao?"

Từ ma từ ngoài viện bước vào nhìn thấy nàng, bà ta chánh giọng nói.

"Á chà chà quận chúa của chúng ta tỉnh dậy rồi sao, người hỏi vương phi thế nào rồi hà, để ta nói cho người biết, bà ấy bị bệnh nặng không qua khỏi chết rồi. Giờ thì mong người mau dọn dẹp hành lý đi qua Từ Vi điện ở đi hà."

- -----Hết Chương 1-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nợ máu thì phải trả máu

Từng lời từng chữ của Từ ma ma nói, đối với nàng như sét đánh ngang tai, nàng không tin lắc đầu nhìn bà nói.

"Người nói dối, mẫu thân làm sao có thể chết được."

Từ ma ma hừ lạnh.

"Bà ấy chết vì bị bệnh, quan tài còn để ở Từ Đường đó, không tin thì đi xem đi."

Nàng chạy đi, Tiểu Hoa cũng chạy đi theo, tới gần Từ Đường nàng nhìn thấy một chiếc linh cữu, linh vị, còn có bức tranh họa lại người chết, người đó chính là mẫu thân của nàng, tên trên linh vị cũng là tên của bà ấy, nàng không tin chạy tới mở nắp quan tài, bên trong là thi thể của một người phụ nữ, mặc dù đã bắt đầu phân hủy nhưng dung mạo, xinh đẹp, hiền từ đó vẫn chưa mất đi, người đó chính sát là mẫu thân của nàng, nàng đưa tay sờ nhẹ khuôn mặt của bà, nắm lấy tay bà lần cuối, nhưng tay của bà đã bị biến đen một cách kỳ lạ, nàng đang định kiểm tra thêm một chút nữa thì có một giọng nói vang lên.

"Uyển Ca, con đang làm gì vậy, xuống ngay."

Nàng quay mặt lại nhìn, người vừa mới nói kia là phụ thân của nàng Thanh Trọng- Cảnh vương và nhị di nương Dư thị, nàng nhảy xuống chạy tới chỗ ông khóc lớn.

"Phụ thân... Uyển Ca nhớ mẫu thân lắm...!"

- Ông ôm lấy nàng, dịu dàng xoa nhẹ đầu nàng, nói.

"Uyển Ca ngoan, mẫu thân của con đã đi rồi, không đi trèo lên linh cữu làm phiền mẫu thân nữa có biết không?"

Nàng gạt đầu, dụi đầu vào ông ấy khóc nước mắt, ông ấy bế nhìn đám người Dư thị nói.

"Canh linh cữu cho tốt, ta bế con bé về phòng ngủ đã."

Ông quay lưng đi, bỗng Từ ma ma từ trong nội viện chạy tới chỗ của Dư thị nói.

"Bẩm vương phi mọi thứ đã được sắp xếp xong, có thể chuyển quận chúa tới Từ Vi viện được rồi ạ."

Thanh Trọng nghe thấy dừng bước quay đầu lại hỏi.

"Từ Tuệ, người nói ai là vương phi?"

Từ ma ma cung kính nói.

"Bẩm vương gia, lão nô là gọi Dư di nương."

Thanh Trọng cau mày nhìn Dư thị, ông quát lớn.

"Từ khi nào chuyện ai làm chủ mẫu của cái nhà này là do các người quyết định vậy hả, ta nói cho các người biết cái nhà này chỉ có duy nhất một chủ mẫu là Phụng Thư Anh-đại công chúa của Bắc Tề quốc, đích nữ duy nhất là Thanh Uyển Ca quận chúa, sau này còn kẻ nào dám mơ muốn làm chủ mẫu thì hãy tự mình rời khỏi cái nhà này đi, Dư thị lần đầu phạm lỗi được ân xá, lát nữa tới trước linh vị của chủ mẫu quý 1 canh giờ đi, còn Từ ma ma lập tức tới Cháp Pháp Đường linh tội."

Lời nói chắc như đinh đóng cột của Thanh Trọng làm trên dưới Cảnh vương phủ xanh mặt, đặc biệt là Dư thị, bà ta tính đi tính lại thế nào cũng không tính được Thanh Trọng không lập chủ mẫu khác, bà ta tức giận bước tới trước linh cửu quý xuống, còn Từ ma ma sớm đã tự mình đi linh tội, Thanh Trọng bế nàng về Túy Liên viện nhìn thấy đám người đang định dọn đồ của nàng đi mà bực mình nói.

"Lập tức đem những thứ này trả lại y như cũ cho bản vương, còn nữa sau khi trả lại sau tự mình tới Cháp Pháp Đường linh tội."

Đám hạ nhân nghe thế lập tức dọn hết đồ đạc để lại y như cũ, sau đó chạy đi mất, phụ thân nàng để nàng xuống giường, xoa nhẹ đầu nàng, sau đó đứng dậy nhìn Tiểu Hoa nói.

"Dạo gần đây người lúc nào cũng phải tức trực bên cạnh tiểu thư, nếu như con bé muốn ra ngoài thì hãy dẫn nó đi, để cho nó tự do, tự tại một chút."

"Vâng thưa vương gia."

Ông thờ dài rời khỏi phòng, nàng trở mình quay mặt vào tường, nước mắt tuôn rơi, nàng cắn răng(Lúc trước chưa từng làm gì cho mẫu thân, cứ tưởng khi quay lại đây sẽ có thể làm lại từ đầu, không thể ngờ mẫu thân lại chết không mình không bạch, tay của mẫu thân chuyển đen hoàn toàn không bình thường một chút nào, rốt cuộc là kẻ nào muốn ám hại mẫu thân ta, thù này ta nhất định phải trả, nợ máu trả máu).

- -----Hết Chương 2-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Kiểm tra tử thi

Trời dần chuyển tối, Tiểu Hoa thấy nàng vẫn nằm trên giường không nói gì nên lo lắng hỏi.

"Tiểu thư, người không ăn uống gì sao?"

- Nàng quay đầu lại nhìn Tiểu Hoa, mắt của nàng đã sưng đỏ hết lên vì khóc quá nhiều.

"Em đi lấy bánh phù dung tới đây cho ta."

Nghe nàng muốn ăn, Tiểu Hoa lập tức vui vẻ đi liền, trong căn phòng chỉ còn một mình nàng, ánh nến mờ ảnh, bầu trời đã chuyển tối hoàn toàn, nàng nhắm nước lại sau đó lại mở mắt ra, nhưng đồng tử của nàng đã chuyển màu, nó không còn là màu xám đặc trưng nữa, mà là một màu đỏ, đỏ thẫm như máu, ánh mắt lúc này sắc bén hơn nhiều, nàng đứng dậy mặc một bộ y phục màu đen vào, sau đó viết lên giấy về chữ.

"Ta đi dạo hóng mát, chút nữa ta sẽ tự về, đừng tìm ta."

Sau đó phóng lên nóc nhà mà lao đi như gió, nàng vừa đi vừa tự lẩm bẩm.

"Tình, ta khuyên người hãy tự trấn tĩnh lại bản thân đi, người chết thì đã chết rồi, người khóc thì có thể làm gì được nữa, hiện tại nhiệm vụ của chúng ta là phải tìm ra kẻ đã giết bà ấy, ta tin rằng với y học của người, người cũng biết rõ bà ấy không phải là bị bệnh mà chết."

Một lời nói khác vang lên trong đầu nàng.

"Ta biết rồi không cần người phải nhắc nhở, ta khóc đủ rồi, ta muốn báo thù cho mẫu thân, Nguyệt ta muốn đi tới Từ Đường xem xét thi thể của mẫu thân lần nữa."

Giọng nói kia vừa dứt, giọng của nàng lại lên tới một cách lạnh lùng.

"Tối rồi."

Nàng phóng người từ trên mái nhà xuống đất nhẹ nhàng, bước tới chỗ chiếc quan tài, nàng lại mở nắp ra lần nữa, thi thể đã bắt đầu bốc mùi, nàng cầm lấy cái tay của thi thể nói.

"Chỉ ta làm sao đi."

Giọng nói trong người lại vang một lần nữa.

"Hôm nay là mừng 2 không có trăng, ta mới có thể miễn cưỡng nói chuyện với người vào giờ này, giờ ta cảm thấy không được ổn cho lắm...ta muốn ngủ."

Giọng nói trong người nàng nhỏ dần đi, nàng bực mình nói.

"Tình, người không được ngủ, người ngủ rồi ta biết phải làm sao? Người biết rõ ta không giỏi y khoa bằng người, làm sao có thể kiểm tra thi thể được, Tình!"

Lần này nàng là tự nói một mình không ai trả lời cả, nàng bực mình lấy con dao nhỏ bên trong tay áo ra cắt một miếng mỏng trên gân mạch thi thể, lập tức máu chảy ra, đúng theo dự đoán của nàng, đó là màu của máu là màu đen sẫm hoàn toàn lập còn bốc mùi a-xít, nàng bỏ cánh tay xuống, sờ nhẹ quai hàm thi thể và nó dấu hiện của một sự lỏng nhẹ, cứ như bị ai bóp miệng đổ thuốc độc vào. (Vậy là như mình và Tình đã đoán đúng, đã có người ép mẫu thân cho bà ấy uống thuốc độc, nhưng là ai nhỉ? Mẫu thân mình rất ít qua lại với người khác hơn nữa cũng rất hiện lương, trừ hai vị di nương trong phủ không ưa bà ấy ra thì quả thật không còn người nào khác).

Vậy là nàng chắc chắn người giết mẫu thân nàng chính là một trong hai vị di nương kia, nàng sau khi xong việc lập tức đóng nắp quan tài lại, phóng lên mái nhà chạy về phòng, nhìn thấy Tiểu Hoa đang ngồi chờ mình ở trước cửa phòng, nàng phóng xuống đất đi bộ vào trong. Tiểu Hoa nhìn thấy nàng vui vẻ nói.

"Tiểu thư người cuối cuối cùng cũng về, nô tỳ đã đem bánh phù dung lên cho người rồi đây."

Nàng cười cùng Tiểu Hoa bước vào trong phòng, nàng nói.

"Lúc này ta có đi qua nhà bếp ăn rồi, những cái này muội ăn hết đi."

Tiểu Hoa không hiểu cho lắm, nhưng được nàng cho ăn hết mớ bánh nên vui vẻ ra ngay, nói.

"Tiểu thư người không ăn thật sao?"

Nàng cười gượng lắc đầu(Mới vừa giải phẫu người chết xong, ta cho dù là ác quỷ cũng không có tâm trạng ăn uống).

- -----Hết Chương 3-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thế giới song song

Trời mờ mờ sáng, nàng mở mắt, đồng tử kia vẫn là màu đỏ, bước xuống giường thay y phục rồi lại tự lăm bằm.

"Tĩnh, trời sắp sáng rồi, ta phải ngủ đây, người nhớ phải cẩn thận với từng người một trong căn nhà này, ta cảm thấy ở đây có chút gì đó rất khác với kiếp trước của ta."

Một giọng nói khác vang lên.

"Ta biết rồi, Nguyệt người hãy yên tâm."

Nàng nhắm mắt lại, bầu trời cũng vừa hùng đông, khi nàng mở mắt ra ánh mắt màu đỏ đã biến mất chỉ còn lại đôi đồng tử màu xám bình thường.

Từ khi nàng bắt đầu có ý thức ở thế kỷ 21, nàng nhận ra rằng mình có hai nhân cách khác nhau, khi mặt trời lên xuống cũng là lúc hoán đổi tính cách, hai nhân cách này của nàng khác biệt hoàn toàn, một thiên thần và một ác quỷ, một hiền lành một độc ác, vì dễ cho dễ phân biệt nên hai người đã đặt tên riêng cho nhau, nhân cách ban ngày thì tên là Tĩnh= sao, nhân cách thứ 2 là Nguyệt= trăng, Tĩnh là một người hiền lành dịu dàng, lại rất giỏi y thuật, chỉ biết một chút võ công, còn Nguyệt lại trái ngược hoàn toàn, Nguyệt là người kiêu ngạo, tàn nhẫn, thủ đoạn, cô không giỏi y thuật cho lắm nhưng lại cực kỳ giỏi võ công, nhất là ám sát, hai người là hai nhân cách khác biệt hoàn toàn nhưng khi hợp lại thì chính là Thanh Uyển Ca hoàn mỹ nhất, có hai thời điểm để hai người có thể nói chuyện với nhau một cách thường xuyên là lúc hoàng hôn và bình minh, rất hiếm để Nguyệt có thể xuất hiện vào ban ngày, chỉ trừ khi ở một nơi tốt tâm không có ánh sáng mặt trời chiếu vào, hai người mới có thể nói chuyện với nhau, còn muốn để Tĩnh xuất hiện vào ban đêm là những lúc không có mặt trăng, lúc đó cô mới có thể xuất hiện, giải thích cho hiện tượng này Tĩnh cho rằng Nguyệt chính là phần linh hồn ác của Thanh Uyển Ca kiếp trước, còn Tĩnh là linh hồn lương thiện của Thanh Uyển Ca ở thế kỷ 21. Tuy lúc ban đầu không thể quen với việc này nhưng dần dần cả hai đã quen và thích nghi được với tình trạng hiện tại của mình.

Nàng mở cửa phòng thì nhìn thấy Tiểu Hoa đã đợi ở trước cửa, khuôn mặt vui vẻ hỏi.

"Tiểu thư hôm qua người không ăn gì, người đói rồi phải không nô tỳ đi điểm tâm buổi sáng cho người."

Nàng nhìn Tiểu Hoa lắc đầu nói.

"Ta đúng là có đói nhưng ta không muốn ăn điểm tâm, em hãy cùng ta đi dạo ngoài thành được không?"

Tiểu Hoa nhìn khuôn mặt tươi tỉnh vui vẻ của nàng mà an tâm phần nào, gật đầu nói.

"Được chứ tiểu thư, vương gia đã nói rồi, người có thể tự do đi lại trong phủ mà."

"Ừm vậy ta đi thôi."

Nàng cùng với Tiểu Hoa ra ngoài dạo phố nhưng nàng cảm thấy kinh thành đã khác ở trong quá khứ rất nhiều, nhất là có một số người tuy là mặc đồ bình thường nhưng chỉ cần mang trên người một thanh kiếm thôi thì những người khác lại kính trọng và khiêm nhường với họ rất nhiều. Đi một hồi nàng nhìn thấy một căn tử lâu rất to và rộng, nhưng từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nó ở kinh thành, lúc trước hoàn toàn không có, trên bảng tiệm đề ba chữ.

"Nhiệm Thành Lâu."

Nàng định bước vào bên trong căn tử lâu xem thử có gì thì lại bị Tiểu Hoa ngăn cản, Tiểu Hoa nói.

"Tiểu thư sao người lại vào đó, người không thể vào đó."

- Nàng không hiểu cho lắm hỏi Tiểu Hoa.

"Tại sao lại không cho ta vào?"

- Tiểu Hoa nói nhỏ.

"Nhiệm Thành Lâu này là tòa Nhiệm Thành lớn nhất đế quốc của chúng ta, muốn vào bên trong phải có từ Lam lệnh bài trở lên mới vào được."

- Nàng nửa hiểu nửa không, hỏi lại Tiểu Hoa.

"Lam lệnh bài cái gì cơ?"

Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn nàng, thấy không mặt không hiểu gì của nàng mà thở dài, lập tức dẫn nàng đi tới một con hẻm ít người qua lại, nói.

"Trời ơi tiểu thư ơi, kiến thức cơ bản như thế mà người cũng quên được sao, để nô tỳ nói lại kiến thức cơ bản một lần nữa cho người nhớ. Ở đại lục Cửu Châu này của chúng ta lấy cường giả làm đầu.

*Cường giả= hiểu nôm na là người mạnh, mạnh hơn người bình thường nhiều.

Vì thế nên cứ ai càng mạnh càng được người đời coi trọng, kính nể, mà muốn biết một người có mạnh hay không là nhờ vào một loại lệnh bài đặc biệt, khi nhỏ máu lên lệnh bài đó lệnh bài sẽ phát sáng và cho biết được chỉ số sức mạnh của người đó. Có tổng cộng 12 loại lệnh bài, Bạch là nhỏ nhất, Huyền Cửu là lớn nhất, ở Đông Tần quốc chúng ta 1000 năm trôi qua vẫn chưa có ai có được sức mạnh này, đây là loại sức mạnh đặc trưng của mỗi con người, không thể tu luyện thêm được nữa, vd: sức mạnh là 500-700 thì tu luyện cả đời chỉ có thể lên được 700 thôi chứ không thể nào lên nổi 701."

Bảng chỉ số sức mạnh cho mỗi loại lệnh bài:

Bạch: 300-500.

Xám: 500-800.

Lục: 800-1200.

Lam: 1200-1500.

Linh: 1500-2000.

Hoàng: 2000-2500.

Phong: 2500-3500.

Mộc: 3500- 5000.

Kim: 5000-7000.

Thổ: 7000-9500.

Thủy: 9500-12500.

Hỏa: 12500-15000.

Tử sắc:15000-30000.

Huyền Cửu: 30000-50000.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thế giới song song ii

Tiểu Hoa nói tiếp.

"Đặc biệt những người từ Mộc lệnh bài trở lên có thể sử dụng được nguyên tố. Mộc thì sử dụng gỗ, hỏa thì dùng lửa...v...v. Không những thế những người đạt cách độ từ Phong lệnh bài trở lên còn có thể triệu hồi những linh thú từ năng lực của mình nữa. Chính vì vậy những người càng mạnh càng được coi trọng và ưu ái, riêng có Tử Sắc lệnh bài và Huyền Cửu là có thể sử dụng được ngũ hành vì vậy họ được coi là anh tài của anh tài, nói là nói như vậy nhưng trăm ngàn năm qua chỉ có ba người có Tử Sắc lệnh bài, còn Huyền Cửu thì chưa từng được gặp."

- Nghe những lời của Tiểu Hoa nói, nàng kinh nàng tới không thể tin được(Đây không còn là thế giới của mình nữa rồi, ở thế giới của mình quyền lực và địa vị mới là nhất, nhưng còn ở đây họ lại coi cường giả làm đầu, ở thế giới của mình là gì có chuyện chỉ số sức mạnh này nọ, đây chắc chắn không phải thế giới của mình, nói như vậy không phải là mình trọng sinh mà là mình xuyên không sao?).

Tiểu hoa nhìn khuôn mặt thất thần của nàng, lay nhẹ nàng nói.

"Tiểu thư, người không sao chứ?"

Nàng định thần lại lắc đầu nói.

"Ta không sao? À mà Tiểu Hoa nói như vậy lệnh bài của ta là màu gì?"

Tiểu Hoa áp úp nói.

"Tiểu thư người đừng buồn, người là Bạch lệnh bài."

Nàng mắt chữ A mồm chữ O không tin tin vào những gì mà mình nghe thấy.(Nói như vậy mình là hạng bét ư? Không thể nào, mình không tin).

Nàng lay người Tiểu Hoa.

"Kiểm tra hồi nào mà ta không biết?"

Tiểu Hoa bị nàng lay tới chóng mặt, nói.

"Tiểu thư từ khi người sinh ra, vương gia đã cho người thử rồi. Là Bạch lệnh bài."

Nàng thét gào trong đau đớn, nắm lấy vai của Tiểu Hoa nói.

"Vậy em là màu gì?"

Tiểu Hoa cúi mặt xuống không dám nhìn nàng, nói.

"Tiểu thư, em là Lam lệnh bài."

Nàng há hốc mồm, một nha đầu mà lại có thể mạnh hơn gấp 3 lần, sau này nàng biết sống sao. Nàng hỏi Tiểu Hoa.

"Trong vương phủ, à không là toàn kinh thành này có vương công quý tộc nào có chỉ số sức mạnh thấp như ta không?"

Tiểu Hoa áp úp nói.

"Không có ai cả, tiểu thư người...người đừng buồn, người dù gì cũng là quận chúa mà."

Nàng cười gượng.(Haha ở một thế giới lấy cường giả làm đầu mà ta lại là người thấp bé nhất sao này ta biết sống thế nào đây, ông trời ơi ông đây trùng phạm tôi sao).

"Vậy trong vương phủ, ai là người mạnh nhất?"

Tiểu Hoa vui vẻ nói.

"Tiểu thư yên tâm người mạnh nhất vương phủ là vương gia, người không cần phải lo, vương gia là Hóa lệnh bài đó, là một trong 10 người mạnh nhất đất nước của chúng ta."

Nghe Tiểu Hoa nói thế nàng cũng yên tâm phần nào, nhưng nghĩ lại nói của Tiểu Hoa nàng lại hiểu kỳ hỏi.

"Nói vậy người mạnh nhất ở đất nước chúng ta là ai?"

Tiểu Hoa cười, nói trong sự mền mọ.

"Tiểu thư cái này mà người cũng quên sao? Người mạnh nhất của đất nước chúng ta chính là Chiến vương gia, Lục Phong, ngài ấy chính là một trong ba người có sức mạnh Tứ Sắc trong truyền thuyết đó, 2 người kia đều đã quy tiên rồi, nói ngài ấy là người mạnh nhất đại Cửu Châu cũng không ngoa một tý nào."

Nàng nghe giọng nói như thần tượng người đó lắm của Tiểu Hoa mà phì cười.

"Chắc hẳn rất là đẹp trai?"

"Đương nhiên rồi, ngài ấy tuy mới 17 tuổi nhưng thần thái ấy, vẻ đẹp trai ấy, đẹp đến nỗi được mệnh danh là thiên hạ đệ mỹ nam kia mà, nhưng dù có thế nào đi nữa thì ngài ấy cũng không thoát được tiểu thư rồi."

- Nàng nghe Tiểu Hó hóa nửa câu cuối mà không hiểu hỏi.

"Cũng không thoát khỏi ý là sao?"

- Tiểu Hoa thở dài.

"Tiểu thư người quả thật đã ngủ lâu quá mà quên mất rồi, Chiến vương gia -Lục Phong chính là vị hôn phu của người đó."

- -----Hết Chương 5-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Vị hôn phu ngoài ý muốn

"Vị hôn phu?"

Một lời nói của Tiểu Hoa khiến nàng kinh hồn bạc vía, nàng từ khi nào lại có vị hôn phu, trong kiếp trước nàng tới chết tay nam nhân còn chưa nắm qua, sao ở đây lại có một vị hôn phu được, nàng lấy lại bình tĩnh chờ đợi Tiểu Hoa nói.

"Từ khi nào hôn sự này được kết?"

Tiểu Hoa cười trong sự mền mọ nói.

"Từ khi tiểu thư ra đời."

Nàng không thể tin được mình lại có thể hứa hôn với Chiến vương, nàng nhớ trong quá khứ Chiến vương là người duy nhất trực tiếp chống đối với nàng trong triều, tuy chưa bao giờ gặp mặt nhưng cả hai giống nhau nước với lửa, làm sao có thể kết hôn được chứ, nhưng trong đầu nàng bây giờ lại có một ý nghĩ khác(Chiến vương gia là người mạnh nhất đế quốc thậm chí là mạnh nhất đại lục này, nếu mình cưới hẳn há không phải ôm được một chỗ dựa cực kỳ lớn sao, ở cái này cường giả vì tôn này mình không thể tự do tự tại như trước kia được nữa, giờ chỉ có cách ôm cái đùi cực lớn ấy thì họa may mới có thể sống nổi). Thế là nàng quyết định ôm lấy cái đùi to khổng lồ đó, mặc cho những chuyện trong quá khứ. Nàng không mơ mộng nữa, nắm lấy tay của Tiểu Hoa nói.

"Tiểu Hoa, em nói xem Chiến vương gia đối hôn sự này, có thích hay không?"

Tiểu Hoa nghĩ ngợi một chút rồi nói.

"Thực ra em cảm thấy ngài ấy đối với cái hôn sự này cũng không đề tâm cho lắm, và từ trước tới giờ ngài ấy cũng chưa từng hỏi đến, chỉ là mẹ của ngài ấy quý phi nương nương, đối với hôn sự này có chút đồng ý, điều đó thể hiện là người có thể dựa vào quý phi.

Nàng nghe Tiểu Hoa nói vậy, cũng là yên tâm gất đầu(Nếu mẹ chồng đã thích mình, thì việc có thể bước vào vương phủ hay không có thể dễ dàng thêm một phần nào đó, tuy nói mình bẩm sinh kiêu ngạo thành thử Chiến vương gia trong quá khứ không thích mình, nhưng bây giờ lại khác, mình bây giờ chỉ là một cô quận chúa yếu đuối 10 tuổi, ngài ấy chắc là vẫn chưa ghét mình như lúc trước, nếu đã như thế vậy thì mình sẽ tấn công vào quý phi trước lấy được tình cảm của bà ấy, thì việc mình có thể bình bình an an sống trong vương phủ là điều có thể).

Nàng cười nhìn mặt mặt nhìn đã lên cao mà bước đi quay lại nhìn Tiểu Hoa nói.

"Còn không đi về ăn cơm trưa sao?"

Tiểu Hoa lúc này mới nhận ra bây giờ đã là giờ tỵ(khoảng 10 trưa) lập tức chạy tới chỗ nàng nói.

"Tiểu thư không nói thì muội cũng quên mất, chúng ta của đây nói chuyện này giờ đã tới giờ cơm trưa rồi, chúng ta mau về thôi."

Nàng cùng với Tiểu Hoa đi về Cảnh vương phủ, về tới nơi thì nhìn thấy có một cỗ xe ngựa ở trước phủ Cảnh vương, từ trên xe có một tiểu cô nương xinh đẹp mặc hồng y bước xuống tầm khoảng chừng 12-13 tuổi, nàng ta tuy xinh đẹp nhưng khuôn mặt lại hiện rõ vẻ kiêu căng ngạo mạn nàng nhìn kỹ người đó thì mới biết đó chính là đại tỷ cùng cha khác mẹ của nàng Thanh Uyển Ngọc, trong quá khứ nàng ta ba lần bốn lượt hãm hại nàng nhưng bất thành cuối cùng tức quá oán hận mà chết, nàng nhìn Tiểu Hoa hỏi.

"Đại tỷ của ta là loại lệnh bài gì?"

Tiểu Hoa cười ngượng gãi gãi đầu nói.

"Tiểu thư, đại tỷ thư là phong lệnh bài a."

Nàng ngạc nhiên, nàng không thể ngờ Thanh Uyển Ngọc lại có sức mạnh của nguyên tố, lần này nàng khó mà soi được nàng ta, nàng thờ dãi bước đến trước cửa phủ, Thanh Uyển Ngọc thấy nàng, cô tình bước tới cao giọng nói.

"Chà đây không phải là Tinh Liên quận chúa của chúng ta đây sao, thế nào vừa mới đi dạo về à, mẫu thân chết không đi coi linh cửu mà lại đi chơi thế này còn ra thể thống gì nữa."

*Tinh Liên là phong hiệu quận chúa của Thanh Uyển Ca.

Nàng nhìn khuôn mặt tự cao tự đại của nàng ta mà nhớ lại bản thân lúc trước, nàng không nói gì trực tiếp đi vào trong phủ, để mặc Thanh Uyển Ngọc ở đó la hét. Nàng đi một mạch tới từ đường nơi linh cửu của mẫu thân nàng được bày trí ở đó, quý xuống tắm đệm sau đó nhìn Tiểu Hoa nói.

"Em hãy đi mời đại tỷ tới đây."

- -----Hết Chương 6-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hưng sư vẫn tội

Thanh Uyển Ngọc nhận lời mời của nàng cùng Tiểu Hoa uy phong bước đến Từ Đường, chống nạnh nói.

"Người tìm ta có việc gì, sao lại gọi ta tới đây?"

Uyển Ca đứng dậy, chuyển mình quay mặt về phía Thanh Uyển Ngọc, thần thái đó, cách chuyển người đó cực kỳ uy nghiêm, lại mang đặc sự kiêu ngạo hơn trời cao, nàng ánh mắt liếc nhìn Thanh Uyển Ngọc, lạnh lùng nói.

"Ta tại linh đường của mẫu thân muốn hưng sư vẫn tội* tỳ."

Thanh Uyển Ngọc nghiêm người cười to, giọng cười mang đầy vẻ kinh thường.

"Haha muội mới hưng sư vẫn tội, muội lấy tư cách gì để vẫn tội ta?"

Nàng mở một điệu cười trên mặt nhìn bầu trời đang dần chuyển tối, giữa trưa mà bầu trời chuyển tối chỉ có thể là nhật thực. Nhờ vào nhật thực này mà ác quỷ trong cơ thể của nàng đã có thể thức giấc vào ban ngày, nàng nhắm mắt lại, mở mắt lại thêm một lần nữa đồng tử màu xám đã biến thành màu đỏ như máu, nàng mở miệng cười lạnh cười trên sự kinh bí nói.

"Người hỏi ta lấy tư cách gì để vẫn tội người. bốn quận chúa chính là dùng thân phận tam phẩm quận chúa của tiền triều để vẫn tội NGƯỜI!!!"

Lời nói như quát như nộ của nàng nói ra, khiến Thanh Uyển Ngọc bất ngờ, nàng ta không thể ngờ nàng lại dám nói ra những lời nói như thế với á, á ta lấy lại tinh thần nói.

"Được vậy thì vẫn đi."

Nàng cười bước tới chỗ nàng ta đứng, lấy viên đá nhỏ ném mạnh vào phía sau đầu gối nàng ta, nàng ta mất thế ngã xuống đất, tư thế giống như tự quỳ, nàng ta đau đớn cố gắng đứng dậy có điều lại vì đau mà dậy không nổi, đành phải quỳ tạm ở đó, nàng bước tới chỗ nàng ta nói.

" Thanh Uyển Ngọc bốn quận chúa chính vẫn tội người, người có biết mình đã phạm lỗi gì không?"

Thanh Uyển Ngọc tỏ ra không quan tâm những lời nàng nói, quay mặt đi chỗ khác nói.

"Ta đã làm gì sai?"

Nàng nghiêm mặt, nhắm mắt lại nói.

"Người đã phạm 3 tội, tội thứ nhất:Khinh thường, cố ý xúc phạm tam phẩm quận chúa tiền triều, dám xưng ta người với quận chúa, thấy bốn quận chúa mà không hành lễ. Tội thứ 2:Không tôn trọng chủ mẫu trong nhà, chủ mẫu chết không ở đeo tang, lại dám mặc hồng y đi ra đường. Tội thứ 3: Không tôn trọng đích nữ vương phủ, cố ý xúc phạm đích nữ trước mặt người ngoài."

Từng lời từng chữ của nàng nói ra khiến cho Thanh Uyển Ngọc tức đến không chịu được nữa, đứng dậy quát.

"Ta không phục rõ là người đang đổ tội cho ta."

Nàng mở mắt, ánh mắt màu đỏ như máu, hiện ra sự tức giận bên trong nắm lấy tay Thanh Uyển Ngọc nói.

"Bốn quận chúa đổ tội cho người? Ta hỏi người, người là thứ gì mà khiến bốn quận chúa phải hao phí tâm tư đổ tội cho người? Người đối với bốn quận chúa mà nói chỉ là đồ thứ nữ thấp kém, đến cả việc để người vào mắt bốn quận chúa còn không thêm, người không phục cũng không sao chỉ có điều tội thì người vẫn phải nhận, bây giờ người lập tức thay bộ hồng y này ra mặc tang phục vào canh giữ linh vị cho mẫu thân cho ta, không có lệnh của bốn quận chúa không được thay NGƯỜI!"

Giọng nói nàng như dẫn dắt Thanh Uyển Ngọc, từng lời từng chữ của nàng mang đầy ý vị kiêu ngạo, không thêm để Thanh Uyển Ngọc vào mắt, mặc cho Thanh Uyển Ngọc không chịu nàng vẫn sai 3 tỷ nữ cỡi áo của nàng ta ra, thay cho nàng ta bộ tang phục, bắt nàng ta quỳ xuống trông coi linh vị, nàng ta tức giận đá bay đám tỷ nữ, đứng dậy quát.

"Thanh Uyển Ca người là quận chúa thì sao kia chứ, là đích nữ thì gọi làm sao? Ta nói cho người biết cường giả vì tôn* ta Phong lệnh bài há lại phải chịu thua Bạch lệnh bài như người!"

Chú thích: Cường giả vì tôn= Cường giả làm đầu.

(*) 兴师问罪: Hưng sư vấn tội, nghĩa là tự mình đến hoặc phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối thủ.lau mờ hỏi tội:

Cụm từ này có xuất xứ từ thời nhà Tống, trong cuốn 25 tác phẩm "Mộng Khê bút đàm" của nhà bác học Thâm Quát: “Nguyên Hạo cải nguyên, đề ra y quan lễ nhạc, ra lệnh cho cả nước phải dùng Phiến thư, Hồ lễ, tự xưng tên nước là Đại Hạ. Triều đình hưng sư vấn tội.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Phục hay không phục

Nàng nghe những lời nói của Thanh Uyển Ngọc mà lửa giận bùng lên, chuyển người quay lại tát vào mặt grom mặt thanh tú trắng nõn của Thanh Uyển Ngọc, nàng quát lớn.

"Cường giả vì tôn? Cường giả vì tôn thì thế nào, Phong lệnh bài thì sao? Người chỉ là thứ nữ của di nương trong phủ, lấy tư cách gì mà dám hỗn láo với ta, di nương người không dạy dỗ người sao, được vậy thì bốn quận chúa hôm nay sẽ thay bà ấy dạy dỗ người, người đâu!"

Nghe thấy lời nói của nàng, một đám gia binh tầm 5-7 người đứng trước từ đường chờ nàng sai khiến, nàng quay mặt đi nói.

"Mau giúp đại tỷ ta thay tang phục, nếu chống cự thì đánh cho ta!"

Thanh Uyển Ngọc bị đám gia binh và hai tỷ nữ ép thay y phục tức quá, tự khí trong đan điền lòng bàn tay của nàng ta xuất hiện một con ốc nhỏ, nàng ta dùng nó tấn công vào đám gia binh và tỷ nữ.

"Thanh Thương Phong*!"

* Thanh Thương Phong: tên chiêu thức.

Nàng ta sau khi thoát được đám gia binh đứng dậy tức giận nhìn nàng, ốc nhỏ trong tay đã chuyển thành hai lưỡi đao gió sắc nhọn lao trong tốc độ cực nhanh phóng tới chỗ nàng, ả ta cười thâm trong bụng(Lúc này đám tát ta? Lần này ta cho người bị hủy dung).

Có điều không biết vì sao hai lưỡi đao bằng sức gió đó khi tới được khuôn mặt của nàng thì lại bỗng nhiên ta biến, Thanh Uyển Ngọc không tin vào mắt mình, tiếp tục phóng thêm 3-4 lưỡi đao bằng gió nữa, hy vọng có thể hủy luôn được cả dung mạo của nàng, nhưng lưỡi đao ấy lại giống như lúc này khi vừa tới gần khuôn mặt của nàng thì lập tức tan thành hư vô, Thanh Uyển Ngọc tức tối nghĩ nàng lại dùng thủ đoạn gì đó nên không muốn tấn công bằng chiêu này nữa, tạo một luồng gió dưới chân, nàng ta phi thân lao tới chỗ sau lưng nàng một cách nhanh và uyển chuyển, trên tay tạo thành hai con dao nhỏ bằng gió tính chém vào sau lưng nàng nhưng vẫn giống như lúc này khi con dao bằng gió ấy chém tới chỗ nàng thì nó lại hóa thành hư vô, nàng quay người lại nhìn thấy Thanh Uyển Ngọc đang cố ám sát mình, nàng tức giận đá vào bụng ả ta một cái, ả ta đau quá mà ngã xuống đất, nàng từ trên cao nhìn xuống ả, ánh mắt cực kỳ kinh bỉ, giống như ánh mắt khi nhìn một con kiến, nàng giọng nói lạnh như băng nói.

"Còn không thay y phục cho đại tỷ."

Lúc này đám gia binh bị Thanh Uyển Ngọc đánh bay cũng đã đứng dậy đầy đủ, bước tới chỗ Thanh Uyển Ngọc nắm lấy tay ả nói.

"Mời đại tiểu thư thay áo."

Thanh Uyển Ngọc tức giận nội lực dồn xuống đan điền muốn tấn công một chiêu cực mạnh về phía bọn họ, có điều khi nàng ta định ra tay lại bị một cách tay khác nắm chặt tay, lực tay chặt tức mức gần như muốn bứt nát xương tay của ả, ả ngược mắt lên nhìn kẻ đang siết chặt cổ tay của ả ta chính là nàng, nàng ánh mắt kiêu ngạo, không thêm để Thanh Uyển Ngọc vào mắt, giọng nói vang lên một cách lạnh lùng.

"Người phục hay là không phục?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 8-2: Giải thích

Mình cảm thấy trong phần nội dung truyện có nhiều tình tiết mình vẫn chưa giải thích kỹ cho các bạn, có lẽ sẽ có nhiều bạn không hiểu vì vậy mình làm ra chương này để giải thích một vài tình tiết có trong các chương vừa rồi.

Thứ nhất: Ta vốn dĩ là một quận chúa kiêu ngạo bằng trời, đất nước của ta vì ta mà vong, thân dân của ta vì ta mà chết, còn ta lại được trực tiếp chuyển sinh tới thế kỷ 21 này, trực tiếp chuyển sinh ở đây có nghĩa là không cần phải xuống địa phủ, không cần đi qua vọng xuyên hà, không cần phải uống canh mạnh bà mà trực tiếp chuyển đến một thân thể mới hoàn toàn.

Thứ hai: Bên trong thân thể của nu9 hiện tại có hai tính cách khác nhau, hai tính cách này tượng trưng cho thiện và ác, tính cách thứ nhất được gọi là Tinh, tính cách thứ hai được gọi là Nguyệt, Tinh là người theo chủ nghĩa hiện đại của thế kỷ 21, là người hiền lành, thông minh, không giỏi võ công cho lắm nhưng bù lại Tinh lại giỏi y thuật. Còn Nguyệt là người theo chủ nghĩa cổ đại, là người độc đoán, kiêu ngạo, thông minh nhưng lại rất tàn nhẫn, không từ thủ đoạn, Nguyệt không giỏi y thuật bằng Tinh nhưng bù lại Nguyệt rất giỏi võ công nhất là ám sát, Nguyệt chính là phần tính cách kiêu ngạo của Thanh Uyển Ca lúc còn làm quận chúa, còn Tinh là phần tính cách ở thế kỷ 21 của Thanh Uyển Ca.

Tinh chỉ có thể xuất hiện vào ban ngày, màu của đồng tử tức màu mắt khi Tinh sẽ có màu xám đặc trưng, còn Nguyệt chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm, màu mắt của Nguyệt là màu đỏ như máu. Vào những ngày không trăng, Tinh có thể nói chuyện được với Nguyệt vào ban đêm, những ngày có trăng thì không thể, Nguyệt không thể xuất hiện vào ban ngày, do ban ngày lúc nào cũng có mặt trời, chỉ có khi nhật thực thì Nguyệt mới có thể nói chuyện thậm chí là hiện thân hoàn toàn vào lúc có nhật thực, Tinh cũng thế nếu như ban đêm có nguyệt thực Tinh cũng có thể xuất hiện và thay thế Nguyệt nếu cần, có hai thời điểm trong ngày để hai nhân cách có thể nói chuyện với nhau, đó là lúc bình minh và hoàng hôn mỗi ngày.

Thứ ba: Nu9 không hề trọng sinh quay về quá khứ, mà cô ấy đã xuyên không đến một thế giới song song với trái đất của chúng ta, ở đây người ta coi trọng cường giả, càng mạnh càng được nể phục kính trọng, mỗi người ở đây sinh ra đã mang trong người sức mạnh riêng của bản thân họ, muốn biết một người mạnh đến mức nào, thì họ dùng một loại lệnh bài đặt biệt khi nhỏ máu vào lệnh bài đó, nó sẽ hiện ra một loại màu sắc tượng trưng cho chỉ số sức mạnh của người thử nghiệm, loại sức mạnh đó là sức mạnh trời ban, không thể luyện tập thêm được nữa, vd: chỉ số sức mạnh là 500-700, thì có luyện tập cả đời sức mạnh cũng sẽ dừng lại ở mức 700, không thể lên được 701.

Bảng chỉ số sức mạnh cho mỗi loại lệnh bài:

Bạch: 300-500.

Xám: 500-800.

Lục: 800-1200.

Lam: 1200-1500.

Linh: 1500-2000.

Hoàng: 2000-2500.

Phong: 2500-3500.

Mộc: 3500- 5000.

Kim: 5000-7000.

Thổ: 7000-9500.

Thủy: 9500-12500.

Hỏa: 12500-15000.

Từ sắc: 15000-30000.

Huyền Cửu: 30000-50000.

Ở đại lục Cửu Châu này có 5 đất nước, đó là Đông Tề, Bắc Tề, Tây Tề, Nam Tề và Liên Châu, riêng Liên Châu là nơi rất thần bí và có rất nhiều cường giả tài giỏi ở đây, các nước còn lại chỉ hâm mộ chứ không dám tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Làm khó bốn quận chúa đâu phải dễ

Thanh Uyển Ngọc cảm phần nhìn nàng, dùng lực mạnh đánh bay những gia binh đang giữ chặt cô ta, sau đó đứng dậy nhìn nàng bộ dạng hưng phấn, nói.

"Thanh Uyển Ca, hôm nay ta phải liều mạng với ngươi."

Nói xong ả ta lấy từ trên đầu một cây trầm cài, nhắm vào tim nàng mà lao tới, tốc độ của ả ta tăng nhanh do có sự giúp đỡ của gió, trong vòng nửa giây đã tới chỗ nàng, ả dùng hết sức lực đâm thẳng vào tim nàng, vừa đâm vừa hét to.

"Thanh Uyển Ca, ngươi chết đi cho ta!"

Tiểu Hoa nhìn thấy nàng ta làm thế, chỉ kịp hét lên một chữ.

"Không...!!!"

Mũi kim vừa tới lớp áo của nàng, nàng cong miệng cười một tiếng nói.

"Chết?Bồn quận chúa đã từng chết, ngươi có muốn thử không?"

Lời nói của nàng vừa dứt, Thanh Uyển Ngọc đã bị đánh bay ra ngoài sân, hộc một miệng máu, trong lúc ấy khi mũi kim vừa tới được lớp áo của nàng, nàng đã đá một cước vào bụng của ả, lực lần này mạnh hơn lúc này rất nhiều, thậm chí khiến cho ả bị nội thương, nàng thông thả bước tới chỗ ả ta, ánh mắt ấy điệu ngử ấy quả thật là không coi ả ta vào mắt, nàng nắm lấy tay ả nói.

"Đại tỷ, tỷ có muốn tới hoàng tuyền một chuyến, xem thử nơi đó đẹp tới mức nào không?Nếu như muốn vậy thì ta sẽ giúp tỷ."

Ánh mắt màu đỏ như máu, hiện lên sát khí bức người, Thanh Uyển Ngọc run sợ, lắc đầu nói.

"Không... không ta không muốn chết."

Nàng cười lạnh nói.

"Vậy còn không mau mặc tang y vào, hay để ta mặc cho Tỷ!"

Lời nói của nàng nghe thì cảm thấy nhẹ nhàng nhưng lại mang đầy vẻ uy hiếp và sát khí, Thanh Uyển Ngọc lạnh cả sống lưng, cố gắng đứng dậy nói.

"Đề ta tự mặc là được..."

Thanh Uyển Ngọc bước đến linh đường lấy bộ tang phục khoác vào, Tiểu Hoa chạy tới chỗ nàng kiểm tra thân thể nàng, xem nàng có sao không, nước mắt nước mũi đầm đìa nói.

"Tiểu thư người không sao chứ?"

Bầu trời sáng dần trở lại, nhật thực đã hết, nàng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra con ngươi màu xám xuất hiện, nàng tự lẩm bầm nói.

"Cảm ơn ngươi, không có ngươi ta đã chết rồi."

Một giọng nói yếu ớt vang lên trong đầu nàng nói.

"Ta và ngươi là một người sẽ không để ngươi chết, chuyện còn lại giao cho..."

Giọng nói ấy dần dần ta biến, nàng cong miệng cười, nụ cười sắc nhọn nói.

"Còn lại giao cho ta!"

Nàng bây giờ mới trở lại với thực tại, nhìn Tiểu Hoa nước mắt nước mũi đầm đìa mà thờ dài xoa đầu nha đầu đó, nói.

"Nha đầu ngốc, ta làm sao có thể xảy ra chuyện được."

Nàng chuyển mắt nhìn Thanh Uyển Ngọc đã thay xong y phục, bước tới chỗ nàng ta nói.

"Đại tỷ, tỷ hãy nhớ rõ những gì xảy ra vào hôm này, bất luận là thế nào ta vẫn là đích nữ của Cảnh vương phủ, vẫn là Tĩnh Liên quận chúa của Đông Tề quốc nghe rõ chưa."

Thanh Uyển Ngọc định nói trả lại nhưng nhớ tới hai phát đá vào bụng của nàng lúc này mà rung mình, có ném tức giận xuống nói.

"Quận chúa dạy phải, sau này Uyển Ngọc sẽ cẩn thận hơn, tạ ơn quận chúa không giết."

Nàng nhìn bộ mặt đang giả bộ nhường nhịn của ả, cũng biết rõ ả bằng mặt không bằng lòng nhưng cũng

không nói gì, quay người đi khi thế hơn trời, đi khoảng 3 bước nàng mới mở miệng nói.

"Nhờ đại tỷ chuyển lời với người đó, làm khó bồn quận chúa đâu phải dễ như thế đâu."

- -----Hết Chương 9-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Lập Liên Minh

Nàng khoanh thai rời khỏi linh đường, để Thanh Uyển Ngọc ở lại, tỷ nữ Tiểu Như của ả ta chạy tới nói.

"Tiểu thư người không sao chứ, sao người không đánh lại cô ta."

Thanh Uyển Ngọc nghe tới từ"Đánh" thì bực mình nói.

"Ta làm việc cần người quân sao, lúc này ngươi chạy đâu mất, để ả ta đi rồi nghe mới lời cái mặt mình ra?"

Tiểu Như sợ bị Thanh Uyển Ngọc chửi, lập tức chuyển chủ đề mới, nói giọng nịnh hót.

"Tiểu thư hay chúng ta đi tìm người đó?"

Thanh Uyên Ngọc lúc này cũng là nhớ tới lời nói của nàng lúc này, nắm lấy tay của Tiêu Như nói.

"Đúng rồi, chúng ta sẽ đi tìm người đó, cả vương phủ này, chắc cũng chỉ có mình nàng ta mới trị được Thanh Uyên Ca."

Tiểu Như gật đầu, hai người cùng nhau tới Tâm Minh viện, đây là nơi có linh khí nhất trong toàn bộ vương phủ, Cảnh vương-phụ thân của nàng đặc biệt dành tặng nơi đó cho nàng ta. Người ở trong Tâm Minh viện đó chính là nhị tiểu thư của Cảnh vương phủ là con gái của Ngụy thị và Cảnh vương, nàng ta sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, cùng giờ với Uyên Ca, chỉ khác ở chỗ nàng ta khỏe sớm hơn nàng, cho nên được làm nhị tỷ, tên nàng ta là Thanh Uyên Tâm, nàng ta có thiên phú hơn Thanh Uyên Ngọc rất nhiều, là Thủy lệnh bài, ngoại trừ phụ thân nàng ra, thì nàng ta là người có chỉ số sức mạnh cao nhất trong vương phủ, nàng ta tính tình luôn tỏ ra thanh cao không quan tâm tới chuyện đời, nhưng thật ra là một con cáo già không hơn không kém, kiếp trước nàng ta là người duy nhất trong vương phủ dám đối đầu với nàng, nên nàng biết rằng kiếp này cũng sẽ như thế, Thanh Uyên Ngọc đi vào trong tiền viện nhìn thấy Uyên Tâm đang ngồi xếp bằng trên tháp nước nhỏ trong viện để luyện thủy thuật, nàng ta tỏ vẻ không để tâm, nói.

"Ta mới nói chuyện với người."

Thanh Uyên Tâm vẫn nhắm mắt nhìn vị khách vội nói tới kia, giọng tỏ vẻ khiêu kỳ nói.

"Người tìm ta, có việc gì?"

Thanh Uyên Ngọc đập tay xuống bàn đá phía trước tiền viện của Thanh Uyên Tâm, tỏ vẻ bức mình nói.

"Chuyện là thế này..."

Cô ta kể lại cho Uyên Tâm nghe chuyện xảy ra ở từ đường lúc này và đương nhiên là cũng thêm mắm dặm muối vào trong, nhất là câu cuối của nàng.

"Thanh Uyên Ca nói, người phải coi chừng à, sẽ có một người à sẽ tìm tới người."

Uyên Tâm nhìn khuôn mặt bức bối đó cũng Uyên Ngọc, cũng đoán được tám phần lời nói của cô ta là sự thật, bình tĩnh mở mắt nói.

"Không ngờ nàng ta lại to gan như thế, chỉ là một Bạch lệnh bài lại hỗn láo tới như thế, được rồi ta sẽ liên minh với người để lập đồ à triệt để."

Thanh Uyên Ngọc chỉ chờ có câu nói này của Uyên Tâm, lập tức vui vẻ nhận lời.

- - - - -

Bên trong Túy Liên viện của mình, nàng đang lấy bút viết một số loại thuốc vào giấy, sau đó đi tìm Tiểu Hoa nói.

"Em hãy đi tìm những loại thuốc này cho ta, không cần biết tốn bao nhiêu tiền cũng phải mua."

Tiểu Hoa gật đầu cầm tờ giấy kia mà đi mất, bên trong viện giờ chỉ còn một người nàng, nàng nhìn sắc trời đoán chừng lúc này hai vị tỷ tỷ đó của nàng có khi đã hấp xong liên minh để chống đối nàng rồi cũng nên, nhưng nàng không hề quan tâm đến đó mà thứ nàng đang quan tâm chính là cái thân thể yếu hơn cây tre này của mình, nàng đã tự kiểm tra sức khỏe cho bản thân, nàng biết thân thể nàng quá yếu đuối, tuy biết là chỉ mới 10 tuổi nhưng phải luyện tập ngay từ đầu, thế là nàng quyết định nửa ngày đi lên Phong Sơn để leo núi và luyện võ trên đó.

- - - - -Hết Chương 10- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lên núi luyện tập

Tối hôm đó Uyên Ca ở trong phòng lấy số thảo dược mà nàng đã nhờ Tiểu Hoa mua giúp chế thành thuốc độc, tuy nói Nguyệt không tinh thông y thuật bằng nhân cách kia của mình nhưng cô lại rất giỏi trong việc đều chế thuốc độc, số thảo dược kia đủ để cô làm được ba phần độc được khác nhau, sau khi làm xong số độc được đó, cô nhìn sắc trời kia cũng đã gần canh 5, cô lại mặc lên người bộ y phục màu đen, vào trong trừ phòng lấy một ít mận thảo và bánh nướng cùng với hai bình nước, sau đó phóng lên mái nhà mà đi mất, để lại cho Tiểu Hoa một tờ giấy, bên trong viết.

"Ta đi luyện tập một thời gian, ai muốn gặp ta thì cứ nói ta bị bệnh, sợ lây nhiễm cho mọi người nên không muốn gặp mặt, khoảng chừng một tuần nữa ta mới về."

Khi nàng tới được phía chân núi Phong Sơn thì cũng đã hùng đông, nàng dừng lại nghỉ ngơi lấy bình nước ra uống rồi lại tắm tắm.

"Tĩnh, người phải cẩn thận, ta nghe ngóng được rằng ở đây có rất nhiều thú dữ, tuy rất có ít trong việc luyện tập, nhưng cũng không được thả lỏng bản thân quá."

Một giọng nói khác vang lên.

"Ta biết rồi, cảm ơn người."

Lời nói của nàng vừa dứt, màu đồng tử cũng đã chuyển vào màu xám, mặt trời đã lên, ánh dương tỏa khắp mọi nơi, từ đây có thể nhìn thấy thành Đồng Kinh nhộn nhịp dưới kia, nàng quay mặt lên đỉnh núi, bắt đầu chuyển luyện tập.

- - - - -

Cảnh vương phủ, Tiểu Hoa tới đưa đồ ăn sáng cho nàng, nhưng lại không tìm thấy nàng đâu, chỉ thấy mẫu thư nàng để lại trên bàn, Tiểu Hoa cảm lên đọc, nhưng vì không hiểu chữ nghĩa* lắm nên đã đọc lầm.

*Chữ Trung Hoa ngày xưa có rất nhiều văn tự khác nhau, cũng có một số chữ tuy cùng đường nét nhưng ý nghĩa lại khác hoàn toàn, Tiểu Hoa là nha hoàn không được cho ăn học đành hoàng nên không hiểu chữ nghĩa là chuyện bình thường.

Những chữ nàng viết trong mẫu thư kia đọc qua mắt của Tiểu Hoa lại trở thành.

"Ta đi luyện tập một thời gian, ai muốn gặp ta thì cứ nói ta bị bệnh, sợ lây nhiễm cho mọi người nên không muốn gặp mặt, khoảng chừng một tuần nữa ta mới về =Ta bị bắt lên núi một thời gian, ai muốn gặp thì nói rằng ta bị bệnh, tuyệt đối đừng nói ta bị bắt cóc, khoảng chừng 1 tháng nữa hẳn mới chịu thả ta về."

Tiểu Hoa đọc xong những gì viết trong thư hốt hoảng đi tìm phụ thân của nàng là Cảnh Vương. Tiểu Hoa chạy đến thư phòng của ông ấy, dừng lại thở hổn hển nói.

"Vương gia, có... có chuyện không hay rồi, tiểu thư... tiểu thư bị người ta bắt cóc lên núi rồi."

Phụ thân của nàng đang luyện chữ, nghe thấy tin này mà giật mình hoảng hốt, ông lo lắng hỏi Tiểu Hoa.

"Bị bắt, Uyển Ca bị bắt từ khi nào?"

Tiểu Hoa lấy lại hơi, nói to.

"Bẩm vương gia, sáng nay nô tỳ vào phòng của tiểu thư đưa đồ ăn sáng cho người thì đã không thấy người đâu nữa, chỉ thấy trên bàn để một mẫu thư viết... thôi ạ."

Phụ thân nàng nghe xong câu này của Tiểu Hoa mà bức mình, gồng lực bẻ gãy cây bút lông đang cầm trên tay, gằn giọng nói, mang trong lời nói đó một mảng tức giận.

"Ồ kinh thành này, lại có kẻ dám bắt cóc nhi nữ của Thanh Trọng ta, quá đáng lắm rồi, Ám Vệ!"

Lời ông vừa nói xong, có một người thanh niên mặc hắc y nhảy từ nóc nhà nhảy xuống, cung kính cúi đầu trước mặt ông nói.

"Vương gia, có điều gì sai bảo ạ."

Thanh Trọng nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cũng biết ông có ý gì, lập tức nói.

"Bẩm vương gia, nô tỳ xin cáo lui."

Thanh Trọng gật đầu, Tiểu Hoa lui ra ngoài, Thanh Trọng sắc mặt khó coi nhìn tên ám vệ nói.

"Đêm qua ngươi canh chừng vương phủ, chẳng lẽ không nhìn thấy chuyện gì sao?"

Tên ám vệ bị hỏi nên rồi chỉ trong nhất thời không suy nghĩ được gì, chần chờ một lúc sau mới nói.

"Bẩm vương gia, thuộc hạ đã nhớ ra rồi, sáng sớm hôm nay vào khoảnh gần canh năm, có một bóng người từ Túy Liên viện của quận chúa phóng lên mái nhà đi mất."

Thanh Trọng nghe thấy những gì y nói, bức mình quát.

"Thấy người mà không bắt người, để người bắt đi người của mình, các ngươi làm việc kiểu gì vậy, ta muốn các ngươi có ít lợi gì nữa."

Tên ám vệ nhìn thấy Thanh Trọng nổi điên mà đỏ mặt, cúi đầu thấp xuống nói.

"Vương gia, là thuộc hạ sợ ý, chỉ xin vương gia cho thuộc hạ một cơ hội lấy cô chuộc tội."

Thanh Trọng nghe vậy cũng là lấy lại bình tĩnh nói.

"Huy động toàn bộ lực lượng, cho dù có lật nghiêng cái thành Đông Kinh này cũng phải tìm ra được quận chúa, bằng không ta sẽ cho các ngươi chôn cùng!!!"

- - - - -Hết Chương 11- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gặp nam nhân

Nàng ở trong Phong Sơn này gần 3 ngày, ban ngày nàng luyện với quái thú, ban đêm thì luyện tập y thuật, nàng hoàn toàn không biết kinh thành đang vì nàng là loạn cả lên, càng không biết rằng Thanh Uyển Ngọc dùng chuyện mất tích này của nàng mà rêu rao khắp kinh thành nói nàng đã mất danh tiết, làm bộ làm tịch nói rằng bất luận nàng có thể nào nàng ta vẫn là coi nàng là muội muội tiện không kinh rề nàng, chỉ sợ Chiến vương không muốn lấy nàng nữa. Trôi dạt chuyện tới, hai nhân cách lại nói chuyện với nhau.

"Tĩnh, ta cảm thấy võ công của ngươi ngày càng tiến bộ rồi đó."

"Có ngươi ở đây ta cũng không dám làm biếng."

"Luyện tập nhiều thêm nữa, ở cái đất nước lấy cường giả làm đầu thế này, nhiều đó vẫn chưa đủ đâu."

"Nguyệt ngươi yên tâm, ta sẽ mạnh hơn nữa, ta sẽ mạnh hơn cả ngươi."

"Chắc không, dựa vào năng lực của ngươi, 100 năm nữa chưa phải đối thủ của ta."

"Ừm ta biết rồi, mặt trời đã chuyển tốt, ta phải ngủ rồi, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Con người màu xám biến mất, đổi lại là máu mắt đỏ như máu hiện lên, nàng đứng dậy đi vòng vòng khu rừng, bỗng nàng phát hiện một vại dóm lửa, biết là có người nên nàng phóng lên cây lân đi, một lúc sau đám lửa đỏ biến mất, nàng phóng xuống mặt đất, đi một hồi thì nàng ngừng được một mùi mắt tanh nồng, quay người lại thấy cảm thấy một thứ gì đó sắc lạnh đã

kề vào cổ mình, nàng nhìn đó một một vị thiếu niên tuất tú, không là cực kỳ tuất tú, đẹp hơn tất cả những nam nhân mà nàng từng gặp, hấn mặc y phục màu xanh đen, nhưng kỳ lạ thấy trên người hấn lại có rất nhiều vết thương, đều là những vết thương chí mạng, anh nhìn cô cau mày nói, giọng nói anh khàn khàn.

"Giữa đêm thế này lại ra đường, ngươi là ai?"

Nàng đưa hai tay lên đường tỏ ý đầu hàng, nói.

"Đại ca, câu này ta phải hỏi huynh mới đúng, huynh bị thương nặng như thế lại ở nơi này, huynh là phản tặc à?"

Hấn nghe những lời nói của vô bực mình nói.

"Ngươi có tin, ta lấy cái đầu ngươi xuống ngay bây giờ không?"

Nàng cười ngược, nàng không thể ra tay với nam nhân này được, bởi nàng cảm nhận được một luồng sức mạnh cực lớn từ người nam nhân này, nàng tỏ ra tội nghiệp nói.

"Ta tin, đại ca huynh có thể lấy được cái đầu này của ta, nhưng huynh đừng quên huynh đang bị thương, huynh có thể gắng ngược tới giờ đã là kỳ tích rồi, huynh đừng lấy mạng ta, ta có thể trị thương cho huynh."

Hấn nhìn cô, khuôn mặt ngây thơ của một đứa trẻ 10 tuổi khiến hấn tin tưởng, hấn rút lại thanh kiếm ngã huych xuống đất nói.

"Trị thì trị đi, trị không được xem ta có lấy đầu ngươi không?"

Nàng cười ngược cắn răng trong lòng(Không thể ngờ bốn quận chúa ta lại có một ngày phải cung hầu tên nam nhân chết bầm này, nếu như không phải vì sợ sức mạnh trong người ngươi, bốn quận chúa sớm đã đem ngươi đi đầu trời rồi).

"Đại ca huynh đừng lấy đầu ta, ta sẽ trị khỏi cho huynh."

Nàng lấy trong túi đồ ra một số loại thuốc cầm máu và trị thương mà nàng đã làm được trong thời gian ở lại đây, nàng cởi áo giúp hấn, nhìn những vết thương trên người hấn mà nàng đổ mồ hôi hột, hơn bốn năm miệng vết thương đang chảy máu, toàn là những nơi chí mạng thế mà hấn vẫn có thể nói chuyện, thậm chí có thể giết chết nàng nếu hấn muốn, nam nhân này có còn là con người không, nàng lau đi mồ hôi trên trán nhìn hấn nói.

"Loại thuốc này của ta rồi công hiệu, có điều rất đau đớn, huynh phải ráng chịu đó."

Hấn nhìn nàng, cứng giọng nói.

"Ta không sợ đau, ngươi cứ làm nhanh đi, dám giỡ trò ta..."

Hấn chưa kịp nói xong bị nàng nói xen vào.

"Rồi rồi, huynh sẽ lấy đầu ta chứ gì, yên tâm a, ta sẽ không giỡ trò đâu."

- ----hết chương 12----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ngự thuật sư- dược sĩ sư

Lúc nàng gặp nam nhân này cũng đã khoảng 6-7 giờ tối lại ở bên trong khu rừng tăm tối này càng khiến cho việc chữa trị càng thêm khó khăn, nàng tuy là đã đắp thuốc cầm máu nhưng máu vẫn tiếp tục chảy ra, vì trời quá tối nàng không thể biết rằng hai trong số năm vết thương của tên nam nhân này đã bị trúng độc, sau khi bôi thuốc sát trùng và thuốc cầm máu nàng xé vải băng bó vết thương của hấn lại, sau khi làm xong tất cả cũng đã gần 1 giờ khuya, nàng lau mồ hôi ngồi xuống bên cạnh gốc cây nghỉ ngơi, thấy tên nam nhân không còn lên tiếng nữa, nàng lo lắng lấy người hấn, hấn tỉnh lại nhìn nàng hỏi.

"Chữa trị xong rồi sao?"

Nàng khó hiểu hỏi hấn.

"Ừ chữa xong rồi, mà ngươi ngủ sao?"

Tên nam nhân gật đầu.

"Quá mệt nên ta ngủ khi nào không hay, phải rồi tạ ơn cô nương đã cứu giúp nếu lúc này có gì mạo phạm xin cô nương đừng trách."

Nàng nghe hấn nói những câu nàng mà cười ngược(Đừng trách, lúc này là kẻ nào một hai ba bốn muốn lấy mạng ta, ta mà biết lúc này ngươi ngủ thiếp đi, ta đã một đao chém chết ngươi rồi).

"Chuyện lúc này? À không sao đâu ta cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, ta tuy bây giờ đã chữa trị cho ngươi rồi, nhưng mà vết thương của ngươi ngày mai ta phải xem lại, vẫn chưa chắc ăn lắm đâu."

Hấn cũng là không thể ngờ một tiểu nha đầu tầm chừng 10-12 tuổi thế này lại có y thuật cao minh tức như vậy, hơn nữa lại thấu tình đạt lý không giống người bình thường tí nào, lúc này khi hấn gặp nàng lần đầu hấn đã cảm nhận được một sức mạnh cực đại bên trong cơ thể của nàng, nghĩ tới chuyện này hấn lại hỏi.

"Xin hỏi cô nương, màu sắc lệnh bài của cô là gì?"

Nàng vẫn cười, cười rất là tươi, lúc này nàng cực hận tại sao lại không giết chết hấn khi có cơ hội kia chứ, tại sao lại để hấn sống, nàng hít một hơi mạnh lấy lại bình tĩnh nói.

"Nói ra huynh đừng cười, ta... ta chỉ là Bạch lệnh bài."

"Bạch lệnh bài?"

Hắn không thể tin được người có sức mạnh cường đại lúc này lại chỉ là Bạch lệnh bài, chẳng lẽ hắn đã lầm, không hẳn chưa từng nhìn lầm bất kỳ ai, với sức mạnh cực đại lúc này nàng ít nhất cũng là ngũ hành lệnh bài trở lên chứ, hắn nghĩ không lẽ nàng đã nói dối hắn, nhưng khi hắn nhìn bộ dạng hơi xấu hổ đó cũng nàng, hắn có thể phần nào đoán ra được nàng không nói dối, hắn nghĩ có lẽ là nàng buồn và tự tin bởi sức mạnh yếu kém của mình, hắn bỗng lên tiếng.

"Có phải cô nương đã và đang rất buồn bởi sức mạnh yếu kém của mình?"

Nàng nghe những lời nói của hắn như trúng vào tim đen của mình, cúi đầu nói.

"Càng không phải sao, ta sinh ra ở các nơi càng già vi tôn thế này, mà lại là người yếu kém nhất, ta không nên buồn sao?"

Hắn nghe những gì cô nói cười to.

"Cô nương hà tất phải như vậy, đúng là đại lục này cường giả vi tôn nhưng đâu phải chỉ có sức mạnh lớn thì mới được tôn trọng, còn hai cách nữa để cô được tôn trọng mà."

Nàng nghe những gì hắn nói mà như mở cờ trong lòng, vui vẻ nắm tay hắn nói.

"Còn cách nào nữa sao?"

"Đương nhiên là còn, ở đại lục này có ba nghề mà cô có thể chọn để luyện tập, một là Cường Giả sư như cô đã biết, hai Ngự Thuật sư*, ba là Dược Sĩ sư*, với tài năng y thuật này của cô, ta tin chắc cô sẽ là một dược sĩ sư tài giỏi."

Nàng rất vui khi nghe những lời nói kia của hắn, giờ nàng không cần phải buồn lòng vì chỉ số sức mạnh thấp nữa rồi, nàng có thể trở thành Dược Sĩ sư sao, nghe hay đấy nghề này rất hợp với một người từng là bác sĩ như nàng.

Chú thích: Ngự Thuật Sư= loại này chính là một nhánh của Cường Giả sư, khác ở cái chỗ những Ngự Thuật sư sinh ra đã có sức mạnh điều khiển một loại nguyên tố, họ không liên tập sức mạnh như các Cường Giả sư mà họ sẽ học cách điều khiển loại nguyên tố mà mình có được cho đến khi thuần thực nhất, trung bình một luyện Thuật Sư bình thường đã có thể mạnh ngang một Kim bài Cường Giả sư.

Dược sĩ sư= Nói ngắn gọn là bác sĩ thời cổ đại, nhưng những Dược Sĩ sư này khác với đại phu bình thường ở chỗ, họ có thể luyện ra đan dược và đương nhiên y thuật cũng vô cùng tinh thông, có thể nói Dược sĩ sư là cấp bậc cao cấp nhất mà một đại phu có thể đại tới.

- ----Hết Chương 13-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trúng độc

Nàng và hắn đang nói chuyện khá vui vẻ, bỗng nàng thấy hắn hơi khác lạ, hơi thở của hắn nhanh hơn, trong bộ dạng hắn dường như khó thở hơn, bỗng hắn ho một tiếng, nhờ ánh trăng mờ mờ nàng có thể nhìn thấy thể hắn nôn ra là máu, đã thế lại còn là màu đen, nàng đưa tay sờ trán hắn, nàng giật mình.

"Nóng quá, sau lại nóng như vậy, huynh phát sốt rồi."

Hắn bỗng thấy đầu mình quay cuồng, đau nhứt đến khó chịu, nàng lấy trong người vài viên thuốc do chính tay Tinh làm, đưa cho hắn uống, lo lắng nói.

"Huynh chịu khó một chút, giờ huynh đã trúng độc, ngoài cho huynh uống thuốc giải, ta còn phải châm cứu để cho máu độc thoát ra ngoài bằng không da của huynh sẽ bị thối rữa mất."

Hắn mơ mơ màng màng nhìn nàng, khẽ nói.

"Ta không sao, cô châm cứu đi."

Nàng lấy trong túi đồ y của mình ra một miếng vải, bên trong miếng vải đó là những cây kim bạc, nàng lấy một cây nắn ra, tính lấy đồ đánh lửa thì bỗng cây nắn tự cháy, nàng nhìn là biết ngay kẻ nào đã làm (Hỏa lệnh Cường Giả sư sao? Lần đầu gặp mặt biết ngay hắn không phải là người bình thường mà, cũng may cho người là năm đó ta có hứng thú với mấy cây kim và huyết đạo nên đã học rất tinh thông bằng không người chưa chờ tới sáng để được gặp thân y thật thì đã chết rồi).

Nàng để cây nắn gần bên cạnh, lấy một cây kim khẽ đưa qua ngọn lửa, sau đó bắt đầu châm vào những vùng da xung quanh những vết thương bị trúng độc của hắn, máu màu đen chảy ra kèm theo một cái mùi kinh dị khó ngửi.

- -----

Sau khi châm cứu xong trời cũng đã hừng đông, nàng thấy hắn đã hôn mê nên nhắm mắt lại nói chuyện với nhân cách kia của mình.

"Ta đã cho tên này uống ba loại thuốc trong bình đỏ và bạch lam, cũng đã châm cứu lấy máu độc ra cho hắn, nhưng hắn vẫn còn sốt và vết thương cần phải kiểm tra."

Nhân cách kia của nàng ngạc nhiên, (Mười mấy năm ở bên cạnh nhau có bao giờ nhìn thấy Nguyệt vì một người mà hao tâm hao lực vậy đâu kia chứ), bỗng Tinh nói.

"Không ngờ quận chúa kiêu ngạo hơn trời của chúng ta lại có thể quan tâm người khác như thế a."

Nguyệt nghe thế lập tức băt bỏ nói.

"Ta mới không thèm qua tâm hắn, chẳng qua hắn khá đẹp trai hơn nữa lại là Hỏa lệnh Cường Giả sư nên ta mới cứu hắn."

Tĩnh cũng cảm thấy có lý nên không chán vắn Nguyệt nữa, nàng mở mắt ra ánh mắt màu xám lại hiện lên, Nguyệt đã chìm vào giấc ngủ sau một đêm thức trắng, Tĩnh kiểm tra nhiệt độ và vết thương của hắn, hắn cảm nhận được có người đụng vào mình nên theo bản năng lập tức tỉnh lại, hắn nhìn thấy nàng đang kiểm tra vết thương, bỗng hắn nói.

"Vì ta mà đêm qua cô không chợp mắt sao?"

Nàng nhìn hắn, lúc này mặt trời đã lên ánh dương sáng rọi, nàng lúc này mới để ý đến có màu tóc khác người của hắn, không nàng không còn để ý đến cái màu tóc của hắn nữa mà là dung mạo đệ nhất thiên hạ này của hắn, hắn vô cùng vô cùng soái ca, đẹp hơn tất cả nam nhân mà nàng từng biết, hắn giống như một nam thần từ tiểu thuyết bước ra vậy, bộ tóc màu trắng, đôi đồng tử màu lam, mắt phượng mày ngài, khuôn mặt mang kiểu mỹ nam cổ trang vô cùng manly, dung mạo ấy chỉ cần hắn cười một cái nữ nhân trên thiên hạ này đều có thể đổ hết vì hắn, nàng nuốt nước bọt lấy lại bình tĩnh, ho nhẹ một tiếng nói.

"Ta là đại phu, đương nhiên nhiệm vụ chăm sóc người bệnh phải đưa lên hành đầu rồi, huynh không cần phải áy náy đâu."

Hắn cố gắng ngồi thẳng lưng nói.

"Đêm qua nếu không có sự giúp đỡ của cô nương, có lẽ ta đã chết vì trúng độc ở đây rồi, xin hỏi cao danh quý tánh của cô nương, ngày sau nhất định ta sẽ báo đáp."

- -----Hết Chương 14-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Dược sĩ sư

Nghe hắn hỏi thế, nàng suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ta và huynh giống như bèo nước gặp nhau, há gì phải câu nệ như vậy."

Hắn khẽ cau mày, lấy tay chống lấy mặt đất, ngồi thẳng lưng nhìn nàng.

"Nếu như cô nương đã nói như vậy, vậy thì ta cũng không cưỡng cầu, có điều mạng này cô đã cứu ta, cô muốn ta dùng thứ gì để báo đáp cô?"

Nàng nhìn khuôn mặt đang cực kỳ nghiêm túc kia của hắn, biết rõ không thể tiếp tục chối từ hắn nữa cho nên miễn cưỡng nói.

"Ta muốn làm Dược Sĩ sư, có điều ta vẫn chưa biết nhiều về nó, huynh có thể giải thích cặn kẽ cho ta không?"

"Đương nhiên là được, Dược Sĩ sư có ba cấp độ từ nhỏ tới lớn là Hạ, Trung, Thượng phẩm, cấp bậc sẽ thay đổi tùy theo những loại lửa mà họ sử dụng. Hạ phẩm dùng Minh Liên hòa, Trung phẩm dùng Diễm Đế hỏa, Thượng phẩm dùng Lưu Ly Tịnh hỏa, mỗi một người Dược Sĩ sư sẽ có một luyện đan đỉnh riêng của mình, dùng nó để luyện độc chế dược tùy ý...."

Hắn đang giải thích cho nàng nghe, bỗng nàng nhảy vào miệng hắn.

"Dùng hỏa sao, ta không biết cách để dùng, nói như thế ta không thể luyện dược đan dược sao?"

Hắn cười, cố gắng giải thích.

"Cô nương cứ yên tâm, hỏa thuật có thể học."

Nàng không hiểu ý hắn, hỏi.

"Có thể học thật sao?"

"Cô đã nhìn thấy ta dùng hỏa thuật để thấp cháy cây nến rồi đúng không, ta cũng có thể dạy cô dùng hỏa thuật."

Nàng nhìn hắn khuôn mặt ấy không có ý muốn trêu chọc nàng, nàng vui vẻ nói.

"Huynh hãy dạy hỏa thuật cho ta đi, coi như là báo đáp thế nào?"

Hắn nghĩ cũng được liền nói.

"Được, vậy chờ vết thương của ta lành lại một chút ta sẽ dạy cô dùng hỏa thuật, may cho cô là gặp được ta đó."

Nàng gật đầu, sau đó nghĩ một chút liền hỏi.

"Những loại ngũ hành khác có thể học không?"

Hắn lắc đầu, tiếp tục nói.

"Trong các loại thuộc tính: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Lôi, Phong. Chỉ có hỏa là có thể học, bởi từ xa xưa các vị thần đã cho con người sức mạnh dùng dược nó, hỏa là một trong những loại nguyên tố mà con người biết áp dụng vào cuộc sống sớm nhất bên cạnh thủy, có điều thủy có sức mạnh quá lớn cho nên con người bình thường không thể điều khiển, vì thế từ trước đến giờ chỉ có hỏa là thuộc tính duy nhất có thể truyền dạy và học hỏi."

Nàng nghe hắn nói vậy cũng là hiểu được mọi chuyện, nàng nhìn hắn bỗng nhớ đến những vết thương kia, lập tức tới kiểm tra vết thương, vừa kiểm tra vừa nói.

"Xin lỗi huynh nhé, này giờ lo nói chuyện quên mất chuyện kiểm tra vết thương cho huynh."

"Không sao, ta nghĩ vết thương đang trong tình trạng rất tốt."

Nàng lấy vài băng ra, thoa thêm ít thuốc sau đó lấy miếng vải khác xé ra băng lại như ban đầu, xong xuôi mọi chuyện nàng ngã lưng ra thân cây bên cạnh nói.

"Huynh nói đúng vết thương đang trong tình trạng hồi phục rất tốt, có điều cần phải đề ý và thay băng nhiều, băng không nhiễm trùng thì khô, à lúc này huynh nói cần có một luyện đan đình, nhưng ta không có thì phải làm sao, huynh có biết có chỗ nào bán luyện đan đình không?"

Hắn cười, cầm cái túi nhỏ thường để trong thắt lưng của mình lên, đưa tay vào trong lục lọi, một lúc sau hắn lấy ra một chiếc bình nhỏ bằng vàng, cái bình tuy chỉ nhỏ bằng một chiếc bình trà cỡ bự, dung tích khoảng chừng 0.5 lít, nhưng lại cực kỳ óng ánh tinh xảo, bốn cái đế của cái bình được chạm khắc hoa văn hình con rồng, thân trên chiếc bình là hình hai con rồng bay quanh chiếc bình, hai con rồng ngậm trong miệng hai viên minh châu màu đỏ, trên nắp khắc hình bốn con rồng nhỏ theo thứ tự đồng đều mà há miệng về trung tâm cái nắp, trên trung tâm là một viên minh châu màu trắng được đặt trên đó dùng để làm đồ mở nắp, quả thật rất đẹp, nàng nhìn nói hỏi.

"Cái này huynh cho ta sao?"

Hắn gật đầu nói.

"Thứ này tên là Thiết Âm luyện đan đình là ta chộm được ở một gia đình giàu có, thấy quý giá nên mang theo, nhưng ta không phải Dược Sĩ sư thì lấy làm gì, hôm nay gặp được Dược Sĩ sư như cô, coi như là cái duyên thôi thì tặng cho cô đây, thấy nó nhỏ như vậy thôi thật ra có thể chứa hơn 100 lít nước đó, cho nên cô không cần phải sợ nó đầy đâu. Nó là bảo vật có một không hai đấy."

Nàng há hốc mồm, một cái luyện đan đình nhỏ như vậy mà chứa được hơn 100 lít nước sao, không đùa nàng chứ, nàng cầm lấy nó lập tức ngửi được mùi đan dược nồng nặc, quả là luyện đan đình cực phẩm a. Nàng cảm ơn hắn rồi rích.

"Cảm ơn huynh rất nhiều, huynh đã đồng ý dạy hòa thuật cho ta, còn cho luôn cả luyện đan đình này, on cứu mạng này coi như huynh đã trả đi, ta sẽ không lấy thêm thứ gì nữa đâu."

Hắn lắc đầu nghiêm túc nhìn nàng nói.

"Cái mạng của ta đáng giá hơn những thứ này rất nhiều, on cứu mạng này cao hơn trời biển sao có thể nói trả là trả được, cô nương nếu như cần thêm gì cứ nói với ta, ta sẽ lấy thứ đó cho cô, đúng rồi đã có luyện đan đình rồi, hay là cô hãy bắt đầu học điều chế thảo dược đi."

- -----Hết Chương 15-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Luyện Hỏa Thuật

Nàng nghe hắn nói thế, nở một giọng cười đắc ý nói.

"Cái chuyện điều chế thảo dược này ta không cần phải học, ta đã rất thành thục nó rồi."

Hắn cực kỳ ngạc nhiên (Một tiểu nha đầu 10-12 tuổi thế này lại có thể thành thục điều chế thảo dược sao, quả là thiên tài hiếm có, đúng là thú vị a).

"Vậy thì ta sẽ bắt đầu dạy cô dùng hỏa thuật."

Nàng vui vẻ nói.

"Được đó, huynh dạy ta đi."

Hắn nhìn bộ dạng vui vẻ như sắp được tặng quà của cô mà cười thầm, thiên hạ này có mấy ai được hắn đích thân dạy dỗ chứ, hắn nói.

"Cô... à không xưng muội - ta cho dễ được không?"

Nàng nghe hắn nói thế cũng có lý, đầu sao hắn cũng lớn tuổi hơn nàng.

"Được huynh cứ gọi ta như thế đi, tên của ta là Tinh."

Tinh, nghe cái tên hắn liền biết không phải tên thật, nhưng cũng không nói gì nhiều, bắt đầu ngồi xếp bằng nói.

"Tinh, muội cũng ngồi xếp bằng đi."

Nàng nghe lời hắn, lập tức ngồi xuống, nghiêm chỉnh thẳng lưng, hai người nhắm mắt lại, hắn lên tiếng.

"Cũng may muội là người luyện võ nên cũng dễ dạy hơn, bây giờ muội hãy tập hợp khí ở đan điền, dùng nội tâm biến nó trở thành lửa, rồi dùng tay đẩy khí thật mạnh ra khỏi cơ thể."

Nàng làm theo lời hắn nói, tập trung khí ở trong cơ thể xuống đan điền, suy nghĩ rằng khí đó chính là lửa, mồ hôi của nàng ướt đầm, nàng dùng toàn lực ép luồng khí đó vào tay rồi vận lực tay thật mạnh, ép toàn bộ luồng khí đó từ trong cơ thể qua tay mà thoát ra ngoài.

"Bùm..."

Nàng và hắn nghe được tiếng ngọn lửa lập tức mở mắt, nàng hết sức kinh ngạc tay của nàng đang bốc cháy, không đúng phải nói là nàng đang cầm lửa trên tay mới đúng, nàng không cảm nhận được sức nóng của nó, hắn cực kỳ ngạc nhiên nói.

"Trên đời này không có mấy ai có thể lần đầu tiên luyện tập mà tạo ra được lửa đâu, muội là thiên tài đó."

Nàng nhìn thành quả của mình mà vui vẻ, nhưng một lúc sau lại lo lắng hỏi.

"Nhưng mà có phải thất bại rồi không, tại sao nó lại không nóng?"

Hắn lắc đầu, lại giải thích.

"Không phải đâu, chỉ là hòa thuật trời sinh đã có khả năng không tự làm bị thương chủ nhân của mình, nếu không thì ai dám học nó nữa chứ. Đối với muối sẽ không nóng, nhưng đối với ta và những người khác thì lại rất nóng."

Được hắn giảng giải nàng cũng đã hiểu, nàng quơ quơ ngọn lửa trong gió, nhưng nó không hề tắt nàng lại lo lắng hỏi.

"Ta làm sao có thể dập tắt được nó?"

Hắn cười nhìn bộ dạng lo lắng của nàng mà cười.

"Rất đơn giản, nắm bàn tay lại, nó sẽ tự động tắt."

Nàng nắm lòng bàn tay lại, ngọn lửa biến mất, hắn lại nói.

"Hòa thuật của Dược Sĩ sư sẽ không bị tác động bởi bất kỳ một loại nguyên tố nào cả, đó cũng chính là lý do Dược Sĩ sư có thể trở thành một nghề được tôn trọng như Cường Giả sư và Ngự Thuật sư, nói tóm lại trừ khi muối muốn ngọn lửa ấy không cháy nữa bằng không trên thế gian này không có một ai có thể dập tắt được nó cả, trừ những người Ngự Thuật sư lửa hoặc Dược Sĩ sư cấp độ cao hơn muối ra."

Nàng kinh ngạc, không thể ngờ Dược Sĩ sư lại lợi hại như thế, nói như vậy nàng từ giờ không cần phải kiên trì hai vị tỷ tỷ của nàng nữa rồi.

"Cảm ơn huynh rất nhiều, không nhờ có huynh ta cũng không thể học nhanh như thế, à đúng rồi huynh có thể nói cho ta hiện giờ là Dược Sĩ sư cấp mấy không?"

Lời nói này của nàng nói ra làm hắn cũng tò mò, hắn nói.

"Muội hãy tạo lửa một lần nữa đi, lúc này ta không để ý lắm."

Nàng gạt đầu, nàng mở lòng bàn tay ra tạo lửa, nàng vừa nghĩ tới lửa lập tức lửa đã hiện ra trên tay, nàng ngạc nhiên nói.

"Sao lại có lửa nhanh thế?"

"Muội không cần lo, sau lần đầu làm được, thì sau này muội có thể tạo lửa nhanh hơn, nếu như luyện tập tốt sau này muội có thể giống như ta, không cần chạm tới vật, vật đã tự cháy."

Nàng bị hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, nàng không thể tin được thế giới song song này lại có nhiều điều thần kỳ và huyền bí đến như thế, nàng lúc này mới nhớ đến chuyện kiểm tra cấp độ nói.

"Thật kỳ diệu, à đúng rồi huynh kiểm tra xem ta là cấp độ nào thế."

Hắn nhìn ngọn lửa của nàng, bên trong ngọn lửa thoát ẩn thoát hiện hình ảnh của một con rồng, hắn dụi mắt không tin vào mắt mình, cố gắng lấy lại bình tĩnh nói.

"Muội đúng là thiên tài ngàn năm có một đó, mới lần đầu luyện hóa thuật, lại có thể tạo ra được Diêm Đế hỏa, chúc mừng muội, muội chính là trung phẩm Dược sĩ sư rồi đó."

Nàng bị từng câu từng chữ của hắn làm cho chấn động, đến cả một người luôn tự tin về bản thân mình như nàng cũng không thể tin bản thân lại có thể làm được như vậy, nàng hoàn hồn nắm tay hắn hỏi.

"Huynh... huynh nói thật sao, ta là trung phẩm Dược Sĩ sư sao, nói như vậy ta mạnh lắm đúng không?"

Hắn nhìn bộ dạng hớn hờ vui mừng của nàng mà gạt đầu.

"Đúng vậy, nếu như chỉ tính toàn bộ kinh thành này, với năng lực hiện tại của muội, muội có thể xếp hạng 25 đấy."

Nàng rất vui khi nghe hắn nói như thế, lúc trước khi nghe tới thế giới này là cường giả vì tôn nàng đã rất lo lắng sợ ở thế giới này sẽ bị ức hiếp, giờ đây nàng đã có thể nằm trong top 25 của kinh thành, nói như vậy nàng không cần phải sợ mình là kẻ yếu nhất nữa rồi.

- -----Hết Chương 16-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lợn quay

Thấy nàng vui vẻ như thế hắn cũng thầm cười trộm nào ngờ bị nàng nhìn thấy, nàng cả 3 kiếp này chưa từng nhìn thấy một người nam nhân nào đẹp trai như hắn, lúc hắn cười quả thật là khuyên quốc khuyên thành, nàng và hắn bốn mắt rồi hắn khẽ ho một tiếng nói.

"Khụ, hòa thuật và điều chế thảo dược đều học được rồi, vậy giờ hãy bắt đầu học luyện đan đi."

Nàng lúc này mới nhớ ra chuyện này nhưng nhìn bầu trời cũng đã gần trưa nàng nghĩ ngơi một lúc rồi nói.

"Trời đã trưa rồi, từ đêm qua tới giờ ta và huynh vẫn chưa ăn gì, hay là tìm gì ăn trước đi đã nhé?"

Hắn nghe nàng nói vậy cũng là gạt đầu đồng ý, cố gắng đứng dậy, nàng lập tức ngăn cản.

"Ê huynh làm gì vậy, vết thương còn chưa lành huynh muốn đi đâu?"

"Ta không thể để muội đi kiếm đồ ăn một mình ở trong khu rừng này được."

Nàng còn tưởng gì hóa ra là hấn lo cho nàng ư, bỗng nhiên nàng cảm thấy có một phản xúc động, nàng lắc đầu nói.

"Ta ở khu rừng này gần một tuần rồi, đường xá trong này ta cũng đã quen, hơn nữa bây giờ ta đã là trung phẩm Dược Sĩ sư, đâu cần phải sợ mấy con tiểu thú nữa."

Hấn biết là như thế như vẫn không thể yên tâm, nhưng nhìn bộ dạng tự tin của nàng hấn cũng là vui bớt phần nào lo lắng, nói.

"Vậy thì muội đi sớm về sớm, đừng đi xa quá."

Nàng cười sau đó đứng dậy đi vào khu rừng, một hồi sau hấn nghe được tiếng kêu la thảm thiết của một con lợn rừng, hấn cười(Mình đã lo quá rồi). Một lúc sau nữa từ trong khu rừng phát ra tiếng bước chân còn với một tiếng kéo lê một thứ gì dưới đất, bóng hình đi tới chỗ hấn càng gần, là nàng đang vất theo chiến lợi phẩm của mình là con con lợn rừng to lớn, ước tính nặng hơn 100 kg, hấn há hốc mồm một cô gái 10 tuổi lại có thể giết một con lợn rừng sau đem nó về được đây, thân thể kia phải mạnh đến mức nào, nàng cười nhìn khuôn mặt kinh ngạc của hấn quơ quơ tay trước mắt hấn, hấn định thần lại nói.

"Muội làm sao có thể vất được nó?"

"Chuyện nhỏ mà, lúc trước vì để luyện tập cho cơ thể này, ta một gần phải vác gần 100 bao cát, từ chân núi lên tới đỉnh núi, cứ như thế thân thể này cũng đã quen rồi."

Hấn không thể tin những gì nàng nói, tuy nói đang là lục địa cường giả vì tôn nhưng làm gì có một nha đầu nào mới 10-12 tuổi có thể làm được như vậy, hấn lo lắng hỏi.

"Vậy thân thể của muội không sao chứ?"

"Lúc ban đầu thì thường đau nhức, nhưng ta là đại phu biết y thuật cho nên đã làm ra một loại cao giúp giảm đau xương khớp, dần dần thân thể này đã quen, không còn thấy đau nhức gì nữa, nói thật thì nếu ta không phải làm một đại phu thì ta cũng không dám liều mạng tới như thế."

Hấn cười, liếc mắt nhìn con lợn kia bỗng con lợn đó phát cháy, một lúc sau mùi thịt nướng bay lên nghi ngút, hấn nắm bàn tay lại ngon lửa kia được dập tắt hoàn toàn, con lợn rừng kia giờ đã biến thành một con lợn quay cực kỳ thơm ngon, nàng lấy trong chiếc túi của mình ra một con dao nhỏ cắt một miếng thịt rồi để lên một chiếc lá sạch đưa cho hấn, rồi nàng lại cắt một miếng cho bản thân ăn, miếng thịt chín vừa đủ chi cháy chứ không khét quá thật ăn rất ngon, nàng vừa ăn vừa nói.

"Hóa thuật đúng là tiện thật, có thể dùng để nấu đồ ăn, còn có thể luyện đan nữa chứ."

"Đúng vậy, đầu bếp cao cấp trong hoàng cung ai nấy cũng biết sử dụng hóa thuật hết."

Nàng nghe hấn nói thế, gật đầu rồi lại nghĩ lại những từ hấn vừa nói, bỗng nàng kinh ngạc hỏi.

"Làm sao huynh biết, đầu bếp cao cấp trong cung ai cũng biết sử dụng hóa thuật?"

- -----Hết Chương 17-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vị Hôn Phu

Nghe nàng nói thế hấn cũng là suy nghĩ một hồi (Tiểu nha đầu này đã cứu mạng của mình, lại chỉ là một tiểu nha đầu đối với mình mà nói không có hại, như vậy có nói ra thân phận thật sự cũng chẳng sao).

"Ta là hoàng tử trong triều đương nhiên biết rõ chuyện này rồi."

Nàng ngạc nhiên, nàng không thể ngờ hấn là một trong các hoàng tử trong cung, trí tò mò nổi dậy nàng quyết hỏi tên hấn.

"Vậy huynh tên là gì?"

Hấn cười xoa đầu nàng, nói.

"Ta tên là Lục Phong, là Chiến vương gia và là tam hoàng tử của Đông Tề."

Từng câu từng chữ hấn nói ra khiến cho nàng há hốc mồm, nàng có tính toán tới mức nào cũng không thể tính ra được mỹ nam tử ngồi trước mặt nàng đây chính là Chiến vương gia lấy lòng của thiên hạ, người trong quá khứ đã dám trực tiếp đối đầu với nàng và trong kiếp này là vị hôn phu chưa cưới của nàng, nàng không thể tin có gắng hỏi lại.

"Huynh nói lại cho ta nghe, huynh tên là gì?"

"Ta là Lục Phong, Chiến vương gia của Đông Tề quốc."

Lần này hấn cố tình nói chậm lại cho nàng nghe kỹ và quả thật là nàng nghe kỹ rồi, người nam nhân này chính là Chiến vương gia vị hôn phu của nàng, nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh tập trung suy nghĩ (Nam nhân này chính là Chiến vương gia trong truyền thiết, là người mạnh nhất đế quốc này ở thời điểm hiện tại, lúc trước Tiểu Hoa nói là hấn không quan tâm gì đến vị hôn thê và hôn lễ này lắm, mình cứ tưởng hấn là người lạnh lùng như băng, nhưng mình tiếp xúc với hấn cảm thấy hấn cũng bình thường mà, thôi chuyện này không quan trọng nữa rồi, y lợi hại như thế, tài giỏi như thế, quan trọng là đẹp trai như thế, mình cũng rất muốn gả cho y, lúc trước còn tính lấy lòng mẹ chồng trước rồi mới tính tới y, không ngờ y lại xuất hiện trước mắt mình, mình lại còn là ân nhân cứu mạng của y, nói như vậy mình sau này sống ở thế giới này coi như đã cực kỳ dễ sống rồi). Nàng nuốt nước bọt, đem hết gan dạ ra nói.

"Không ngờ lại trùng hợp như thế a, ta chính là Thanh Uyển Ca, Tĩnh Liên quận chúa đây."

Hấn giống như nàng lúc này, cũng bị những lời nói làm cho kinh ngạc đến mức không thể tin tưởng. Năm đó khi hấn vừa tròn 7 tuổi nàng cũng vừa mới ra đời, lập tức nàng và hấn được ban hôn cho nhau, năm hấn 10 tuổi lần đầu tiên nàng và hấn gặp nhau có điều lúc đó nàng còn nhỏ nên không biết gì, mẫu phi hấn luôn nhắc nhở hấn rằng: Nàng từ nhỏ bệnh tật yếu ớt, sau này thành thân nhất định phải chăm sóc nàng thật tốt, bảo vệ cho nàng, mặc dù hấn đối với cái hôn sự này không quan tâm gì lắm, nhưng những lời nói của mẫu phi hấn luôn luôn ghi nhớ, mấy ngày trước nghe nói mẫu thân của nàng Cảnh vương phi bị bệnh mà qua đời, hấn vì đi đến doanh trại nên không thể đích thân tới, đành đặc biệt gửi người tới hỏi thăm, có điều

không có bất kỳ thông tin nào của nàng hết, không ngờ ở nơi rừng sâu hoang vắng này, hần lại gặp nàng, còn được nàng cứu chữa, còn dạy nàng hóa thuật, quả đúng là hữu duyên a, hần nhếch miệng cười.

"Thật không thể ngờ hai ta lại có duyên tới như vậy, có điều tại sao quận chúa lại ở trong một khu rừng hoang vắng như vậy suốt mấy ngày?"

Nàng lúc này mới nhớ đến chuyện bỏ nhà đi luyện tập, nàng cười gượng nói.

"Ta... ta bẩm sinh bệnh tật khắp người, mấy tháng trước được một cao nhân chỉ điểm nên mới hết bệnh, vị cao nhân đó nói với ta là nên luyện tập thật tốt, vì thế ta mới lên núi luyện tập, sẵn đề vui đi nỗi buồn."

Khuôn mặt nàng khi nhắc đến nỗi buồn kia khẽ buồn bã, không cần đoán hần cũng biết nỗi buồn đó là gì, hần nghiêm mặt lại nói.

"Ta tin nhạc mẫu đại nhân cũng không muốn nhìn thấy nàng cứ buồn hoài vậy đâu, chuyện đi ra ngoài chơi là chuyện tốt, có điều đừng luyện tập quá sức như thế chứ."

Nàng nghe hần nói đến bốn chữ "Nhạc mẫu đại nhân" lập tức nàng đỏ mặt nói.

"Ai... ai là nhạc mẫu của huynh chứ, ta vẫn còn chưa bước qua cửa nhà huynh đó."

Hần cười thâm sâu, kè miệng sát lỗ tai nàng nói.

"Sao, nôn nóng qua cửa vậy à, ái phi nàng chỉ mới 10 tuổi thôi đó."

Hai từ "Ái Phi" kia khiến nàng nổi cả da gà, lập tức đứng dậy tránh xa hần ra, nàng quay mặt đi chỗ khác không muốn để hần nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng của nàng, nàng lấy sức quát hần.

"Qua cửa cái đầu huynh ấy, mẫu thân ta mới mất ta còn phải thủ hiếu 3 năm, cười sinh cái gì chứ!"

Hần nghe nàng nói thế lại cười, bỗng hần nói.

"Ái phi nói vậy có ý là: Nếu như không phải để tang cho nhạc mẫu, nàng là muốn thành thân với ta ngay trong năm nay?"

Từng câu từng chữ của hần khiến nàng giận, trong nàng lúc này thật giống một con mèo con bị chọc tức tới xù lông.

"Lục Phong huynh, ta... phải chém chết huynh..."

Hần lại nờ một nụ cười, nụ cười kia thật sự đẹp tới mức náo loạn tâm can, hần lại nói.

"Nàng đừng quên ta cho dù bị thương vẫn mạnh hơn nàng rất nhiều, hơn nữa giết chết ta rồi thì ai sẽ cưới nàng đây?"

"Ta, huynh...Lục Phong!"

Nàng tức giận nhưng lại bị dụng mạo của hần làm giao động, lúc này nàng mới nhớ lại những gì hần đã nói, hần là đang cố tình nói ra những lời ấy, mục đích chỉ có một, để nàng quên đi nỗi buồn kia, hoặc nếu có mục đích khác cũng là hần đang thả thính nàng.

- -----Hết Chương 18-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nỗi khổ của những tình anh

Nghĩ như thế trái tim nàng khẽ run động, nhìn y nói.

"Cảm ơn huynh, ta đã cảm thấy ôn hơn rất nhiều rồi."

Lục Phong cũng không chọc nàng nữa, nhìn con lợn quay khổng lồ trước mắt mình nói.

"Con lợn quay này rất ngon, có điều hai chúng ta ăn cũng không thể ăn hết được, mà bỏ đi thì rất uổng phí, chi bằng..."

Nàng nghe hần nói thế cũng là tán thành, hỏi.

"Huynh nói đúng, có điều làm sao giải quyết nó đây?"

"Chi bằng đem nó tới doanh trại của ta, chia cho các tướng sĩ ăn vậy, doanh trại của ta nằm ở ngoại ô kinh thành cách đây chỉ gần 1 dặm."

Nàng ngạc nhiên, từ trước tới giờ nàng mới nghe có một vị hoàng tử có thể có quyền đóng quân ở kinh thành, theo nàng biết trừ cấm vệ quân và thủ thành quân ra, không có bất kỳ một quân đội nào khác được ở trong kinh thành cho dù là ngoại thành đi chăng nữa, vì các bậc đế vương lo sợ họ sẽ tạo phản, không thể ngờ hần lại được đóng quân ở kinh thành, điều này nói rõ y quyền của hần ở trong triều lớn đến cỡ nào và lão hoàng đế cũng là tin tưởng hần ra sao.

"Như vậy cũng được, có điều huynh còn bị thương nặng như thế, ta thì là nữ nhân không thể ra vào doanh trại làm sao đem con lợn quay này tới đó được?"

Hần nghe nàng nói vậy, có chút kinh ngạc nói.

"Ai nói nữ nhân không được vào doanh trại, trong quân đội của ta có đến 40% đều là nữ nhân đấy thôi."

Nàng không thể tin vào những gì hần nói, hỏi hần.

"Có đến 40% là nữ nhân sao."

Nàng không thể ngờ lại có chuyện này, nhưng nghĩ lại nàng cũng đã hiểu được lý do, có lẽ ở đây là đại lục cường giả vì tôn cho nên nữ nhân chỉ cần có chỉ số sức mạnh cao cũng có thể gia nhập quân đội, nói như vậy đây đúng là một thể giới cực kỳ bình đẳng giới chứ nhỉ.

"Ồ đại lục cửu châu này không phân nam nữ, chỉ cần là người có chỉ số sức mạnh từ Hoàng lệnh bài trở lên đều có thể tham gia quân đội, chưa kể những người có sức mạnh thuộc tính có thể được dạy dỗ riêng để trở thành một thuộc tính Cường Giả sư mạnh mẽ, cho nên chuyện nữ nhân ra vào quân đội âu đã là chuyện hết sức bình thường. Chi bằng nhân dịp này nàng hãy tới doanh trại cùng ta, ở doanh trại của ta có một Dược Sĩ sư thượng phẩm ông ấy có thể dạy cho nàng cách luyện đan chế dược."

Nàng nghe tới năm chữ "Dược Sĩ sư thượng phẩm" lập tức sáng mắt lên nói.

"Được vậy chúng ta hãy mau khởi hành, ta cũng là muốn tới đó lắm rồi."

Nói xong hấn và nàng chuẩn bị lên đường, nàng tính lấy dao cắt con lợn ra làm hai, không ngờ Lục Phong bất ngờ dùng tay phải tạo hình con dao chém mạnh xuống một phát, con lợn đã chia ra làm hai, nàng trầm trồ (Chiều này chắc chắn là kim thuật), sau đó hấn dùng một con gió bao bọc hai phần lợn quay lại, rồi thông thả bước đi, còn hai cục thịt heo kia thì đang bay bổng như là hai quả bóng bay vậy, nàng bị hấn làm từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, nàng cũng không thể tin những loại thuật này ngoài dùng để chiến đấu ra còn có nhiều tác dụng như vậy, hấn đi một lúc cảm thấy không có người đi theo sau, liền quay lại gọi nàng.

"Uyển Ca nàng làm gì vậy, còn không đi nhanh là trời sẽ tối đó."

Nàng hoàn hồn lại lập tức chạy theo hấn, nàng vừa đi vừa nói.

"Huỳnh hay thật, có thể một mình điều khiển 7 loại nguyên tố."

Hấn nghe giọng nàng, từ trong lời nói ấy có một chút ganh tỵ, một phần ngưỡng mộ, Lục Phong xoa đầu nàng nói.

"Tuy nói là điều khiển được 7 loại nguyên tố thì rất hay, có điều không phải là việc tốt, năm đó ta vừa sinh ra đời đã được nhận định là Tử Sắc lệnh bài, phụ hoàng rất vui liền đem ta đi đến chỗ của các Ngự Thuật sư để họ dạy dỗ ta bắt chấp việc ta chưa tròn 3 tuổi, ở đó bọn họ ai cũng coi ta là thiên tài bắt ta học hết cái này đến học cái khác, ta phải dạy từ khi gà còn chưa gáy, ngủ khi mọi người không ai còn thức, một ngày có 12 canh giờ thì ta phải học tới 8 canh giờ (tương đương với 16 tiếng đồng hồ), thậm chí ta còn không được về hoàng cung ăn tết cùng với mẫu thân, ta học từ năm này tới năm khác, học tới khi ta tròn 10 tuổi, khi họ nói với phụ vương ta rằng ta không phải học thêm bất kỳ thứ gì về ngũ hành kim thuật nữa, ta mới được quay về hoàng cung, nàng biết không năm ta trở về hoàng cung cũng là năm nàng được sinh ra."

- ----Hết Chương 19-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thăm doanh trại

Nàng ngần người, nàng cũng không thể ngờ Cường Giả sư cao cấp cũng có cái khổ của riêng mình, nỗi khổ này nàng cũng đã từng trải qua khi ở thế kỷ 21 nàng chuyên tâm học hành để trở thành một thiên tài y sĩ, tuy nói không bị ép học như y nhưng cũng là cố gắng học tập, học tập ở cường độ rất cao, nàng nhìn khuôn mặt khổ buồn của y cố gắng nói sang chuyện khác mà hỏi.

"Vậy khi huynh biết được, thế tử tương lai của mình là Bạch lệnh Cường Giả huynh đã nghĩ gì?"

Hấn cười nhớ lại lúc hấn vừa từ chỗ của các Ngự Thuật sư về, thì đã nghe mẫu phi kể về nàng. Lúc đó hấn cũng rất ngỡ ngàng, tự hỏi bản thân tại sao tự dưng ở trên trời rơi xuống một vị hôn thê, lúc đó hấn còn nhỏ nhưng vì ở trong hoàng tộc nên cũng đã hiểu ba chữ "Vị hôn thê" kia mang nghĩa là gì, hấn nghe mẫu phi nói rằng, nàng tuy sinh ra đã là quận chúa của hai nước (Đông Tề quê cha, Bắc Tề quê mẹ) nhưng lại mang thể chất cực kỳ yếu ớt, chỉ là Bạch lệnh Cường Giả sư, hấn phải chăm sóc quan tâm tới nàng, không phải chỉ vì nàng là Bạch lệnh Cường Giả sư mà ăn hiếp nàng, lúc đó hấn cũng không biết nàng sau khi trưởng thành sẽ là người như thế nào, nhưng cũng không thể ngờ vị hôn thê yếu ớt ngày nào của hấn đã có thể trở thành trung phẩm Dược Sĩ sư rồi.

"Lúc đó ta cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ nghe mẫu phi nói nàng bệnh tật yếu ớt, cho nên ta cũng hay cho người gửi thuốc bổ đến Cảnh vương phủ cho nàng."

Nàng cười thầm (Xem ra không như những gì Tiểu Hoa đã nói, ngược lại hấn đối với vị hôn thê này có 10 phần quan tâm a).

"Vậy khi trở về hoàng cung huynh có học thêm gì nữa không?"

"Đương nhiên là có, ta phải học thêm cầm kỳ thư họa, binh phổ, luyện kiếm, luyện binh, chẳng khác nào như hồi còn ở chỗ của đám Ngự Thuật sư cả, có điều ở hoàng cung vui hơn có mẫu phi, có các hoàng huynh, hoàng đệ, như vậy cũng là không cảm thấy cô đơn nữa, ta học từ năm 7 tuổi mãi tới năm ta 13 tuổi, các vị sư phụ, thầy đồ của ta bảo bảo cho phụ hoàng rằng, ta lại không còn gì để học nữa, lúc đó ta mới là kết thúc được những ngày tháng đó."

Nàng nghe hấn nói vậy, nghĩ ngợi một hồi rồi nói.

"Vậy có nghĩa là năm huynh 15 tuổi huynh đã đi đánh giặc sao?"

Hấn cười xoa đầu tóc nàng nói.

"Nói vậy không đúng, khi ta dẫn binh đi đánh Tây Tề, lúc đó ta chỉ mới 14 tuổi 7 tháng mà thôi."

Nàng há hốc mồm, cũng không thể ngờ thời thiếu niên của y qua đi một cách lạnh lùng như vậy, suốt 14 năm chỉ biết học và đánh giặc thôi ư, nàng nghĩ vậy mà xót thương cho hấn, nắm lấy tay hấn nói.

"Ta cũng đã từng trải qua cuộc sống cứ lao đầu vào học tập suốt ngày như huynh, ta biết rõ huynh mệt mỏi đến như thế nào, ta biết huynh chỉ là vì dạy dỗ quá mức mà biết thành một người lạnh lùng vô tâm, huynh đối với người ngoài như thế nào cũng được, nhưng khi chỉ có hai chúng ta huynh không cần phải cố gắng nữa, hãy thả lỏng đi."

Hắn nhìn nàng, ôm nàng vào lòng khẽ nói, giọng nói ấy giống như sắp khóc đến nơi.

"Cảm ơn nàng đã hiểu cho cảm nhận của ta, nàng biết không đã bao nhiêu năm rồi ta không có cảm giác an bình như thế này, khi gặp nàng lần đầu trong rừng bỗng dưng ta lại cảm thấy tâm can mình như nhẹ đi hẳn, ta không còn cảm thấy nặng nề như trước đây, cơ thể ta như được thả lỏng, ta thật sự rất cảm ơn nàng đã đến bên cạnh ta, thế tử của ta."

Nói vậy hắn lập lên trán nàng một nụ hôn, nàng lập tức lùi xa hắn ba bước nói.

"Huynh vô liêm sỉ, thừa nước đục thả câu!"

Hắn cười nham hiểm bước tới chỗ nàng khẽ xát miệng vào lỗ tai nàng nói.

"Ta trước giờ không vô liêm sỉ với ai, chỉ có riêng nàng ta lại muốn vô liêm sỉ tới cùng."

Nàng bị những lời nói của hắn làm cho đỏ mặt, nàng đẩy áp a, áp ứng nói.

"Huynh... ta, ta nói cho huynh biết, huynh mà còn như thế nữa thì đừng trách ta vô tình."

"Vậy thế tử muốn làm gì ta nào?"

Hắn tỏ ra khuôn mặt kiêu khích nàng, nàng quát.

"Đợi đến tối, ta sẽ cho huynh biết tay!"

Hắn cười nhìn con đường xa xa phía trước, bỗng hắn bước tới chỗ nàng nắm lấy tay nàng nói.

"Đã tới nơi rồi, có gì để lắc nói đi."

Nàng lúc này mới để ý trước mắt nàng tầm một trăm bước nữa là một cánh cửa làm bằng gỗ cực to, trên cánh cửa có tám biển lớn khắc to ba chữ.

"Thần Ảnh Quân."

- ----Hết chương 20-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thần Ảnh Quân

Phía trước cửa doanh trại có khoảng 10 tướng sĩ mặc quân phục đứng sang hai bên để canh gác, phía trên cửa doanh trại còn có một cái chòi gác bằng gỗ phía trên có hai ba tướng đang trực trên đó, một trong số bọn họ nhìn về phía trước doanh trại thấy được hai bóng người đang bước về phía doanh trại lập tức run một hồi chuông thông báo cho mọi người để phòng, đám người trước cửa nghe thấy tiếng chuông lập tức xếp thành một hàng ngang chắn trước cửa, tên lính trên chòi vẫn đang theo dõi nhất cử nhất động của hai vị khách lạ mặt kia, tên đó nhìn thấy Lục Phong lập tức run chuông thêm một lần nữa nhưng lần này có đến 3 hồi chuông tức là thông báo Chiến vương gia đến, bọn họ những người đang ở trong doanh trại nghe được thông báo này, tất cả trên dưới đều mặc trên người quân phục, đứng trước doanh trại một cách ngay ngắn và chỉnh chu nhất có thể, từ trong chiếc lều lớn nhất một nam nhân cũng mặc quân phục nhưng áo giáp của y lại màu bạch kim* khác xa so với những binh sĩ khác, người đó nghe thấy hồi chuông kia lập tức chạy ra trước cổng, nhìn thấy hình bóng cao ráo kia biết ngay người đó chính là chủ soái Lục Phong, hắn nhanh chân chạy đến chỗ của Lục Phong và nàng, quỳ một chân xuống đối với Lục Phong vạn lần cung kính nói.

"Thần tham kiến vương gia, vương gia gần một ngày qua người đã đi đâu? Tại sao thần thể lại quần nhiều vải cứu thương quanh người như vậy, là kẻ nào dám ám sát người?"

Lục Phong nghe y hỏi thế, có phần hơi bức mình lạnh lùng nói.

"Người là thuộc hạ của ta? Hay là đại ca của ta vậy?"

Tên tướng sĩ kia nghe hắn nói thế kinh sợ lập tức cúi đầu xuống nói.

"Vương gia thứ lỗi, thuộc hạ lầm lời."

Y dừng lại một chút sau đó nói tiếp.

"Nhưng vương gia vết thương của người không sao chứ?"

Lục Phong không thèm nói chuyện với người tướng sĩ đó nữa, quay mặt lại nhìn vị cô nương nhỏ nhắn đằng sau lưng mình thân thể nàng dựa vào gốc cây ven đường nói.

"Nàng không vào trong à?"

Nàng lấy nàng đang đứng một chỗ hóng chuyện lại bị hắn nhắc đến, bức mình bước tới chỗ hắn nói.

"Còn đợi huynh nhắc."

Nói xong uy dừng mà trực tiếp đi vào doanh trại. Đám binh sĩ chặn trước cửa không dám ngăn chặn nàng, bởi nàng đã đi chung với Lục Phong còn đối với hắn không hề kiên dè, những binh sĩ kia nhìn thấy nàng bước vào đều không khỏi bất ngờ bởi từ khi hắn tiếp nhận doanh trại này tới giờ, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy hắn trực tiếp đi tới doanh cùng với một nữ nhân, tuy nói nàng còn nhỏ tuổi nhưng bọn họ vẫn là kinh ngạc, còn Lục Phong thì nhìn bộ mặt khó chịu của nàng mà cười, cả bọn nhìn thấy hắn cười mà lạnh cả sống lưng, từ trước tới giờ Lục Phong rất ít khi cười, mà mỗi lần hắn cười chắc chắn sẽ có một kẻ thù của hắn chết, không thể ngờ hắn hôm nay lại vì nàng mà cười, Lục Phong bước vào doanh trại, đám binh sĩ nhìn thấy hắn bước lập tức đứng ngay ngắn lại, đồng loạt hô to.

"Tham kiến vương gia!!!"

Nàng đang đi vào doanh trại, bị tiếng hô vang kia làm giật cả mình, hấn gật đầu sau đó dưới đất bỗng xuất hiện hai miếng băng, rồi hấn trực tiếp thả hai quả cầu khí bực đang bay lơ lững xuống, nhìn tên binh sĩ lúc này nói.

"Hắc Tam*, người sai người cắt thịt chia cho tất cả binh sĩ đi."

Nói xong hấn đi tới chỗ nàng, Hắc Tam lúc này mới sai người gọi đầu bếp lên, cắt thịt và chia cho tất cả tướng sĩ, lúc này bầu trời cũng đã gần hoàng hôn, nàng thì đang ở trong lều tiếp khách của doanh trại, hấn bước vào trong thì thấy nàng đang ngồi trên chiếc ghế dựa lưng mà nhắm mắt, nàng cảm nhận được tiếng bước chân lập tức mở mắt nhìn hấn nói.

"Ta cứ tưởng doanh trại thì sẽ lớn lắm, hóa ra chỉ tầm nhiên đây người."

Hấn cười bước tới chiếc ghế bên cạnh nàng mà ngồi, thuận tay cầm bình trà trên bàn rót một chung trà vừa uống vừa nói.

"Quân số của Thần Ảnh quân ta, lúc nào cũng là 1000 chuẩn, không bao giờ dư một binh một tốt, nàng thấy ít cũng phải."

Nàng nghe hấn nói thế hơi thắc mắt hỏi.

"Tại sao cứ phải là một ngàn?"

Hấn đứng dậy nhìn bàn đồ nói.

"Trong quân trại của ta, lúc nào cũng có sẵn 100 Ngự Hỏa sư, 100 Ngự Thủy sư, 100 Ngự Lô sư, 50 Ngự Thổ, 50 Ngự Phong, 50 Ngự Mộc, 50 Ngự Kim, 100 ám vệ lúc nào cũng theo dõi tình hình, và 380 Cường Giả sư các loại, 10 Dược Sĩ sư và 10 đầu bếp lúc nào cũng túc trực ngày đêm. Tính lại vừa đúng một ngàn người không hơn không kém."

- - - - -

Chú Thích: Hắc Tam*= Dưới trướng của Lục Phong- Chiến vương gia có mười thủ hạ thân cận nhất, họ trực tiếp nhận nhiệm vụ từ Lục Phong và đi làm hoặc chuyển giao cho một nhóm nhỏ khác nữa, những người này đều là nam nhân từ 20-30 tuổi được Lục Phong dạy dỗ nghiêm khắc, họ từ bỏ tên họ thật của mình, lấy tên bắt đầu bằng chữ Hắc dựa thêm vị trí của mình trong nhóm, Ví dụ: Hắc Đại, Hắc Nhị, Hắc tam

Quân phục màu bạch kim*= Thời xưa đánh trận rất khó để phân biệt cấp bậc trên dưới vì thế để dễ dàng cho việc phân biệt các tướng sĩ sẽ mặc quân phục khác nhau tùy theo cấp bậc của họ, dưới đây là màu sắc quân phục mà tướng sĩ mặc trong từng cấp bậc.

Vàng= Thống lĩnh, chủ soái.

Bạch kim= phó thống lĩnh, phó soái.

Đồng= binh sĩ bình thường.

Ngoài ra để dễ phân biệt ai là Ngự Thuật sư hệ gì, đầu là Ngự Thuật sư và Cường giả sư thì những binh sĩ còn mặc áo lót bên trong giáp khác màu để dễ phân biệt. Còn riêng những Cường giả sư sẽ mặc cùng những chiếc áo lót màu trắng, và đeo bên hông lệnh bài của mình.

Hóa= đỏ, Lô= tím, Kim= vàng đậm, Mộc= xanh lá, Thủy= xanh nước biển, Phong= Xám nhạt, Thổ= đà đậm

- - - - -Hết Chương 21-

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nha đầu, người có dám chắc chữa được không?

Nàng nghe hấn nói hết sức ngạc nhiên, không thể ngờ trong quân trại của hấn lại có một sự sắp xếp hoàn mỹ đến thế, nàng cũng là không thắc mắc gì nữa, bỗng một tiếng nổ lớn vang lên.

"Đùng...!!!"

Nàng và hấn đều giật mình, hấn đứng dậy đi ra trước cửa lều, bỗng một binh sĩ chạy tới chỗ hấn nói.

"Vương gia, lò rèn bị nổ, các vị Ngự Hỏa sư bị thương nặng ạ."

Nàng lúc này cũng đi ra trước cửa lều, nghe hết được mọi chuyện, hấn lập tức chạy đến chỗ hiện trường nàng cũng đi theo, khi tới nơi trước mặt hấn là một lò gạch bị vỡ, than lửa bị văng tung tóe khắp nơi, giữa sân là một đám Dược Sĩ sư đang loay hoay tìm cách chữa trị cho hai người bị thương, thấy hấn tới một Dược Sĩ sư từ trong đám người đó đi ra nói.

"Khởi bẩm vương gia, có tổng cộng bốn người bị thương, bên cạnh đó có hai Ngự Hỏa sư là bị thương nặng nhất ạ, có một người bị bỏng nặng ở chân, e rằng..."

Hấn nghe vị Dược Sĩ sư kia nói áp ứng làm bực mình, lạnh nhạt nói.

"E rằng làm sao?"

Vị Dược Sĩ sư kia bị hấn làm cho sợ hãi, nói.

"E rằng khi lành vết thương, cũng không thể đi lại bình thường ạ."

Hấn nghe vậy, bỏ mặc tên Dược Sĩ sư kia, trực tiếp bước tới chỗ những Dược Sĩ sư đang chữa trị, nắm lấy vai ông lão già nhất ở đó, ông lão này đầu tóc đã bạc phơ tầm trên 70 tuổi rồi, là người có kinh nghiệm chữa trị lâu nhất ở đây, hấn nghiêm mặt hỏi lão.

"Lão đầu tử, lần này ông có chắc chữa được không?"

Lão đầu đó bị hấn làm phiền, quay đầu nói.

"Vương gia à, ngài không thấy ta đang bận à, bốn người bị thương lận đó, ta là người có kinh nhiệm nhất đương nhiên cũng phải bận nhất, có gì thì ngài hỏi tụi nhóc kia đi.

Ông lão vừa nói vừa chỉ về phía đám Dược Sĩ sư trẻ kia nói, hấn tức mình hỏi lại một lần nữa.

"Thật sự không thể đi lại sao?"

Lão đầu từ bị hấn làm phiền, quay lưng lại nói to với hấn.

"Lục La đã bị bông nặng ở đầu gối, không chỉ tổn thương đến da thịt mà còn tổn thương đến kinh mạch, ta cho dù chữa khỏi cũng không thể đi bình thường được nữa, đó là còn chưa kể vết thương của y có thể lành được hay không đây, tên Phó Nhậm kia thì dễ hơn rồi, cũng lắm là mang mấy vết sẹo cả đời thôi."

Nàng lúc này chen vào chỗ của các Dược Sĩ sư kiểm tra vết thương của vị Ngự Hòa sư Lục La kia, thấy nàng một vị Dược Sĩ sư lên tiếng.

"Con cái nhà ai, sao lại không trong non, mà thả long nhong ở đây vậy?"

Lúc này mọi người mới chú ý tới nàng, Lục Phong cũng thế, hấn lên tiếng.

"Uyển Ca, nàng làm gì thế?"

Nàng bị mọi người phát giác không cho lại gần những người bị thương nữa bước, nàng tức giận bước tới chỗ Lục Phong nói.

"Ta có thể chữa cho hấn, nếu như chữa trị theo cách của ta hấn có thể không bị tàn phế."

Nghe nàng nói vậy, Lục Phong vô cùng ngạc nhiên hỏi.

"Có thể sao? Nàng có thể chữa được cho hấn khỏi bị tàn phế?"

Nàng gật đầu, gương mặt chắc như đinh đóng cột, hấn trước đây đã là từng là bệnh nhân của nàng, chính hấn biết rõ y thuật của nàng cao thâm như thế nào, hấn tin nàng có thể làm được, cho nên thay nàng lên tiếng.

"Tất cả dừng lại hấn cho ta."

Lão đầu từ lúc nãy nghe thấy hấn nói như thế đang chữa trị thì quay đầu lại, những Dược Sĩ sư kia cũng quay đầu lại, lão đầu từ lên tiếng.

"Vương gia không phải ta đã nói rồi sao, ngài không có làm được thì..."

Lão từ kia đang nói thì bị hấn nhảy vào mồm, giọng nói to rõ lạnh như băng của hấn cắt ngang giọng nói già yếu của lão từ kia.

"Lão đầu từ, bộ ông quên rằng ở đây ai là chủ rồi sao?"

Nghe hấn nói thế tất cả mọi người đều lặng câm, không dám lên tiếng nữa câu, hấn nhìn nàng nói to, như muốn cho những người ở đây nghe thấy.

"Tất cả nghe kỹ đây, bắt đầu từ bây giờ mọi chuyện chữa trị đều do nàng ấy chỉ đạo, lão đầu từ ông cũng phải nghe theo!"

Lời nói của hấn phát ra, tất cả mọi người đều nhìn nàng, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán to nhỏ.

"Nha đầu nhỏ tuổi đó là ai? Mà vương gia lại coi trọng nó như vậy."

"Cho dù nó là ai đi chăng nữa thì nó cũng chỉ là một đứa trẻ làm sao có thể giỏi bằng Bảng lão được kia chứ."

"Ta nghe nói nó là người mà vương gia dẫn đến trưa nay thì phải."

"Chỉ là một nha đầu mới đến, ai sẽ nghe là lời nó chứ."

.....

Tiếng xì xào bàn tán vang lên không dứt, lúc này Bảng lão mới lên tiếng.

"Mọi người dừng ồn nữa, để ta hỏi nha đầu này cho kỹ càng."

Nghe Bảng lão nói thế, mọi người không bàn tán nữa, chăm chú lắng nghe Bảng Lão nói chuyện với nàng, Bảng Lão cúi đầu thấp xuống nhìn nàng hỏi.

"Nha đầu người là Dược Sĩ sư sao?"

Nghe ông ấy hỏi thế nàng cười nhẹ trả lời.

"Ta chính là Dược Sĩ sư, là trung phẩm Dược Sĩ sư đó thì sao?"

Tất cả mọi người và cả Bảng Lão nghe nàng nói vậy mà không thể tin được nhìn Lục Phong, hấn gật đầu một cái thì mọi người mới tin. Bảng Lão lại hỏi nàng.

"Tiểu nha đầu người biết chữa bệnh sao?"

Nàng lại nhẹ nhàng trả lời.

"Đúng ta biết chữa bệnh, thì sao?"

Bảng Lão lại không tin nhìn hấn, hấn chỉ những vết băng bó trên cơ thể mình nói.

"Quả thật là như vậy, ta đã từng được nàng ấy cứu chữa, không thể sai được."

Đám Dược Sĩ sư kia mặc chữ O mồm chữ A nhìn nàng, nhìn nàng chỉ mới khoảng 10-12 tuổi làm quái nào mà có thể biết chữa bệnh, khác với Cường Giả sư và Ngự Thuật sư là sinh ra đã có, Dược Sĩ sư phải trải qua các lớp đào tạo mới có thể có được danh hiệu Dược Sĩ sư, làm quái nào một nha đầu lại biết chữa bệnh cứu người, làm Dược Sĩ sư trung phẩm được. Bảng Lão nhìn nàng nói.

"Vậy nha đầu, ngươi có dám chắc có thể chữa được cho tên Lục La đó không?"

Nàng chỉ chờ có thời khắc này, nàng nhếch miệng cười lời nói chắc như đinh đóng cột.

"Ta chắc chắn có thể cứu khỏi tàn phế, nhưng ta cần một số vật dụng y tế, như dao phẫu thuật và kéo, các ngươi có hay không?"

- ----Hết Chương 22-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Thời gian gấp rút

Bảng Lão và Lục Phong nghe nàng nói thế mà bốn mắt nhìn nhau, Bảng Lão vuốt vuốt râu từ trong túi càn khôn* của mình lấy trong một chiếc hộp bằng thiết, đưa cho nàng Bảng Lão nói.

"Vị tiểu đạo hữu này nói, có phải chính là những thứ này?"

Nàng tò mò tay cầm chiếc hộp thiết đó mở ra, bên trong đó là một số dụng cụ y tế mà nàng đang cần ngay chính lúc này, 3 dao phẫu thuật nhỏ, 3 dao phẫu thuật lớn, 2 kềm phẫu thuật, 3 kéo phẫu thuật, 2 cây kim tiêm loại trung, và 2 cây kim tiêm loại nhỏ, còn có cả chỉ và kim dùng để khâu vết thương nữa, còn có cả một chiếc hộp nhỏ bên trong có khoảng 10-20 cây kim truyền dịch và ống truyền, nàng cảm những thứ này mà không thể tin vào mắt của mình, đối với nàng những thứ này còn quý hơn cả bảo vật, có một không hai, nàng lau nước bọt ngước mắt nhìn Bảng Lão.

"Làm sao, làm sao ông có được những thứ này?"

Bảng Lão vuốt râu nói.

"30 năm trước, khi sư phụ ta mất đi, có để lại cho ta hộp đồ này, dặn dò rằng để lại cho hậu thế, người nào dùng được thì chính là người kế nhiệm danh hiệu thiên hạ đệ nhất thần y của người, ta từ đó lâu lâu cũng lấy ra dùng, nhưng thử đi thử lại vẫn không có cách nào sử dụng được, chẳng lẽ tiểu đạo hữu biết cách sử dụng nó sao?"

Nàng cầm những món đồ này, nghe Bảng Lão nói thế cũng bán tín bán nghi, người làm ra được những thứ này chỉ có thể là tiền bối đã xuyên không trước cả mình, nên nàng cũng không hỏi gì thêm trực tiếp nói.

"Ta có biết sử dụng nó hay không, lát nữa ông xem là tự khắc biết rõ, muốn lão tiên sư đã nói như vậy, vậy chắc ta chính là thiên hạ đệ nhất thần y đời tiếp theo rồi."

Nói xong nàng bước đến chỗ của Ngự Hòa sư kia, bắt mạch cho y sau đó nhìn đám Dược Sĩ sư kia mà ra lệnh cho bọn họ, giống như lúc nàng ra lệnh cho đám y tá khi còn ở thế kỷ 21.

"Các người còn đứng đó làm gì, có 10 Dược Sĩ sư đứng không, vậy thì chia ra 2 nhóm mỗi nhóm năm người, nhóm thứ nhất chữa trị cho hai người bị bông nhẹ kia đi, còn nhóm thứ hai thì chữa trị cho tên Phó Nhậm kia, Bảng Lão ông theo nhóm thứ 2, còn tên Lục La này ta sẽ chữa trị cho hắn, còn không mau đi."

Bọn họ nghe nàng nói thế lập tức ai về việc nấy, đem những người bị thương vào trong lều, để họ lên giường gỗ và bắt đầu trị thương, Lục Phong nghe nàng quát đám Dược Sĩ sư mà khẽ cười, điệu bộ này có giống một nha đầu 10 tuổi không, hắn cũng là vì hiếu kỳ cho nên cũng là đi theo quan sát, hắn muốn xem thử nàng làm thế nào có thể chữa trị được cho tên Lục La đó, việc mà đám Dược Sĩ sư tài giỏi nhất của hắn cũng phải bó tay.

Nàng dùng kéo cắt phần y phục chỗ vết thương bỏ đi, sau đó bắt đầu gây mê cho nạn nhân, nhưng lúc này nàng mới phát hiện trời đã bắt đầu tối, nàng hết sức lo lắng (Hôm nay là mùng 8, mình không thể nói chuyện được với Nguyệt, phải làm sao đây) Nàng lo lắng hết sức, cố gắng tập trung vào vết thương, nàng lấy kéo cắt vải thành khẩu trang rồi phân phát cho đám Dược Sĩ sư và Lục Phong mỗi người một cái, bởi vì khi trị bông quan trọng nhất là tránh cho vết thương nhiễm trùng, nàng cảm thấy sắc trời đã chuyển tối nhìn Lục Phong nói.

"Huỳnh có thể gọi thêm Ngự Hòa sư vào đây để thắp sáng cho căn phòng không, trời đã bắt đầu chuyển tối rất khó để làm việc."

Hắn hiểu những gì nàng nói, lập tức gọi thêm 10 vị Ngự Hòa sư vào trong, làm nhiệm vụ thắp đèn, mỗi người mới vào kia cũng được nàng đưa cho một chiếc khẩu trang, sau đó nàng trở lại với bệnh nhân của mình, kiểm tra y đã thật sự hôn mê hay chưa, sau khi kiểm tra bệnh nhân đã thật sự hôn mê nàng nói lớn.

"Từ giây phút này là thời khắc hết sức quan trọng, không ai được to tiếng hay hắc hoi, đánh rần ở đây, nếu như vi phạm xử theo quân pháp."

Nói xong nàng cầm lấy chiếc dao mổ nhỏ bắt đầu phẫu thuật, Lục Phong bước đến chỗ nàng tạo ra lửa trong lòng bàn tay thắp sáng cho nàng, nàng hết sức lo lắng về thời gian, tay trái run run mắt nàng như muốn nhắm lại, nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh bắt đầu nạo phần da đã bị cháy đen của bệnh nhân ra, Lục Phong nhìn thấy mà khẽ cau mày, đám Dược Sĩ sư kia cũng là im lặng hoàn toàn, họ tranh thủ làm xong việc của mình, sau đó lặng lẽ bu đông đến chỗ nàng đang phẫu thuật mà xem.

Chú Thích: Túi càn khôn*= Là một chiếc túi nhỏ to bàn tay, nhưng lại có thể chứa được rất nhiều đồ vật, những vương tôn quý tộc hoặc cao nhân đạo sĩ thường có một chiếc túi như vậy để tiện mang theo đồ đạc, y phục, ngân lượng.... mỗi một chiếc túi có một độ rộng lớn khác nhau, tùy vào độ chịu chơi của chủ sử hữu.

Các bạn có thắc mắc tại sao truyện nào của tác giả, các vị nữ chính đều thông thạo y thuật hết không?

Câu trả lời là: Tác giả có ước mơ sẽ trở thành một bác sĩ.

- ----Hết Chương 23-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Phẫu thuật thành công

Bầu trời dần dần chuyển tối, Uyển Ca cảm thấy cơ thể đã bắt đầu mềm nhũn, mắt nàng bắt đầu mờ dần, trong cơ thể nàng, Nguyệt lo lắng hỏi.

"Tĩnh, ngươi không sao chứ, còn chịu nổi nữa không?"

Nàng thầm nói với Nguyệt, giọng nói mang đầy vẻ mệt mỏi.

"Ta không sao, ta nhất định sẽ cố làm cho xong."

Nguyệt lên tiếng.

"Tĩnh, để ta làm đi, ngươi có thể chỉ cho ta mà."

"Không, ca này rất khó, cần phải hết sức kỹ lưỡng, bằng không nạn nhân sẽ có thể mang tật suốt đời."

Nguyệt lúc này chịu không nổi nữa, nói.

"Tĩnh, ngươi có cần vì thương tật của một người mà làm khổ bản thân vậy không, ta biết ngươi muốn chứng minh y thuật của mình trước mặt bọn chúng, nhưng ngươi đâu cần phải làm khổ bản thân mình như thế."

Nàng nghe Nguyệt nói thế, lắc đầu vừa nạo phần thịt cháy đen ấy vừa thầm nói.

"Nguyệt, ngươi nói sai rồi, ta không phải muốn chứng minh gì hết, ta là thành tâm thành ý muốn chữa trị cho bệnh nhân này, ta biết tính tình của ngươi có phần vô tâm, nhưng bắt ta vô tâm như ngươi thì ta không làm được."

"Ngươi..."

Nguyệt bị Tĩnh làm cho tức chết, Nguyệt là người vô tâm từ trước đến giờ rất ít lo cho người khác nhưng nàng lại rất lo lắng cho Tĩnh, tuy là hai bản thể khác nhau nhưng Nguyệt cũng có thể cảm nhận được Tĩnh hiện giờ đang cảm thấy mệt mỏi thế nào, Nguyệt nghỉ ngơi một hồi trong lúc đó Tĩnh cũng là đã làm xong phần nạo thịt kia, bây giờ bắt đầu nối gân mạch đây mới chính là giai đoạn khó nhất, Nguyệt lại lên tiếng.

"Tĩnh, ngươi... ngươi nói đúng, ta lần này là ta sai rồi, nhưng mà ngươi hãy nghĩ đến cho bản thân mình đi chứ, thôi thì thế này đi nhé, ngươi làm xong phần đoạn này đi, còn mọi việc sau đó cứ để cho ta, như vậy được không?"

Tĩnh đang nói lại sợi gân mạch cho bệnh nhân, nàng nghe Nguyệt nói thế gật đầu sau đó hết sức tập trung vào vết thương, chỉ cần sơ sẩy một chút thì hậu quả khó lường, đám Dược Sĩ sư, Bàng Lão, Lục Phong đứng đó nhìn nàng chữa trị mà lạnh cả xương sống, họ trước giờ không tin vào y thuật của nàng giờ đây chính mắt nhìn thấy cho nên không muốn tin cũng là không được, ánh trăng bắt đầu lên, Tĩnh cảm thấy đau đầu giữ dội, nàng cố gắng cúi đầu trầm chú cuối cùng đã nối gân mạch thành công, lúc này Nguyệt và mọi người mới bỏ được gắng nặng, nàng lúc này cũng đã cố gắng hết sức nàng ngã xuống, lại được Lục Phong một tay đỡ lấy, cũng trong lúc này hai tính cách cũng đã thay thế cho nhau bởi mặt trăng đã hoàn toàn lộ diện, đồng tử đỏ như máu hiện lên Nguyệt đứng dậy nhìn Lục Phong không nói gì, cầm lấy kim khâu bắt đầu may miệng vết thương lại, một lúc sau đã hoàn thành tất cả mọi việc kể cả việc sát trùng bên ngoài miệng vết thương, nàng lúc này mới thật sự ngã khụy, Lục Phong lại ở bên cạnh đỡ lấy nàng, nàng nhìn y lúc này mới thở ra được một hơi nhẹ nhõm nói.

"Cảm ơn huynh."

Lục Phong lắc đầu, đỡ nàng ra khỏi phòng bệnh, để mọi việc còn lại cho Bàng Lão và đám Dược Sĩ sư kia, ra khỏi phòng bệnh Lục Phong mới lên tiếng.

"Ta phải cảm ơn nàng mới phải, lần này làm khổ nàng rồi."

Nàng cười lắc đầu khẽ nói.

"Không... không phải là ta, là Tĩnh khổ mới đúng."

Lục Phong không nghe được kỹ những gì nàng nói, hỏi lại.

"Nàng nói gì?"

Nguyệt đang nghĩ tới Tĩnh, nghe Lục Phong hỏi chuyện lập tức hoàn hồn nhìn y nói.

"Không... không có gì, ta quen rồi."

Lục Phong biết nàng đang che giấu chuyện gì đó, nhưng cũng không hỏi nhiều, nhìn ánh trăng đã lên cao kia nói.

"Trời đã tối rồi, mà binh sĩ của ta có một cái tật, cứ mỗi tối đều tổ chức lửa trại nàng có muốn đi xem thử không, sẵn ăn một chút đồ ăn cho lấy sức nhé."

Nàng nghỉ ngơi một chút, gật đầu rồi cùng Lục Phong bước đến phần sân lớn của doanh trại, lúc này các binh sĩ đã đốt xong lửa trại, bọn họ ngồi thành một vòng tròn vừa ăn heo quay mà hồi trưa hân và nàng đem đến vừa hát hò ngắm trăng, có người thì lại cúi mặt vào mấy bình rượu, khoảng khắc này thật là yên bình và hạnh phúc.

- -----Hết Chương 24-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bái Sư

Nàng nghĩ ngợi một chút, nhìn lên ánh trăng bỗng thấy Lục Phong bước tới chỗ của các binh sĩ nói to.

"Mọi người, hôm nay doanh trại ta có một vị khách quý đến, mọi người có biết là ai không?"

Bọn họ nghe hẳn nói thế lập tức nói.

"Bẩm vương gia, là một vị tiểu thần y ạ!"

Lục Phong gật đầu bước tới chỗ nàng, nắm lấy tay nàng kéo đến giữa đám binh sĩ to giọng nói lớn giống như muốn để cho toàn bộ binh sĩ nghe được.

"Nàng ấy không những là tiểu thần y, mà còn là tiểu thê tử chưa qua cửa của bốn vương nữa, sau này các ngươi đối với vương phi tương lai, phải hết lòng hết dạ tuyệt đối trung thành có biết không?"

Một lời này của Lục Phong nói ra khiến toàn bộ binh sĩ há hốc mồm, bọn họ quả thật từng nghe nói vương gia có vị hôn thê là Tĩnh Liên quận chúa, nhưng bọn họ cũng biết Tĩnh Liên quận chúa là người rất yếu kém, bệnh tật lâu năm, có khi còn chưa gả được tới Chiến vương phủ thì đã không còn nữa rồi, họ không thể ngờ tiểu thần y tài giỏi hôm nay lại chính là Tĩnh Liên quận chúa yếu kém ngày nào sao. Nàng cũng bị lời nói của hắn làm cho kinh ngạc, hắn là đang giới thiệu nàng cho toàn bộ những người ở đây biết sao, nàng có chút xúc động nhìn hắn, hắn lại cười nụ cười vẫn gian xảo như thường, những binh sĩ kia lúc này mới hoàn hồn nhớ tới danh vị quận chúa của nàng, lập tức đứng hết dậy đối với nàng vạn lần cung kính hô to.

"Chúng thần tham kiến Tĩnh Liên quận chúa, quận chúa vạn an!!!"

Nàng gật đầu cười trừ, lúc này Bàng lão từ trong phòng bệnh đi ra nhìn nàng lão cúi đầu, nàng lập tức đỡ lấy người Bàng lão nhìn đám binh sĩ kia nói.

"Mọi người đứng lên hết đi."

Tất cả mọi người nghe nàng nói thế lập tức đứng dậy, Bàng lão cùng nàng và Lục Phong rời khỏi chỗ của các binh sĩ đang ồn ào náo nhiệt kia đi đến lầu tiếp khách của doanh trại, cả ba ngồi xuống nói chuyện, Lục Phong lên tiếng trước.

"Lão đầu tử, tài năng y thuật của nàng ấy ông cũng đã thấy rồi, ông coi như nể mặt ta nhận nàng làm đệ tử đi."

Bàng lão nghe Lục Phong nói vậy mà quay đầu nhìn nàng, nàng cũng lên tiếng.

"Bàng lão, ta cũng là muốn được ông chỉ dạy thêm, ông có thể nhận ta làm đệ tử không?"

Bàng lão chỉ cười nhẹ sáu đó lắc đầu, lão vừa vuốt râu vừa nói.

"Ta không thể nhận tiểu đạo hữu được."

Lục Phong cau mày nói.

"Chẳng lẽ chỉ vì nàng ấy là Bạch lệnh Cường Giả sư?"

Bàng lão lại lắc đầu, ông từ trong túi càn khôn lấy ra chiếc hộp thiết bên trong chứa các dụng cụ y tế kia đưa ra trước mặt nàng nói.

"Bạch lệnh Cường Giả sư thì sao? Được Sĩ sư quan trọng nhất chính là tài năng y thuật, cho dù mạnh thì sao, không cứu được người thì cũng như không, tuy vị tiểu đạo hữu này chỉ mới 10-12 tuổi nhưng y thuật lại cao minh, tài giỏi, lại biết xử lý tình huống kịp thời, tất cả đều hơn lão phu, lão phu có tư cách gì để nhận tiểu đạo hữu làm đệ tử kia chứ, có tiểu đạo hữu này Bàng Thông ta không dám xưng là thiên hạ đệ nhất thần y của Đông Tề nữa rồi."

Nàng và Lục Phong nghe Bàng lão nói vậy mà bốn mắt nhìn nhau, nàng lập tức lên tiếng.

"Tuy ta tinh thông y thuật nhưng chỉ mới là một nha đầu 10 tuổi có như thế nào cũng không bằng được người, người đừng bi quan như thế chứ."

Bàng Lão vẫn lắc đầu.

"Không, tiểu đạo hữu mới nhỏ tuổi như thế mà đã tài giỏi như vậy, quả là nhân tài hiếm có mà lại nhận ta làm sư phụ thì quả là phí cả một thiên tài, nhưng theo ta biết tính tới thời điểm hiện tại thì quả thật ở đại lục Cửu Châu này không ai có khả năng nhận tiểu đạo hữu làm đệ tử nữa rồi, Được Sĩ sư bây giờ chỉ toàn là Trung Phẩm, những người đạt tới thượng phẩm còn sống chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà mười người đó thì hết 7 người y thuật cũng chỉ ngang bằng với ta, chỉ có duy nhất ba người còn lại là ở Liên Châu, chắc cũng chỉ có họ mới có khả năng dạy dỗ được cho tiểu đạo hữu đây thôi. Vì thế ta khuyên tiểu đạo hữu đừng nhận ta làm sư phụ, ta có thể chỉ dạy cho người biết cách đề luyện đan, còn hai tiếng sư phụ, lão phu xin khước từ."

Nàng và Lục Phong nghe vậy cũng không thể nói thêm được gì nữa, nàng đứng dậy khỏi ghế đứng trước mặt Bàng lão nghiêm trang chấp tay thủ lễ nói.

"Nếu người đã nói như thế, vậy thì ta cũng không cưỡng cầu, ta dù thế nào đi nữa cũng muốn học thêm về đan dược từ người, người dạy ta thì chính là thầy của ta từ nên về sau ta gọi người là sư thúc vậy."

Bàng lão nghĩ ngợi một hồi rồi gật đầu nói.

"Nếu con đã nói vậy, vậy thì từ nay chứ gọi ta là sư thúc cũng được, bắt đầu từ nay ta sẽ dạy con luyện đan là như thế nào. À phải rồi theo như di huấn của sư phụ ta, ta phải tặng cho con chiếc hộp này, bên trong còn có 3 quyển luyện đan phổ do chính tay sư phụ ta để lại, năm đó khi sư phụ ta quy tiên có nói rằng: Chỉ mong người dùng nó có thể cứu người, thương người như vậy cho dù người đó không phải là người trong sư môn, ông ấy cũng không hối hận vì đã tặng nó đi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Dám vu khống cho nàng ấy, các người chán sống rồi !

Nàng và Lục Phong nghe vậy cũng không nói gì thêm, nàng cầm lấy chiếc hộp thiết rồi cảm tạ Bàng Lão, nói xong mọi chuyện Bàng Lão rời khỏi, trong lều lúc này chỉ còn nàng và Lục Phong. Lục Phong nhìn nàng đang rất vui vì có được chiếc hộp ấy, tự trong tim hẳn cũng cảm thấy hạnh phúc rất nhiều, hẳn nhìn sắc trời đã tối lắm rồi cho nên đứng dậy nói.

"Trời đã tối lắm rồi, ta sẽ sai người chuẩn bị lều ngủ riêng cho nàng, nàng hôm nay vất vả nhiều rồi ngủ sớm đi."

Nàng đang chăm chú đọc quyển đan phổ nghe Lục Phong nói thế gấp đầu nói.

"Vậy thì quyết định như thế đi, thôi ta đi đây chúc huynh ngủ ngon."

Lục Phong nghe nàng chúc ngủ ngon cảm thấy hơi kỳ nhưng lại rất êm tai gật đầu, sau đó hẳn tiễn nàng ra trước cửa lều, sai một binh sĩ nữ đưa nàng tới lều khách để nghỉ ngơi, nàng cùng vị nữ binh sĩ đó đi mất hẳn mới trở lại với khuôn mặt lạnh như băng, giọng nói hẳn vang lên.

"Có chuyện gì mới, xuống đây báo cáo với ta."

Lời nói ấy của hẳn vừa vang lên lập tức có đến ba, bốn tên mặc hắc y nhảy từ trên nóc doanh trại nhảy xuống, hẳn cùng bọn họ vào trong lều riêng của hẳn mà nói chuyện, vào trong lều hẳn ngồi trên chiếc ghế lớn được đặt ở ngay trước mặt cửa lều, ba tên hắc y nhân quỹ xuống đối với hẳn vạn phần cung kính, một tên trong số chúng nói trước, ba người họ đều là ám vệ riêng của Lục Phong.

"Khởi bẩm vương gia, sáng nay tình tức tới báo, Cảnh vương phủ đang náo loạn cả lên vì không tìm được Tĩnh Liên quận chúa suốt bảy ngày nay ạ."

Lục Phong nghe thế có chút khó hiểu hỏi.

"Mất tích hơn bảy ngày, tại sao bây giờ mới báo cáo cho ta?"

Một tên ám vệ khác lập tức nói.

"Bẩm, chuyện là mấy ngày trước Cảnh vương phủ âm thầm đi kiểm, nhưng đã hơn mấy ngày vẫn chưa tìm kiếm ra cho nên mới dán cáo thị cho người đi tìm toàn bộ kinh thành ạ."

Lục Phong gật đầu suy nghĩ một chút hỏi.

"Vậy các người đã tìm ra được kẻ nào muốn ám hại bốn vương chưa?"

Ba tên hắc y nhân nghe Lục Phong hỏi thế lặng thinh hồi lâu sau đó đáp ứng nói.

"Bẩm vương gia... thứ cho chúng thuộc hạ vô năng... tới giờ vẫn chưa có tung tích gì cả ạ."

Lục Phong nghe ba người kia nói thế cũng không quá đỗi ngạc nhiên, thật ra Lục Phong cũng biết rõ là cho dù có tìm cũng chẳng tìm ra được gì, ngày đó hẳn bị hơn 100 thích khách đều là tử Phong lệnh Cường Gia sư trở lên truy sát thậm chí còn có Ngự Thuật sư ở trong đó nữa, hẳn cũng biết rõ kẻ muốn giết hẳn ầu cũng không phải là kẻ thù tầm thường, mãnh hổ nan địch quần hồ Lục Phong hẳn cho dù có giỏi tới mức nào đi chăng nữa cũng không thể chống lại được sức mạnh của hàng trăm thuộc tính sư như thế được, nếu không phải ngày đó gặp được nàng có lẽ hẳn đã chết rồi, Lục Phong nghĩ thế cũng là không nói gì thêm nữa, đứng dậy phui tay áo một cái, ý chỉ cho bọn họ lui ra ngoài, ba người bọn họ đứng dậy một tên lại nói.

"Vậy vương gia, chuyện của Tĩnh Liên quận chúa thì sao ạ?"

Lục Phong nghe tên hắc y nhân hỏi thế quay người lại nói.

"Không cần lo, nàng ấy hiện đang ở cùng với bốn vương, nhưng chuyện này tạm thời không được truyền ra ngoài, nàng ấy sẽ ở lại đây ít ngày nữa."

Nghe Lục Phong nói một tên trong số chúng lên tiếng.

"Nhưng vương gia, hiện giờ cả kinh thành đang đồn ầm lên nói quận chúa... quận chúa..."

Lục Phong ghét nhất cái kiểu nói chuyện ấp úng như thế, cau mày bước đến chỗ của tên ám vệ gần hỏi.

"Bọn chúng đồn như thế nào, NÓI!"

Tên ám vệ kia nghe Lục Phong gần hỏi mà lạnh người, cúi đầu xuống không dám nhìn trực tiếp hẳn, y lắp bắp.

"Bẩm... họ đồn rằng... quận chúa... bị bắt cóc... có người còn độc miệng hơn nói quận chúa bỏ nhà theo trai, còn có kẻ nói quận chúa mất danh tiết rồi ạ."

Lời này nói ra Lục Phong nghe được tức giận đến nỗi đập tay xuống bàn trà, đám ám vệ lau mồ hôi hột, bọn họ đi theo Lục Phong đã nhiều năm cũng chưa từng nhìn thấy hẳn lại vì một ai mà tức giận như thế, Lục Phong mang trong người sự tức giận, quát lớn.

"Cho người truyền tin ra ngoài, quận chúa cùng ta đi du ngoạn Tây Hồ mới trở về, ba ngày nữa ta cùng nàng ấy sẽ đến Cảnh Vương phủ yết kiến Cảnh vương."

Đám ám vệ nhận lệnh xong lập tức tháo lui khỏi đó, Lục Phong lúc này vẫn còn tức giận tự lắm bầm.

"Dám vu khống cho vương phi của bốn vương, các người chán sống rồi!"

- -----Hết Chương 26-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26-2: Sơ lược bản đồ nhân vật trong truyện

Lục Trấn (50 tuổi) Vua của Đông Tề.

↓↓↓

Triết Nhân hoàng thái hậu(69) - mẹ đẻ của Lục Trấn - di mẫu của Thanh Trọng.

↓↓↓

Lý Hoàng Hậu (46)→ Đại Hoàng tử-Lục Ngôn(20) → Tam công chúa - Lục Miên(14)

↓↓↓

Diệp Hách quý phi (34) → Tam hoàng tử-Lục Phong (17)→ Phụ thân là Diệp Hách Tư Mã-vương của vùng Tây Nam ở Đông Tề(62).

↓↓↓

Dương Phi (40)→ Nhị hoàng tử-Lục Tồn (19) → Đại công chúa - Lục Yên Chi(17).

↓↓↓

Tần phi(43) → Tử hoàng tử- Lục Bào(16) sinh đôi với Ngũ Hoàng tử- Lục Nghiêm(16).

↓↓↓

Tề Phi (36)→ Lục hoàng tử-Lục Sách (15)→ Nhị công chúa - Lục Triết(15).

↓↓↓

Còn có thất hoàng tử- Lục An(14), bát hoàng tử- Lục Từ(14), thập hoàng tử- Lục Nhân(13), tứ công chúa- Lục Dao(14), ngũ công chúa- Lục Hiên(13), mẫu phi của họ đa số là chết hoặc đã bị tống vào lãnh cung, gia đình nhà ngoại cũng không có gì đáng nói. Những phi tần khác cũng không có gì đáng đề kể.

Thanh Trọng (40) Cảnh vương của Đông Tề, mẫu thân của ông là muội muội ruột của thái hậu

↓↓↓

Phụng Thư Anh -An Nhân công chúa (đã chết thọ 37) → Thanh Uyển Ca(10)- Tĩnh Liên quận chúa → Phụ thân là vua của Bắc Tề quốc(70).

↓↓↓

Dư thị (35) → Thanh Uyển Ngọc (13)→ Thanh Tân(15)

↓↓↓

Nguyệt Thị (39)→ Thanh Uyển Tâm(10) → Thanh Tiến(16).

Đây là sơ đồ các nhân vật chính đã và sẽ xuất hiện trong thời gian tới, cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình. nha

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Tiền bối xuyên không

Bên trong túp lều của mình, Uyển Ca vẫn chưa ngủ nàng đang chăm chú xem quyển đan phổ mà sư phụ Bàng lão để lại kia, nàng đang xem thì lỡ tay làm rơi quyển sách xuống đất, nàng cúi người xuống nhặt nó lên thì phát hiện ở trang cuối của quyển sách này có một trang rất khác so với các trang còn lại, bởi trang sách này viết tiếng anh, nàng lúc này mới thật sự xác nhận chủ nhân cũ của cuốn sách này chắc chắn là một người xuyên không tới đây trước nàng, trang sách được ghi bằng tiếng anh ấy viết như sau.

"Ta là Lưu Nhậm, vốn là giảng viên y khoa của một trường đại học y khoa ở Trùng Khánh, một ngày nọ ta xuyên không tới đây thế giới song song này, ta mất nửa tháng mới biết nơi đây không phải là trái đất của ta, khác với những người xuyên không mà ta đã từng đọc trong tiểu thuyết, ta xuyên không cả thân thể lẫn linh hồn, khi ta biết ta không thể quay về nhà của mình nữa ta đành phải ở lại đây, làm một Dược Sĩ sư, ta bái sư học nghệ khắp nơi, học cách luyện đan chế dược, nhờ vào kiến thức y khoa có sẵn của mình ta nhanh chóng nổi tiếng, trở thành một Dược Sĩ sư có tiếng được mọi người biết đến, ta làm ra bộ dụng cụ y tế để phẫu thuật trị thương, cứ như thể thối thoát đã 50 năm trôi qua, ta với y thuật của mình đã trở thành thiên hạ đệ nhất thần y, tiếc là những đệ tử của ta lại không đứa nào có thể học được y học phẫu thuật của ta, đầu ta đã hết lòng dạy dỗ, ta truyền lại hộp đồ này cho đệ tử giỏi nhất của ta là Bàng Thông, hy vọng có một ngày y có thể sử dụng được nó hoặc ít nhất là truyền nó cho người có thể sử dụng được, không biết có phải hoang tưởng hay không nhưng những ngày cuối đời ta cảm nhận được một ngày không xa, sẽ có người giống như ta xuyên không tới thế giới này, để rồi người đó sẽ cảm hộp đồ y khoa này để hành y cứu người, nếu người có thể đọc được những câu chữ này của ta thì ắt hẳn sẽ như ta cũng là từ trái đất xuyên đến, ta không mong điều gì chỉ mong người có thể tiếp tục dùng hộp đồ này, dùng y thuật này của ta để hành y cứu người, như vậy lão phu tuy chết ở nơi đất khách quê người này cũng không cảm thấy hối tiếc."

Nàng mất nửa canh giờ để dịch được đoạn thư này, sau khi đọc xong cảm thấy những gì mình nghĩ đều đúng, hóa ra ông ấy thật sự xuyên không, nàng lúc này mới để ý tới bầu trời đã về khuya nàng mệt mỏi mà bỏ quyển sách xuống trên giường mà nghỉ ngơi.

- -----

Trời mờ mờ sáng nàng nghe thấy được tiếng các binh sĩ đang luyện tập, nàng tỉnh giấc mặc y phục vào, búi tóc lên, đầu đeo trâm vàng sau đó theo lệ thường nhắm mắt lại nói chuyện với nhân cách kia.

"Tĩnh, ngươi cảm thấy ổn hơn rồi chứ?"

Giọng nói bên trong cơ thể nàng phát ra.

"Ừ ta đã cảm thấy ổn hơn rất nhiều, ta cũng xin lỗi ngươi vì những gì ta đã nói hôm qua."

Nàng lắc đầu.

"Không sao, tính tình của ta bao nhiêu năm vẫn là như thế, tự ta biết ta chính là ích kỷ, nhỏ nhen, ngươi không cần phải xin lỗi ta, à phải rồi hôm qua Bàng lão có đưa hộp dụng cụ y tế cho ta, bên trong còn có hai quyển đan phổ, bên trong quyển đan phổ còn có một trang toàn chữ tiếng anh, ta dịch được môm na là sư phụ của Bàng lão cũng giống như ta và ngươi cũng xuyên không đến thế giới này, ông ấy hy vọng người có thể dùng hộp y tế ấy để hành y cứu người."

Tĩnh ngạc nhiên khi nghe Nguyệt nói đến chi tiết ấy, cười nhẹ.

"Vậy xem ra lão đầu tử ấy nhờ đúng người rồi đấy."

Nguyệt biết Tĩnh cũng như lão đầu tử ấy nguyện vọng là hành y cứu người để bù đắp lại kiếp trước của nàng, Nguyệt gật đầu hai tính cách đối cho nhau, nàng mờ mắt ra đôi đồng tử màu xám lại xuất hiện, nàng bước ra khỏi cửa lều nhìn thấy các binh sĩ đang luyện tập buổi sáng, họ thấy nàng lập tức hành lễ nàng lắc đầu nói.

"Miễn đi, mọi người cứ tiếp tục luyện tập đi, không cần để ý đến ta."

Nói xong nàng đi đến lều y, đám Dược Sĩ sư nhìn thấy nàng như nhìn thế quý nhân, lập tức cúi đầu hành lễ.

"Chúng thần tham kiến quận chúa, quận chúa vạn an."

Nàng gật đầu cười trừ với bọn họ, nàng bước đến chỗ của Lục La, xem tình hình y như thế nào rồi, nhìn thấy các vết thương không có dấu hiệu nhiễm trùng nàng thở dài nhẹ nhõm, nàng đang cần dặn các Dược Sĩ sư nhớ chú ý đến dấu hiệu nhiễm trùng của nạn nhân thì Bàng lão cũng vừa mới tới lều y, thấy nàng Bàng lão lên tiếng.

"Hôm nay lão phu có việc, mọi chuyện trong này giao lại cho các ngươi, quận chúa đi theo lão phu."

- -----Hết Chương 27-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 28: Luyện Đan Thuật

Nói xong Uyển Ca cùng Bàng lão đi tới một túp lều riêng biệt, xung quanh lều trống trải không một bóng người, nàng và Bàng lão bước vào lều, vào bên trong nàng đã ngửi được mùi đan dược nồng nặc bay khắp phòng nhờ thế nàng biết được đây là lều luyện chế đan dược riêng của Bàng lão, trước mặt nàng là một tủ thuốc to và cao, chiều cao phải 2 mét, rộng cũng 2 mét trong tủ có vô số ngăn kéo nhỏ dùng để chứa và phân chia các loại thảo dược với nhau, dưới tủ thuốc là một cái bàn trên cái bàn cũng có rất nhiều lọ đan dược và thuốc quý hiếm còn có một cái luyện đan đỉnh lớn màu đồng quanh thân chiếc đỉnh đã bị cháy đen do luyện đan nhiều mà nên, Bàng lão bước tới mở tủ thuốc ra lấy bên trong đó ra một ít thảo dược đưa cho nàng rồi hỏi.

"Đây là loại thảo dược gì?"

Nàng nhìn loại thảo dược này mùi rất nồng, lại có chút gì đó khó ngửi nhưng nàng cũng đoán ra được đó là gì.

"Là Thử Thạch Liên."

Bàng lão gật đầu cầm Thử Thạch Liên bỏ vào trong đan đỉnh nói tiếp.

"Thử Thạch Liên này là loại thảo dược cực kỳ quan trọng, dù cho có luyện bất kỳ loại đan dược nào cũng nhất định phải bỏ nó vào, bởi vì nó có khả năng cô đặc lại đan dược, lại còn có một vị ngọt giúp bệnh nhân dễ dàng dùng đan hơn rất nhiều, trong trường hợp không có Thử Thạch Liên thì phải làm sao?"

Bàng lão không nói nữa quay mặt nhìn nàng, nàng bước đến chỗ tủ thuốc mở ngăn kéo lấy ra một loại thảo dược khác đưa cho Bàng lão.

"Trong trường hợp không có Thử Thạch Liên, ta có thể dùng Mê Cầm Thảo đây là loại thảo dược có tác dụng tương tự như Thử Thạch Liên, tuy nhiên tác dụng trong 100g Mê Cầm Thảo lại mạnh hơn 3 phần so với 100g Thử Thạch Liên cho nên khi dùng Mê Cầm Thảo này thay cho Thử Thạch Liên thì nên dùng 70g là đủ rồi."

Bàng lão gật đầu, ông rất hài lòng với những kiến thức đã có từ trước của nàng, ông quay người mở tủ lấy ra năm loại thảo dược rồi bỏ từng thứ vào trong luyện đan đỉnh, rồi ông đẩy nắp lại nói.

"Tốt lắm, giờ thì con hãy tới đây ngồi thử, 5 loại thảo dược mà ta vừa bỏ vào là gì?."

Nàng nghe lời ông bước tới chỗ luyện đan đỉnh ngửi một hồi, mùi đan dược trong đan đỉnh quá nồng khiến nàng phải mất một hồi lâu mới ngửi ra mùi dược, nàng nghỉ ngơi một hồi rồi nói.

"Bên trong ngoài có Thử Thạch Liên mà người đã bỏ vào trước kia còn có Tam Đế thảo, Tỳ Linh Hoa, Quyên Lê, Ma trúc và hai miếng táo đỏ."

Bàng lão nghe nàng nói thế hết sức ngạc nhiên ông mở nắp đan đỉnh ra và quả thật nguyên liệu bên trong giống hệt như những gì mà nàng vừa nói.

"Luyện đan quan trọng là ngửi được mùi đan dược, để biết đan đã đủ sức lửa hay chưa, quá lửa hay lửa vừa, con có một chiếc mũi rất nhanh nhạy đấy, tốt lắm con quả thật là thiên tài hiếm có, thảo dược con đã biết, phân biệt mùi vị con cũng đã biết vậy thì chúng ta sẽ trực tiếp chuyển sang luyện đan vậy."

Uyển Ca nghe Bàng lão nói như vậy mà mừng rỡ còn hơn được nhận quà nàng gặt đầu đồng ý, Bàng lão cầm lấy luyện đan đỉnh đi đến giữa lều, ở giữa lều này không có gì cả chỉ có một chiếc thảm bằng lông cừu trải dưới đất, ông ngồi xếp bằng xuống đất sau đó vỗ vỗ lên tấm thảm ở vị trí bên cạnh ý chỉ nàng ngồi xuống, khi nàng ngồi xuống ông bắt đầu nhắm mắt.

"Ta sẽ làm mẫu một lần cho con thấy, nhìn cho kỹ."

Nói xong luyện đan đỉnh của ông đã bay lên không trung, nhưng không bay quá cao hay quá xa mà lơ lửng trước mặt ông, cách ông ấy khoảng nửa thước dưới đáy đỉnh bỗng có một mồi lửa không quá to cũng không quá nhỏ xuất hiện, Bàng lão cứ giữ lửa như thế trong vòng 5 phút sau đó lửa bắt đầu lớn hơn, lúc này trong đan đỉnh đã bắt đầu có mùi đan được bốc lên tỏa ra khắp cả túp lều, lại thêm 3 phút trôi qua Bàng lão vẫn giữ nguyên độ lửa ấy lúc này trong mùi đan được bốc lên đã xen kẽ mùi khét khét, Bàng lão lập tức chuyển độ lửa nhỏ dần nhỏ dần, tầm nửa phút đã tắt hoàn toàn, ông để chiếc luyện đan đỉnh xuống đất, tay ông hai ngón chỉ về chiếc luyện đan đỉnh hất tay một cái nắp đỉnh đã tự mở một viên đan được màu vàng hiện ra trên thân còn có những đường vân lằng lằng mịn sáng chói. Bàng lão cầm nó lên tay nhìn nòng nói.

"Đây chính là luyện đan thuật."

- -----Hết Chương 28-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Luyện đan thuật ii

Nàng nhìn thấy những gì Bàng lão làm cũng không khó, nên trực tiếp nói với Bàng Lão.

"Sư thúc, con có thể thử một lần được không?"

Bàng lão gật đầu, ông ấy biết rõ thiên phú của nàng cực cao, để nàng thử cũng được Bàng lão vuốt vuốt râu bước tới chỗ tủ thuốc lấy đủ và đúng các loại nguyên liệu mà lúc này ông sử dụng bỏ vào đan đỉnh thêm một lần nữa, sau đó đưa đan đỉnh cho nàng nói.

"Năm xưa ta học với sư phụ 3 năm người mới cho ta luyện đan, hôm nay ta phá lệ cho con luyện đan ngay lần đầu tiên, không cần gấp rút cứ từ từ, có công mài sắc có ngày thành dao, không thành công cũng không sao cả."

Nàng cầm đan đỉnh ngồi xuống giữa túp lều, vận nội công cố gắng dùng lửa nâng đan đỉnh lên, lửa nàng tạo ra không quá to cũng không quá nhỏ kết hợp với không khí và gió đã nâng được đan đỉnh lên, nàng nâng đan đỉnh vừa tầm mắt, lửa đã bắt đầu ổn định hơn cứ như thế nàng giữ được ngọn lửa ôn hòa trong suốt 5 phút sau đó ngọn lửa ấy bắt đầu lớn hơn nhưng lại vừa đủ tầm không quá lửa Bàng lão đứng bên cạnh nàng mà hết sức ngạc nhiên, nhớ năm đó ông phải thử đi thử lại gần sáu mươi mấy lần mới có thể đi đến được tới bước này như nàng, còn nàng chỉ nhìn một lần duy nhất chỉ thử duy nhất một lần mà có thể đi tới bước này, từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên ông ấy nhìn thấy được một người như vậy, nàng quả thật là được trời phú rất nhiều, trong túp lều mùi đan được đã bắt đầu tỏa ra khắp nơi, nàng cũng ngồi được trong lòng nàng như nhẹ được một chút áp lực, lại 3 phút trôi qua mùi đan được kia đã xem khê mùi khét khét nàng lập tức đều hòa độ lửa lại, ngọn lửa tắt dần trong 30 giây, đến nước này Bàng lão đã bị thiên phú của nàng làm cho kinh ngạc, ông không còn tin vào mắt mình nữa, ông dụi dụi mắt vài lần rồi mở mắt thật to để xác nhận rằng bản thân không nhìn lầm và thật sự ông ấy không hề nhìn lầm nàng để đan đỉnh xuống đất hất tay một cái viên đan đã thoát ra khỏi lò, viên đan không có màu vàng óng như lúc này Bàng lão luyện mà là một màu đỏ chói trên viên đan cũng có những đường vân đẹp mắt, nàng có chút thất vọng nhìn Bàng lão nói.

"Xem ra con thất bại rồi, lần sau con sẽ chú ý hơn."

Bàng lão cầm viên đan trong tay ông ấy cố gắng coi đi coi lại để xem có phải thật không nhưng dù có coi đi coi lại bao nhiêu lần thì kết quả cũng chỉ có một, Bàng Lão nhìn Uyển Ca lắc đầu nói.

"Không, con không thất bại, mà là đại thành công mới đúng."

Nàng có chút khó hiểu hỏi Bàng Lão.

"Đại thành công? Rõ là con tạo ra viên màu đỏ mà, cho dù có luyện thành thật nhưng lại không giống của người."

Bàng lão lại lắc đầu cầm viên đan mà lúc này ông đã luyện được và viên nàng mới luyện được đưa ra trước mắt nàng.

"Tuy có cùng một loại nguyên liệu, nhưng đan luyện ra có đến 4 cấp độ khác nhau, chia ra từ lớn tới nhỏ là thượng, trung, hạ và đan bình thường, muốn phân biệt được cấp độ của đan chỉ cần nhìn màu sắc của viên đan là rõ, đan thường sẽ có màu nâu thuốc bình thường, đan hạ phẩm sẽ có màu vàng nhưng lại không chói và không có đường vân, đan trung phẩm sẽ có màu vàng sáng chói và có đường vân cũng chính là viên đan mà ta luyện ra lúc này, còn thượng phẩm sẽ có màu đỏ và đường vân như viên này của con, nói tóm lại con không những không thất bại mà còn đại công cáo thành, ta tới lúc này thì thật sự khâm phục con rồi."

- -----Hết Chương 29-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Luyện Đan Thuật (Hạ)

Lời nói của Bàng lão chắc như đinh đóng cột làm nàng không thể không tin được, nàng không ngờ bản thân lại có thể lần đầu mà tạo ra được thượng phẩm đan, nàng từ trước đến giờ vì là một phần tử của Thanh Uyển Ca cho nên rất tự tin thậm chí là tự phụ vì bản thân, nhưng từ khi nàng biết ở nơi này là cường giả vì tôn nên mọi việc nàng đều không dám quá tự phụ nữa, cho nên cũng không quá đề cao bản thân, tới nàng cũng không thể ngờ bản thân lại có thể làm được như vậy. Bàng lão vuốt râu nói tiếp.

"Đan được thượng được chia ra làm ba khả năng khác nhau, lần lượt là trị thượng, gia tăng sức mạnh và cuối cùng là gia tăng tuổi thọ, nhờ vậy có nhiều chân nhân đã có thể sống hơn

200 tuổi."

Nàng lúc này không ngạc nhiên gì lắm bởi nàng đã đọc được điều này trong sách mà sư phụ của Bàng lão để lại, nàng bỗng có chút khó hiểu hỏi Bàng Lão.

"Không lẽ không có đan dược giúp gia tăng tuổi thọ hơn 200 tuổi sao?"

Bàng lão nghe nàng hỏi vậy mà cười to vuốt râu giọng ông như hồi niệm lại.

"Lão phu năm xưa cũng đã từng hỏi sư phụ như thế, nhưng người đã nói rằng cơ thể con người không thể nào là vĩnh cửu, tới một giai đoạn nào đó cũng sẽ mài mòn đi, cho dù là đan dược như thế nào cũng không thể nào gia tăng thêm được nữa đâu."

Một câu này khiến nàng chợt nhớ ra, quả thật cơ thể của con người tới thời điểm hiện tại đã là cỗ máy hoàn mỹ nhất mà tạo hóa có thể tạo ra, nhưng cơ thể con người không thể tồn tại vĩnh viễn cỗ máy hoàn mỹ ấy rồi cũng sẽ mục nát, có những bộ phận thể thay thế được như tim, gan, thận... nhưng cũng có một vài bộ phận không thể thay thế hoàn toàn bộ phận lúc ban đầu, cho nên quả thật ít có người nào có thể sống quá 200 tuổi, một người đã từng 2 lần sống chết như nàng vốn nên hiểu rõ mới phải.

"Thôi, hôm nay tới đây được rồi, lão phu đã mệt cũng đã đói, bài tập ở nhà của con là luyện thêm ba viên thượng phẩm nữa."

Nói xong Bàng lão quay người đi mất, nàng cũng rời khỏi lều đi tới lều chủ soái tìm Lục Phong, tới lều nhìn thấy mỹ nam tử tóc trắng kia đang tay phải cầm sách mặt mày tỏ ra vô cùng lạnh lùng nghiêm túc cực kỳ đẹp trai a, nàng khẽ ho một tiếng Lục Phong ngước mắt lên nhìn nàng, y tỏ ra khá lo lắng hỏi.

"Hôm nay ngày đầu học luyện đan thế nào, có thu được kết quả tốt không?"

Nàng cười ngồi xuống bàn trà, rót ra một chung uống rồi đáp.

"Thu được kết quả thành công ngoài mong được, huynh biết đây là gì không?"

Nói xong nàng lấy trong túi ra viên đan dược thượng phẩm mà lúc nữa bản thân nàng luyện được đưa ra cho Lục Phong xem, Lục Phong có chút không tin hỏi lại nàng.

"Đây thượng phẩm đan, chẳng lẽ nào? Nàng..."

"Hừ là ta luyện thành đó, sao không tin à?"

Lục Phong quả thật là không thể tin được, hẳn biết cho dù có may mắn đi chăng nữa cũng rất khó có thể luyện thành được thượng phẩm, nàng ấy quả thật là thiên tài thật sự, xem ra lão thiên cũng không tàn nhẫn với ai điều gì, tuy ông ấy đã lấy đi sức mạnh của nàng nhưng bù lại đã cho nàng sự thông minh tài giỏi học đâu biết đấy, Lục Phong hoàn hồn trở về hiện thực cầm viên thượng phẩm trên tay nàng giả giọng gian manh nói.

"Thê tử của ta quả nhiên có khác, Uyên Ca ta thật tự hào về nàng a."

Uyên Ca đỏ mặt khi nghe Lục Phong nói thế, nàng lập tức đứng bật dậy chối cãi lại hắn.

"Lục Phong, từ khi nào ta là thê tử huynh kia chứ, còn nữa trả lại viên đan đây, ta muốn cất nó làm kỷ niệm."

Lục Phong nắm lấy viên đan dược đứng cao lên, nàng dù gì cũng chỉ là một nha đầu 10 tuổi làm thế nào mà cao bằng hắn, nàng vừa dốc sức nhảy lên lấy lên đan vừa nói.

"Lục Phong huynh trả đây, trả cho ta nhanh lên."

Lục Phong vẫn là cố chiều chọc nàng, hẳn giờ viên đan cao nhất có thể để nàng không thể nào với tới, nàng lúc này bực mình thật nhảy một cú mạnh lên, đan thì không với tới được nhưng lại đụng mạnh vào nam nhân đang đùa giỡn nàng kia, đụng mạnh tới mức mà Lục Phong mất thể ngã xuống sàn nàng cũng ngã theo, cứ như thế cả hai mất đà theo trọng tâm mà ngã xuống mỗi chạm mỗi.

- ----Hết Chương 30-----

Hê Nhô mọi người, ngày khai giảng đã qua, mọi học sinh đều đã bắt đầu bận rộn cho năm học mới và Miêu cũng thế, Miêu từ giờ sẽ khá bận rộn cho việc học vì vậy lịch ra truyện sẽ không được đều đặn, mong mọi người lượng thứ cho Miêu nha, còn mọi người hỏi tại sao Miêu lại không đăng bộ Hoàng Phi Ai Cập quyển 2 nữa câu trả lời là đợt khi sửa tới chương 17 quyển 2 Miêu mới ra truyện lại nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Cho người tới cảnh vương phủ

[Kinh Thành - Cảnh vương phủ]

Cả tuần nay Cảnh vương phủ vì chuyện Uyên Ca mất tích mà nhào nháo cả lên, Uyên Ngọc thì nhân cơ hội lần này mà tung tin giả muốn hủy hoại thanh danh của Uyên Ca. Cả phủ chìm trong sự hỗn loạn, Thanh Trọng - phụ thân nàng đã cho người lục tung cả kinh thành nhưng vẫn không thể nào điều tra ra tung tích của nàng, ông ấy vì chuyện này mà mất ăn mất ngủ mấy ngày, Thanh Trọng đang ở trong thư phòng nghỉ ngơi thì có quân gia tới báo.

"Vương gia, có người từ Chiến vương phủ tới ạ."

Thanh Trọng đang chọn mắt nghe được thông báo mà tỉnh ngủ, hỏi lại quân gia.

"Người của Chiến vương tới thật sao?"

Lão quân gia lập tức gật đầu, một lần nữa sát nhận.

"Vâng, chính sát là người của Chiến vương, có đem theo lệnh bài của ngài ấy nữa."

Thanh Trọng rời khỏi bàn thư phòng, lấy chiếc áo khoác mặc vào rồi cùng quân gia đi gặp người, lúc này Thanh Trọng thực sự lo lắng, mấy ngày qua đã có mấy tin đồn không tốt về nàng, lỡ như lần này người của Chiến vương tới đây hủy hôn thì... Thanh Trọng vô cùng lo lắng, ông đòi này chỉ có tâm nguyện có thể bảo vệ cho nữ bệnh tật này của mình cả đời bình an, cho nên năm đó khi ông biết rõ nàng là Bạch lệnh Cừong Giả sư, ông ấy đã lập tức tới chỗ của hoàng đế và Diệp Hách quý phi cầu tình, hy vọng có thể để nàng gả cho Lục Phong làm chính phi, mục đích là để cả đời nàng có thể bình an, nay nàng mất tích tin xấu truyền ra ngoài, nếu thật sự Chiến vương muốn hủy hôn thì nàng còn có thể lấy ai được nữa.

Thanh Trọng đi tới đại sảnh, khi ông tới Ngụy thị và Dư thị cùng với Uyển Tâm, Uyển Ngọc đã tới hóng chuyện đầy đủ, Thanh Trọng không thèm quan tâm bọn họ mà quan tâm tới người mà Chiến vương sai tới, đó là một ma ma tầm 50 tuổi, còn có thêm vài gia binh từ phủ Chiến vương tới nữa, thấy Thanh Trọng bà ma ma kia lập tức hành lễ.

"Lão nô Triệu Cẩm là ma ma quản phủ của Chiến vương phủ tham kiến Cảnh vương gia, Cảnh vương gia an."

Thanh Trọng gật đầu ngồi xuống ghế, sau đó lập tức hỏi thẳng vấn đề.

"Không biết Chiến vương cho Triệu ma ma tới đây có chuyện gì?"

Triệu ma ma tạm thời không nói gì, chỉ sai gia binh đem một số lễ vật lên, rồi mới lễ phép thưa chuyện.

"Bẩm vương gia, Chiến vương gia sai lão nô tới đây để đưa lễ vật, chỉ là một ít lễ vật mong Cảnh vương nhận cho, lễ vật bao gồm 10 bình hoa Cẩm Thạch Tử Anh, một cặp Lưu Ly ngũ sắc, Lệ Ngọc Thủy tích thạch một đôi, Tùy Hương từ vùng Tây sơn Bắc Tần, một đôi Anh Bảo Ngọc Tuyệt và cuối cùng là lễ vật mà vương gia nhà lão nô muốn đặc biệt tặng cho Cảnh vương, Hòa Thạch Tử Ly, Chiến vương nói đá này rất hợp với người là Hòa Lệnh Cừong Giả sư, dùng nó tu luyện có thể giúp tăng tốc khí* trong cơ thể."

Đám người Du Thị, Ngụy thị Uyển Tâm và Uyển Ngọc bị những món đồ mà Chiến vương tặng làm cho nổi lên lòng tham, những món đồ này đều là kỳ trân dị bảo, cực kỳ quý giá, giá trị liên thành, cho dù có tiền chưa chắc mua được, Thanh Trọng nhìn mấy món dị bảo này mà càng lo lắng, chẳng lẽ Chiến vương muốn dùng mấy món dị bảo này để bồi thường, rồi sẽ đưa hưu thư* không thể được, Thanh Trọng tỏ ra hơi lo lắng hỏi Triệu ma ma.

"Vậy Chiến vương có căng dặn gì nữa không?"

Triệu ma ma cười gật đầu đáp.

"Đương nhiên là có, vương gia nhà lão nô có nhờ lão nô nhắn với Cảnh vương là xin lỗi vì bắt người mà không hỏi Cảnh vương, mong Cảnh vương thứ lỗi."

Lời này Triệu ma ma nói ra khiến cho Thanh Trọng và đám nữ nhân hóng chuyện kia có chút khó hiểu, Thanh Trọng hỏi lại.

"Bổn vương có chút không hiểu, bắt người? Bắt ai?"

Triệu ma ma lập tức giải thích.

"Nói bắt cũng không phải là bắt, bắt quá một tuần trước, vương gia của ta từ doanh trại trở về có tình cờ đi ngang qua vương phủ Cảnh vương, liền nhớ tới Tình Liên quận chúa, cho nên đã mạo muội vào trong vương phủ dẫn quận chúa đi chơi Tây Hồ mấy ngày, mà lúc quận chúa đi có đệ lại giấy thông báo, chắc là Cảnh vương nóng lòng tìm người nên không đọc thư rồi, hôm nay lão nô tới đây một là để tặng lễ vật, hai là để thay vương gia nhà lão nô nói thứ lỗi, để cho vương phủ trên dưới phải lo lắng nhiều rồi."

Chú thích: Tức khí= Hiếu nôm na là giống như nội lực.

Hưu thư= từ ngày xưa dùng để chỉ tờ giấy li dị với vợ.

- -----Hết Chương 31-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cho người tới cảnh vương phủ (trung)

Lời này của Triệu ma ma khiến cho toàn bộ những người ở đây trong Cảnh vương phủ đều há hốc mồm, Thanh Trọng không tin vào những gì Triệu ma ma nói, ông hỏi lại thêm một lần nữa.

"Triệu ma ma, lời này bà nói không hề nhầm lẫn chứ?"

Triệu ma ma gật đầu khẳng định.

"Hoàn toàn là sự thật, vương gia còn nói rằng hiện giờ đang cùng quận chúa đi dạo ngoại thành thêm mấy ngày nữa, 3 ngày sau nhất định sẽ trả quận chúa bình bình an an trở về cho ngài."

Thanh Trọng nghe được tin này, ông cũng có thể khẳng định rằng Triệu ma ma không nói dối, lòng của ông như nhẹ đi rất nhiều, mấy ngày qua ông vì việc này mà mất ăn mất ngủ, nay biết được Uyển Ca có thể bình an ông đã có thể an lòng, Uyển Ngọc lúc này lại cảm thấy vô cùng bức mình khó chịu, những gì mà Triệu ma ma nói, lúc Uyển Ca mất tích nàng ta tìm mọi cách để vấy bẩn, làm nhục nàng, nay Triệu ma ma khẳng định như vậy há không phải những gì mà nàng ta cất công làm trong mấy ngày qua đều vô dụng sao, Uyển Ngọc đứng dậy khỏi ghế nói lớn.

"Nào có lý đó, tam muội đã mất tích gần 1 tuần, cho dù có đi với Chiến vương gia cũng là không biết giữ lễ nghi phép tắc, còn nữa chắc gì muội ấy vẫn còn là xử nữ..."

Một miệng Uyển Ngọc nói ra đầy răn rết, Triệu ma ma nghe vô cùng khó chịu, bà liếc mắt nhìn Uyển Ngọc nhưng là một ánh mắt kinh bi.

"Xin hỏi vương gia, vị tiểu thư này là...?"

Thanh Trọng nghe lời nói này của Uyển Ngọc mà cảm thấy cực kỳ bức mình, riêng mẹ nàng ta Dư thị thì cảm thấy vô cùng lo lắng, còn mẹ con của Ngụy thị và Uyển Tâm thì ngồi xem kịch, Thanh Trọng tỏ vẻ hơi xấu hổ nói.

"Thật ngại quá, nó là đại nhi nữ của ta Thanh Uyển Ngọc, là lão phu dạy bảo không nghiêm..."

Giọng Thanh Trọng chưa dứt, Thanh Uyển Ngọc đã nói xen vào.

"Phụ thân con nói có sai sao, nhà ta dù gì cũng là hoàng thân quốc thích, tam muội dù có thế nào cũng là Tĩnh Liên quận chúa, mà lại qua đêm nhiều ngày ở ngoài, ai có thể biết trong những ngày qua muội ấy đã làm gì kia chứ.?"

Lời Thanh Uyển Ngọc vừa dứt liền bị tiếng quát nộ của Thanh Trọng làm giật mình.

"Thanh Uyển Ngọc, từ khi nào tiền bối nói chuyện mà tiểu bối như người có thể xen vào!!!"

Tiếng quát của Thanh Trọng lớn đến mức nghe giống như là sấm rền bên tai, Uyển Ngọc bị dọa cho lùi nhẹ một bước, Triệu ma ma lập tức lên tiếng già vầy.

"Haha không sao, chuyện dạy dỗ nhi nữ thế nào là do nương thân dạy dỗ, Cảnh vương lo chuyện thiên hạ làm gì có thời gian quan tâm chuyện này, có câu mẹ nào con nấy, câu nói này cũng chưa hẳn là sai."

Lời này của Triệu ma ma nói ra khiến cho toàn bộ lỗi lầm của Thanh Uyển Ngọc tất cả đều đổ hết lên đầu Dư thị, Dư thị cắn răng nhưng không dám lên tiếng khê kéo tà áo của Uyển Ngọc lại, ý là nhắc nhở ta nên kiềm chế, ấy thế mà lại phản tác dụng. Uyển Ngọc nghe được lời nói này của Triệu ma ma tức tối vô cùng nhắc ta quát lớn còn dám chỉ ngón tay trỏ của mình vào mặt Triệu ma ma.

"Mụ già kia người nói vậy là có ý gì, nương thân ta thế nào thì liên can gì tới bà, bà chẳng qua cũng chỉ là con chó gác cổng cho phủ Chiến vương, lấy tư cách gì mà ăn nói với bản tiểu thư như thế hả, ta nói cho bà biết dù ta có là thứ nữ, nhưng ta có quyền lớn hơn bà rất nhiều!"

Dư thị bị lời nói này của Uyển Ngọc mà làm cho run sợ, Thanh Trọng lúc này cảm thấy vô cùng mất mặt và có lỗi, Thanh Trọng cau mày quay mặt đối duyệt Uyển Ngọc, giáng mạnh tay xuống thẳng, tay tát vào mặt của Uyển Ngọc một cái cực mạnh. Vừa tát xong chưa cho mọi người có ý kiến gì, Thanh Trọng đã lớn giọng nói.

"Ngịch nữ, người có biết Triệu ma ma là người có địa vị thế nào không hả, bà ấy thân là ma ma quản phủ của phủ Chiến vương, năm xưa còn từng là vú nuôi cho Chiến vương và thánh thượng, bà ấy là người được tiên hoàng ban tặng Ngự roi* có thể trên đánh quân vương bắt mình dưới đánh quần thần bất trung, còn là Ngự Lôi sư ngũ phẩm*, ngay cả thánh thượng còn phải nhường nhịn bà ấy ba phần, người thân là chỉ là thứ nữ có tư cách gì để hỗn láo với Triệu ma ma."

Chú thích: Ngự roi = là một cây roi có màu vàng do được làm ra từ dây thừng có đan xen vàng sợi vào trong, ngự ở đây là chỉ ngự ban.

Ngự Lôi sư ngũ phẩm = ngự thuật sư có 7 loại thuộc tính, mỗi loại thuộc tính đều phân chia ra cửu phẩm, lớn nhất là cửu phẩm, nhỏ nhất là nhất phẩm.

- ----Hết Chương 32-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cho Người Tới Cảnh Vương Phủ (Hạ)

Lời này Thanh Trọng nói ra khiến cho Dư thị và Uyển Ngọc lạnh gáy, Uyển Ngọc trọng tâm không vững lùi về phía sau vài bước, Dư thị lúc này không thể làm ngơ được nữa, bà ta đứng dậy cúi đầu thấp xuống, cung kính nói.

"Đã khiến cho Triệu ma ma chê cười rồi, thân là nương lại không thể quản giáo nhi nữ, ta lấy lòng hổ thẹn, chỉ mong Triệu ma ma và vương gia giờ cao đánh khê tha cho nhi nữ lần này, ta quay về sẽ hảo hảo quản giáo nó lại thật tốt a."

Thanh Trọng không liếc nhìn gì Dư thị trực tiếp đáp chuyện với Triệu ma ma.

"Triệu ma ma, nếu bà lần này nếu có thể tha cho nhi nữ ta một lần, ta sẽ luôn ghi nhớ ân tình này."

Thấy Thanh Trọng và Dư thị đều đồng loạt cầu xin cho mình, Uyển Ngọc lấy lại tinh thần, nhắc ta không sợ nữa ngang nhiên đứng đó không thêm xin lỗi, Triệu ma ma cau mày nhìn thái độ của Uyển Ngọc, bà ấy vốn tính tha cho Uyển Ngọc như là cho Cảnh vương phủ thể diện, nhưng thể diện này Uyển Ngọc không muốn nhận vậy thì bà ta không thêm cho nữa, Triệu ma ma đưa tay vào trong túi cần khôn của mình từ trong túi lấy ra một cây roi có màu vàng óng ánh, chui roi còn có một miếng ngọc bội khắc chữ Ngự, độ dài của cây roi dài tầm 1 thước, Thanh Trọng nhìn thấy hành động này của Triệu ma ma mà lạnh người, trước đây có một sủng phi cây sủng sinh kiêu, dám vô lễ với thái hậu, Triệu ma ma đã thẳng tay dùng cây roi này đánh chết nữ nhân đó, từ đó về sau không có ai dám trước mặt Triệu ma ma mà to tiếng chứ đừng nói là phạm tội, Dư thị sợ hãi kéo áo Uyển Ngọc bắt nhắc ta quỳ xuống, Uyển Ngọc bị Dư thị kéo ngã xuống đất, Dư thị lại một lần nữa van xin.

"Triệu ma ma, nhi nữ nhà ta có làm điều gì sai cũng là do ta dạy bảo không nghiêm, bà có đánh hãy đánh nương thân là ta đây, xin bà hãy vì nhi nữ nhà ta tuổi còn nhỏ mà miễn tội cho nó, ta van xin bà đó Triệu ma ma."

Vừa nói Dư thị vừa quỳ rạp xuống đất, Triệu ma ma ánh mắt lạnh băng nói lớn.

"Thanh Uyển Ngọc, người ý là hoàng thân quốc thích lại ăn nói ngang ngược như vậy, người nói xấu ta thì bỏ đi cũng được, đằng này người dám nói xấu quận chúa, xúc phạm Chiến vương gia, người có biết thân phận của họ cao hơn người như thế nào không? Tĩnh Liên quận chúa là quận chúa được đích thân thánh thượng sắc phong, là vị quận chúa duy nhất trong lịch sử làm quận chúa của cả hai nước, bây giờ An Nhân công chúa đã chết đi theo luật Bắc Tề quốc Tĩnh Liên quận chúa có thể thay thế mẫu thân làm công chúa của Bắc Tề quốc, còn Chiến vương gia có lai lịch gì chắc ta không cần phải nhắc lại nữa, người nói quận chúa ở ngoài mặt đi danh tiết, ta thay mặt Chiến vương nhà ta nói cho người biết..."

Triệu ma ma dừng lại vài giây tay bà dùng roi quát mạnh xuống đất một phát, nền gạch đã vỡ ra làm nhiều mảnh nhỏ, lời Triệu ma ma nhấn mạnh.

"Bất luận cho dù quận chúa và Chiến vương gia có làm ra chuyện gì đi chăng nữa, cùng lắm vương gia rước quận chúa về phủ sớm hơn dự kiến, cho dù quận chúa có đi chơi với vương gia thêm bao nhiêu ngày, thì cũng chưa tới lượt thứ nữ như người to miệng xem vào, ta hôm nay trước là nể mặt Cảnh vương sau là nể mặt quận chúa nên sẽ không đánh vào mặt của người, lập tức đứng lên quay lưng lại chuẩn bị chịu 20 roi này của ta, nhanh lên!"

Lời này nói ra khiến cho Thanh Trọng còn phải run sợ, Dư thị ngã khụy xuống đất, Uyển Ngọc thì mặt đơ nhắc ta không tin những gì mà Triệu ma ma vừa nói, chưa kịp để Uyển Ngọc hoàn hồn Triệu ma ma đã sai hai gia binh bước tới chỗ của Thanh Uyển Ngọc, lời nhắc ta ra giữa đại sảnh, cho nhắc ta quay lưng về phía Triệu ma ma, Dư thị lập tức bò tới nắm

áo Triệu ma ma thay Uyên Ngọc van xin.

"Triệu ma ma, xin bà hãy tha cho nhi nữ của ta, xin bà đó Triệu ma ma."

Triệu ma ma liếc mắt nhìn Thanh Trọng, ông ấy kéo ngay Dư thị đứng dậy, nói lớn.

"Đù rồi, khốc là gì nữa, Uyên Ngọc nó làm sai thì tự chịu, hôm nay Triệu ma ma nể mặt bốn vương tha chết cho nó là quý lắm rồi, kẻ nào còn xin xỏ thì trực tiếp đến chấp pháp đường lĩnh tội!"

Uyên Ngọc nghe thấy lời nói này của Thanh Trọng nàng ta lúc này mới hoàn hồn, trực tiếp ngã khụy xuống đất nàng ta nước mắt tuôn rơi nhưng lại không dám lên tiếng nữa, Dư thị lúc này cũng từ bỏ hy vọng, bà ấy buồn áo Triệu ma ma ra, ngồi thần thờ, Triệu ma ma lấy roi quất mạnh lên người của Thanh Uyên Ngọc, nàng ta đau đớn hết lớn.

"Á...á...a... đau... phụ thân...á!!!!"

Một roi... năm roi... mười roi... hai mươi roi... Cuối cùng cũng đã kết thúc, lưng của Uyên Ngọc thấm đỏ máu, máu rướm ra khắp tấm lưng trắng ngọc của nàng ta, từ roi thứ mười nàng ta đã chịu không nổi mà ngất đi, thấy Triệu ma ma thu roi lại rồi Dư thị mới dám bước đến chỗ của Uyên Ngọc, mặt Dư thị nhìn thấy vết thương của Uyên Ngọc mà xanh tái cả ra, Dư thị lập tức sai tỷ nữ đi gọi Dược Sĩ sư tới đây, này giờ mẹ con Ngụy thị ngồi đó xem kịch nhưng lại là cười không nổi, Thanh Trọng lên tiếng.

"Còn đứng đó làm gì, không nhanh đem nghịch nữ này xuống cho bốn vương, Triệu ma ma để bà phải đau tay rồi."

Dư thị đang đi cùng với hạ nhân khiến Uyên Ngọc đi nghe Thanh Trọng nói vậy mà thất vọng tận cùng, Dư thị không thể ngờ Thanh Trọng không những không làm gì Triệu ma ma mà còn nói làm cho bà ấy đau tay, Dư thị không biết phải nói Cảnh vương là tàn nhẫn hay là vô tình với mẹ con bà ấy nữa, Triệu ma ma liếc mắt nhìn mẹ con nhà Ngụy thị, bà ấy bỗng lên tiếng giọng nói ấy mang đầy vẻ uy hiếp.

"Thời lão nô mệt rồi, lão nô cũng đã làm xong những gì mà Chiến vương gia giao phó, giờ lão nô cũng xin cáo từ, à phải rồi những món đồ lúc này được tặng cho quận chúa và Cảnh vương ngài mà thôi, mong vương gia hãy cân nhắc khi sử dụng mấy món đồ này a. Lão nô cáo từ."

Dứt lời Triệu ma ma cùng với đám gia binh rời khỏi, Thanh Trọng và toàn bộ những người ở đây mới có thể thở nhẹ một hơi, lần này Thanh Trọng cũng đã hiểu được tâm ý của Lục Phong, trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy bớt lo lắng vài phần.

- -----Hết Chương 33-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Thần thú - phong tử

[Thần Ảnh Quân]

Trong khoảnh khắc môi chạm môi ấy cả nàng và Lục Phong đều khẽ dao động trong lòng, 3 giây sau hai người mới định hình được có chuyện gì xảy ra nàng theo phản xạ đẩy Lục Phong ra, Lục Phong bình tĩnh lập tức ngồi dậy, nàng khẽ lấy tay áo lau môi của mình cảm viên đan lên đứng dậy hơi bối rối một tý.

"Huỳnh... ta, hôm nay cứ xem như tai nạn đi... không làm phiền huỳnh nữa."

Dứt lời nàng quay mặt bỏ đi để lại Lục Phong có chút ngỡ ngàng, một hồi lâu Lục Phong mới hoàn hồn hẳn nhớ lại khoảnh khắc ấy rồi lại tự cười một nụ cười hơi nham hiểm, nàng rời khỏi lều của Lục Phong định đi về lều riêng của mình thì bị một bàn tay nắm lại, nàng tưởng là Lục Phong nên quay người lại nói.

"Huỳnh còn muốn gì nữa?"

Nhưng người nắm lấy tay của nàng không phải Lục Phong mà là một cô nương xinh đẹp đáng vóc khá chuẩn tầm khoảng 16 - 18 tuổi mặc quân phục màu đồng, nàng ta mặc áo bên trong màu vàng, nhìn sơ qua có thể thấy cô nương này là Ngự Thổ sư, nàng ta nhìn nàng với khuôn mặt khá khó chịu, nàng quay người lại đối diện với cô ta, nàng ta chống nạnh nói giọng hết sức kiêu căng.

"Ta biết ngươi ý mình là quận chúa, phụ thân là Cảnh vương nên trời không sợ đất không sợ, nhưng ta nói cho ngươi biết một nha đầu không có sức mạnh như ngươi thì không thể xứng đáng với vương gia, càng không xứng làm vương phi của chàng ấy, ngươi hãy tự mình hủy hôn đi."

Uyên Ca nhìn điệu bộ của nàng ta, xem ra không phải là nói chơi, với cái điệu ngữ ấy nàng có thể sát định được đây là một "em gái mưa" của Lục Phong, thậm chí là một em gái không biết tự trọng sức mình còn dám ở đây uy hiếp nàng ư? Uyên Ca cười nhẹ.

"Nếu ta nói không thì sao? Ngươi làm gì được ta?"

Nữ nhân kia nổi giận, nhưng nàng ta cũng đoán trước được việc nàng sẽ không dễ dàng buông bỏ, nàng ta lại khó chịu nói to.

"Nha đầu kia ngươi đừng có được nước làm tôi, nếu như ngươi không chịu vậy thì ta sẽ đấu với ngươi, để cho người trên thiên hạ này biết rõ vương phi của đệ nhất chiến thần ngay cả một Ngự Thổ sư nhỏ bé cũng không thể đánh bại."

Nàng thờ dãi, đúng là muốn kiếm chuyện với nàng a, chưa biết là người khác sẽ nói gì về nàng, nhưng chắc chắn người khác sẽ nói nữ nhân này đi ăn hiếp một nha đầu 10 tuổi a, nàng nghĩ một chút rồi nói.

"Đấu thì đấu, để xem ngươi có thể thắng được ta không thì nói."

Nữ nhân kia cười to nụ cười cực kỳ nham hiểm.

"Được thôi nếu như ngươi thua, ngươi phải hủy hôn ấy với huỳnh ấy. Hẹn giờ đấu tối nay (khoảng gần 20h) "

Nàng quay mặt không thèm nhìn nàng ta chỉ nói.

"Đợi khi nào người thắng rồi nói, à phải rồi ta quên nói cho người biết, nếu là trời tối thì ta không đảm bảo người còn sống đâu."

Nữ nhân kia cười lạnh chỉ xem lời nói ấy của nàng như một sự uy hiếp, Uyển Ca về lầu riêng của mình lấy Thiết Âm luyện đan đỉnh ra mà ngồi luyện tập thêm về tạo và chế đan, bên trong lầu của mình Lục Phong vừa được một tên ám vệ báo cáo về việc nàng và nữ nhân kia vào tối nay sẽ thi đấu, Lục Phong phẩy nhẹ tay áo ý bảo ám vệ kia rời khỏi, khi ám vệ kia đi Lục Phong có chút lo lắng đi đi lại lại trong lầu, bỗng một tiếng nói trẻ con như hài từ 4-5 tuổi phát ra.

"Xem ra chiến thần máu lạnh vô tình nhà ta cuối cùng cũng đã rung động trước ái tình rồi ta."

Lục Phong nghe giọng nói ấy khẽ giật mình, Lục Phong lúc này mới nhớ ra lập tức gằn giọng giống như đang ra lệnh cho ai đó.

"Phong Tử*, người lần ra đây cho bản vương."

Lời nói của Lục Phong vừa dứt thì trên vai hắn xuất hiện một con kỳ lân bảy màu, trong rất lung linh sắc sỡ, con kỳ lân ấy chỉ nhỏ như một con mèo, đó là thần thú* được tạo ra bởi sức mạnh của Lục Phong, là con kỳ lân bảy màu duy nhất còn tồn tại trên thiên hạ này. Phong Tử này tính tình không hề giống chủ nhân, ăn nhiều ngủ nhiều, lại thích kiếm chuyện gây sự, thích nhiều chuyện và rất lão già, Phong Tử tính tới năm nay cũng đã tròn 10 tuổi rồi.

"Lần ra thì lần ra, làm gì dữ thế, bộ ta nói có gì sai à."

Phong Tử bay xuống ngồi lên cái bàn, Lục Phong cũng ngồi xuống ghế nhưng hắn không hề tức giận, ngược lại là lo lắng đưa tay xoa xoa đầu của Phong Tử.

"Người biến đâu mất mấy ngày nay vậy?"

Phong Tử chau mặt tỏ ra quy nghi nói.

"Hừ chứ không phải người bị thương khiến ta không thể dựa vào tức khi* của người để hiện hình sao?"

Lục Phong lúc này mới nhận ra việc đó, hắn cười nhẹ.

"Vậy ta cho người ăn là được."

Nói xong Lục Phong tạo ra một ngọn lửa bảy màu trên tay của mình, Phong Tử thấy thế thêm nhỏ dãi lao tới ăn lấy ăn để, Lục Phong cảm thấy rất vui vì người bạn này của mình không sao.

Chú thích: Phong Tử là tên mà Lục Phong đặt cho thú cưng nhà mình, Phong là Lục Phong, Tử là Tử Sắc lệnh bài, lệnh bài sức mạnh của Lục Phong.

Tức khí: Là một loại khí tương tự với nội lực, các vị Phong lệnh cường giả - luyện thuật - được sĩ đều có nó, họ dùng nó để tạo ra những đoàn tấn công thuộc tính, tức khí sẽ cạnh dần khi sử dụng sức mạnh thuộc tính quá nhiều, sức mạnh càng lớn tức khí càng nhiều.

Thần thú: Mỗi người có sức mạnh thuộc tính đồ lên khi luyện tới một giai đoạn nào đó có thể tạo ra một con thần thú riêng cho mình, đặt tên và nuôi dưỡng nó, thần thú thì có hai cấp độ, bình thường là chỉ-bi nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng khi chủ nhân gặp nguy hiểm nó sẽ trở nên to lớn ứng với sức mạnh của chủ nhân, để cho thần thú ăn chủ nhân chỉ cần tạo ra thuộc tính của mình và thần thú sẽ ăn để tăng thêm sức mạnh, khi chủ nhân bị thương quá nặng thì thần thú sẽ tự biến mất để tránh việc chủ nhân hao mòn tức khí, thần thú nói chính xác hơn là một nguyên thần có thực thể vì vậy nó có thể đi xuyên đồ vật, những đòn tấn công vật lý cũng không có tác dụng với nó, nó có thể bay nhưng không thể biến đổi hình dạng khác được, chỉ có sức mạnh của 7 loại thuộc tính của các luyện thuật sư - cường giả - được sĩ mới có tác dụng với nó. Đối với các Ngự thuật sư - Cường giả sư mà nói thần thú là bạn đồng hành cùng mình đi hết cả đời, nó sẽ không bao giờ phản bội lại chủ nhân cho dù có chết, vì thế các Ngự thuật sư - Cường giả sư rất quý trọng và yêu thương những người bạn có một không hai này, tại sao lại là có một không hai bởi vì mỗi người đều chỉ có thể tạo ra một thần thú duy nhất và thần thú ấy có khả năng sẽ chết nếu chủ nhân bị thương quá nặng không còn tức khí để duy trì hoặc gặp một thần thú khác có sức mạnh lớn hơn và thần thú kia có thể giết chết thần thú yếu hơn, chỉ có những người có thiên phú trời ban mới có thể tạo ra được thần thú của mình.

- -----Hết Chương 34-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lo lắng trước trận đấu

Phong Tử ăn xong ngọn lửa bảy màu trên lòng bàn tay Lục Phong xong mà no cá bụng, nằm lăn lên bàn, vừa xoa xoa cái bụng phình to vì ăn quá nhiều của mình vừa hỏi Lục Phong.

"Người thật sự quan tâm nàng ta?"

Lục Phong nhìn Phong Tử cau mày.

"Không được sao? Nàng ấy là thế tử chưa qua cửa của ta đó."

Phong Tử cười to ý như muốn trêu chọc Lục Phong.

"Haha, một kẻ lãnh huyết vô tình như người mà cũng biết quan tâm kẻ khác, lại còn là một nữ nhân đúng là lạ kỳ, nếu người muốn giúp vậy thì hãy hủy bỏ trận đấu đi."

Lục Phong lắc đầu.

"Không, nếu như trực tiếp hủy bỏ khác nào nói nàng ấy chịu thua, nhưng cũng không thể để nàng ấy xảy ra chuyện gì được."

Phong Tử ngồi dậy, bay lên vai của Lục Phong, còn làm ra bộ mặt suy tư.

"Ừ người nói cũng phải, một mặt phải bảo vệ thể diện cho nàng ta, một mặt phải bảo vệ an toàn cho nàng ta, người thách đấu với nàng ta lại là một Ngự thổ sư tam phẩm, tuy nàng ta hiện giờ đã là một Được Sĩ sư trung phẩm nhưng cũng khó lòng để có thể đánh bại một Ngự Thổ Sư, mặc dù chỉ là tam phẩm Ngự Thổ sư nhưng sức mạnh và lực chiến thì cũng đã

vượt bậc, còn nàng ta thì chỉ là một tiểu quận chúa yếu đuối, kèo này ta chắc chắn rằng nữ Ngự Thổ sư kia là người thắng cuộc. Người đừng quên quy tắc trận đấu, ở trên võ đài dù cho có làm bị thương hay giết chết đối thủ của mình, thì kẻ đó vẫn không hề bị bắt, còn kẻ bị thua sống thì bị sỉ nhục, chết thì không ai thềm chôn."

Lục Phong tức giận đập mạnh tay xuống bàn đứng dậy nói.

"Thì cùng lắm ta cho dừng trận đấu lại, không thể để nàng ấy bị thương được."

Phong Tử thờ dài.

"Không phải đã nói là nếu dừng trận đấu sẽ khiến nàng ta bị những người khác kinh bỉ sao, người có thể bảo vệ cho nàng ta, nhưng không thể bảo vệ được danh dự cho nàng ta được, nhưng ta vẫn có cách."

Lục Phong quay mặt hỏi Phong Tử một cách nghiêm trọng.

"Cách gì người nói đi?"

"Ta có thể mua chuộc nữ Ngự Thổ sư kia, ta biết nàng ta rất thích người, chuyện đòi quyết đấu với Thanh Uyển Ca một phần cũng là do nữ nhân kia ganh tỵ nàng ta, nếu người chịu ra mặt nói chuyện, ta nghĩ sẽ dần xếp ổn thỏa vụ này."

"Tự ta sẽ giải quyết chuyện này, không cần huynh phải lo."

Phong Tử vừa dứt lời, bỗng đã có một giọng nói vang vào bên trong, Phong Tử và Lục Phong quay mặt lại phía cửa lầu thì nhìn thấy nàng - Thanh Uyển Ca đã đứng đó từ bao giờ, nàng bước đến ghé ngồi xuống cười nhẹ.

"Huynh yên tâm, ta sẽ không sao hết, à phải rồi lúc này huynh nói bất luận cho dù có làm bị thương đối thủ như thế nào cũng sẽ không bị truy cứu sao?"

Phong Tử nhìn thấy nàng bỗng nó cảm thấy sợ hãi núp sau lưng Lục Phong, Lục Phong nghe nàng nói thế lo lắng nói.

"Ta biết nàng không muốn thua, cũng không muốn dùng cách dơ bẩn để chiến thắng, nhưng... đó là cách duy nhất."

Uyển Ca cảm thấy rất vui vì Lục Phong đã lo lắng cho mình, quả thật nếu là nàng, nàng cũng sẽ không chọn cách chiến đấu trực diện, nhưng nếu là người đó thì khả năng thắng là trong tầm tay, nàng rót ly trà uống một hơi rồi nói trong nụ cười khá là mưu mô.

"Huynh yên tâm đi, ta sẽ không thua, càng sợ không chết, ta nhất định sẽ thắng, có thể huynh sẽ thắng ta kiêu ngạo, tự cao nhưng đó mới chính là ta."

Nói xong nàng quay người rời khỏi lầu, Phong Tử thò đầu ra nhìn Lục Phong.

"Phu thê nhà các người, ai nấy cũng tự phụ, nàng ta xem ra đã tự nắm chắc phần thắng rồi, người cũng không cần phải lo nữa."

Lục Phong tuy là muốn tin nàng, nhưng cũng không dám lơ là, lập tức gọi thêm một nhóm ám vệ ra lệnh cho họ trong trận đấu nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt, nếu thật sự nữ nhân Ngự Thổ sư kia muốn giết nàng, lập tức ra tay giết chết nàng ta trước.

- -----Hết Chương 35-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Ác quỷ hiện hình (thượng)

Là một thế giới cường giả vì tôn, một khi hai tuyến thủ chấp nhận thi đấu thì chỉ có thắng - bại không có hòa, nếu một trong hai người đến muộn quá một nén hương sẽ bị xử thua, khi đã chấp nhận thách đấu thì cho dù có là quân vương cũng không được phép ngăn cản, bởi đây là trận đấu danh dự của hai bên, người thắng đương nhiên sẽ được người người ngưỡng mộ, kính trọng còn kẻ thua sống thì bị khinh khi nhục mạ, chết không ai thềm chôn (đương nhiên người thân sẽ tới và an táng). Nói là nói như vậy nhưng không phải trận đấu nào cũng nghiêm túc như thế, thường thì sẽ có ba dạng đấu: chiến tử, ăn kèo và tỷ thí. Chiến tử cũng như cái tên của nó chính là chiến tới khi nào một trong hai người chết thì thôi, ăn kèo là hai bên sẽ đấu tới khi nào một trong hai bất tỉnh hoặc bị văng xuống sân đấu và những người tới xem có thể đặt cược xem ai là kẻ chiến thắng, tỷ thí là chỉ so tài cao thấp ai bị đối thủ áp chế trước thì thua, kiểu đấu này thường dành cho hoàng tộc hay sư huynh - đệ tỷ võ với nhau, không đồ máu chỉ so tài.

Và tất nhiên trận đấu của Thanh Uyển Ca và Lệ Như Tâm không phải là ăn kèo cũng không phải là tỷ thí mà là tử chiến, chính vì thế Lục Phong hết sức lo lắng cho nàng, Ngự Thổ sư là một trong những ngự thuật mạnh nhất, lửa và đất không hề khắc chế nhau vì thế chỉ có thể so về sức mạnh, mà Uyển Ca chỉ là một quận chúa chân yếu tay mềm trong khi Lệ Như Tâm lại là một Ngự Thổ sư đã và đang được dạy dỗ, vì vậy kèo này ai cũng nghĩ Uyển Ca chắc chắn thua.

Trời gần tối, tất cả mọi người trong Thần Ảnh quân đều đã biết đến trận đấu giữa Uyển Ca và Như Tâm, bọn họ một mặt vô cùng hứng khởi vì sắp được xem một trận đấu hoành tráng giữa Dược sĩ sư trung phẩm và Ngự Thổ sư tam phẩm, nhưng một mặt cũng là rất lo lắng cho nàng - Uyển Ca bởi bọn họ đều biết một Ngự Thổ sư lúc nào cũng có sức mạnh thể chất cao hơn rất nhiều so với các Ngự thuật sư còn lại, họ hằng ngày bồi luyện với đất đá cứng cỏi, còn Uyển Ca thì chỉ là một nha đầu yếu mềm vì thế họ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn, sự phụ của Lệ Như Tâm là Tào Ân cũng vô cùng lo lắng về việc này, ông ta còn đặc biệt dặn dò Như Tâm không được quá tay tổn thương đến quận chúa nhưng bất quá nữ nhân kia lại không hề nghe lời mặc kệ cho sự phụ mình nói như thế nào, còn Uyển Ca từ trưa tới giờ nàng ở trong lầu riêng luyện tập đều chế thuốc không hề để tâm đến trận đấu.

Chớp mắt đã chiều tà mọi người tập trung lại gần võ đài xem trận đấu mặc dù còn đến 2 canh giờ nữa mới tới trận đấu, người nào người nấy cũng căng thẳng ra mặt, trên nóc các doanh trại đã thoát ẩn thoát hiện các ám vệ mà Lục Phong chuẩn bị sẵn nếu như thật sự xảy ra bất trắc, Lệ Như Tâm đã tới sân đấu trước, còn Uyển Ca thì thông thả nhaim mắt nói chuyện như thường lệ trong lầu riêng của mình.

"Trận này người dám chắc mình thắng không Nguyệt?"

Một giọng nói bên trong thân thể nàng phát ra, điệu cười cao ngạo.

"Haha, có gì mà không chắc, từ trước tới giờ ta còn chưa thể hiện hết võ thuật của mình đâu đấy, Ngự Thổ sư thì sao chỉ cần ta hạ nàng ta trước khi nàng ta kịp ra tay là được."

Nàng cau mày tỏ ra hơi lo lắng.

"Nàng ta không phải người bình thường, thể chất của nàng ta khác hẳn so với Thanh Uyển Ngọc, ta e là..."

"Yên tâm đi, ngoại trừ Lục Phong ra, ta chưa từng sợ bất kỳ kẻ nào cả, ta sẽ cho ả thấy thế nào là thiên hạ đệ nhất ám sát."

Nàng thờ dãi bắt đầu trao đổi linh hồn, ánh mắt mờ ra sắc lạnh cực kỳ, sát khí nồng nặc, con ngươi màu đỏ như máu sáng lên giống như hồ tìm thấy mồi, nàng lấy từ trong túi đồ của mình ra một thanh chủy thủ được bọc vỏ, thanh chủy thủ ngắn và nhỏ chỉ dài tầm 10cm, không trang trí hoa văn tinh xảo gì cả, chỉ bình thường trên sống lưỡi thanh chủy thủ có đường vân hình một chiếc đầu lâu, Nguyệt mở lưỡi dao khỏi vỏ, nụ cười lạnh như băng, nghe cũng đã cảm thấy lạnh gáy.

"Có phải là giết cũng được không?"

Tĩnh thờ dãi, ừ một tiếng Nguyệt liếm lưỡi dao, giọng nói vẫn lạnh gáy như thường.

"Tĩnh, ngươi nói xem đã bao nhiêu năm từ lần cuối cùng ta giết người rồi, hôm nay ta phải lột da cắt thịt kẻ dám chê ta là yếu đuối không xứng với Lục Phong ấy, bằng không ta không lấy họ Thanh!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ác quỷ hiện hình (hạ)

Tĩnh ở bên trong thân thể nghe vậy mà thờ dãi, tuy rằng nàng ta quá đáng thật nhưng giết chết thì hơi quá, giọng nói bên trong cơ thể vang lên.

"Tùy ngươi vậy, ta không quan tâm, nếu như ngươi thật sự muốn giết nàng ta, thì cũng đừng mang rộn quá, vì đầu sao ta và ngươi đang đóng vai một nha đầu chỉ mới 10 tuổi mà thôi."

Nguyệt cười nhẹ không thèm đáp lại với phần kia của mình, Tĩnh thì cũng không để tâm gì nữa, trực tiếp chìm vào giấc ngủ, Nguyệt rời khỏi lầu đi tới chỗ võ đài lúc này cũng đã tầm 6 giờ rưỡi tối, Lệ Như Tâm thấy nàng dám thật sự đến thách đấu mà cười hắc ám nghĩ bụng (Không ngờ nha đầu đó dám tới thật sự, để ta xem ngươi chịu được mấy chiêu của ta). Lục Phong lúc này cũng từ lầu riêng đi tới, anh bước tới chỗ nàng, nắm lấy bàn tay khẽ nói nhỏ.

"Thật sự chịu không nổi thì phát tay, ám vệ của ta sẽ giết ả ta giúp nàng."

Nàng nhìn Lục Phong, y đang tỏ ra rất lo lắng cho nàng, nàng tay trái vỗ vỗ vai Lục Phong, bước qua người anh, bồng nàng nói nhỏ.

"Huynh yên tâm, ả ta sẽ không có khả năng đụng tới vật áo của ta đâu."

Lời nói ấy kèm theo nụ cười kiêu ngạo thấu trời, Uyển Ca bước tới chỗ đối thủ của mình, nhìn sơ qua nàng ta, rồi lại bước đến kề tai nói nhỏ với Lệ Như Tâm.

"Ngươi... đã từng thấy bì ngạn đỏ nở hoa chưa? Ta sẽ cho ngươi nhìn thấy nó nếu ngươi muốn."

Lời nói ấy nghe thì nhẹ nhàng nhưng sát khí từ trong lời nói kia thì lạnh bức người, Lệ Như Tâm kinh động khẽ lùi về phía sau một bước nhỏ, Uyển Ca thông thả bước lên võ đài, nhìn Lục Phong cười nhẹ, lời nàng cất lên to tiếng.

"Không cần đợi nữa đâu, người đã tới đông đủ thì trực tiếp đấu luôn đi."

Lệ Như Tâm trấn tĩnh lại bản thân, một mặt vẫn còn sợ lời nói ấy của nàng, một mặt thì tỏ ra tức giận, Lệ Như Tâm tức giận khí tức bức người bước lên võ đài, Lục Phong và Bằng lão được ngồi trên ghế, những tướng sĩ khác thì đứng xung quanh võ đài, Lục Phong đứng dậy nói to.

"Trận đấu này là trận chiến tử, ai làm đối thủ ngã khỏi sàn đấu, chết hoặc bất tỉnh trước thì sẽ thắng, trong trận đấu này có quyền giết chết đối thủ và dĩ nhiên không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật. Được rồi, trận đấu chính thức bắt đầu!"

Lời này Lục Phong nói ra khiến cho toàn bộ trên dưới võ đài đều im lặng, chăm chú theo dõi trận đấu, Lệ Như Tâm nhìn võ đài được làm từ gỗ, không có đá và đất để nàng ta điều khiển* nàng ta khẽ cau mày nhưng vẫn tỏ ra đắc thắng, cứ tưởng như những trận đấu bình thường hai người thủ thế võ đi vòng vòng tìm cơ hội đối thủ sơ hở mà tấn công nào đâu Uyển Ca đã lấy dao nhanh như cắt mà tấn công Lệ Như Tâm, Lệ Như Tâm nhìn thấy bóng dáng của nàng ở bên tay phải nàng ta, lập tức nàng ta đánh một quyền cùi trỏ vào nàng nhưng khi cùi trỏ kia vừa chạm tới nàng lập tức Uyển Ca đã luôn ra phía sau đối thủ trực tiếp chém một nhát vào eo lưng Lệ Như Tâm, Lệ Như Tâm lúc này cảm nhận được cơn đau thấu da thịt, nàng ta quay người đá vào nàng nhưng lại đá hụt thân thể nàng cứ như một màn ảo ảnh, phóng nhẹ lên phía trước ngực trái thẳng tay chém thêm một nhát nữa, Uyển Ca thuận thế dùng lực chân đá vào đầu gối Như Tâm, lực này cực mạnh tâm cả chục kí, Như Tâm vừa đau vừa nhói nên mắt đã ngã xuống sàn đấu, lúc này Uyển Ca mới dừng duy chuyển, hai đối thủ bốn mắt nhìn nhau Uyển Ca cười một nụ cười độc hơn mãng xà lấy thanh chủy thủ đang nhỏ máu kia để lên miệng liếm nhẹ, lời nói nàng phát ra tựa như âm hồn ám mệnh.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, bất quá cả đời này ngươi đừng hòng dùng thiên phú có phần cao cấp này mà cao giọng được nữa."

Dứt lời lưỡi thanh chủy thủ chém nhẹ xuống một phát, máu bắn lên kèm theo đó là tiếng hét thối tận trời xanh của Lệ Như Tâm.

"Xẹt....!"

"Á.....a.....!!!"

Đúng như những gì đã nói, nàng không giết chết Lệ Như Tâm mà dùng thanh chủy thủ cắt đi hai đường gân mạch quan trọng nhất của hai cánh tay nàng ta, từ nay về sau nàng ta sống không bằng chết chẳng khác nào một phế nhân.

- - - - -

(*)Giới thiệu nhỏ về 7 loại thuộc tính:

Kim: Kim là chỉ kim loại, có khả năng điều khiển các chất kim loại theo ý thích, như chì, đồng, kẽm và tất nhiên có cả sắt. Ngự Kim sư không thể tạo ra kim loại mà chỉ có thể điều khiển nó mà thôi.

Mộc: Mộc là chỉ cây cối và tất nhiên có cả gỗ, Ngự Mộc sư có khả năng tạo ra và điều khiển cây cối và mầm xanh theo ý thích, chỉ cần đứng ở nơi có đất, Ngự Mộc sư có thể tạo ra những mầm xanh và thúc đẩy sự sinh trưởng của những mầm xanh ấy lên nhanh nhất có thể, không như Ngự Kim sư, Ngự Mộc sư có thể tạo ra mộc tùy theo môi trường.

Thủy: Thủy là chỉ nước và băng, Ngự Thủy sư có thể tạo ra và điều khiển dòng nước và khối băng theo ý thích, chỉ cần có hơi nước và khí ẩm Ngự Thủy sư có thể tích tụ nước từ trong không khí, Luyện Thủy sư có thể giảm nhiệt độ của nước và đương nhiên cũng có thể tăng, để tạo ra nước nóng và băng, cũng như Ngự Mộc sư, Ngự Thủy có thể tạo ra hay nói chính xác hơn là lấy nước từ môi trường xung quanh.

Hỏa: Hỏa là chỉ lửa và chỉ có lửa mà thôi, vì vậy đây là thuộc tính duy nhất trong 7 loại thuộc tính không cần ảnh hưởng môi trường vẫn tạo ra được lửa, tùy theo tâm tính của Luyện Hỏa sư mà ngọn lửa sẽ có độ mạnh yếu và nhiệt độ khác nhau, nói tóm lại Ngự Hỏa sư không bị ảnh hưởng bởi môi trường và có thể tạo và điều khiển lửa.

Thổ: Thổ là chỉ đất, đá và cát, đây là thuộc tính có khả năng điều khiển nhiều loại vật chất nhất, không chỉ có thể điều khiển đất thôi mà còn đá có dính đất xin nhắc lại là đá phải dính đất hoặc được tạo ra từ những thứ có dính đất và có cả cát, Ngự Thổ sư chỉ có thể điều khiển đất, đá và cát chứ không thể tạo ra, nhưng gần như điểm yếu này không làm cho Ngự Thổ sư yếu đi bởi cơ bản hầu như nơi nào cũng có sự hiện diện của đất, đá và cát cả.

Lôi: Lôi là chỉ tia sét, điện, Ngự Lôi sư giống với Ngự Thủy và Ngự Mộc sư, họ tạo ra sét bằng cách chuyển dòng âm dương trong không khí thành sét và dùng nó để tấn công kẻ thù, Ngự Lôi sư chỉ có thể thay đổi dòng âm dương trong không khí để tạo sét và điều khiển nó chứ không thể tạo ra như Ngự Hỏa được, giả sử ở trong một nơi chỉ có cực dương không có cực âm thì Ngự Lôi sư cũng phải chịu thua.

Phong: Phong là chỉ gió và khí, đây là loại thuộc tính thuộc loại ôn hòa và nghiêm về phòng thủ và tránh né nhiều hơn, vì nơi đâu cũng có không khí mà có không khí là có gió vì thế hầu như Ngự Khí sư không gặp bất kỳ trở ngại nào hết, họ chỉ có thể điều khiển khí nhưng cũng vì nguyên nhân đã nói trên cho nên họ chẳng khác nào như đang tạo gió cả.

- -----Hết Chương 27-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ước mơ phục thù

[Cùng lúc đó - Cảnh Vương Phủ]

Sau khi bị Triệu ma ma đánh, Thanh Uyển Ngọc liền hôn mê suốt bốn canh giờ, ngự y trong cung tới chăm cứu nên nàng ta đã tỉnh lại, hiện giờ nàng ta vẫn phải nằm sấp và nhịn đau để đắp thuốc.

"Á... đau, con nô tỳ này, người muốn giết chết ta sao?!"

Tỳ nữ đang đắp thuốc cho nàng ta lỡ tay ấn mạnh liền bị nàng ta quát mắng xối xả, tỳ nữ kia lập tức cúi đầu xuống xin tha thứ.

"Tiểu thư, nô tỳ biết tội, mong tiểu thư tha thứ cho...ạ."

Dur thị cầm bát thuốc đi tới thấy thế liền thờ dài.

"Tiểu Hiền, người lui ra ngoài đi, để thuốc đó ta đắp cho."

Tỳ nữ kia nghe vậy vui mừng, để lại lọ cao trị thương rồi lui ra ngoài, Dur thị ngồi xuống bên giường đưa bát thuốc cho Uyển Ngọc, nàng ta ngửi được mùi thuốc khó chịu nên quay mặt đi không thèm uống. Dur thị đỡ nhẹ.

"Con không uống thì sao khỏi được, thái y nói con đã bị nội thương, cần phải uống thuốc điều dưỡng, ngoan nghe lời nương thân uống đi."

Uyển Ngọc nhìn Dur thị, nàng ta lừa gạt chưa nguôi, tay cầm bát thuốc uống hết một hơi rồi đập mạnh cái bát xuống đất, hét lớn.

"Là vú nuôi của hoàng đế thì giỏi lắm sao? Là ma ma quản phủ của Chiến vương thì giỏi lắm sao? Ta đường đường là con gái của Cảnh vương, tốt xấu gì cũng không tới lượt bà quản!"

Dur thị nghe Uyển Ngọc hét trong sự tức giận, lập tức che miệng nàng ta lại không cho nàng ta nói nữa, Dur thị nói nhỏ với Uyển Ngọc.

"Suyt! Con muốn phụ thân con nghe thấy hả?"

Uyển Ngọc bỏ tay Dur thị khỏi miệng mình, lẩm bẩm.

"Ông ta? Nương nghĩ rằng ông ta sẽ tới đây thăm mẹ con mình sao?"

Dur thị biết rằng Uyển Ngọc đang rất tức giận và tủi thân, bà cũng từng là thứ nữ nên từng bị những người cao sang quyền quý hơn mình dẫm đạp, ngay cả việc bà ta gả cho Thanh Trọng làm thiếp bà cũng không hề được báo trước, bà ấy vào trong vương phủ đã 17 năm rồi, mỗi ngày đều phải nhìn mặt phu quân và chủ mẫu sống qua ngày, cũng may chủ mẫu không có con trai lại là người hiền lành nên bà ta và hai đứa con trai và gái này mới có sống được tới ngày hôm nay, bà ta rất mong sẽ có một ngày được làm chủ mẫu hay ít nhất là con gái bà ta có thể làm vợ cả của một gia đình giàu có nào đó thì coi như đời này bà ta đã được mãn nguyện.

Khi Thanh Trọng tuyên bố không lập thêm chủ mẫu bà ta vừa vui cũng vừa buồn, vui là vì Ngụy thị kia cũng không làm được chủ mẫu, buồn là vì cả đời này ước nguyện của mình vĩnh viễn không thể hoàn thành được, khi Uyển Ngọc bị Triệu ma ma đánh bà ấy không thể ngăn cản hoặc làm được điều gì, chỉ cần nói thêm một câu thì càng sẽ bị cho là đối đầu với Thanh Trọng và Triệu ma ma kia, bà ấy im lặng nhìn con gái của mình bị đánh bị người khác sỉ nhục, câu nói cuối cùng của Thanh Trọng (không nhớ thì xem lại chương 33 nha) càng khiến cho trái tim của Dur thị như bị xé nát, có lẽ Uyển Ngọc nói đúng ông ấy sẽ không bao giờ tới Ngọc Quan viện này nữa, Dur thị cố kim nước mắt, an ủi Uyển Ngọc và cũng tự an ủi bản thân mình.

"Sao lại không, chẳng qua phụ thân con bận việc mà thôi, phụ thân con làm sao không tới được chứ, Uyển Ngọc con hãy nhớ, đường của nương thân đã hết nhưng đường của con thì vẫn còn rất là xa, đâu có thể nào con vẫn là nhi nữ bước ra từ Cảnh vương phủ này, con còn là Phong lệnh Cường Giả sư, sẽ không ai có thể cười nhạo con, con được quyền thanh cao ngạo mạn, con được quyền coi thường kẻ khác, hôm nay chúng ta lùi một bước sau này sẽ tiến được ba bước, nương thân đời này chỉ cần con và ca ca con bình an là đã thấy rất vui rồi."

Uyển Ngọc nghe lời này của Dư thị, nàng ta cũng biết được tâm ý của mẹ mình, Uyển Ngọc nắm chặt tay Dư thị lời nói cực kỳ khẳng định.

"Nương, người yên tâm đi, con nhất định sẽ gả cho một người tài bạc và quyền lực đều có, con phải làm cho bọn chúng ló mắt vì dám khinh thường chúng ta, Thanh Uyển Ca được gả cho Chiến Vương chứ gì? Vậy con sẽ gả cho thái tử cho nó thấy!"

Dư thị rất vui vì Uyển Ngọc đã đặt ra được một mục tiêu lớn cho bản thân mình, bà ấy không cần biết mục tiêu đó có thành hay không, bất quá bà ấy không muốn có kẻ khác ức hiếp nhi nữ và nhi tử của mình nữa, tuyệt đối không!

-----Lời Tác Giả-----

- Mỗi một con người, ai cũng từng là thiên thần, bất quá vận mệnh, cuộc sống cộng thêm những thứ xung quanh khiến cho thiên thần ấy trở thành ác quỷ nhưng chỉ cần ác quỷ đó biết quay đầu thì vẫn chưa muộn.

- Các bạn ơi, mình là đăng theo lịch nha, cứ là thứ 5-chủ nhật thì nhất định sẽ ra chương mới, cảm ơn mọi người đã ủng hộ và cùng hóng đợi với mình nha. Iu các bạn rất rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Đi dạo dưới ánh trăng

Tất cả những gì xảy ra đối với những binh sĩ ở đây và Lục Phong chỉ mới có 3 phút, khi tiếng hét vang thấu trời của Lệ Như Tâm vang lên những người có mặt bên võ đài mới định hình được chuyện gì đã và đang xảy ra, Lục Phong kinh ngạc đứng dậy, Bàng Lão lập tức chạy lên võ đài kiểm tra tình hình của Lệ Như Tâm, đám binh sĩ thì bắt đầu bàn tán.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Ta không nhìn lầm đó chứ?"

"Thật sự không thể ngờ vương phi không những thắng mà còn làm bị thương được Lệ Như Tâm."

"Ta không thể tin được luôn, này người thử vờ ta đi."

"..."

Bàng Lão đang kiểm tra vết thương của Lệ Như Tâm, Uyển Ca cho thanh chủ thủ vào võ rồi cất đi, Lục Phong hoàn hồn chạy lên võ đài nắm lấy tay của nàng, liên tục đảo mắt nhìn toàn bộ thân thể nàng, giọng hần lo lắng hỏi.

"Nàng không sao thật chứ, có cần cho người xem thử không?"

Uyển Ca liếc mắt nhìn Lệ Như Tâm vì đau đớn quá mà xém ngất đi kia, rồi cười nhẹ trấn an Lục Phong.

"Huynh yên tâm, ta không sao hết, trái lại huynh phải hỏi xem nàng ta có sao không mới đúng, dù gì... à nàng ta cũng là thuộc cấp của huynh mà."

Lục Phong từ đầu đến cuối không thêm liếc qua Lệ Như Tâm, giọng hần vang lên lạnh lùng.

"Nàng ta... chết cũng được."

Một lời này của Lục Phong nói ra khiến cho trái tim Lệ Như Tâm như thất lại, Uyển Ca thì cười trong sự nham hiểm, là nàng cố tình gài bẫy để Lục Phong nói như vậy, để nàng ta chết lặng con tim, nàng buông tay Lục Phong từ trong tay áo lấy ra một hộp thuốc bên trong có vài viên đan dược, nàng khom lưng đưa cho Bàng Lão, nàng cố tình giả giọng từ bi.

"Đây là thuốc cầm máu, hãy cho nàng ta uống đi, ta không muốn sát sinh đâu."

Bàng Lão cầm lấy thuốc của nàng, không nghĩ ngợi gì mà đưa cho Như Tâm uống, nàng ta thì kiên quyết không chịu uống, Đám Dược Sĩ sư lúc này cũng đã có mặt rồi duy chuyển nàng ta về bệnh xá của quân trại, Lục Phong nắm lấy tay trái của nàng giơ lên cao, giọng anh to tiếng khẳng định.

"Người chiến thắng trong trận tử chiến lần này là Uyển Ca."

Mọi người đều đồng loạt vỗ tay không ngừng, bọn họ không thể ngờ nàng lại có thể thắng được, càng không thể ngờ tới đến cả một vết xây xước cũng không có, không ai để ý việc nàng có tàn nhẫn hay không, bọn họ chỉ biết thắng là thắng, cả đám binh sĩ lần lượt rời khỏi võ đài đi tới nơi tụ tập cùng nhau uống rượu hò ca, không ai thêm quan tâm tới Lệ Như Tâm, chỉ có sự phụ nàng ta - Tảo Ân là đi theo đám Dược Sĩ sư và Bàng Lão đi tới bệnh xá quân trại cùng Lệ Như Tâm, Uyển Ca và Lục Phong ra ngoài đi tản bộ doanh trại để khuấy khóa, Lục Phong vừa đi vừa hỏi nàng.

"Nàng... ta cũng không ngờ nàng có thể thắng được, xem ra ta đã quá xem thường nàng rồi."

Uyển Ca ngược mắt nhìn ánh trăng sắp tròn của đêm 12 nắm lấy chiếc lá ven đường cười tự mãn.

"Huynh không ngờ được cũng là chuyện bình thường, huynh chưa thấy thực lực của ta mà."

Lục Phong nghe thể thầm cười nhẹ, lại bị nàng trong khoảng khắc ấy nhìn thấy, nàng cảm thấy hần thật sự vô cùng vô cùng đẹp trai, nàng nuốt nước bọt gãi gãi cái đầu, giọng nói bị lấp.

"Huynh...à ta cũng nên về nhà rồi nhì, lúc trước rời khỏi nhà, ta có viết thư để lại là 1 tuần sau sẽ về, mà giờ đã hơn 10 ngày rồi, ta nghĩ tới lúc ta nên quay về rồi."

Lục Phong lúc này cũng nhớ đến việc sẽ đưa nàng về trong vòng 3 ngày, tới hơn nay cũng đã hết 2 ngày rồi, cũng nên đưa nàng về nhà để tránh Cảnh vương lo lắng, Lục Phong cầm lấy chiếc lá gặt đầu giọng nói mang theo điệu bộ vô liêm sỉ.

"Cũng phải để nàng về thôi, không thì nhạc phụ đại nhân sau này sẽ không dám gả nàng cho ta mất."

Uyển Ca cũng không biết làm thế nào mà nàng lại ớn lạnh nói da gà với cái điệu bộ này của hần, nàng ho một tiếng nói trong vẻ khá tức giận.

"Lục Phong... huynh vừa vừa phải phải thôi đó, bằng không..."

Bằng không thể nào, ngay cả nàng cũng không biết, nàng đánh cũng đánh không lại hắn, giết cũng không thể giết nổi hắn, địa vị trong triều cũng không cao bằng hắn, nói lý cũng nói không lại hắn, từ trước tới giờ ngoài nhân cách kia của mình ra, nàng chưa từng thua ai nhưng nay đối với Lục Phong hắn thì nàng xin cam bái hạ phong, Lục Phong không chọc nàng nữa, tay của anh nắm lấy tay nàng giọng nói dịu dàng như muốn dỗ dành hờn Uyển Ca.

"Lần này về phủ Cảnh vương, nàng không cần phải kiên dè hay lo lắng, có ta ở đây, ta không cho phép ai dám đụng tới nàng đâu, à phải rồi trong phủ nàng hình như có một tiểu nha đầu không yên vị, ta đã giúp nàng trừng trị nàng ta rồi, nghe âm vệ nói tên cái gì mà Ngọc đó."

Uyển Ca biết ngay "Ngọc" kia là ai, nàng muốn buông tay hắn ra lại bị hắn nắm chặt lại, lời nói dịu dàng kia một lần nữa cất lên.

"Thêm 6 năm nữa, đợi tới khi đó ta sẽ dùng kiểu tám người rước nàng về vương phủ, tuyệt không để cho kẻ nào ức hiếp nàng nữa..."

Lời nói của Lục Phong dần lại một giây, chưa để nàng có phản ứng gì hắn đã kề miệng sát tai của nàng, khẽ nói nhỏ và cẩn nhẹ tai nàng.

"... Cả thiên hạ này chỉ có mình ta mới được quyền "ăn hiếp*" nàng mà thôi."

(*) Mik thích suy nghĩ của các bạn, ahihi.

- -----Hết Chương 39-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ai nhớ nhưng ai

Uyển Ca khuôn mặt đỏ như gấc, nàng nhanh tay đẩy Lục Phong ra xa, giọng nàng lắp bắp.

"Huynh... ta không thêm gả cho huynh đâu."

Lục Phong nhìn nàng cười nham hiểm, nàng hiện tại chẳng khác nào mèo con xù lông, trong cực kỳ đáng yêu, hắn bước tới nắm lấy tay nàng không cho nàng kháng cự, lời nói trở lại dịu dàng không còn lưu manh nữa.

"Nàng không gả cho ta? Ta cưới nàng là được, trời đã tới rồi cũng nên về thôi."

Dứt lòng Lục Phong bỗng nàng lên âm về doanh trại, Uyển Ca giãy giụa nhưng bất thành, bắt đắc dĩ yên vị để hắn ngang nhiên bông về, đi khoảng 50 bước đã về tới cổng doanh trại, may cho nàng là lúc này doanh trại chỉ còn khoảng 30 người đi tuần tra canh gác, hầu như nàng chỉ phải đụng mặt với 1 tiểu đội canh gác, Lục Phong bỗng nàng tới gần trại riêng của nàng thì Uyển Ca đã nhanh chân nhảy xuống đất, chạy thẳng vào trong lều đóng kín lại luôn, Lục Phong lúc này đứng ở ngoài lều vẫn còn chút ngơ ngác rồi hắn đỡ khóc đỡ cười, quay mặt đi về lều riêng của mình, lúc này ở bệnh xá doanh trại sau một hồi cầm máu thành công Bàng lão vừa đi ra khỏi khu sơ cứu, Tào Ân - sư phụ của Lệ Như Tâm liền chạy tới hỏi han tình hình sức khỏe của nàng ta, Bàng lão lúc này chỉ biết lắc đầu thờ dài.

"Lão phu đã cố gắng hết sức rồi, từ nay về sao nàng ta có đôi tay ấy cũng như không, không thể cầm tờ giấy chứ đừng nói tới việc luyện võ."

Lời này Bàng lão nói ra khiến Tào Ân như sụp đổ, ông ta không tin nhưng cũng không thể không tin, Bàng lão lắc đầu một mối. Ở trong lều riêng của mình Uyển Ca chạy vào trong chần trùn đầu lại, nàng không thể không thôi nghĩ về những lời nói và cử chỉ hôm nay của Lục Phong, nàng vừa giận vừa cảm thấy hạnh phúc nàng không biết cảm giác này là thế nào nữa, cứ nghĩ tới Lục Phong không thôi, nàng nghĩ ngợi một hồi rồi cơ hồ mà chớp mắt. Một bên khác Lục Phong vừa về tới lều riêng, lúc này Phong Từ chui ra ngồi bên vai Lục Phong cười khúc khích một cách đầy trêu chọc.

"Nghĩ tới lúc này, ta tự nhiên cười vỡ bụng, ahaha."

Lục Phong liếc Phong Từ, ánh mắt của anh tràn ngập sát khí.

"Không phải ta đã nói ngươi ở lại đây rồi sao? Tại sao ngươi vẫn lẻo đẻo đi theo hả?!"

Phong Từ nhìn bộ danh vừa tỏ ra tức giận vừa xấu hổ này của Lục Phong mà cười vỡ bụng, lăn xuống bàn làm việc mà cười lăn cười ngã.

"Coi ngươi kia haha, ahaha... mắc cười quá haha."

Lục Phong tức giận hết sức hết to.

"Có cái gì mà cười hả, ngươi có tin ta đem ngươi đi hãm không?"

Phong Từ vẫn cười lăn cười ngã mặc cho lời đe dọa hết sức kinh khủng này của Lục Phong, Lục Phong tức tới không nói nên lời, trèo lên giường cời gậy ra rồi nằm xuống giường giả bộ ngủ, Phong Từ sau một trận cười no nê biết đủ rồi liền chạy tới vỗ vỗ mặt Lục Phong.

"Này Lục Phong, ta đói... này ngủ thật rồi hả? Ờ đừng ngủ mà."

Lục Phong bị con ki lân này vỗ tới nổi chịu không được nữa, tay phải nắm lấy chiếc sừng bé tẹo của Phong Từ nắm lên cho đôi bàn tay nhí xú ẩy cách khỏi mặt mình 15cm, Lục Phong tỏ ra khó chịu cau mày.

"Đừng vỗ nữa, làm sao? Đói rồi mới nhớ tới ta đó hả?"

Nói là nói như vậy nhưng Lục Phong vẫn là tạo một ngọn lửa bảy màu cho Phong Từ ăn, Phong Từ nhìn thấy liền nhảy tới ăn thật là nhiều, Lục Phong nhìn nó ăn mà vẫn không khỏi bực mình. Tức thật, nếu như không tại vì có nó ở đó, mình đã... mà mình đang nghĩ cái gì thế này? Nàng ấy chỉ mới có mười tuổi thôi mà... mình tại sao? Lục Phong cũng không thể nào lý giải cho việc từ khi ở trong khu rừng tới giờ y cứ nghĩ tới Uyển Ca cả ngày lẫn đêm, luôn luôn lo lắng cho nàng, nếu không phải lúc này trong rừng hắn nhận được ra Phong Từ đang

lén lút đi theo hai người bọn họ thì hẳn cũng không biết mình sẽ nói ra gì tiếp theo nữa, cho Phong Từ ăn xong Lục Phong nằm ngửa xuống giường để tay lên đầu không ngừng nghĩ về năng.

Sáng sớm hôm sau, Lục Phong từ canh 5 đã thức dậy, hẳn chọn ra một đoàn binh sĩ tầm 50 người rồi cho người chuẩn bị một cỗ xe ngựa lớn, Uyển Ca ở trong phòng vừa trang điểm thay y phục vừa nói chuyện với nhân cách kia.

"Tinh, lần này về phủ ngươi phải tự tin lên, không có gì phải sợ."

Nhân cách bên trong kia thì lại cảm thấy hứng thú với chuyện đi chơi tối qua hơn, Tinh cười thâm sâu nói nhỏ.

"Đêm qua tân bộ dưới ánh trăng thế nào? "

Nguyệt như bị Tinh điểm vào huyết chí tử, nàng đứng hình hồi lâu rồi mới trả lời.

"Ta... ta đang nói chuyện đại sự, ngươi nói lãnh đi đâu vậy?"

Tinh biết Nguyệt vẫn còn đang mắc cỡ và bối rối về vụ tối qua, nàng không tự trấn vấn bản thân nữa, trao đổi linh hồn, con ngươi đỏ như máu biến mất thay vào đó là con ngươi màu xám hiển từ, nàng lên tiếng.

"Ngươi yên tâm, lần này về phủ ta tự có kế sách riêng, nghe đâu có kẻ nói: chúng ta ăn chơi liêu lộng, rồi còn bỏ nhà theo trai nữa đấy, dựa vào những gì mà Lục Phong nói, cũng như tính cách của những người trong nhà, chúng ta cũng dễ dàng đoán ra được đó là ai đúng không?"

Nguyệt cũng đoán được, nàng nói trong sự lạnh lẽo.

"Ngươi nói phải, ta có nên đề tỷ ta trở thành người mà ta giết đầu tiên từ khi xuyên về nơi này không nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 41: Trở về cảnh vương phủ (thượng)

Tinh gái gái cái đầu không biết phải trả lời Nguyệt ra sao, nói đi nói lại Uyển Ngọc cho dù có thái quá như thế nào thì nàng ta cũng là đại tỷ của bọn nàng, giết nàng ta cũng không hay ho gì lắm.

"Nguyệt, nàng ta tuy có bất đồng với chúng ta nhưng vẫn chưa tới mức phải tận tay loại bỏ, cứ bình tĩnh đã chuyện đâu còn có đó."

Nguyệt biết ngay thế nào Tinh cũng sẽ nói thế, Tinh luôn là người suy tính trước sau tính tình lương thiện còn nàng là vậy đó thuận nàng thì sống nghịch nàng thì vong, cho dù là ai đi chăng nữa, Nguyệt không thêm nói gì nữa chìm vào trong giấc ngủ.

Uyển Ca đứng dậy mặc chiếc áo khoác ngoài vào cầm lấy túi y dược của mình rồi rời khỏi chiếc lều đi tới hội họp với Lục Phong khi nàng tới nơi Lục Phong đã cho binh sĩ bày binh bố trận xong, một cỗ xe ngựa loại lớn dành cho quý tộc, 30 Cường Giả sư các loại thêm 10 Ngự Lô sư và 10 Ngự Thổ sư chia ra làm 3 nhóm nhỏ, nhóm đầu đi trước xe ngựa, nhóm 2 đi cùng xe ngựa, nhóm 3 cũng là nhóm đông người nhất đi theo sau xe ngựa còn gánh thêm 10 hòm bảo vật, Uyển Ca nhìn đoàn người này có khác gì đoàn rước dâu đâu kia chứ, nàng đỡ khóc đỡ cười bước đến chỗ Lục Phong đang đứng khẽ khều khều áo của y nói nhỏ.

"Huynh không cần phải làm rình rang vậy đâu, cứ một chiếc xe ngựa thôi là được."

Lục Phong cười nhẹ tỏ ra lưu manh.

"Nàng đừng lo ta không dọn hết bảo vật trong nhà tặng cho Cảnh vương đâu, đừng sợ ta còn có mớ bảo vật để làm sính lễ cưới nàng nữa mà."

"Huynh...ta."

Uyển Ca cứng miệng với nam nhân này, nàng nhìn trong đám hòm rương ấy đều là kỳ trân dị bảo, rồi cuộc nam nhân này giàu có tới mức nào. Lục Phong nhìn thấy mọi chuyện đã vừa mắt y quay lại nói lớn.

"Bổn vương giờ sẽ đưa ái phi về nhà mẹ, có lẽ người mai mới trở về doanh trại được, không có bản vương Hắc Tam sẽ thay bổn vương làm chủ, kẻ nào làm trái luật thì cứ xử theo quân pháp!"

Hắc Tam từ đám binh sĩ bước lên ba bước cúi đầu chấp tay hành lễ.

"Thần xin tuân lệnh, cung tiễn vương gia, vương phi an!"

Đám binh sĩ đồng loạt hô vang theo.

"Cung tiễn vương gia, vương phi an!"

Lục Phong gật đầu y quay người nắm lấy tay nàng nhưng nàng không nắm lấy tay y mà trực tiếp trèo lên xe ngựa, Lục Phong cười thâm sâu y biết nàng đang mắc cỡ Lục Phong theo bước nàng leo lên xe ngựa, sau đó đoàn người khởi hành đi về phía tây bắc hướng về thành Đông Kinh.

Lúc này ở Cảnh vương phủ, phụ thân của nàng Cảnh vương cũng đã nhận được thông báo là Lục Phong hôm nay sẽ trả nàng về, ông ấy liền mừng rỡ, một là vì nàng bình an vô sự, hai là vì nàng đi cùng với Lục Phong sẽ khiến cho những lời đồn đại không hay trước kia sẽ biến mất.

Uyển Tâm và Uyển Ngọc thì lại bị kinh ngạc, hai nữ nhân này không thể ngờ thật sự Chiến vương sẽ đích thân đưa Uyển Ca về phủ, cả hai đều tỏ ra cực kỳ khó chịu, Uyển Ngọc bị thương tuy đã được Dược Sĩ sư của hoàng cung chữa trị tận tình nhưng nhất thời vẫn là chưa thể đi lại bình thường, nàng ta lại vì chuyện này mà cần răng chịu đau mặc y phục vào đi ra ngoài công đoạn tiếp Chiến vương, người bị thương còn ra tận cửa đón tiếp đương nhiên Thanh Uyển Tâm cũng không thể không đi, nhưng nàng ta lại biết cách lấy lòng người khác trong khi Thanh Uyển Ngọc đang chọn lựa bộ y phục sắc sỡ nhất để cho Lục Phong chú ý tới mình thì Thanh Uyển Tâm chỉ mặc thanh y màu xanh lá nhạt cài thêm trăm cài cùng màu

trong nàg ta cực kỳ giận đi, còn Thanh Uyển Ngọc thì chẳng khác gì tác kẻ hoa cả.

Từ khi xuất phát ở doanh trại tới giờ cũng tầm nửa tiếng, nhưng nàng và Lục Phong ở trong xe ngựa lại không hề phát nói gì cả, nàng đang suy nghĩ về rất nhiều chuyện của Cảnh vương phủ còn Lục Phong thì lại đang nghĩ về chuyện rốt cuộc ai làm kẻ đã cho người hành thích y lần trước, xung quanh nàng và y chỉ vang lên tiếng móng ngựa trên mặt đất bỗng xe ngựa dừng lại phu xe lập tức lên tiếng.

"Khởi bẩm vương gia đã tới cổng thành rồi ạ."

Trong xe ngựa không nói gì cả, binh sĩ canh cổng sau khi kiểm tra lệnh bài lập tức mở cổng thành cho đoàn ngựa đi qua, đã thể đám binh sĩ còn nói to một câu.

"Chiến vương hồi kinh!"

Lời này nói ra người dân hai bên đường mới để ý đến trước tấm màn che của xe ngựa có khắc ấn dấu cờ hiệu của Lục Phong lại còn có đám binh sĩ toàn là Cường Giả và Ngự Thuật sư, người dân lập tức hoảng hồn mà chia ra hai bên đường tạo ra một con đường thẳng tắp cho đoàn binh sĩ đi qua, người dân đồng loạt hô vang.

"Chào mừng Chiến vương hồi kinh!"

Nàng bị tiếng hô đồng loạt ấy làm hết hồn, nàng khẽ liếc nhìn dân chúng bên ngoài rồi lại liếc qua nam nhân tóc trắng ngồi trong xe với mình kia, nàng nhìn thái độ này của dân chúng với Lục Phong biết ngay y đã lấy được lòng dân, nàng cười nhẹ lúc này nàng mới lên tiếng.

"Bọn họ, xem ra rất kính trọng huynh?"

Lục Phong ngược mắt nhìn nàng lắc đầu.

"Không phải kính trọng mà là sợ hãi, bọn họ sợ địa vị của ta, sợ sức mạnh của ta."

Nàng nhún vai Lục Phong này khi mà nghiêm túc thì quả thật rất rất lạnh lùng a, nàng chưa nói thêm câu nào thì xe ngựa lại dừng, phu xe thông báo.

"Vương gia, đã tới Cảnh vương phủ rồi ạ."

- ----Hết Chương 41-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Trở về cảnh vương phủ (trung)

Lời này của phu xe vang lên Lục Phong liền thay đổi sắc mặt, y không còn đáng vẻ lưu manh nữa mà là một ánh mắt lạnh lẽo như băng, sắc như mắt điều hâu. Phu xe nhảy xuống xe ngựa rồi vén tấm màn che cho Lục Phong cùng Uyển Ca đi xuống, Lục Phong bước xuống xe ngựa trước, y đứng trước xe ngựa đưa tay vào trong cho nàng, tỏ ý đỡ nàng xuống, còn Uyển Ca lần này không tránh né hẳn nữa, trực tiếp nắm lấy tay hắn, Lục Phong cười nhẹ y nhanh chóng đỡ nàng xuống xe.

Lúc này từ trong Cảnh vương phủ, Thanh Trọng cùng với đám nữ nhân hóng chuyện kia đã ra tới cổng, Thanh Trọng nhìn thấy nhi nữ này của mình bình bình an an lòng ông yên tâm, bước tới chỗ nàng lo lắng hỏi.

"Con không gặp phải chuyện gì chứ, tại sao rồi phủ mà không thông báo cho phụ thân một tiếng?"

Nàng lúc này lại tỏ ra dư vị dễ thương của một đứa trẻ 10 tuổi, nũng nịu nắm vạt áo Thanh Trọng.

"Con... con có nhờ vị ca ca này viết thư để lại rồi mà, phụ thân vẫn chưa xem sao?"

Lục Phong nghe thấy hai chữ "ca ca" kia mà cau mày, hẳn ngồi xuống cho vừa tầm với nàng xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng giọng nói của hắn nhấn mạnh.

"Uyển Ca không phải ta đã nói rồi sao? Không phải là ca ca mà là phu quân hay gọi là tướng công cũng được."

Nàng nhìn hắn cười mà cười không nổi, nam nhân này nắm thóp nàng rồi giờ mà cãi hắn, hắn mà buông lời nói ra cái gì đó thì rất mệt, nghĩ vậy nàng liền gật đầu vâng lời.

"Vâng phu... quân!"

Lời nói của nàng như nện từng chữ, Lục Phong thì lại cực kỳ vui vẻ, hắn đứng lên cung kính chấp tay hữu lễ với Thanh Trọng.

"Nhạc phụ đại nhân, là tiểu tử lỗ mãng, hôm đó trời đã khuya sợ kinh động người trong nhà nên đã không hỏi mà lại đem Uyển Ca đi mất, tuy là có để lại thư nhưng hành vi này vẫn là không thể tha thứ, tiểu tử từ Tây Hồ trở về mới biết nhạc phụ đại nhân lại vì chuyện này mà lo lắng sốt ruột, thật là quá thất trách a, khẩn xin nhạc phụ đại nhân giờ cao đánh khẽ miễn tội ham chơi của Uyển Ca nàng ấy."

Một câu Lục Phong nói ra khiến cho mọi người đều lặng thinh, Uyển Ca nhận ra được việc hắn đã rào trước tính sau, gọi Cảnh vương là nhạc phụ trước là cho thấy hắn tôn kính phụ thân nàng ra sao, sau là cho những kẻ ngoài cuộc biết được quan hệ của hắn và phụ thân nàng, trực tiếp thừa nhận mối hôn phối này, còn hai từ "ham chơi" kia là để cho người ngoài biết rõ những chuyện đã và đang xảy ra, đầu mới là sự thật đầu là lời bịa đặt, tuy nàng biết hắn gọi như thế là ẩn tình, nhưng mà tại sao một câu nhạc phụ hai câu tiểu tử kia lại làm cho nàng nổi cá da gà thế kia?

Thanh Trọng cũng nhìn ra được ý tốt của Lục Phong, ông liền đỡ lấy tay hắn gật đầu cười lớn.

"Haha không sao không sao, ta còn không biết kẻ nào ở thành Đông Kinh này lại dám to gan bắt đi nhi nữ của ta, hóa ra lại chính là hiền tế, cũng là do lão phu nhất thời lo lắng không kịp kiểm tra bức thư mà hai con để lại mà cứ lùm xùm đi kiến, lại còn khiến cho có những tin đồn thất thiệt, lão phu đúng là già rồi già rồi a."

Thanh Trọng trực tiếp nhấn mạnh từng câu từng chữ, người dân xung quanh hai bên đường bắt đầu bàn tán.

"Mấy ngày trước, ta nghe nói Tĩnh Liên quận chúa đích nữ nhà Cảnh vương mất tích, có kẻ độc miệng truyền rằng quận chúa bỏ nhà theo trai, có kẻ còn nói quận chúa kiếp này thân bại danh liệt mất đi danh tiết, thật không thể ngờ quận chúa lại chỉ là đi chơi Tây Hồ với Chiến vương gia."

"Thì vậy đó, ta cũng nghe bọn kia đồn thổi như thế, nửa tin nửa không, giờ đây mắt thấy tai nghe như vậy mới là tin tưởng hoàn toàn, cả cái kinh thành này có ai không biết Tĩnh Liên quận chúa và Chiến vương gia được hứa hôn với nhau, họ đi chơi với nhau dân thường chúng ta quản làm gì?"

"Đúng quá còn gì, chỉ có vài kẻ mồm miệng độc ác mới có thể đồn thổi những câu ác độc như vậy, tiểu quận chúa đáng yêu dễ thương như vậy, vậy mà không biết ai lại độc mồm như thế nữa."

"Haizz cũng tại Cảnh vương lần này lo lắng thái quá, không biết thật hư gì đã cho người đi tìm kiếm khắp cả kinh thành mới gây ra vụ này."

"Thôi thôi, mọi chuyện coi như đã được giải quyết chúng ta ai về nhà nấy thôi."

"..."

Đoàn người hóng chuyện dần dần tản đi, Lục Phong nhìn thấy hiệu quả này mà cũng vừa lòng, Thanh Trọng lên tiếng.

"À phải rồi sao lại đứng cả ngoài này hết thế kia, nhanh nhanh vào trong vương phủ đi."

Nghe Thanh Trọng nói như thế cả đám bắt đầu duy chuyển vào trong. Uyển Ca tính đi vào lại bị một bàn tay nắm lấy tay mình, nàng quay người nhìn kẻ nào thì ra lại là nam nhân tóc trắng kia, nàng không phản kháng cũng không vui vẻ gì, cứ để hán nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của mình, Uyển Ngọc và Uyển Tâm này giờ gần như bị phốt lờ đi không ai để ý tới nhị vị cô nương này cả, hai nàng ta nhìn thấy nghe thấy được mọi chuyện này giờ lòng bàn tay nắm chặt, tới mức rướm cả máu, Hắc Nhị ngoài công cho người chuyển mười hòm rượu báu vật ấy vào trong.

- -----Lời Tác giả-----

Hôm nay thứ 6, theo lịch phải viết Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần nhưng tác giả lại có hứng viết Vương Phi Hai Mặt, thôi thì viết bộ này rồi mai tác giả rảnh sẽ viết Ai Cập cho nhé, các bạn fan Ai Cập đừng buồn nhé ư ư nhiều ^_^. Đảm bảo ngày mai hoặc chiều nay sẽ viết Ai Cập thật hứa thì làm mèo (meo~meo~)

- -----Hết Chương 42-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Trở Về Cảnh Vương Phủ (Hạ)

Bên trong đại sảnh Cảnh vương phủ, Lục Phong và Thanh Trọng ngồi ở bàn cao nhất, Uyển Ca cùng đám nữ nhân hóng chuyện kia ngồi sang hai bên trái phải, Thanh Trọng lúc này hỏi thăm.

"Hai đứa đi chơi Tây Hồ có vui không? Uyển Ca có làm phiền con nhiều không?"

Lục Phong tay rót chung trà, uống nhẹ một hơi chưa kịp để hán hay nàng trả lời, Uyển Ngọc liền nhanh mồm nhanh miệng nhảy ra nói chuyện.

"Đúng vậy, tam muội à, muội có làm phiền tới vương gia không, muội đó cũng thật là đi chơi thì nói một tiếng đi, để cho phụ thân và ta phải lo lắng."

Lục Phong bỏ chung trà xuống bàn, ánh mắt sắc lạnh như dao lời nói lạnh lẽo cất lên.

"Chỗ bản vương và phụ thân người nói chuyện, thứ nữ như người có quyền xem vào sao?"

Uyển Ca nhìn bộ dạng này của hán, rất giống như Hắc Bạch Vô Thường đi đòi mạng a, Uyển Ngọc bị lời nói của hán làm kinh sợ, Thanh Trọng liếc nhìn Dur thì, bà ta lập tức kéo tà áo nhắc nhở Uyển Ngọc, nàng ta lập tức nhỏ giọng nhẹ nhàng.

"Ta... chỉ qua cũng là lo cho tam muội thôi, ta..."

Uyển Ngọc chưa nói xong liền bị giọng nói của Lục Phong một lần nữa làm cho sợ hãi.

"Bản vương nói gì, chẳng lẽ người nghe không rõ ư, lần trước Triệu cô có tới đây, thiết nghĩ bà ấy cũng đã dạy dỗ cho người rồi mới phải, chẳng lẽ nào người chưa thông hay là quên mất rồi?"

Uyển Ngọc cứng miệng không dám thốt lên thêm bất kỳ lời nói nào nữa cả, vết thương sau lưng của nàng ta đau đến nhức nhối như cảnh báo, nhắc nhở cho nàng ta, Uyển Ngọc lặng thinh không dám đối mặt với Lục Phong nữa, lúc này Thanh Trọng cất lên tiếng nói giải vây.

"Haha nhi nữ này, dựa ta quen hơi, thật là xấu hổ quá. Nề mặt ta mà tha thứ cho nó đi vậy, nói đi cũng phải nói lại hôm nay đã là 12 tháng 8 rồi, còn đúng 3 ngày nữa sẽ là tết đoàn viên* lần này hai người các con có ai đi không?"

Thanh Trọng hỏi như thế là bởi 3 năm rồi, Uyển Ca và Lục Phong không hề tham dự lễ tết đoàn viên này, Lục Phong thì bận việc chiến trận, Uyển Ca thì cáo bệnh tật liên miên. Uyển Ca nghe nhắc đến tết đoàn viên liền vô cùng hứng khởi, bởi nàng rất muốn xem triều đình của thế giới này có khác gì so với thế giới của mình không. Uyển Ca đứng dậy nắm lấy vạt áo của Lục Phong, tỏ ra vẻ dễ thương đáng yêu.

"Đi chúng ta cùng đi nhé, có được không?"

Lục Phong nhìn nàng, bộ dạng trẻ con này của nàng, hán thật sự muốn lật tẩy nó, nhưng lại bị vẻ đáng yêu giả vờ này làm giao động, hán khẽ ho một tiếng gạt đầu.

"Uk miễn là nàng thích thì ta chiều, nàng muốn đi vào hoàng cung chơi hay ra phố ngắm hoa đăng đều được."

Uyển Ca một lòng tỏ ra vui vẻ, một lòng lại tỏ ra hơi bị nói da gà, nàng bỏ áo xuống ngồi lại vị trí của mình, lúc này Thanh Trọng vui vẻ gật đầu, ông vuốt nhẹ chòm râu ngắn để cho

có tuổi của mình.

"Tốt tốt, cứ quyết định như vậy đi, ba chị em các con cũng chuẩn bị đi, 2 ngày nữa Thần nhi* và Tàn nhi* sẽ về tới lúc đó cả nhà chúng ta sẽ cùng nhau đi tới hoàng cung dự tiệc, cũng coi như là cả nhà đoàn viên a."

Bỗng lúc này Uyển Ca tỏ ra hơi khó chịu, giọng nàng lâm bầm mang theo nỗi buồn miên man.

"Đoàn viên? Mẩu thân đầu còn nữa, làm sao mà đoàn viên được nữa."

Lời này của Uyển Ca nói ra khiến cho trên dưới đại sảnh đều im lặng, Ngụy thị lại hơi cau mày bà ta thầm nghĩ một thứ gì đó rồi lại liếc mắt nhìn Uyển Ca ra hiệu một thứ gì đó nhưng Uyển Ca lại không nhìn bà ta mà vẫn tỏ ra buồn bã. Lúc này Hắc Nhị từ ngoài cổng chạy vào, y làm cho không khí tĩnh lặng trong đại sảnh biến mất. Hắc nhị bước tới giữa đại sảnh cúi người hành lễ với Cảnh vương và Lục Phong.

"Khởi bẩm nhị vị vương gia lễ vật đã chuyển vào trong hết rồi ạ."

Lục Phong liền nhân lúc này chuyển chủ đề.

"Vây sao tốt lắm, người hãy đọc to rõ lễ vật cho bản vương."

Hắc Nhị nhận lệnh, y mở một tờ giấy bên trong là danh sách những vật phẩm trong 10 hòm rương báu ấy.

"Bẩm vương gia, vật phẩm bao gồm: Lư Anh Thạch, Cẩm Tú Thạch, Hắc Ma thạch, Ân Sa thạch, Phụng Nhân Thạch, Lư Tuy Bảo Thạch mỗi loại 1 đôi, nhân sâm ngàn năm từ vùng Tuyết sơn 3 củ, Châm Hóa lư 3 chiếc. Ngoài ra vương gia còn tặng riêng cho vương phi, Hiếu Ly thạch anh, Tà Sơn đại thạch mỗi loại mười viên, lư hóa tâm 10 thước, lư lưu thủy 10 thước và đặc biệt Điện Hóa Lư quả, Tử Ngọc Nhân Anh quả, Thất Khiếu Lung linh quả mỗi loại quả 8 trái, còn có 100 viên thượng phẩm hóa thuật đan*, bẩm vương gia đã đọc hết rồi ạ."

Đám nữ nhân không phải nói là toàn bộ những người từ trên xuống dưới đại sảnh này sau khi nghe xong màn vừa rồi cũng phải há hốc mồm, những gì hân tặng kia đều là những thứ kỳ trân dị bảo, vô cùng quý giá có tiền chưa chắc đã mua nổi, nhất là ba loại quả kể trên kia, những loại quả ấy không hề bình thường một chút nào cả, mỗi loại cây phải trồng trăm năm mới ra hoa, lại thêm trăm năm mới ra quả, rồi phải thêm 50 năm nữa mới cho ra quả chính, ăn vào có thể tăng thêm sức mạnh và tức khí, một quả có thể tăng 30 lần sức mạnh hiện có, chưa kể 100 viên thượng phẩm hóa thuật đan kia nữa, người bình thường ăn vào không hề chi, nhưng khi Hóa Lệnh Cường Giả sư hay Ngự Hóa sư, Dược sĩ sư, nói tóm lại ai luyện hóa thuật ăn vào có thể tăng cường sức mạnh gấp 2 lần.

Uyển Ca nàng cũng bị mức độ quý hiếm của núi báu vật kia làm cho kinh ngạc, nàng nghe là biết ngay 100 viên Thượng Phẩm Hóa Thuật đan kia là do ai tặng mình, nhất thời quên đi chuyện kia dịu lòng trở lại. Lục Phong tính nói thêm vài câu nữa nhưng lại bị tiếng còi thông báo của âm vệ riêng của hân làm hân phải thay đổi kế hoạch, Lục Phong đứng lên chấp tay thi lễ với Thanh Trọng.

"Thật ngại quá, ta có chuyện gấp cần phải đi ngay, mong nhạc phụ đại nhân đừng trách."

Thanh Trọng nghe thế liền đứng dậy lắc đầu.

"Nào có, nào có, con là Chiến vương công chuyện bề bộn, lão phu cũng không giữ con lại nữa, để lão phu tiễn con một đoạn."

Lục Phong liền nhanh chóng từ chối một cách lễ nghi.

"Không cần đâu ạ, nhạc phụ đại nhân quá lời rồi."

Đang nói Lục Phong quay về phía nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, giọng hân vang to.

"Ân, người mau vào đây."

Lời kia của hân vừa dứt từ ngoài cổng đã xuất hiện một nha đầu tầm 13-15 tuổi, mặc trên người y phục tỳ nữ, Uyển Ca nhìn vóc dáng và tướng đi của nha đầu đó, vóc dáng tầm trung không quá gầy cũng không mập mạp, chiều cao thì trung bình với độ tuổi, bước đi nhanh chóng nhẹ nhàng giống như đạp gió mà đi, Uyển Ca biết ngay nha đầu này là người từ doanh trại của Lục Phong bước ra, nha đầu đó bước vào đại sảnh liền quỳ xuống hành lễ.

"Nô tỳ Ân Doanh, tham kiến nhị vị vương gia, quận chúa, nhị vị tiểu thư, di nương an."

Lục Phong nhìn nàng ta rồi lại nhìn Uyển Ca, nói nhỏ.

"Nha đầu này từ nay về sau sẽ là tỳ nữ thân cận của nàng, nếu có gì khó khăn cứ nói với nha đầu này, nó sẽ thông báo cho ta biết."

Uyển Ca gật đầu cho hân an tâm, nha đầu kia cũng đứng lên bước tới đứng sau lưng nàng, xong việc Lục Phong cùng Hắc Nhị rời khỏi phủ Cảnh vương, lúc này đám nữ nhân kia mới nhẹ cả người, nhất là Uyển Ngọc riêng Uyển Tâm thì lại tức tối vô cùng cực, bởi nàng ta ngay cả một cơ hội để giới thiệu tên cũng không có, ánh mắt của Lục Phong từ đầu tới cuối cũng chỉ nhìn Uyển Ca chưa bao giờ nhìn tới nàng ta dù chỉ là vô tình, nàng ta cố gắng giữ dáng vẻ bất cần với mọi việc nhưng trái tim thì như bị xé nát. Uyển Ca quay qua sau lưng nói chuyện với nha đầu mới tới.

"Từ nay về sau, ta sẽ gọi người là Doanh nhi nhé?"

Doanh Nhi nghe vậy vui mừng trả lời.

"Vâng vương... à không tiểu thư."

- -----Chú Thích-----

(*) - Tết đoàn viên hay còn được biết đến với cái tên khác là tết trung thu, bởi người Trung quan niệm rằng, khi rằm tháng 8 cũng là khi gia đình dù ở xa thế nào cũng phải tụ họp, cùng nhau ăn chè trôi nước ngắm ánh trăng rằm mới gọi là đoàn viên, từ đó tết trung thu còn được gọi với cái tên tết đoàn viên.

- Tàn Nhi và Thần Nhi: Là hai đứa con trai thứ và cả của Thanh Trọng - Cảnh vương, hai người họ tuy là con của vương gia nhưng vì đều là con của di nương nên không đứa nào được mang danh thế tử, Thanh Lâm Thần là con của Ngụy thị, Thanh Lâm Tàn lại là con của Dư thị.

- Thượng phẩm hóa thuật đan: Là loại đan dược chỉ dùng được cho những người luyện hóa thuật, nó giúp gia tăng sức mạnh cho người sử dụng lên gấp 2 lần.

- -----Lời Tác giả-----

Hôm qua tới giờ chỗ Miêu cúp điện tận 3 lần, mà hết 2 lần là lúc Miêu đang viết truyện giữa chừng, chưa lưu kịp thì cúp, Miêu vừa tức vừa buồn, tức là vì công sức đổ sông đổ bể, buồn là vì không thể ra đúng lịch cho các bạn được, ráng lắm mới viết thành công chương 43 này, Miêu thật lòng xin lỗi mọi người vì đã lỡ lịch truyện.

- ----Hết Chương 43-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Triết nhân hoàng thái hậu hồi cung

Trên xe ngựa trở về vương phủ của mình, Lục Phong đang hỏi chuyện âm vệ lúc này đã báo tin với mình.

"Có việc gì, tại sao lại thông báo gấp rút đến như thế?"

Âm Vệ ngồi lên xe ngựa như một phu xe, hần lập tức trả lời.

"Vương gia thứ tội, thuộc hạ vừa nhận được thông báo, thái hậu đã trở về, hiện đang cùng bệ hạ và Lý hoàng hậu nói chuyện ở Minh Thanh cung."

Lục Phong cũng không thể ngờ hoàng tử mẫu lại về sớm như thế, mỗi năm hai lần vị hoàng tử mẫu này của hắn sẽ đi đến Linh sơn ở lại đó trên dưới 4-5 tháng mục đích là cầu phúc cho hoàng tộc cũng như giang sơn, chỉ khi tế tổ, tết đoàn viên và tết nguyên đán bà ấy mới trở về hoàng cung, đường từ Linh sơn về hoàng cung cũng khá thoải mái và khang trang vì thế cũng không ảnh hưởng gì tới sức khỏe, bà ấy là người không thích náo nhiệt nên khi về cung thường không thông báo trước càng không đi vào hoàng cung bằng cổng chính kinh thành mà đi cổng phía nam ít người qua lại. Lục Phong liền cho xe ngựa đi thẳng tới hoàng cung không ghé về phủ của mình nữa.

Phía bên Thanh Trọng âm vệ cũng đã thông báo cho ông ấy về việc thái hậu hồi cung, ông là cháu ruột của bà ấy, đương nhiên cũng phải vào cung yết kiến, vì thế ông lập tức vào cung để lại Uyển Ca và đám nữ nhân kia ở nhà, Uyển Ca cho hạ nhân mang những gì mà Lục Phong đã tặng đem cất vào trong kho, riêng những gì hắn tặng nàng thì đem đến Túy Liên viện cho nàng, lúc này Thanh Uyển Tâm chịu không nổi nữa nàng ta lập tức lên tiếng.

"Khoang đã, những thứ này tại sao phải đem tới viện cho muội?"

Uyển Ca tỉnh rồi khỏi đại sảnh đi về nội viện liền bị lời nói của nàng ta kéo lại, Uyển Ca lạnh nhạt đáp.

"Những thứ này đều là Chiến vương cho ta, ta không đem về viện của mình thì đem đi đâu? Để trong kho không phải rất ư là lãng phí sao?"

Uyển Tam đập tay xuống bàn trà một cái thật mạnh, ngón trỏ tay phải chỉ về phía những món bảo vật kia.

"Những thứ này là Chiến vương tặng, nhưng ngài ấy tặng cũng tặng lầm, muội muội à muội đừng quên bản thân mình là Bạch Lệnh Cường Gia sư, muội làm sao xứng với những thứ này, những món này đều là bảo vật dành cho các Hòa thuật sư, muội nên để lại cho phụ thân sử dụng mới đúng."

Uyển Ca nghe tới 5 chữ "Bạch Lệnh Cường Gia sư" cau mày lại, nàng vẫn là cho người đem những thứ đó đem về viện riêng của mình, sau đó quay mặt đối diện với Uyển Tâm giọng nàng nhấn mạnh.

"Chiến vương, ngài ấy có tặng nhầm hay không thì ta không biết nhưng những thứ này đều là Chiến vương tặng riêng cho ta, ta cho ai thì cho, không cho thì cũng không ai được quyền quản, nhị tỷ chẳng lẽ tỷ muốn công khai đối đầu với Chiến vương sao, những món này ta tự có phân bổ riêng, mong người không phận sự như tỷ đừng xen vào làm gì, Doanh nhi chúng ta đi."

Dứt lời nàng quay người cùng Ân Doanh rời đi, mặt cho Uyển Tâm tức giận ở đó, Uyển Ngọc và Dư thị cũng là hết chuyện để xem cũng nhanh chóng rời khỏi đại sảnh để lại hai mẹ con Ngụy thị ở đó, Ngụy thị đứng dậy nhắc nhở Uyển Tâm.

"Con cần gì phải bận tâm làm gì, đó là những thứ chỉ có hòa thuật sư mới sử dụng được, nàng ta cũng không thể sử dụng được, con cũng không thể, con ham hố làm gì, nương sẽ lựa lời nói với phụ thân con để ông ấy lấy về hết, dù gì cả phủ này cũng chỉ có phụ thân con mới sử dụng được những món đó mà thôi."

Uyển Tâm biết là như thế nhưng vẫn tức tối vô cùng bởi hàng động và cử chỉ mà Lục Phong dành cho nàng, nàng ta hít thật sâu lấy lại bình tĩnh gật đầu lễ phép.

"Nương nói phải, những thứ đó nàng ta có lấy cũng chẳng sai được, con càng không thể, con không cần phải đổ kỵ nàng ta bất cứ điều gì, mà người có thấy Uyển Ca càng ngày càng khác trước kia không?"

Ngụy thị nghe Uyển Tâm nói thế cũng nhận ra ngay điều khác biệt trong cách ăn nói của Uyển Ca, lúc trước nàng ăn nói lễ phép, luôn tỏ ra hết mực đúng đắn, còn có giao dịch của bọn họ nữa, sao bây giờ lại... chẳng lẽ nàng qua cầu thì rút ván ư. Ngụy thị cảm thấy không ổn định sẽ tới nay đi tìm nàng nói chuyện.

Ở hoàng cung Thanh Trọng và Lục Phong cũng đã tới nơi, hai người họ trùng hợp gặp nhau, liền cùng nhau đi tới Minh Thanh cung, vừa tới cổng Minh Thanh cung họ liền được một thái giám quân sự dẫn đường đi vào bên trong, bước vào bên trong nhìn thấy thái hậu đang cười cười nói nói với hoàng đế và Lý hoàng hậu, thái hậu mặc trên người bộ y phục màu đà đúng tuổi, tóc tai được bôi lên đơn giản, dung mạo nhìn thì tầm 55-50 tuổi nhưng thật ra bà đã đến tuổi thất thập rồi, còn hoàng đế mặc trên thân long bào màu vàng sáng chói, dung mạo cũng coi như là còn khá trẻ, nhìn sơ thì như bằng tuổi Thanh Trọng (40 tuổi) như ông ấy lại già hơn Thanh Trọng chừng 10 tuổi, còn Lý hoàng hậu y phục đỏ chói, đầu cài mũ phượng, dung mạo cũng là tầm tuổi (46 tuổi), nhưng vẫn có giữ lấy sức đẹp bằng lớp trang điểm dày cộp.

Thái hậu đang nói chuyện nhìn thấy Lục Phong liền vui vẻ gọi y lên.

"Ủa Phong nhi, con ở đây này giờ sao, nhanh bước lên đây cho hoàng tử mẫu nhìn kỹ nào."

Thanh Trọng và Lục Phong liền quỳ xuống thi lễ.

"Thần-nhi thần, tham kiến hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu."

Hoàng đế liền vui vẻ cho họ đứng lên.

"Nào toàn người trong nhà, hành lễ làm gì kia chứ, Phong nhi, hiền đệ nhanh bước lên đây cho lão nhân gia nhìn một cái đi."

Lục Phong đỡ Thanh Trọng đứng lên, bước tới gần thái hậu cho bà nhìn rõ, thái hậu nắm tay Lục Phong vỗ vỗ.

"Tốt tốt, đã cao hơn rồi, đã ra dáng nam tử hán đại trượng phu rồi."

Xong bà lại nhìn về phía Thanh Trọng, nhìn ông từ trên xuống dưới rồi thở dài nhẹ.

"Lão Trọng con vất vả nhiều rồi, già hơn cả lão Hoàng (tức hoàng đế)."

Thanh Trọng lắc đầu tỏ ra vô cùng hiếu thảo.

"Nào có, di mẫu nghỉ nhiều rồi, di mẫu người cùng tứ công chúa ở Linh sơn thấy có tiện không?"

"Lão nhân gia ta đây, sống ở đó quen rồi, tất nhiên cũng sẽ quen, có Lục Dao bầu bạn lại càng thấy vui vẻ hơn rất nhiều, thôi ta mệt rồi, các con lui ra ngoài đi, Phong nhi con qua chỗ mẫu phi con, nói rằng cho ta mượn lại con bé Dao nhi này, nó vừa về liền nhanh chân chạy tới Nhân Liên cung của mẫu phi con rồi."

Lục Phong nghe thế liền nhận lệnh rồi cả đám hoàng đế, Lý hoàng hậu, Thanh Trọng và Lục Phong liền cáo lui.

- -----Sơ Lược Lại Nhân Vật Trong Truyện-----

Lục Trấn (50 tuổi) Vua của Đông Tề.

↓↓↓

Triết Nhân hoàng thái hậu(69) - mẹ đẻ của Lục Trấn - di mẫu của Thanh Trọng

↓↓↓

Lý Hoàng Hậu (46)→ Ngũ Hoàng tử-Lục Ngôn(16) → Đại công chúa - Lục Miên(18)

↓↓↓

Diệp Hách quý phi (34) → Tam hoàng tử-Lục Phong (17)→ Phụ thân là Diệp Hách Tư Mã-vương của vùng Tây Nam ở Đông Tề(62).

↓↓↓

Dương Phi (40)→ nhị hoàng tử-Lục Tồn (18) → Tam công chúa - Lục Yên Chi(16).

↓↓↓

Tần phi(43) → Lục hoàng tử- Lục Bảo(15) sinh đôi với thất Hoàng tử- Lục Nghiêm(15).

↓↓↓

Tề Phi (36)→ Tứ hoàng tử-Lục Sách (16)→ Nhị công chúa - Lục Triết(17).

↓↓↓

Còn có bát hoàng tử- Lục An(14), cửu hoàng tử- Lục Từ(14), thập hoàng tử- Lục Nhân(13), tứ công chúa- Lục Dao(14), ngũ công chúa- Lục Hiên(13), mẫu phi của họ đa số là chết hoặc đã bị tổng vào lĩnh cung, gia phả nhà ngoại cũng không có gì đáng nói. Những phi tần khác cũng không có gì đáng để kể. Ngoài ra còn có Đại hoàng Tử Lục Thành nhưng đã chết yếu.

- -----

Thanh Trọng (40) Cảnh vương của Đông Tề, mẫu thân của ông là muội muội ruột của thái hậu

↓↓↓

Phụng Thư Anh -An Nhân công chúa (đã chết thọ 37) → Thanh Uyển Ca(10)- Tĩnh Liên quận chúa → Phụ thân là vua của Bắc Tề quốc(70).

↓↓↓

Dư thị (35) → Thanh Uyển Ngọc (13)→ Thanh Lâm Tân(15)

↓↓↓

Nguyệt Thị (39)→ Thanh Uyển Tâm(10) → Thanh Lâm Thần(16).

Đây là sơ đồ các nhân vật chính đã và sẽ xuất hiện trong thời gian tới, cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình. nha.

- -----Hết Chương 44-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tiểu hoa mất tích

Uyển Ca cùng với Doanh nhi trở về Túy Liên viện của mình, lúc này gia binh đã đem hết những món bảo vật mà Lục Phong tặng riêng cho nàng tới nơi, khi về tới cửa viện nàng liền cho người đem những món đồ này cất vào trong một căn phòng nhỏ, sau khi xong việc đám gia binh rời khỏi viện, lúc này Doanh nhi lên tiếng.

"Tiểu thư, trong viện của người ngay cả một người để dọn dẹp cũng không có sao?"

Nàng đang ngồi lên ban công hóng gió nghe Doanh Nhi nói vậy liền lắc đầu.

"Không phải không có mà là ta không cho bọn chúng ở lại nơi này, hàng ngày chúng sẽ tới viện dọn dẹp vào giờ Tỵ xong việc thì rời khỏi, ta không thích ồn ào lắm, chỉ có mỗi mình Tiểu Hoa mới được ở lại với ta mà thôi."

Doanh Nhi gật đầu rồi cô nhìn xung quanh, rồi lại hỏi.

"Tiểu Hoa chắc là tỷ nữ thân cận nhất của người, à mà sao người trở về mà lại không thấy bóng dáng cô ấy đâu hết?"

Lúc này Uyển Ca cũng nhận ra được sự vắng mặt vô duyên vô cớ của Tiểu Hoa, nàng đã về tới viện nhưng Tiểu Hoa thì lại không thấy đâu, chẳng lẽ đã xảy ra việc gì khi nàng rời khỏi vương phủ, Uyển Ca lập tức nhảy xuống đất đi tìm An quân gia - ông ấy là quân gia của cả vương phủ này, nếu có việc gì xảy ra ông ấy nhất định là người nhìn thấy hoặc ít nhất là nghe thấy được gì đó, thấy nàng chạy đi Doanh nhi cũng chạy đi theo, một lúc sau nàng dừng chân ở Chấp Pháp đường đây là nơi ở của An quân gia, An quân gia đang tính toán tiền bạc bỗng thấy nàng chạy đến liền bước ra cung kính cúi thấp người hỏi thăm.

"Không biết con gió nào khiến tam tiểu thư tới đây tìm lão nô?"

Uyển Ca nàng thở gấp gấp nhanh chóng vào chủ đề.

"An quân gia, ông có thấy Tiểu Hoa của ta đâu không?"

An quân gia nghe nàng nói thế liền cố lục lọi trong ký ức xem lần cuối gặp Tiểu Hoa là khi nào, nghĩ một hồi ông liền đáp.

"Lão nô tuổi đã cao, theo những gì lão nhớ lần cuối nhìn thấy Tiểu Hoa là ở... à trước phòng của vương gia, lúc đó Tiểu Hoa đang nói chuyện người mất tích cho vương gia nghe, sau đó thì không thấy nữa."

Uyển Ca nắm lấy cổ tay của ông hỏi lại thêm một lần nữa.

"Ông có chắc là như thế không? Mấy ngày ta mất tích có những ai đã từng ra vào vương phủ trong đó có ai khả nghi không?"

An quân gia vẫn chắc chắn những gì bản thân mình nói một lần nữa khẳng định cho nàng nghe.

"Lão nô chắc chắn là như thế, trong thời gian tam tiểu thư mất tích hầu như có rất nhiều người ra vào vương phủ nhưng không ai là nữ nhân càng không khả nghi hết"

Uyển Ca bỏ tay lão quân gia xuống tâm trí nàng lúc này cực kỳ rối loạn, Doanh Nhi lúc này bỗng lên tiếng

"Tiểu thư người vẫn còn trong vương phủ, sợ gì mà không tìm thấy, An quân gia tuy là quân gia của cả vương phủ nhưng là nam nhân lại tuổi cao rồi, theo lý nên hỏi người hay quản lý các nha đầu trong phủ mới phải."

Uyển Ca biết là như thế, nàng tất nhiên cũng đã nghĩ tới cách này đầu tiên nhưng trong Cảnh vương phủ này không có ma ma quản phủ mà chia ra làm 3 phe ma ma khác nhau, 1 là Đậu ma ma - bà ấy là ma ma trông coi hạ nhân làm vườn, 2 là Hữu ma ma - bà ta là ma ma của Tư Hy viện - Tâm Minh viện cũng chính là ma ma dưới trướng của Ngụy thị và thứ 3 chính là Từ ma ma - bà ta là ma ma của Từ Vi viện - Diễm Anh viện cũng chính là ma ma dưới trướng của Dư thị, ba phe này luôn luôn đối đầu với nhau, giờ mà đi hỏi cả 3 thế nào cũng chối đây đẩy cho mà xem

Uyển Ca không suy nghĩ nhiều vậy nữa, liền nắm áo An quân gia nói to.

"Ông ngay lập cho gọi tất cả hạ nhân từ trên xuống dưới vương phủ tập hợp tới đại sảnh, bất kể già trẻ lớn bé, ma ma hay nô tỳ, thư đồng hay gia binh đều phải có mặt, kẻ nào trái lệnh đánh ngay lập tức!"

An quân gia cũng bị nàng dọa hết hồn, ông ấy nhanh chóng đi ngay, còn nàng cũng lập tức tới đại sảnh để họp mặt, một hồi sau tầm 30 phút, tất cả gia binh, tỳ nữ, ma ma trên dưới Cảnh vương phủ đều đã tới nơi, nàng cho người lấy một cái bàn trà cùng với một cái ghế đem đến để trước mặt tất cả bọn họ, nàng ngồi xuống ghế đập tay thật mạnh xuống bàn nói lớn.

"Tất cả các người nghe cho rõ đây, Tiểu Hoa là tỷ nữ thân cận của bốn quận chúa, dẫu cho nàng ta đã làm ra việc gì cũng phải để bốn quận chúa đích thân ra mặt xử phạt, hôm nay bốn quận chúa mới về tới vương phủ đã không thấy Tiểu Hoa, một người bình thường đâu thể vô duyên vô cớ mà biến mất được, ta đang tự hỏi có kẻ nào dám giam nhốt nàng ta mà không xin phép bốn quận chúa vậy hả?!"

Lời nàng thốt lên như sấm rền bên tai, hung tàn bá đạo làm cho đám hạ binh dù là nam nhân cũng phải kinh sợ mà lùi nhẹ về sau một bước nhỏ, lời nàng tiếp tục.

"Hiện giờ thời thế thay đổi, ta đã không còn là một nha đầu Bạch Lệnh Cường Già sư để các người có thể khinh khi nữa, ta tin chắc thái độ của Chiến vương hôm nay đủ để các người hiểu rõ vấn đề, ta nhắc lại một lần cuối, kẻ nào là người dám giam, nhốt nhất đẳng tỷ nữ* của bốn quận chúa ta?!!"

- ----Chú Thích-----

(*) Nhất phẩm nô tỳ = Ổ Đông Tề quốc nô tỳ cũng có phân cấp bậc, có tổng cộng tam phẩm nô tỳ.

Nhất phẩm: Là những người hầu hạ thân thiết với chủ tử, chủ tỳ càng cao chức vị nô tỳ cũng càng lớn.

Nhị phẩm: Là những người chuyên đi theo nhận sai vật.

Tam phẩm: Là những người phụ trách quét dọn, thân phận thấp kém nhất.

- -----Lời Tác giả-----

Mình hôm nay khá rảnh lại có hứng nên viết chương mới cho mọi người, ngày mai vẫn theo lịch tiếp tục có chương mới nữa nhé.

- -----Hết Chương 45-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Món nợ này, ta sẽ nghĩ nhớ thật kỹ

Một lời quát nộ của Uyển Ca làm cho toàn bộ những người có mặt ở đây đều phải kinh sợ, Từ ma ma không cần thận mà té ngã xuống đất, hai nô tỳ đứng bên cạnh lập tức đỡ bà ta lên, ngay cái lúc bà ta đứng lên Uyển Ca liền nói nhỏ với Doanh Nhi, Doanh Nhi gật đầu bước tới trước mặt bà ta khẽ tai giọng nói thì nhẹ nhàng mà mang theo sát khí bức người.

"Từ ma ma, tiểu thư muốn nói với bà rằng, nếu bà chịu khai ra chắc chắn sẽ có thưởng, nếu không khai đánh cho tới chết."

Từ ma ma kinh sợ lùi nhẹ, bà ta khẽ liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt của nàng liếc lại làm bà ta kinh hồn bạt vía, bà ta lập tức quỳ xuống run rẩy nói.

"Khởi bẩm tam tiểu thư, là... là Hữu Tổ, là bà ta kêu lão nô làm, bà ta nói Tiểu Hoa là nha đầu thân cận của người, không làm tốt chức trách để tam tiểu thư mất tích, đáng phải bị xử phạt, còn đưa cho lão nô 300 lượng bạc để xúi dục nữa ạ."

Hữu ma ma cau mày lại, nhanh chóng quỳ xuống chối cãi.

"Tam tiểu thư, Từ Lan bà ta ăn nói hồ đồ, chuyện nào không hề liên can đến lão nô, lão nô càng không biết chuyện Tiểu Hoa cô nương bị bắt nhốt, mong tam tiểu thư suy xét."

Uyển Ca không cần biết bên nào đúng bên nào sai, nàng chỉ cần Tiểu Hoa có thể bình an vô sự, nàng nhanh chân bước tới chỗ của Từ Lan nắm chặt cằm của bà ta, nâng lên to giọng hỏi.

"Người ở đâu? Người cho người nhốt Tiểu Hoa ở đâu?"

Từ ma ma ấp úng nói trong sự sợ hãi.

"Dạ... là ở... ở trong nhà kho Phi Linh viện ạ."

Uyển Ca buông tay nhanh chóng cùng Doanh Nhi và An quân gia đi tới Phi Linh viện, Hữu ma ma chờ cho nàng đi khỏi liền đứng dậy tát thật mạnh Từ ma ma một cái, Từ ma ma lấy lại tinh thần đứng dậy nắm lấy bàn tay của Hữu Tổ nói to.

"Bà còn dám tát ta, ta nói cho bà biết nếu như không phải nhị tiểu thư cho tiền kêu ta làm như vậy, thì còn lâu ta mới nghe lời bà, bà đừng có được nước làm tới!"

Hữu Tổ thu tay lại khẽ nói nhỏ với bà ta.

"Nhị nữ của bà hiện đang là nhị phẩm tỳ nữ ở bên cạnh nhị tiểu thư, bà có muốn nó sẽ được gả cho người tốt không hả, tốt nhất là bà nên cầm mồm lại, bằng không nha đầu đó sẽ sống không bằng chết."

"Bà...!"

Từ Lan tính cãi lại nhưng lại vì nhị nữ của mình mà lặng thinh, Hữu ma ma quay đầu lại nói thật to với các tỳ nữ, gia binh đã và đang nghe chuyện kia.

"Còn các người nữa, tốt nhất là cầm cái mồm của mình lại, bằng không đừng trách tại sao ta lại vô tình, nghe rõ hết chưa?"

Đám gia binh, tỳ nữ kia im ru không dám nói nên lời, Hữu ma ma đắc ý mà bỏ đi.

Còn về phía nàng, Uyển Ca đã tới được Phi Linh viện, cửa viện này đã đóng, nàng đá cửa xông vào bên trong, viện này trước giờ luôn để trống, lại xa chính viện nên hoang tàn heo hút, từng khung cảnh nơi đây đều bám đầy bụi bặm, mạng nhện chất chồng, Uyển Ca nhanh chóng đi tới nhà kho đã bám bụi của Phi Linh viện, trên cửa nhà kho lại có dấu vết mở cửa rất mới, nàng liền mở cửa bước vào bên trong, Doanh Nhi cùng An quân gia cũng nhanh chóng bước vào, ba người nhìn theo ba hướng khác nhau, bỗng Doanh Nhi lên tiếng.

"Tiểu thư bên này."

Nàng liền quay mặt về phía Doanh Nhi, đi thêm vài bước thì nhìn thấy một thân ảnh nha đầu tầm 10-12 tuổi, mặc trên người y phục nô tỳ rách nát bẩn thỉu, từ trên xuống dưới cơ thể có nhiều chỗ trầy xước, nướm cả máu, tay chân bị trói chặt, miệng thì bị nhét vải vào trong, tóc tai thì bù xù, mặt mũi dính đầy bụi bẩn, nha đầu kia đã bất tỉnh, Uyển Ca nhìn cảnh này trái tim nàng nhói đau, khóe mắt ngấn lệ, không sai đó chính là Tiểu Hoa của nàng kia rồi.

Uyển Ca lập tức ngồi xuống đỡ Tiểu Hoa lên cõng tới rồi bỏ miếng vải trong miệng Tiểu Hoa ra, Doanh Nhi nhanh chóng cõng một lớp áo bên ngoài ra đắp cho Tiểu Hoa, An quân gia liền chạy đi gọi người tới, một lúc sau hai người gia binh đã được đưa tới, hai người họ cùng với Doanh Nhi dìu Tiểu Hoa đi, Uyển Ca đi theo khi đi qua chỗ của Từ ma ma cùng đám hạ nhân lúc này, lòng nàng không thể kìm được nóng giận, nàng cho kêu Doanh Nhi đưa Tiểu Hoa về viện của mình trước, còn nàng thì ở lại tay trái đập mạnh xuống bàn giọng nói mang theo sát khí ngất trời.

"Gia binh đâu, bắt Từ Lan cho ta, đánh... phải đánh thật mạnh, cho tới khi bà ta chịu khai chủ mưu thì thôi!!!"

Hai gia binh nhận lệnh bước tới nắm chặt bà ta lại, một gia binh khác thì đem 1 cái ghế chuyên dùng để tội nhân nằm lên đó để thi hành án phạt, hai người kia ép Từ Lan nằm sấp xuống ghế, rồi trói tay của bà ta vòng lại ôm cái ghế, để bà ta không thể chống cự, chuẩn bị xong hết gia binh bắt đầu đánh, hai nam nhân lực tay cực mạnh dùng roi đánh lên toàn bộ phần lưng mông của bà ta, Từ Lan chịu không nổi hét to.

"Tam tiểu thư, xin... người... tha cho lão nô...á...á... tam tiểu..."

Tiếng hét của Từ Lan vang cả vương phủ, Hữu ma ma nghe được mà cau mày lại, bà ta chỉ sợ Từ ma ma không chịu nổi mà khai ra và quả thật đúng như Hữu ma ma lo lắng, Từ Lan cũng nhanh chóng không chịu được đòn roi mà khai ra hết.

"Tam tiểu thư... đừng đánh nữa... lão nô xin khai... toàn bộ đều giống như lúc này lão nô đã nói, là nhị tiểu thư nhờ Hữu Tổ đó tới chỗ lão nô... sai lão nô bắt và nhốt Tiểu Hoa vào

trong phòng kho, sau khi... xong việc sẽ cho lão nô 300... lượng bạc."

Uyển Ca liền cho dừng tay, nàng đứng dậy quay mặt đi không thèm nhìn Từ lan, giọng nàng vang lên lạnh lùng.

"Các người có thể đụng tới ta, nhưng tuyệt đối không được đụng tới người nhà của ta, Tiểu Hoa không chỉ là nô tỳ mà còn là tỳ muội tốt nhất của ta, dẫu là ai cũng không có quyền đánh nàng ta, người đầu lời bà ta xuống, chặt đi một ngón tay út rồi đem nó tới viện cho ta, nhờ phải chăm sóc cẩn thận đừng để bà ta mất máu quá nhiều mà chết."

Từ Lan xanh mặt, bà ta la lớn cầu xin nàng tha thứ, nhưng bóng hình của nàng nhanh chóng rời khỏi đó đi về Túy Liên viện, về tới nơi đã nhìn thấy một vị đại phu lớn tuổi đang chăm cứu cho Tiểu Hoa để cô nhanh chóng tỉnh lại, nàng bước vào trong nói nhỏ với Doanh Nhi một số việc, Doanh Nhi gật đầu rồi khỏi, nàng bước tới chỗ đại phu ân cần hỏi thăm

"Tiểu Hoa, muội ấy không bị sao chứ?"

Lão đại phu rời giường cầm một tờ giấy viết vài đơn thuốc, nàng nắm tay ông lại hỏi lại thêm một lần nữa.

"Ta hỏi ông, Tiểu Hoa không sao chứ?"

Vị đại phu tỏ ra bức mình, vung cây bút lông rơi xuống đất.

"Để từ từ, ta viết đơn thuốc rồi nói cho, tiểu nha đầu cứ nhảy vào mồm ta hoài vậy, người..."

Chưa để vị đại phu kia nói xong Uyển Ca đã ngồi xuống giường bắt mạch cho Tiểu Hoa, rồi nàng lấy hộp kim châm trên đầu giường mở ra khẽ hơ qua ngọn lửa mà lúc này lão đại phu kia vừa dùng, rồi châm vào nguyệt ở phần thái dương và trán, 3 cây ở phần đỉnh đầu rồi dùng ngón cái bấm mạnh vào huyệt nhân trung dưới mũi của Tiểu Hoa, lập tức Tiểu Hoa khẽ ho một tiếng mà tỉnh lại, lão đại phu há hốc mồm, lão ta cảm thấy hô thẹn nhanh chóng viết cho xong tờ đơn thuốc rồi nhanh chóng rời đi, Tiểu Hoa mơ mơ hồ hồ mở mắt đã nhìn thấy nàng, Tiểu Hoa liền cảm thấy vô cùng hạnh phúc cổ cười thật tươi.

"Tiểu thư, cuối cùng người cũng về rồi, nô tỳ đợi người mãi..."

Uyển Ca cố giữ lấy những giọt lệ bước tới bàn trà rót nước cho Tiểu Hoa, rót chung nước ấm xong nàng bước tới đỡ lấy đầu Tiểu Hoa cho cô ấy uống nước. Tiểu Hoa uống xong hơi thở đã đều hòa trở lại, nắm lấy tay nàng

"Tiểu thư, người đừng khóc, nô tỳ không sao đâu."

Uyển Ca lúc này không giữ được nước mắt nữa, hai hàng nước mắt tuôn rơi nàng ôm chặt lấy Tiểu Hoa giọng nói mang theo nỗi hối hận vô cùng.

"Tiểu Hoa, ta xin lỗi điều là lỗi của ta, nếu không phải tại ta, muội cũng sẽ không thành ra như thế này, ta hứa sau này sẽ không bao giờ để muội lại một mình nữa, tuyệt đối không"

Tiểu Hoa cười nhẹ, vỗ vỗ tay nàng an ủi.

"Tiểu thư, không sao rồi, đừng khóc nữa, tiểu thư người đừng buồn, Tiểu Hoa muốn ngủ một chút...Tiểu thư có thể..."

Uyển Ca liền đứng dậy, xoa xoa đầu của Tiểu Hoa.

"Muội hãy nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài đây, có gì phải gọi ta biết không?"

Dứt lời nàng rời khỏi căn phòng đóng cửa lại, Tiểu Hoa mệt mỏi thiếp đi lúc nào không hay, nàng ngồi trên ban công trước phòng canh cho Tiểu Hoa ngủ, một lúc sau Doanh Nhi đã về tới nơi chạy tới nói nhỏ với nàng.

"Nô tỳ đã làm xong những gì người cần dặn, nhưng tiểu thư tại sao chúng ta không đánh tận cửa luôn?"

Nàng lắc đầu giọng nói sắc lạnh.

"Đổi đầu với cậu nhân chỉ có thể chơi trong bóng tối, nỗi thù lần này Thanh Uyển Ca ta sẽ ghi nhớ thật kỹ."

- -----Hết Chương 46-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hộp quà của thanh uyển tâm

Một mặt ở hoàng cung, sau khi rời khỏi cung của thái hậu, Thanh Trọng cúi chào hoàng đế, Lý hoàng hậu và Lục Phong rồi lên xe ngựa trở về vương phủ. Lúc này Lý hoàng hậu lập tức lên tiếng, giọng nói bà ta chanh chua khiến Lục Phong khó chịu.

"Lão tam, con hãy về nhắc mẫu phi con, nhớ nề mặt thái hậu mà tới thăm lão nhân gia một cái, mắc công người khác lại cho rằng nàng ta coi thường thái hậu."

Lục Phong cau mày như vẫn tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, cúi thấp đầu.

"Đa tạ mẫu hậu đã nhắc nhở, nhi thần nhất định sẽ chuyển lời, cũng nhờ mẫu hậu nhắc ngủ đề, đừng suốt ngày đi chơi tới mức hoàng tử mẫu về mà không biết."

Lý hoàng hậu nghe thế liền tỏ ra vô cùng tức tối, nghiêng răng.

"Con...!"

Lúc này hoàng đế liền lên tiếng.

"Thôi thôi đủ rồi, Phong nhi con đi tìm mẫu phi con đi, còn hoàng hậu nàng cũng nhanh đi tìm hài tử của mình đi."

Lão hoàng đế lên tiếng khiến cho không khí giữa hai người lập tức trở lại như bình thường, Lục Phong cáo lui đi tìm Diệp Hách quý phi, còn hoàng hậu cũng nhanh chân rời khỏi cho người đi gọi ngũ hoàng tử của bà ấy về.

- -----

Tiểu Hoa ở trong phòng ngủ tới chiều tối, còn Uyển Ca vẫn ngồi ở ngoài phòng canh cho Tiểu Hoa ngủ, nàng kêu Doanh nhi đi tới phòng bếp lấy cho Tiểu Hoa một bát cháo thịt băm, rồi một mình ngồi đó mà làm bữa.

"Nguyệt người hãy liệu sự mà làm việc, chuyện này chúng ta không thể làm to ra được, người cứ bình tĩnh đã."

Giọng nói bên trong cơ thể nàng đàng đàng sát khí.

"Bình tĩnh là bình tĩnh thế nào, bọn chúng dám đối xử với muội ấy như thế, ta còn chưa giết hết bọn chúng là may lắm rồi, dù ở thế giới nào thì Thanh Uyển Tâm đó vẫn không thay đổi mà."

Tiếng nàng thờ dài vang lên.

"Người cũng thế, vậy mà đi nói người khác."

Nguyệt cảm thấy vô cùng tức tối nhưng quả thật không thể làm gì được, bởi căn bản Thanh Uyển Tâm đây là dạy dỗ nô tỳ, dù có nói lý cũng nói không được, hơn nữa nàng ta thế nào cũng sẽ chối bỏ rồi đổ tội cho Hữu ma ma kia, Tinh nói đúng chuyện này sẽ cần phải ghi nhớ lại rồi sau này sẽ tính toán luôn một thể.

Lúc này nàng nghe được tiếng bước chân từ ngoài cửa viện bước vào, nghe sơ qua chính là Doanh nhi nàng liền hoán đổi linh hồn, ánh mắt màu đỏ như máu, sắc lạnh như dao lại hiện lên, Uyển Ca bước xuống khỏi lan can mở cửa bước vào phòng nơi Tiểu Hoa vẫn đang ngủ, nàng khẽ xoa nhẹ đầu của Tiểu Hoa.

Kiếp trước nàng có rất nhiều tỳ nữ, nhưng không ai có thể chịu nổi tính tình của nàng, bọn chúng thường xuyên nói xấu nàng, thậm chí là bán đứng nàng, phản bội nàng chỉ có mình Tiểu Hoa là thành tâm thành ý với nàng, đối đãi với nàng tốt như tỳ muội, sau này khi Đông Tề diệt vong nàng bị đám tướng quân bắt lại đòi giết, Tiểu Hoa là người duy nhất cầu xin cho nàng, lúc ấy nàng đã xin đám tướng quân kia tha cho Tiểu Hoa một mạng, cứu mạng của Tiểu Hoa là việc làm lương thiện đầu tiên và cũng là cuối cùng của nàng khi còn làm quận chúa, trở về nơi đây nẫu thân mất đi nàng chỉ còn Tiểu Hoa là người thân thiết, nàng sẽ không để cho Tiểu Hoa gặp bất kỳ chuyện gì nữa, nàng sẽ bảo vệ cho người tỳ muội tốt này của nàng đến cùng.

Tiểu Hoa chuyển người quay về phía nàng, nhìn thấy nàng cô liền tỉnh giấc khẽ gọi.

"Tiểu... thư..."

Nàng ngược mắt nhìn Tiểu Hoa lúc này Doanh nhi vừa vào tới cửa phòng, thấy Tiểu Hoa đã tỉnh Doanh nhi liền đặt bát cháo xuống bàn rồi cười vui vẻ.

"Tiểu Hoa muội đã tỉnh rồi, nào dậy ăn cháo đi, đây là cháo mà đích thân ta nấu đó."

Tiểu Hoa nhìn Doanh nhi có chút lạ lẫm, nghiêng mặt hỏi Uyển Ca.

"Tỳ nữ này là ai? Tiểu thư người phải cẩn trọng."

Nàng gỡ nhẹ đầu Tiểu Hoa đứng dậy giới thiệu.

"Đây là tỳ nữ mới của ta, cô ấy tên Ân Doanh, là người của Chiến vương phủ đặc biệt phái đến để giám sát ta, cô ấy là người lớn tuổi nhất trong ba người chúng ta, năm nay vừa tròn 16 tuổi."

Tiểu Hoa há hốc mồm, ngồi bật dậy kinh ngạc thốt lên.

"Người... người của Chiến vương phủ?"

Doanh nhi gạt đầu bước tới giường của Tiểu Hoa, giọng nói hiền dịu ân cần.

"Ừ tỳ là người tới từ Chiến vương phủ, được Chiến vương cử tới để chăm sóc cho quận chúa, từ nay về sau tỳ muội chúng ta chung một lòng cùng nhau chăm sóc tiểu thư nhé."

Tiểu Hoa gạt đầu rồi bỗng...

"Ơt... ơt..."

Tiểu Hoa nhận ra được thứ gì đang kêu lập tức lấy tay che bụng lại, nàng và Doanh nhi phì cười, Uyển Ca cầm tô cháo đưa cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa thấy thức ăn mắt sáng hơn sao, cầm lấy tô cháo hút liên, nàng nhìn thấy Tiểu Hoa đã lấy lại được tinh thần mà vui mừng, theo như những gì Tinh đã kiểm tra, Tiểu Hoa chỉ bị bỏ khát và đói nhiều ngày, cộng thêm những vết trầy xước ngoài da mà thôi, chỉ cần chăm sóc cẩn thận không để cho nhiễm trùng, rồi bôi thêm cao trị thương mà nàng đã đặc chế thì chắc chắn sẽ không để lại sẹo.

Tiểu Hoa hút xong tô cháo ợ một cái, rồi lại vui vẻ cười đưa lại tô cháo hết sạch cho Doanh nhi, bỗng lúc này ngoài cửa có một tỳ nữ nhị phẩm hốt ha hót hải chạy vào trong thông báo.

"Tam tiểu thư, nhị tiểu thư ngất xỉu rồi ạ."

Nàng cau mày nhìn Doanh nhi, Doanh nhi hiểu ý, liền tỏ ra quan tâm nhưng không hiểu gì lắm hỏi lại.

"Ngất là ngất thế nào, làm sao mà ngất được, người phải ăn nói cho kỹ càng chứ?"

Tỳ nữ kia lấy lại tinh thần, cung kính đáp.

"Bẩm là thế này, lúc nãy nhị tiểu thư có nhận được một cái hộp quà nên rất hào hứng muốn mở ra xem thử bên trong hộp là cái gì... rồi sau đó..."

Uyển Ca cong mặt cười hắc ám, hỏi trong thắc mắc.

"Rồi sau đó làm sao?"

"Sau đó nhị tiểu thư mở hộp quà ra, bên trong chính là... một ngón tay người và một cái nhẫn cầu của lộn vẫn còn nhuộm máu."

Tỳ nữ kia kể trong sợ hãi, rồi lại nói tiếp.

"Sau đó nhị tiểu thư ngắt đi, Ngụy di nương cho người đi gọi đại phu thì An quản gia nói lúc chiều có gọi một vị đại phu tới chỗ tam tiểu thư, có thể qua đây xem coi còn có ở đây không, thế là nó tỳ chạy qua."

Uyển Ca ánh mắt gian xảo liếc Doanh nhi, cô lên tiếng.

"Tiếc quá, đại phu đã về mất rồi, vẫn là phải đi gọi một đại phu khác thôi."

Tỳ nữ kia nghe vậy liền nhanh chóng cáo lui, chờ tỳ nữ kia đi mất nàng mới ngồi xuống bàn trà cười thật to.

"Hahaha, người ta nói đi đêm có ngày gặp ma, Thanh Uyển Tâm ơi quả báo của người tới rồi đó."

Hộp quà ấy là do Tinh sai Doanh nhi đi chuẩn bị rồi đem tới Tâm Minh viện cho Thanh Uyển Tâm, ngón tay kia chính là ngón tay út của Từ Lan, nàng làm như thế chỉ để cảnh cáo và dọa Thanh Uyển Tâm mà thôi, sau này nàng ta còn phải trả nợ dài dài, thấy nàng và Doanh nhi cười sáng khoái Tiểu Hoa khó hiểu hỏi.

"Tiểu thư và Doanh tỳ tỳ, hai người tại sao lại cười như thế?"

Nàng quay mặt nhìn Tiểu Hoa nắm lấy tay cô vỗ nhẹ.

"Sau này muội phải đề phòng mẹ con nhà Ngụy thị, à không bắt luận là ai, muội cũng phải đề phòng và tiện đối không được tin tưởng bọn họ có biết không?"

Tiểu Hoa nửa hiểu nửa không gật đầu, nhìn sắc trời đã chuyển khuya, Uyển Ca liền lấy lọ cao trị thương ra rồi kêu Tiểu Hoa nằm xuống cho nàng bôi thuốc, bôi xong nàng và Doanh nhi rời khỏi phòng, ai về phòng người nấy cho Tiểu Hoa nghỉ ngơi.

- -----Lời Tác Giả-----

Hôm qua mik có hứng làm Ai Cập nên không viết chương mới được, nay viết chương này bù cho mọi người, chủ nhật sẽ có chương mới chắc chắn 100%.

- -----Hết Chương 47-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nhị vị công tử hồi phủ (thượng)

Trời mờ mờ sáng, Uyển Ca đi tới phòng ở Tiểu Hoa, lặng lẽ mở cửa bước vào phòng kiểm tra những vết thương cho cô, lúc này trước khi tới đây nàng và Nguyệt đã trao đổi nhân cách, Nguyệt lại không nói gì mà trực tiếp đi vào gác ngủ luôn, có lẽ nàng ta vẫn còn giận nàng hoặc có lẽ nàng ta không có gì để nói thật.

Vết thương đã được chăm sóc rất tốt, đã có những chỗ bắt đầu khô máu hoàn toàn, không hề có dấu hiệu của sự nhiễm trùng, Uyển Ca nhẹ lòng quay người rời khỏi phòng rồi nàng đi tản bộ dưới tán cây bóng lại nhớ về một nam nhân nào đó, nàng không biết ngay tại khoảnh khắc này, hẳn có nhớ nàng không?

Doanh nhi tỉnh giấc rời phòng ngủ, vừa bước ra khỏi phòng đã nhìn thấy nàng một mình đi dạo, Doanh nhi lập tức chạy tới thỉnh an.

"Nô tỳ tham kiến tiểu thư, thỉnh tiểu thư buổi sáng vui vẻ ạ."

Uyển Ca cười nhẹ, đỡ lấy Doanh nhi.

"Nào đứng lên đi, ở Túy Liên viện này cũng chỉ có 3 tỳ muội chúng ta, hành lễ làm gì kia chứ."

"Vâng, nô tỳ đã rõ."

Doanh nhi nhận lệnh của nàng, đứng lên và đi theo sau nàng đợi hầu, Uyển Ca vừa đi vừa nói.

"Đêm qua thế nào, ngủ có lạ chỗ quá không? Có an giấc không?"

Doanh nhi lắc đầu nhất thời chưa quen lại tỏ ra cung kính.

"Bẩm tiểu thư, nô tỳ không lạ chỗ, ngủ cũng rất ổn ạ."

Uyển Ca dừng lại nghiêm mặt.

"Lại dùng kính ngữ nữa rồi, tỳ thật là cứng đầu, bôn quận chúa sẽ phạt tỳ*."

*Uyển Ca mới 10 tuổi, Ân Doanh lại trên Uyển Ca những 6 tuổi, nên từ giờ xưng ta - tỳ cho dễ.

Doanh nhi liền giật mình cúi đầu tỏ ra hối lỗi.

"Tiểu thư, nô tỳ biết tội, mong tiểu thư xừ phạt."

Uyển Ca thở dài, quay mặt một cái về phía trước mặt của Doanh nhi, bỗng chốc giọng của tiểu hài từ dễ thương vang lên.

"Bôn quận chúa dỗi rồi, Tiểu Hoa ngủ dậy cũng sẽ dỗi, ta phạt tỳ đi nấu cháo thịt băm cho bọn ta."

Doanh nhi ngẩng đầu kinh ngạc, rõ là chiều hôm qua vẫn là một la sát còn kêu nàng đi lấy ngón tay người và nhân cầu của lợn để hãm dọa người ta, vậy mà sao đúng một phút lại trở thành tiểu hài tử dễ thương, đáng yêu như vậy kia chứ, mà cũng phải thôi đầu sao Uyển Ca suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi, mà Doanh nhi lại không biết rằng Uyển Ca nói giọng như thế chỉ là để đánh lạc hướng và khiến người khác mất đề phòng với mình mà thôi, nàng là đang đánh lạc hướng Doanh nhi nhưng lại không phải đang đề phòng nàng ta mà mục tiêu của nàng là tên hắc y nhân giấu mặt đang ẩn nấp dưới tán lá của cây tuyết lê trước sân viện của nàng.

Doanh nhi gật đầu vui vẻ đi ngay, Uyển Ca vẫn dạo bước tản bộ quanh hoa viên, để nàng xem tên hắc y nhân kia kiên nhẫn hay nàng - một bác sỹ sẵn sàng đợi 2 ngày liền chỉ để có giấy cho phép phẫu thuật từ thì của bệnh nhân đã chết nhưng không rõ lý do, kiên nhẫn hơn.

Nửa canh giờ sau, Doanh nhi đã về còn mang theo ba bát cháo thịt hầm nóng hổi, vừa thổi vừa ăn, Uyển Ca tỏ ra vui mừng cùng Doanh nhi vào phòng Tiểu Hoa kêu nha đầu này dậy, sau đó cả ba cùng ngồi ăn cháo, vừa ăn cháo Uyển Ca vừa hỏi chuyện về Uyển Tâm tối hôm qua.

"Doanh nhi, tỷ có nghe được tin tức gì không?"

Doanh nhi thổi muống cháo, nghe nàng nói thế bỗng nhớ ra.

"Tiểu thư, có đấy ạ, lúc nô tỳ ở trừ phòng, có nghe Hữu ma ma của nàng ta mới với đầu bếp là nấu canh nhân sâm bổ não cho nàng ta, nghe nói nhị tiểu thư đó mới tỉnh lại vào 2 canh giờ trước."

Uyển Ca gật gù cái đầu, rồi lại háo hức ăn nhanh tô cháo, ăn xong Doanh nhi đem bát đi rửa thì từ ngoài cổng viện một tiểu tỷ nữ nhanh chóng chạy đến chỗ của nàng, nha đầu này vừa thở gấp gấp vừa lắp bắp.

"Bẩm tam tiểu thư... đại công tử và nhị công tử đã về tới nơi... người nhanh chân đi ra chào bọn họ một cái đi ạ."

Uyển Ca và Tiểu Hoa liền nhìn nhau, hai vị ca ca này của nàng thiên phú hơn người cho nên từ khi còn nhỏ đã được hai cao nhân đạo sĩ nhận về làm đệ tử, đại ca Thanh Lâm Thần của nàng từ khi 5 tuổi đã được đưa đi, nhị ca Thanh Lâm Tân thì được nhận vào lúc 10 tuổi, mỗi năm họ sẽ về nhà một lần vào ngày tết nguyên đán nhưng năm nay vì phải đề tang và cúng bái chủ mẫu qua đời nên đã xin sự phụ về vào ngày tết đoàn viên.

Sư phụ của Thanh Lâm Thần là Trịnh Bá Công - ông là một Ngự Kim sư và tất nhiên Thanh Lâm Thần cũng chính là một Ngự Kim sư.

Sư phụ của Thanh Lâm Tân (Tân chứ không phải Tần) là Dụ Thân Sư - ông ta là một Mộc lệnh Cường Giả sư và tất nhiên Thanh Lâm Tân cũng là một Mộc lệnh Cường Giả sư.

- -----Chú thích-----

Điểm khác biệt giữa một Cường Giả sư nguyên tổ và Hóa thuật sư chính là Ngự thuật có thể điều khiển và tạo ra nguyên tố tùy vào mỗi loại, nhưng Cường Giả lại chỉ có thể gia tăng sức mạnh của nguyên tố đó chứ không thể tạo ra được, ví dụ một Hóa lệnh cường giả sư lúc nào cũng phải đem theo lửa bên cạnh mình, rồi khi nào cần chiến đấu sẽ tăng độ mạnh yếu, to nhỏ của ngọn lửa mà đánh nhau, nhưng Ngự Hỏa lại có thể tạo ra luôn lửa mà không cần bất kỳ xúc tác gì hết. Cái này đề khi nào mình rảnh sẽ ghi chú rõ ràng ra cho các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Nhị vị công tử hồi phủ (trung)

Uyển Ca cong nhẹ miệng cười khi nghe tỷ nữ kia nhắc về hai vị ca ca của mình, trong quá khứ hai người họ một người là văn trạng nguyên tài mạo song toàn, người còn lại thì mưu mô muốn giành chức vị Cảnh vương tới mức ám hại phụ thân, mãi tới sau này Tây Tần tiến công đánh bại hơn 9 thành trì, cả hai người họ mới chạy trốn rời khỏi kinh đô tới khi bị giết chết nàng cũng chưa từng gặp lại bọn họ lần nào nữa.

Nàng muốn thử xem ở cái thế giới cường giả vì tôn này nhị vị ca ca này của nàng có khác trước kia là bao nhiêu không, Uyển Ca đứng dậy tỏ vẻ hào hứng.

"Hai huynh ấy về rồi sao, ta rất nóng lòng muốn nhanh chóng gặp mặt ạ."

Nói vậy nàng cùng Doanh Nhi, Tiểu Hoa và tỷ nữ kia đi ra ngoài sảnh chính hợp mặt với mọi người, thấy nàng tới Uyển Ngọc Và Uyển Tâm đều không cảm thấy vui vẻ gì, nàng nhìn Uyển Tâm nàng ta khuôn mặt hơi thất thần có lẽ tới giờ nàng ta vẫn còn kinh hãi vì chuyện đêm qua, hầu như trên dưới hạ nhân trong phủ trừ Từ ma ma thì tất cả đều ra cổng chính mà chào đón nhị vị công tử trở về, thấy nàng cũng đã tới Thanh Trọng gật đầu vui vẻ, đã lâu rồi gia đình không hợp mặt đầy đủ thế này, cũng để cho hai hài tử kia có thể đeo tang tó lòng kính trọng với mẫu thân đã mất.

Uyển Ca ngồi đợi ở đại sảnh chưa tới nửa nén hương bên ngoài đã nghe được tiếng móng ngựa, rồi một chiếc xe ngựa dừng lại trước cổng vương phủ, phu xe như thường lệ bước xuống trước rồi từ trên xe ngựa bước ra một vị thiếu niên tầm khoảng 15-17 tuổi, mặc trên người bộ y phục vương giả màu bạch lam tuy đơn giản nhưng không mất đi sự cao sang quý phái, nam tử kia có thể nói là cực kỳ đẹp trai, nhưng nếu so với Chiến Vương thì... không có cửa, mái tóc đen tuyền được buộc lên gọn gàng, tóc mái bỏ luống đứng kiêu thư sinh có trang mà nàng từng xem trong mấy bộ phim, nam tử kia nho nhã bước vào bên trong vương phủ, đi tầm 30 bước vượt qua một vách tường chắn là đã tới đại sảnh vương phủ, thấy Thanh Trọng cùng tất cả mọi người đã tới đông đủ hết, thiếu niên kia bước tới giữa sảnh quỳ một chân xuống đất, chấp tay thi lễ.

"Phụ thân, con đã về rồi đây, trong nhà có đại sự lại không thể về sớm hơn, Lâm Thần tự thấy hổ thẹn."

Vị thiếu niên này chính là hài tử của Thanh Trọng và Ngự di nương, là đại công tử của phủ Cảnh vương - Thanh Lâm Thần.

Thanh Trọng lắc đầu đỡ đứa con hiếu thảo đứng lên, ông nhìn sơ qua thân thể của Lâm Thần rồi tỏ ra mãn nguyện.

"Tốt tốt, đã ra dáng vẻ thiếu niên rồi, còn đã cao hơn nữa này, Thần nhi vất vả cho con rồi, mau tới thỉnh an nương thân con đi."

Ngự di nương cũng rất vui mừng vì Thanh Lâm Thần đã quay trở về, Lâm Thần quay mặt về hai vị di nương lễ phép cúi đầu.

"Nương thân, Dư di nương an."

Dư thị "Ừ" một tiếng cho có lệ, bà ta là đang rất mong chờ Thanh Lâm Tân con trai duy nhất của bà ta trở về, Uyển Tâm và Uyển Ngọc cúi đầu chào hỏi vui vẻ với vị đại ca này của mình, Thanh Lâm Thần ngồi xuống bàn trà mới để ý tới Uyển Ca nàng, nàng nhìn hắn đáng vẻ không khác gì cho lắm, cùng lắm là trẻ hơn thôi, nàng mỉm cười gật nhẹ đầu cho có lệ với hắn, nào đâu hắn lại đứng lên bước tới chỗ nàng, xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của nàng, còn quỳ xuống cho vừa tầm với nàng, ân cần mà hỏi han nàng.

"Uyển Ca, muội cảm thấy thế nào rồi, lần trước khi ca ca rời khỏi muội vẫn còn phong hàn mà không thể ra gió, bệnh tình thế nào rồi, đã đỡ hơn tý nào không?"

Uyển Ca hơi bị kinh ngạc khi Thanh Lâm Thần hỏi han quan tâm như thế, trong quá khứ tuy nàng và hắn không tới mức kinh địch như nàng và Lục Phong nhưng đâu có thân quen tới mức này, hơn nữa từ điệu ngữ của hắn nàng có thể biết rõ đây không phải là hỏi cho có, chẳng lẽ thể giới khác nên người cũng khác đi ư?

"Đại ca, ta... muội cảm thấy rất ổn, bệnh tình cảm đã tốt hơn rất nhiều rồi, không cần phải tránh gió như trước kia nữa."

Uyển Ca đáp lại hơi giọng gao, Lâm Thần lại cảm thấy vô cùng lo lắng, bởi sức khỏe nàng đã yếu lại vừa mất đi mẫu thân ruột của mình nữa, Thanh Lâm Thần lấy từ trong tay áo lấy ra một cái chong chóng tre bằng tre đích thực, đưa cho nàng còn xoay xoay nó nữa chứ.

"Đại ca nhớ Uyển Ca thích nhất là chơi trò này, còn Uyển Tâm thì lại thích thả diều, ca có mua cho hai đứa quà trung thu đấy."

Lời Thanh Lâm Thần vừa dứt thư đồng của hắn đã chạy ra ngoài xe ngựa rồi đem một con diều làm bằng giấy và tre thủ công, đáng yêu và nhỏ nhắn, thư đồng đưa cho Thanh Uyển Tâm, nàng ta lại không vui cho lắm khi ca ca ruột lại không đích thân tặng quà cho nàng ta, trong khi đó lại đích thân tặng quà cho Uyển Ca, bỗng lúc này từ ngoài cổng một thiếu niên khác vừa vào tới, y tầm 14-16 tuổi dung mạo coi như tạm được ngoài việc có vài nốt tàn nhang nhỏ hai bên má ra, nhị công tử của Cảnh vương phủ đã về tới.

- ---Lời Tác Giả-----

Rất may là có thời gian làm chương mới cho các bạn, chương này làm ra để bù cho thứ 5 vừa rồi nhé, cảm ơn các bạn rất nhiều. Mai có lẽ sẽ không có chương mới nhé, hẹn gặp lại vào chủ nhật a

- -----Hết Chương 49-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nhị vị công tử hồi phủ (hạ)

Từ ngoài cổng đã vang lên tiếng cười kiêu ngạo kèm theo một giọng nói kinh bỉ.

"Haha, đại ca của ta à, thân huynh thì huynh không lo lại đi lo cho nó làm gì?"

Cả nhà nghe vậy không cần đoán cũng biết người kia là ai, Lâm Thần đứng lên nhìn về phía cổng, Thanh Trọng nghe tên kia nói thế cau mày lại giọng ông tỏ ra bức mình.

"Lâm Tân, con dám ăn nói với đại ca mình như thế sao?"

Nam nhân kia đã đi tới đại sảnh, hắn mặc y phục vương giả màu vàng kim sáng chói, tóc tai buộc lên cho có, dung mạo có vài phần soái ca nếu không tính mấy nốt tàn nhang trên khuôn mặt của hắn, bước tới trước mặt Thanh Trọng cười kinh bạc nhìn Uyển Ca rồi hắn cúi đầu thi lễ với Thanh Trọng.

"Phụ thân, con chẳng qua là nói đùa với huynh ấy thôi mà, người tiết đối đừng nổi giận a."

Nói xong hắn quay qua thi lễ với nương thân của mình, Dư thị thấy hắn vui vẻ hết sức, bà ta giọng nói nghẹn ngào.

"Tân nhi của ta, con lại ốm đi nhiều rồi, để lát nữa nương thân cho đầu bếp nấu canh tằm bổ cho con."

Thanh Trọng thở dài không thêm đối chấp với hầu tử này, Thanh Lâm Tân nhìn qua Uyển Tâm và Uyển Ngọc, Uyển Tâm liếc hắn rồi gật nhẹ đầu cho có lệ, riêng Uyển Ngọc lại rất vui mừng, nàng ta lúc này mới khai khẩu vui vẻ nắm lấy vạt áo của Lâm Tân.

"Nhị ca huynh đã về rồi, huynh có mua cho ta thứ gì không, à mà huynh ngồi xuống trước đã."

Thanh Lâm Tân thấy quà mà Thanh Lâm Thần mua cho Uyển Tâm và Uyển Ca mà cong miệng khẽ cười khinh bỉ, hắn phẩy tay ý bảo thư đồng của mình đi lấy quà cho Uyển Ngọc, một lúc sau thư đồng đem lên một chiếc hộp gỗ khá to, chiều ngang và dọc tầm 15cm, chiều cao tầm 20cm còn có cả tay cầm, Uyển Ngọc nhìn kỹ thì mới biết đây là một cái hộp trang đựng trang sức nàng ta vui vẻ cầm lấy rất nóng lòng muốn xem bên trong có gì, Thanh Lâm Tân tỏ ra đắc ý cao giọng.

"Uyển Ngọc muội đã là thiếu nữ rồi, phải nhận những thứ này mới đúng, những thứ ấy chỉ là đồ chơi của trẻ con thôi."

Uyển Ca nhìn Lâm Tân rồi nhìn sang vị đại ca đang đứng bên cạnh mình, nàng chợt cười khổ thầm nghĩ, huynh đệ nhà Uyển Ngọc - Lâm Tân này đúng là giống nhau a, ngay cả tính tình cũng y chang nhau, Lâm Tân này chẳng khác gì so với kiếp trước của nàng cả, haizz đúng là gia môn bất hạnh.

Uyển Ca tỏ ra dư vị trẻ con, nắm lấy áo của Lâm Thần đứng đưa.

"Uyển Ca rất thích chong chóng tre này, muội nghĩ nhị tỷ cũng rất thích con diều ấy, trẻ con thì phải chơi trò của trẻ con chứ, chẳng lẽ không phải như vậy sao?"

Lời nói ấy của nàng nghe thì hết sức bình thường nhưng lại là châm chọc Thanh Lâm Tân, Lâm Thần mỉm cười dịu dàng gật đầu với nàng.

"Đúng là như vậy thật, Uyển Ngọc đã là thiếu nữ thì tự nhiên sẽ không thích những thứ này nữa, nhưng muội và Uyển Tâm thì khác, hai người các muội vẫn còn là trẻ con cứ cầm lấy mà chơi đi nhé."

Nàng vui vẻ "Vâng" một cái, liếc mắt nhìn Uyển Tâm, nàng ta cau mày lại nhưng vẫn cất giọng lên.

"Vâng ạ, cảm ơn đại ca muội rất thích con diều này."

Thanh Trọng biết được trong điệu ngữ nói chuyện của Thanh Lâm Tân có lời ý nhắm đến huynh trưởng, ông bức mình bởi ông đã quá mệt mỏi với cái vụ huynh đệ tương tàn, ông liền lên tiếng.

"Quả này là do hai ca ca của các con tặng, thích là tốt rồi còn việc trẻ con hay không thì không cần để tâm làm gì, Lâm Tân con là đệ đệ phải biết cẩn trọng lời nói với ca ca, còn Lâm Thần con là ca ca làm việc gì cũng phải làm gương cho các đệ, muội có biết không?"

Lâm Thần và Lâm Tân đối mắt nhìn nhau rồi chấp tay đồng loạt cung kính đáp.

"Vâng, thưa phụ thân."

Thanh Trọng thờ dài bởi ông biết hai đứa con này, nhất là Thanh Lâm Tân chỉ trả lời cho suôn, ông phẩy cái tay, giọng nói một mồi vang lên.

"Về nhà là tốt rồi, nhanh ra xe ngựa dọn hành lý vào trong đi, rồi sau đó tới từ đường đeo khăn tang thấp cho mầu thân các con ném hương, rồi ai về nhà nấy đi, lão phu bận việc phải đi đến Hình Bộ một chuyến."

Cắt lời Thanh Trọng rồi khỏi đại sảnh, Uyển Ca nàng cũng đứng dậy khỏi ghế rồi khỏi đại sảnh, Dư thị đứng lên nắm lấy tay Lâm Tân giọng bà thúc giục.

"Nào Tân nhi chúng ta nhanh đi thôi, còn phải về nghỉ ngơi nữa."

Lâm Tân liếc mẹ con nhà Ngụy thị rồi theo chân Dư thị cùng Uyển Ngọc rời đi, Lâm Thần nhìn theo hướng của bọn họ nhưng anh chỉ thờ dài một tiếng, thật ra anh cũng có chuẩn bị quà cho Uyển Ngọc, nhưng chưa kịp tặng thì... Anh vốn cũng biết rõ người đệ đệ này không hề có ý tốt đẹp gì, bất quá anh cũng không muốn có ý xấu với hắn.

Ngụy thị bước tới nhắc nhở Lâm Thần.

"Sau này con đừng nên qua lại nhiều với tên đó nữa, hắn không có ý tốt gì đâu, còn nữa Thanh Uyển Ca... hãy đối tốt với nó hơn... sau này có thể lợi dụng nàng ta."

Lâm Thần đối tốt với Uyển Ca không phải là lợi dụng nàng, anh chỉ đang cố làm hòa thuận những người trong nhà, chỉ có điều Ngụy thị, Uyển Tâm không hiểu, phía mẹ con Dư thị lại càng không hiểu, còn Uyển Ca có lẽ nàng hiểu.

- -----Hết Chương 50-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-2: Sức mạnh và cách để phân biệt giữa cường giả sư - ngự thuật sư

Đầu tiên phải kể như thế này.

Thanh Uyển Ca xuyên không đến một trái đất song song tồn tại giống hệt trái đất của chúng ta.

Bao gồm các quốc gia, con người thậm chí là dung mạo.

Chỉ khác một cái là ở thế giới này, con người ở đây từ khi sinh ra đã được ban cho một số sức mạnh cơ bản. Sau này người ta phân biệt ra thành ba dạng khác nhau, bao gồm Cường Giả sư, Ngự Thuật sư và Dược sĩ sư.

Cường Giả sư được hiểu nôm na là chỉ những người có sức mạnh từ bé. Khi sinh ra họ sẽ được kiểm tra xem là mang loại lệnh bài gì. Trong đó có 12 loại lệnh bài tượng trưng cho sức mạnh trời ban. Giờ hãy xem thử rốt cuộc Cường Giả sư ngũ hành và Ngự Thuật sư có gì khác nhau nhé.

Bạch: 300-500: Loại sức mạnh này khá hiếm, ít ai có loại sức mạnh yếu kém thế này, yếu nhất trong tất cả các loại lệnh bài.

Xám: 500-800: Đây là loại sức mạnh phổ biến và nhiều nhất, thường thì ai là nông dân, chăn trâu chăn bò sẽ có sức mạnh này.

Lục: 800-1200:Loại sức mạnh này khá là phổ biến, không bị chê cũng không được khen.

Lam: 1200-1500: Loại sức mạnh không hiếm cũng không phổ biến, nếu biết luyện tập có thể mạnh mẽ hơn nhiều.

Linh: 1500-2000: Loại sức mạnh này cũng không hề hiếm gặp, không mạnh nhưng biết luyện tập vẫn có thể đi làm binh sĩ.

Hoàng: 2000-2500: Ai sở hữu sức mạnh này không cần luyện tập quá nhiều cũng có thể cống hiến, báo quốc bởi từ sức mạnh này trở đi đều có thể nhập ngũ tùy ý.

Phong: 2500-3500: Từ loại lệnh bài này trở đi, tất cả đều có thể sử dụng nguyên tố, mà nguyên tố mà loại lệnh bài này có thể sử dụng được là Khí. Điểm tương đồng giữa một Phong lệnh Cường Giả sư và Ngự Khí sư là cả hai đều có thể sử dụng khí và trên trái đất làm gì có nơi nào mà không có khí, vì vậy hai năng lực này là hoàn toàn tương đồng.

Mộc: 3500- 5000: Loại lệnh bài này cũng là một loại thuộc tính và thuộc tính này là Mộc tức gỗ. Không giống như Phong lệnh Cường Giả sư thì Mộc lệnh Cường Giả sư cần phải lúc nào cũng đem theo một thứ gì đó bằng gỗ, chẳng hạn như kiếm gỗ, dao gỗ hay chỉ đơn giản là một khúc gỗ và tùy cơ điều khiển nó, trong một số trường hợp, Mộc lệnh Cường Giả sư lâu năm có thể thu nhỏ hoặc thay đổi hình dạng của nó thay vì chỉ có thể điều khiển nó bay lông vòng và đánh người khác. Trong khi đó Ngự Mộc sư lại khác hoàn toàn, không những chỉ có thể điều khiển một khúc gỗ, Ngự Mộc còn có thể thúc đẩy sự sinh trưởng của một mầm đậu thành một cái cây cổ thụ khổng lồ tuy nhiên lại không thể khiến một cây cổ thụ thì mầm đậu được.

Kim: 5000-7000: Loại lệnh bài này có khả năng điều khiển kim trong từ kim loại (bao gồm chì, bạc, nhôm, đồng, kẽm, sắt). Cũng giống Mộc lệnh Cường Giả sư thì Kim lệnh Cường Giả sư cũng phải mang theo một thứ gì đó bằng kim loại, loại sức mạnh này rất hữu hiệu khi trên chiến trường bởi đâu đâu cũng là kim loại kiếm dao...v...v. Và Ngự Kim sư cũng như vậy, chỉ có thể điều khiển kim loại chứ không thể tạo ra, tuy nhiên nếu một Ngự Kim và Kim Lệnh Cường Giả sư đánh nhau, Ngự Kim sư sẽ thắng chắc bởi sức hút kim loại của Ngự Kim sư mạnh hơn rất nhiều lần so với Kim Lệnh Cường Giả sư, mạnh tới mức nếu là một Ngự Kim sư đủ mạnh thì thể hút cả kim loại thuần túy từ trong quặng lên.

Thổ: 7000-9500: Loại lệnh bài này khiến chủ nhân có thể điều khiển cả đất, cát và đá (đá bên trong có cấu tạo từ đất). Ngự Thổ sư và Thổ Lệnh Cường Giả sư cũng chỉ có thể điều khiển đất, đá và cát chứ không thể tạo ra, nhưng gần như điểm yếu này không làm cho Ngự Thổ sư yếu đi bởi cơ bản hầu như nơi nào cũng có sự hiện diện của đất, đá và cát cả. Và tất nhiên Ngự Thổ đánh nhau vẫn sẽ thế Thổ lệnh Cường Giả sư.

Thủy: 9500-12500: Loại lệnh bài này giúp chủ nhân có thể điều khiển được dòng nước và băng, khác với Ngự Kim và Ngự Thổ thì Ngự Thủy có thể tạo ra nước bằng cách lấy chúng

từ trong khí âm xung quanh chúng ta, còn Thủy lệnh Cường Giả sư thì hoàn toàn không thể, họ phải đem theo một bình nước để tấn công hoặc ít nhất là phải đứng gần sông, suối ao hồ biển.

Hỏa: 12500-15000: Hỏa là một loại thuộc tính vô cùng đặc biệt ở thế giới này, bởi nó có thể truyền dạy cho người hữu duyên, không phải ai cũng có thể học nhưng vẫn có thể truyền dạy. Ngự Hỏa sư có thể tạo ra lửa bằng cách khống chế sự tức giận của bản thân để tạo ra ngọn lửa ít hay nhiều, Dược sĩ sư lại dùng nội khí trong đan điền mà nghĩ đó là lửa mà luyện ra, nếu thành công thì sẽ là lửa, thất bại thì chỉ là khí mà thôi. Riêng Hỏa lệnh lại phải đem theo một loại đá gọi là đá dẫn lửa, đem theo loại đá này Hỏa lệnh Cường Giả sư có thể tạo ra lửa như Dược Dĩ và Ngự Hỏa chỉ là cục đá ấy cũng như một loại pin vậy, phải thay thế thường xuyên.

Lôi: 15000-30000: Nguyên tố của sức mạnh này là lôi, Ngự Lôi có thể phân tách dòng âm dương xung quanh ta và tạo ra lôi tức điện, trong khi đó Lôi lệnh Cường Giả sư cũng giống như Hỏa lệnh Cường Giả sư phải đem theo đá âm và đá dương dành riêng cho việc tạo và điều khiển lôi.

Từ sắc:30000-50000: Tới loại sức mạnh này, thì chỉ có Cường giả sư mới làm được, đó cũng là lý do tại sao Cường giả sư có phần yếu hơn Ngự Thuật sư vẫn đứng đầu bảng sức mạnh. Từ Sắc Cường giả sư có khả năng điều khiển tất cả các loại nguyên tố, nhưng cũng mắc phải các trở ngại mà các Cường Giả ngũ hành gặp phải là chỉ có thể điều khiển chứ không thể tạo ra nguyên tố được, vì thế cũng phải đem theo một số dụng cụ như một miếng gỗ, một miếng sắc, một bình nước và 1 viên đá tạo lửa và hai viên đá tạo dòng âm dương. Từ trước tới giờ cả cái đại lục Cửu Châu này chỉ có ba người từng có sức mạnh này, lưu ý "3 người" là được xác nhận, có khi có vài người ở ẩn hoặc không được kiểm tra sức mạnh, chỉ đại lục Cửu Châu tức là Châu Á thôi còn những lục địa khác thì không hề được biết tới.

Huyền Cửu: 50000-100000: Tương truyền rằng rằng cứ mỗi ngàn năm mới có một người mang sức mạnh dời non lấp biển này, sức mạnh của người này có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí là vượt được các vị thần nguyên tố. Người này không bị ràng buộc bởi bất kỳ thứ gì cả, có thể tạo ra và điều khiển 7 loại thuộc tính bao gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Lôi và Phong. Có điều trăm ngàn vạn năm nay chỉ một người mới có loại sức mạnh này, ông cũng chính là tổ sư của vùng đất thánh Liên Châu hiện tại, ông đã mất khoảng một ngàn năm rồi, từ đó chưa từng có ai mang trong người sức mạnh dời non lấp bể này cả.

- Cường Giả sư là sức mạnh trời ban, không thể luyện tập thêm được nữa, vd: chỉ số sức mạnh là 500-700, thì có luyện tập cả đời sức mạnh cũng sẽ dừng lại ở mức 700, không thể lên được 701.

- -----

Trên là sức mạnh phân rõ của Cường Giả sư và phân biệt Cường Giả và Ngự Thuật, dưới đây là sức mạnh của Ngự Thuật.

Kim: Kim là chỉ kim loại, có khả năng điều khiển các chất kim loại theo ý thích, như chì, đồng, kẽm và tất nhiên có cả sắt. Ngự Kim sư không thể tạo ra kim loại mà chỉ có thể điều khiển nó mà thôi.

Mộc: Mộc là chỉ cây cối và tất nhiên có cả gỗ, Ngự Mộc sư có khả năng tạo ra và điều khiển cây cối và mầm xanh theo ý thích, chỉ cần đứng ở nơi có đất, Ngự Mộc sư có thể tạo ra những mầm xanh và thúc đẩy sự sinh trưởng của những mầm xanh ấy lên nhanh nhất có thể, không như Ngự Kim sư, Ngự Mộc sư có thể tạo ra mộc tùy theo môi trường.

Thủy: Thủy là chỉ nước và băng, Ngự Thủy sư có thể tạo ra và điều khiển dòng nước và khối băng theo ý thích, chỉ cần có hơi nước và khí ẩm Ngự Thủy sư có thể tích tụ nước từ trong không khí, Luyện Thủy sư có thể giảm nhiệt độ của nước và đương nhiên cũng có thể tăng, để tạo ra nước nóng và băng, cũng như Ngự Mộc sư, Ngự Thủy có thể tạo ra hay nói chính xác hơn là lấy nước từ môi trường xung quanh.

Hỏa: Hỏa là chỉ lửa và chỉ có lửa mà thôi, vì vậy đây là thuộc tính duy nhất trong 7 loại thuộc tính không cần ảnh hưởng môi trường vẫn tạo ra được lửa, tùy theo tâm tính của Luyện Hỏa sư mà ngọn lửa sẽ có độ mạnh yếu và nhiệt độ khác nhau, nói tóm lại Ngự Hỏa sư không bị ảnh hưởng bởi môi trường và có thể tạo và điều khiển lửa.

Thổ: Thổ là chỉ đất, đá và cát, đây là thuộc tính có khả năng điều khiển nhiều loại vật chất nhất, không chỉ có thể điều khiển đất thôi mà còn đá có dính đất xin nhắc lại là đá phải dính đất hoặc được tạo ra từ những thứ có dính đất và có cả cát, Ngự Thổ sư chỉ có thể điều khiển đất, đá và cát chứ không thể tạo ra, nhưng gần như điểm yếu này không làm cho Ngự Thổ sư yếu đi bởi cơ bản hầu như nơi nào cũng có sự hiện diện của đất, đá và cát cả.

Lôi: Lôi là chỉ tia sét, điện, Ngự Lôi sư giống với Ngự Thủy và Ngự Mộc sư, họ tạo ra sét bằng cách chuyển dòng âm dương trong không khí thành sét và dùng nó để tấn công kẻ thù, Ngự Lôi sư chỉ có thể thay đổi dòng âm dương trong không khí để tạo sét và điều khiển nó chứ không thể tạo ra như Ngự Hỏa được, giả sử ở trong một nơi chỉ có cục dương không có cục âm thì Ngự Lôi sư cũng phải chịu thua.

Phong: Phong là chỉ gió và khí, đây là loại thuộc tính thuộc loại ôn hòa và nghiêm về phòng thủ và tránh né nhiều hơn, vì nơi đâu cũng có không khí mà có không khí là có gió vì thế hầu như Ngự Khí sư không gặp bất kỳ trở ngại nào hết, họ chỉ có thể điều khiển khí nhưng cũng vì nguyên nhân đã nói trên cho nên họ chẳng khác nào như đang tạo gió cả.

- Ngoài ra, mỗi loại thuộc tính đều phân chia ra cửu phẩm, lớn nhất là cửu phẩm, nhỏ nhất là nhất phẩm.

- -----

Và cuối cùng là Dược Sĩ sư.

Dược sĩ sư không hề có sức mạnh trời ban như hai thuộc tính trên, họ phải hết lòng học hỏi và chăm chỉ luyện tập rất nhiều, không chỉ có tay nghề bệnh, còn tay nghề luyện chế đan dược cũng hết sức quan trọng. Dược Sĩ sư có ba cấp độ từ nhỏ tới lớn là: Hạ, Trung, Thượng phẩm, cấp bậc sẽ thay đổi tùy theo những loại lửa mà họ sử dụng. Hạ phẩm dùng Minh Liên hỏa, Trung phẩm dùng Diễm Đế hỏa, Thượng phẩm dùng Lưu Ly Tịnh hỏa.

Nói ngắn gọn là bác sĩ thời cổ đại, nhưng những Dược Sĩ sư này khác với đại phu bình thường ở chỗ, họ có thể luyện ra đan dược và đương nhiên y thuật cũng vô cùng tinh thông, có thể nói Dược sĩ sư là cấp bậc cao cấp nhất mà một đại phu có thể đại tới.

- -----

Tình hình là bão lại sắp vào, tính nghĩ tới ngày 15/11 sẽ làm lại nhưng sợ bão vào sẽ gây cúp điện diện rộng nên làm chương này thông báo cho các bạn biết. Tai qua nạn khỏi, điện còn thì sẽ có chương lại vào ngày 15/11 còn nếu mà cúp điện thì khi nào có rồi viết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Bí mật dược hế lộ (thượng)

Thanh Lâm Tân cùng với Uyển Ngọc và Dư thị đi về Diệm Anh viện nghỉ ngơi dùng bữa trước, sau đó Thanh Lâm Tân mới vì không muốn để Thanh Trọng la rầy mà tới từ đường thấp nhang và đeo khăn tang rồi khó chịu mà quay lại ở đó một canh giờ theo đúng chỉ thị của Dư thị.

Còn Thanh Lâm Thần sau khi cho gia binh đem đồ đạc vào trong thư phòng y tắm rửa thay y phục sạch sẽ sau đó đi tới từ đường thấp nhang và đeo khăn tang, y cũng ở lại đó một canh giờ, khi Thanh Lâm Tân tới thì y đã rời khỏi vì thể hai người không hề chạm mặt nhau.

Rồi y mới về hộp mặt ăn bữa trưa với Ngụy thị và Uyển Tâm, Ngụy thị lại không hề biết thành ý thật của y mà cứ tưởng rằng y làm vậy là để Thanh Trọng nhìn thấy cho nên bà ta rất ủng hộ việc này.

Tại Túy Liên viện của mình, Uyển Ca cùng với Tiểu Hoa và Doanh nhi dùng bữa vui vẻ, Tiểu Hoa đã đỡ hơn rất nhiều, nha đầu này ăn được ngủ được là ổn ngay nên bữa ăn rất vui vẻ hạnh phúc, ba cô gái trạc tuổi nhau cứ vừa ăn vừa tán gẫu, ăn thật no nê xong cả ba lại ra đình viện mà ngắm hoa nhưng Uyển Ca lại cảm nhận được hắc y nhân hôm trước vẫn còn đang theo dõi nàng, Uyển Ca cau mày nàng nóng lòng muốn biết rốt cuộc hắc y nhân kia là người của ai gửi tới để trông coi nàng hay lớn hơn là có mục đích muốn trừ khử nàng.

Chớp mắt một cái thì trời đã tối, Uyển Ca vì vướng phải Tiểu Hoa và Doanh Nhi nên không trao đổi gì nhiều với nhân cách kia của mình, Tinh chỉ nhắc nhở Nguyệt nên để ý tên hắc y nhân kia, giọng Nguyệt lạnh lùng mang đầy sát khí.

"Để bốn quận chúa xem thử người và chủ nhân người là thần thánh phương nào."

Thường thì Thanh Trọng sẽ chọn một viện của một trong hai vị di nương để ở lại dùng bữa, trước kia khi An Nhân công chúa (tức mẹ của Uyển Ca) còn sống thì lúc nào Thanh Trọng cũng sẽ tới viện của bà ấy dùng bữa trưa.

Nhưng giờ thì đã khác, mấy đạo gần đây Thanh Trọng thường xuyên không lui tới viện nào cả, cứ ở lại thư phòng mà dùng bữa và nghỉ ngơi, nhưng hôm nay thì khác Thanh Trọng cho gọi tất cả hải tử, nhi nữ và di nương đến đại sảnh vương phủ dùng bữa tối, bởi vì hôm nay là ngày 13 tháng 8 gần tới tết đoàn viên vì vậy Thanh Trọng muốn cả nhà được dùng bữa với nhau, có điều là như Uyển Ca đã nói năm nay không thể gọi là "Đoàn viên" theo đúng nghĩa nữa rồi.

Thứ ăn được dọn lên bàn, Thanh Trọng cũng đã ngồi đó sẵn, từ bên trái đại sảnh Thanh Lâm Thần và Lâm Tân vừa mới tới, lúc này bên phải Dư thị - Uyển Ngọc, Ngụy Thị - Uyển Tâm và Uyển Ca cũng đã tới, 2 nữ nhân, 2 vị thiếu niên và 3 vị tiểu cô nương đã tới đông đủ dù vậy không khí thì chẳng tốt thêm tí nào, Thanh Trọng lên tiếng.

"Đã đến hết rồi thì còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mau ngồi xuống dùng bữa đi chứ?"

Nghe Thanh Trọng nhắc nhở như vậy, tất cả đều là ngồi xuống khuôn mặt ai nấy cũng tỏ ra vui vẻ nhưng thật chất là cười cho có lệ, trong bữa ăn cũng không ai nói gì nhiều, chủ yếu là Thanh Trọng hỏi về chuyện học hành của hai hải tử của mình, kết quả thì cũng là làm ông ấy hài lòng, nửa tiếng sau ai cũng đặt đũa xuống bàn kết thúc bữa ăn, hai huynh đệ xin cáo lui về thư phòng trước, Uyển Ca cũng đứng dậy tạm biệt Thanh Trọng rồi rời đi, Dư thị lúc này bực miệng nói ra.

"Lão gia...chàng đêm nay sẽ lại tiếp tục ở thư phòng sao?"

Lúc này Ngụy thị đã cùng Uyển Tâm đi khỏi đó vài bước nhưng khi nghe Dư thị hỏi Thanh Trọng như thế bà ấy lập tức dừng bước muốn nghe câu trả lời của Thanh Trọng. Thanh Trọng gật đầu, giọng nói của ông lại rất ân cần.

"Ừ, ta vẫn sẽ ở lại thư phòng, nàng hãy về nghỉ sớm đi, nhớ chăm sóc vết thương của Uyển Ngọc thật kỹ, dù sao cũng là thân nữ nhi tuyệt không để lại sẹo được, lần đó coi như là oan ức cho mẹ con nàng rồi."

Dư thị nghe ông ấy nói vậy, tự trong trái tim bà cảm thấy rất hạnh phúc, dù không biết đó là lời nói thật lòng hay là an ủi cho có, Ngụy thị nghe ông ta trả lời như thế cũng là an tâm mà rời khỏi đại sảnh trở về viện của mình. Sau đó Thanh Trọng quay về thư phòng nghỉ ngơi, tất cả mọi người ai cũng đã về chỗ ở của người này.

- - - - -

Giữa khuya tầm khoảng 11-12 giờ, Nguyệt lại không ngủ mà ra đứng dưới cây lê tuyết giữa sân, giọng nàng vang lên một lạnh lùng.

"Xin hỏi chủ nhân của các hạ là cao nhân phương nào, tại sao lại sai các hạ tới đây giám sát ta, rốt cuộc là mục đích gì?"

Nam nhân mặc hắc y đang đứng trên cây kia nghe nàng nói vậy mà nhảy xuống dưới đất, Uyển Ca liếc mắt nhìn y, thân thể cao ráo, không hề đồ con cũng không hề ốm yếu, tóm lại là rất phù hợp với nhiệm vụ làm hắc y nhân này của mình, hắc y nhân đó bước tới chỗ nàng liền quỳ một chân xuống đất, cung kính nói.

"Theo như những gì người căn dặn, thuộc hạ đã nói chuyện và đàm phán với chủ nhân của Thần Bộ Môn* là Trác Hiến đại nhân và ông ấy đã chấp nhận điều kiện của chúng ta, thần cũng đã gửi thư mật cho Lâu hoàng hậu nhờ bà ấy trong ứng ngoài hợp và đây là hồi thư của bà ấy."

Uyển Ca sững người, hắc y nhân này sao lại ăn nói với mình như kiểu mình là chủ nhân của hắn thế kia...Thần Bộ Môn - Trác Hiến, Lâu hoàng hậu lẽ nào... đúng rồi họ chính là người của Bắc Tề quốc, Trác Hiến là quan chủ quản Thần Bộ Môn của Bắc Tề quốc còn Lâu hoàng hậu kia chính là ngoại tử mẫu (tức bà ngoại) của mình kia mà. Uyển Ca lấy lại tinh thần hỏi lại hắc y nhân kia.

"Người tên hiệu là gì, tháo khăn che mặt xuống cho bốn quận chúa nhìn kỹ xem."

Nam nhân kia vừa tháo khăn che mặt xuống vừa cung kính đáp.

"Bẩm quận chúa, thuộc hạ là Lam Văn đây, người quên rồi sao?"

Uyển Ca hơi bị kinh ngạc một chút, lúc này nàng mới thật sự nhớ ra, lúc còn làm quận chúa ở trái đất nàng cũng từng có một thuộc hạ cực kỳ thân cận tên của y cũng là Lam Văn, hắn ta chuyên giúp nàng xử lý những việc trong bóng tối bao gồm là ám sát một ai đó, nàng không tin Thanh Uyển Ca ở nơi này cũng có thuộc hạ thân cận làm nhiệm vụ đưa đón thông tin từ Bắc Tề quốc.

- ----Chú Thích----

Thần Bộ Môn là một loại quân chế giống Đông Xương và Cẩm Y Vệ ngày xưa, nơi này giống một trại huấn luyện ra những mật vụ dành riêng cho hoàng cung.

- -----Lời Tác Giả-----

Làm chương này là để thông báo với các bạn rằng Tai Đã Qua, Nạn Đã Khỏi nha. Miêu không hề bị Nghiệp Quạt gì hết mà trời cao còn rất thương khi hai con bão đổ vào mà nhà Miêu vẫn còn bình an. Thứ nam tuần này vẫn có chương mới nhé. Yêu các bạn rất nhiều. ^-^

- -----Hết Chương 51-----

Chương 52: Bí mật được hé lộ (hạ)

Uyển Ca nghĩ ngợi một hồi hoàn hồn cảm lấy lá thư trên tay Lam Văn quay lưng về phía hắn.

"Ta tất nhiên là nhớ, chẳng qua là ta muốn kiểm tra ngươi mà thôi, Thần Bộ Môn nổi tiếng thiên hạ về thuật dịch dung* ta làm sao biết được ngươi có phải là Lam Văn của ta chứ."

Lam Văn nghe nàng nói vậy mới lạnh người, hắn lập tức quỳ một chân xuống đất tự mình thanh minh.

"Quận chúa, thuộc hạ thật sự là Lam Văn, năm đó lúc Lam Văn 7 tuổi bị bán đi làm nô bộc cho Cảnh vương phủ, lúc đó thuộc hạ mới vào nên thường xuyên bị các gia binh và ma ma ăn hiếp và trấn lột nhưng nhờ có quận chúa đứng ra ngăn cản bảo vệ rồi còn nhận làm thuộc hạ thân cận, chính quận chúa là người đã mời sư phụ về dạy võ công và kỹ năng ám sát cho thuộc hạ, thuộc hạ thà chết cũng không bao giờ quên."

Uyển Ca hơi bị kinh ngạc tình trạng của Lam Văn và Thanh Uyển Ca ở thế giới này cũng khá giống với nàng trong quá khứ, khác ở cái chỗ Lam Văn là do phụ thân nàng chọn lựa chứ không phải là nàng, nàng quay người đỡ hắn dậy cười nhẹ.

"Ta chỉ thử thôi, ngươi quả thật là Lam Văn của ta, mà Trác Hiến ông ta trả lời như thế nào?"

"Bẩm quận chúa, Trác Hiến đại nhân có nói, thứ ông ấy cần là quyền lực đầu tót cả trong ngoài hoàng cung, bao nhiêu năm qua ông ấy luôn bị Đông Xương quấy phá khiến cho thế lực không thể đang rộng thêm, chỉ cần quận chúa đảm bảo sau khi việc thành sẽ giao cả Đông Xương cho ông ấy quản lý, ông ý nhất định sẽ cúc cung tận tụy."

Nghe Lam Văn nói như vậy Uyển Ca cũng thăm đoán ra được Thanh Uyển Ca này đang có một âm mưu không hề nhỏ tí nào, còn lão Trác Hiến này là đang quy hiếp nàng ta, lão ta trả lời như thế chẳng khác nào kêu nàng ta phải giao lại toàn bộ quyền lực lại cho lão, đúng là sự đòi không ai nhường ai.

"Tốt, lão Trác Hiến này coi như cũng là kẻ thức thời, ngươi hãy gửi thư lại với lão rằng "Bẩm quận chúa sẽ thành toàn cho lão" nhớ phải giao tận tay."

Lam Văn cúi đầu tuân mệnh, nàng đảo mắt một chút rồi lạnh nhạt nói.

"Thời trời đã tối rồi, ngươi hãy đi nghỉ ngơi đi, sáng ngày mai trở về với tư cách thủ hạ đi bên cạnh ta."

"Vâng, thuộc hạ xin cáo lui."

Nói xong nàng quay người chuyển bước vào bên trong phòng mình, đóng cửa chặt lại nàng bước tới ánh nến rồi lấy lá thư của Lâu hoàng hậu gửi cho mình ra mà đọc thật kỹ càng, bên trong thư viết.

"Uyển Ca khổ cho con rồi, ở bên đó không còn mẫu thân nữa có phải rất tủi thân và cô đơn không? Đừng sợ có hoàng tử mẫu đây rồi, hoàng tử mẫu sẽ thay mẫu thân bảo vệ cho con, hiện giờ Bắc Tề thù trong giặc ngoài, lão hoàng đế dạo gần đây cũng đã rất yếu rồi, con hãy cố gắng nhẫn nại, hoàng tử mẫu sẽ giúp con lôi kéo đám quan viên đại thần, tuy đám cứu cứu của con nhiều nhưng bọn nó hiện giờ đang tự tranh giành kẻ chết người sống rồi không ai để ý tới con cả, từ giờ tới lúc đó còn chưa biết ai mới là người thắng cuộc đâu, con cứ yên tâm. Thân gửi Uyển Ca."

Uyển Ca đọc xong lá thư ấy liền dùng mọi lửa hủy nó đi, nàng từng là người trong hoàng tộc nên cũng đã hiểu 85% những gì mà Lâu hoàng hậu viết, thì ra là như vậy Thanh Uyển Ca này đang có ý định muốn giành lấy ngôi vương của Bắc Tề quốc, bởi Bắc Tề có quy chế chỉ cần ai mang danh nghĩa hoàng tử, công chúa đều có thể trở thành một trong các ứng vương, hiện giờ mẫu thân đã chết theo lý nàng sẽ thay mẫu thân làm công chúa như vậy nàng cũng có tư cách để trở thành ứng vương, không ngờ Thanh Uyển Ca ở thế giới này cũng tính toán rất xa thậm chí là rất kỹ là chuyện khác.

Nàng đọc xong lá thư này cũng muốn thử xem liệu rằng mình có thể thuận lợi trở thành một trong các ứng vương hay không? Hiện giờ Bắc Tề quốc có đến 18 vị hoàng tử và chỉ có duy nhất nàng là công chúa, các hoàng tử thì tất nhiên rồi lúc nào cũng lo đấu đá lẫn nhau nhưng chẳng có ai đểm xia gì tới nàng cả.

Đấy quả thật là một cơ hội tốt, có điều nàng không giống như Thanh Uyển Ca của thế giới này muốn làm nữ vương gì gì đó mà nàng chỉ muốn đơn giản trở thành một thân y cứu người, để bù đắp lại tất cả những chuyện đã xảy ra. Nàng có thể dựa vào ngôi vị hoàng đế đó để cứu dân, trở thành một minh quân? Không và không thể theo như tình hình hiện tại thì cho dù nàng có thể thuận lợi đăng cơ nàng cũng chỉ đơn giản là một con rối tùy cho người khác điều khiển không hơn không kém, nàng sẽ không thể tự do tung hoành và quan trọng nhất là chắc chắn Tĩnh sẽ không đồng ý chuyện này.

Tự ngắm nghĩ một hồi, nàng leo lên giường mà nằm nghĩ ngợi tiếp nhưng con buồn ngủ kéo tới nàng ngáp ngáp dài miệng lẩm bầm.

"Thời đẹp mẹ hết đi, sáng ngày mai bàn với Tĩnh sau cũng được, bẩm quận chúa buồn ngủ quá rồi."

- -----Chú Thích-----

Thuật Dịch Dung là một loại thuật giúp người sử dụng có khả năng thay đổi dung mạo, kiểu như đeo một chiếc mặt nạ.

- -----Lời Tác Giả-----

Từ giờ truyện sẽ được làm lại theo lịch, Thứ 3-5-chủ nhật nhé.

- -----Hết Chương 52-----

Chương 53: Thống nhất quyết định

Trời mờ mờ sáng, Uyển Ca thức giấc nhân lúc không có người mà trao đổi với nhân cách kia của mình.

"Tình người thấy chuyện đó thế nào, có nên thuận nước đẩy thuyền không?"

Bên trong cơ thể của nàng, một giọng nói khác vang lên.

"Chuyện hôm qua, ta cũng rất ngạc nhiên, còn chuyện có thuận nước đẩy thuyền hay không thì chưa biết chắc được."

Nguyệt khó hiểu hỏi ngược lại Tinh.

"Chưa biết chắc được...là sao?"

"Thì là bởi tuy Bắc Tề quốc có luật là những người có danh vị hoàng tử công chúa đều có thể trở thành ứng vương, nhưng công chúa phải là người chưa xuất giá, chúng ta hiện đã có hôn ước với Lục Phong sớm hay muộn cũng phải gả cho hắn, ở thời đại này 14-16 tuổi đã kết hôn rồi, chưa kể đã có hôn phối sẽ càng gả đi sớm hơn, mà trong khi ấy lão hoàng đế hiện tại chỉ mới 70 tuổi trong quá khứ phải đến năm 76 tuổi ông ấy mới bệnh nặng mà qua đời, nếu lịch sử lặp lại thì lúc đó chúng ta cũng đã gả cho Lục Phong rồi lấy đầu mà trở thành ứng vương nữa, trừ phi..."

Nguyệt nghe Tinh nói vậy hết sức có lý, nhưng trừ phi gì kia chứ?

"Trừ phi?"

"Trừ phi lão ấy chết trước khi chúng ta gả cho Lục Phong, giả sử như ông ấy bị một ai đó sát hại và chết đi thì chúng ta có thể trở thành ứng vương nhưng nếu người đó đã giết ông ấy thì nhất định cũng sẽ chuẩn bị mọi thứ để lên làm vua, sẽ không tới lượt chúng ta."

Nguyệt ngẫm nghĩ một lúc rồi bỗng nhiên nói.

"Vậy nếu như lão ta chết dưới tay của chúng ta thì sao?"

Tinh nghe Nguyệt nói thế nàng cau mày tỏ ra khó chịu.

"Nguyệt người làm sao có thể nói ra câu nói đó, ông ấy dù có thế nào cũng là ngoại tử phụ của chúng ta, sao người có thể nghĩ ra cái chuyện đại nghịch bất đạo như thế chứ?"

Nguyệt nghe Tinh nói vậy liền thấy hơi chột dạ nhưng nàng vẫn to miệng đáp.

"Thì sao chứ...lão ta cũng có ưa gì chúng ta đâu, năm đó Tây Tề khôi phục muốn đánh bại chúng ta, mẫu thân đã đích thân viết thư cầu ông ta trợ viện nhưng ông ta ngay cả một lá thư hồi âm cũng không có, năm đó cũng may còn có Lục Phong nên chúng ta mới miễn cưỡng đánh lui được Tây Tề đó."

Tinh nghe Nguyệt nói vậy mà thờ dãi.

"Cái chuyện xưa như trái đất vậy rồi mà người còn ghim trong lòng? Năm đó lão nhân gia người đã bệnh nặng, thế lực lúc này thuộc về ba phía là Lâu hoàng hậu, thập hoàng tử và Trác Hiến là thứ đó rơi vào tay ai còn chưa biết. Đó là thứ nhất, thứ 2 hiện tại trong hoàng cung Bắc Tề các hoàng tử thay nhau đầu đánh lẫn nhau, người chết kẻ sống chưa kể đến các quan viên đại thần và Lâu hoàng hậu, cho dù chúng ta có thuận lợi đăng cơ thì cũng chỉ là con rối tùy ý để Lâu hoàng hậu và lão Trác Hiến điều khiển, chưa kể những hoàng tử khác cũng sẽ luôn rình mò nhắm nhe chúng ta sẵn sàng gỡ bỏ bất kỳ lúc nào. Thứ 3 ở kiếp trước ta và người đã thống nhất sẽ dùng quãng thời gian còn lại để bù đắp lại cho tất cả những chuyện trong quá khứ, ta chỉ muốn làm một thân y cứu giúp người khác, cứu được càng nhiều người càng tốt chứ không phải là một vị vua bù nhìn tro mắt nhìn những quan viên lộng hành áp bức người dân."

Nguyệt ngấy người một chút, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy rằng những lời nói của Tinh đều rất đúng, Nguyệt áp úp nói.

"Thì ta chỉ nói thế thôi, người muốn sao thì tùy ta chỉ nói hỏi người liệu có muốn thuận nước đẩy thuyền không thôi mà, ta tuy không có nghĩ sâu xa và vĩ đại được như người nhưng ta lại rất muốn sống một cách tự do tự tại, làm đế vương đã bị gò bó giờ lại còn phải làm bù nhìn cho người khác nữa, ta cũng không muốn đồng ý vụ này tý nào cả."

Tinh và Nguyệt tuy có hai lối suy nghĩ khác nhau nhưng chung quy lại cả hai đều không muốn chấp nhận phi vụ này, Nguyệt vờn vai một mối ngập ngừng nói tiếp.

"Đó là suy nghĩ của ta, làm thế nào thì tùy vào người, nếu người thật sự không chấp nhận vụ này thì hãy viết thư rồi gửi cho Lâu hoàng hậu và Trác Hiến đi, phân định rõ ý của mình, vụ này kết thúc càng nhanh thì càng tốt, ta mệt rồi đánh một giấc đã, việc còn lại giao hết cho người."

Nói xong Nguyệt trao đổi thân thể với nàng rồi không nói không rằng gì mà chìm vào giấc ngủ, nàng nhún vai khó hiểu, đứng dậy bước tới tủ quần áo thay y phục rồi trang điểm và làm tóc một cách nhanh chóng, xong việc nàng liền đi viết hai lá thư bằng hán tự cổ, rỗng viết xong hai lá thư tay nàng mỉm cười cầm lấy lá thư bỏ vào phong thư rồi cất đó đợi khi nào vắng người sẽ đưa cho Lam Văn gửi đi.

Lúc này ngoài cửa có tiếng Tiểu Hoa hét lớn vang vọng vào trong.

"Tiểu thư, đã là giờ thìn rồi (tức 8 giờ sáng) người mau mau dậy đi, mặt trời lên tới nóc nhà rồi!!!!!!!"

Uyển Ca bị tiếng hét kia làm chói tai, bước tới cửa phòng mở ra nhìn nha đầu kia, nàng hét lên.

"Ta biết rồi, muội đừng hét nữaaaaaa."

Tiểu Hoa bịt tai lại để không bị tiếng hét của nàng làm đau màng nhĩ, thấy nàng y phục, tóc tai đã chỉnh tề Tiểu Hoa cười gượng gãi gãi cái đầu.

"Thì muội cứ tưởng tiểu thư còn ngủ, mà tiểu thư người biết không Lam Văn huynh ấy về rồi đó, từ giờ xem thử còn ai dám ức hiếp muội."

Nàng cười nhìn Tiểu Hoa, nàng tất nhiên đã biết Lam Văn đã về, trong viện có thêm một gia binh đúng là sẽ an toàn hơn rất nhiều.

"Ừ hần về thì tốt, muội hãy đi thông báo với Doanh Nhi và Lam Văn lát nữa cùng ta đi dạo kinh thành chơi."

Tiểu Hoa nghe nàng nói thế mắt của nha đầu này sáng như sao trời, lập tức vui vẻ đáp.

"Vâng...thưa tiểu thư, muội lập tức đi thông báo ngay ạ."

Dứt lời Tiểu Hoa vui vẻ hơn hờ tung tăng chạy đi, nàng nhìn Tiểu Hoa đã khỏe lại cộng thêm tâm tình đã tốt trở lại nàng thật sự rất vui nhưng mối nợ nàng tiện sẽ không quên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Nhiệm thành lâu

Uyển Ca cùng với Lam Văn, Tiểu Hoa và Doanh Nhi đi dạo kinh thành, vì là gần tới lễ tết Trung Thu vì thế kinh thành trở nên vui vẻ và náo nhiệt hơn bao giờ hết, sắc đỏ, lồng đèn treo khắp cả kinh thành.

Nàng cùng với Tiểu Hoa hứng hờ đi dạo từng quầy hàng một, gặp cái gì cũng mua một ít, đồ trang sức, thức ăn...v.v, mua xong lại để cho Lam Văn tay xách nách mang, Doanh nhi thì lại không có hứng chọn lựa bất kỳ món đồ nào hết, cho dù Uyển Ca có hỏi nha đầu này có cần mua gì không thì câu trả lời lúc nào cũng là lắc đầu.

Đi đi lại lại cuối cùng lại gặp tòa nhiệm thành lần trước, hôm nay có rất nhiều người ở bên trong đó, Uyển Ca lần này nhất quyết phải vào bên trong xem xem rốt cuộc có cái thứ gì hay ho trong đó mà sao người người ra vào tấp nập, Uyển Ca hùng hồn tính bước vào bên trong lại bị Tiểu Hoa một lần nữa kéo lại.

"Tiểu thư, không phải muội đã nói chỗ này chúng ta không vào được rồi sao?"

Uyển Ca bị Tiểu Hoa kéo lại, nàng thờ dài nắm lấy tay Tiểu Hoa giải thích.

"Lần trước không vào được là do không có Doanh nhi, lần này có rồi sợ gì mà không vào?"

Tiểu Hoa khó hiểu chỉ Doanh nhi hỏi.

"Có tý ấy thì làm sao?"

Doanh nhi nghe tới tên mình, bước tới trước cửa Nhiệm Thành Lâu tay trái nàng ta gõ nhẹ vào một chiếc hộp làm bằng pha lê trong suốt để trước cửa, lập tức bên trong chiếc hộp ấy xuất hiện một con lốc xoáy nhỏ đó chính là minh chứng cho việc Doanh nhi chính là Ngự Phong sư. Tên gác cổng thấy cảnh tượng ấy liền hết hồn đưa tay cung kính mời Doanh nhi vào bên trong, Doanh nhi liền ra hiệu với bọn nàng nhanh chóng bước vào trong.

Vào được bên trong tòa lâu thành này mới thấy nó thật sự hoành tráng tới mức nào, tòa thành này có tổng cộng 5 tầng:

Tầng 1 là để các cường giả có thể nhận nhiệm vụ và lãnh tiền, họ sẽ để một cái bảng lớn trên bảng đó lại treo một lượng lớn tờ nhiệm vụ, bên trong nhiệm vụ đó có thể là bắt cướp, kiếm thảo được, bắt quái thú, tìm kiếm người mất tích thậm chí là truy nã một số nhân vật nào đó, bên dưới tờ nhiệm vụ ấy sẽ có mức tiền tương ứng với cái nhiệm vụ đó, tùy theo sức mạnh và nhu cầu các cường giả sẽ nhận tờ nhiệm vụ ấy thành công thì lấy tiền, thất bại thì để lại nhiệm vụ đó cho người khác hoặc thậm chí là bỏ mạng, loại hình làm theo nhiệm vụ này phổ biến ở cả 3 nước còn lại, thường dành cho những người không muốn sống trong quân đội hay dưới bất kỳ một ai khác hoặc đơn giản là vài người lính đã xuất ngũ...v.v. Tóm lại là nhiệm vụ thì để đó ai nhận thì đi làm, có thể làm một mình hoặc theo nhóm, nhanh gọn lẹ.

Tầng 2 là dành cho những vị thích nói chuyện, hàn huyên với nhau, đôi khi một số nhóm sau khi đi làm nhiệm vụ về sẽ lên tầng 2 nghỉ ngơi và phân chia tài sản, đôi lúc sẽ có vài vị quan nhân tới đây bàn chuyện, tán chuyện hoặc bàn tính âm mưu, tầng 2 này không khác gì một quán trà lớn và rộng cho lắm.

Tầng 3 là một tầng khá đặc biệt, nơi này dành để bán đấu giá các vật phẩm có giá trị liên thành, có thể là đan dược, thảo dược, luyện đan đỉnh, đá quý và một số thứ được cho là cổ vật quý hiếm. Ai có tiền đều có thể lên đây đấu giá tìm ra những món đồ mà mình thích, nơi đây là nơi tiêu tiền nhiều nhất tòa thành này, ở đây ngoài những bàn trà thông thường ra còn có vài vị trí mà ngày nay ta gọi là VIP dành riêng cho một vài nhân vật không muốn lộ diện trực tiếp, mỗi ngày cứ vào giờ thìn (8 giờ sáng) phiên đấu giá sẽ mở liên tục cho đến hết giờ dậu(tức là khoảng 19 giờ).

Tầng 4 là một tầng khá bí hiểm và âm mưu, nơi này thường được các quan lại và một số nhân vật giang hồ dùng để nói chuyện với nhau, khác ở tầng 2 cái chỗ là nơi này được phân chia ra từng phòng và được cách âm tiết đối, muốn hẹn một người nào đó ở đây họ sẽ phải thuê phòng trước một ngày và những người tham gia cuộc họp bí mật ấy sẽ tạo ra một mật mã mà chỉ có họ mới hiểu, khi lên tầng 4 người kia sẽ nói mật mã cho cánh vệ của căn phòng đó, nếu đúng thì được vào, không đúng thì lập tức đuổi cổ, tuy là nghe có hơi bí hiểm và hành tởi như thế nhưng cũng có vài đại thúc đại bá sử dụng nơi này để bao che cho việc ngoại tình bằng cách thuê luôn một phòng ở đây rồi bao ăn cho người kia.

Tầng 5 là tầng cao nhất và đặc biệt chỉ có vài vị có thiệp mời mới được vào bên trong, nơi này khá giống một sân khấu lớn mà các quý tộc thuê để xem kịch, xem đấu võ hoặc họ tự đấu võ với nhau, tuy nghe thì khá bình thường nhưng nó lại hơi hành tởi bởi mỗi một vị khách tới đây sẽ ở trong một căn phòng riêng biệt, đôi lúc tại đây sẽ diễn ra vài vụ giao kèo gì đó nhưng họ không hề biết kẻ mà mình đã và đang giao kèo kia là ai cả, Nhiệm Thành Lâu này sẽ giữ kín tất cả thông tin của khách hàng từ tầng 3 đổ đi vì thế khó để có thể biết được người kia là ai, trừ phi người quen hoặc là bản thân mời tới.

Nhiệm Thành Lâu là tên gọi chung của tất cả các tòa Nhiệm Thành ở trên đại lục Cửu Châu này, tùy theo vĩ mô và độ giàu có Nhiệm Thành Lâu sẽ có bấy nhiêu tầng, thông thường mỗi thị trấn sẽ có một tòa thành lâu, thấp nhất là 2 tầng cao nhất có thể lên tới 7 tầng và mục đích của các tầng Thành Lâu sẽ không thay đổi cho dù có ở bất cứ đất nước nào.

- -----Góc Tâm Sự-----

Nay đổi "Lời Tác Giả" thành "Góc Tâm Sự" rồi mọi người ời, chương này Miêu dùng để quảng cáo cái Nhiệm Thành Lâu này là chính, vì thế rất có thể chiều nay sẽ có chương mới nữa nha.

- -----Hết Chương 54-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tham gia đấu giá

Mới vừa bước vào Nhiệm Thành Lâu nàng bị đám cường giả ở dưới tầng 1 chen ép, không biết có phải là tại vì gần trung thu nên họ càng muốn làm thật nhiều nhiệm vụ để có tiền hay không?

Bọn nàng nhanh chóng lên tầng 2 tránh cái sự tranh giành như hổ đói của dưới kia, tầng 2 khác xa tầng 1 tuy có ồn ào náo nhiệt nhưng ai nấy cũng ngồi bàn riêng của mình, không hề chen lấn xô đẩy như bên dưới, nhưng bàn ghế cũng đã chật kín người hơn nữa mục đích nàng vào trong này là để tham quan chứ không phải là uống trà nên nhanh chóng leo lên tầng 3.

Tại tầng 3 đang diễn ra một phiên đấu giá một loại vật phẩm gì đó, nhưng nàng không hề quan tâm tính đi lên tầng 4 lại bị cảnh vệ trên đó ngăn cản.

"Tiểu thư xin dừng bước, ở trên này phải có thiệp mời hoặc ám hiệu mới lên được, không biết tiểu thư có hay không hai thứ này?"

Nàng cười mỉm, nàng không hề có thiệp mời hay ám hiệu gì cả, thậm chí nàng còn không biết hai thứ đó là gì cơ mà, vì thế nàng đành phải trở xuống tầng 3 bởi tầng này vẫn còn chỗ ngồi, vừa mới đặt lưng xuống ghế một nhân viên của Nhiệm Thành Lâu đã đem một bảng hiệu đấu giá với số 77 và còn một ấm trà cùng với một đĩa bánh ngọt tới cho nàng, sau đó hướng dẫn nàng sơ sơ cách chọn lựa vật phẩm đấu giá.

"Khi tiểu thư thấy vật nào vừa ý, tiểu thư chỉ cần gõ bằng số này lên và hô to số tiền mà mình muốn bỏ ra cho vật phẩm ấy, nếu tiểu thư là người ra giá cao nhất thì tất nhiên sẽ lãnh được vật phẩm ấy và sẽ mất số tiền kia, ngược lại nếu đấu giá không thành thì tiểu thư không hề mất bất kỳ đồng bạc nào cả."

Nàng cười nhẹ cảm ơn nhân viên kia, cái quy chế này nàng cũng đã biết sơ sơ, nàng cũng muốn tìm thử xem có món đồ nào mà mình cần hay không. Nhân viên bán đấu giá là một vị đại tỷ ngực nở eo thon thân hình chữ S quyến rũ cực kỳ, tóc được thả dài ngang lưng, mặc trên người một bộ đồ bó xác cơ thể nhưng vẫn rất kín đáo không hề rườm rà như cổ phục mà nàng đang mặc mà giống một bộ xương xám, rất nhanh món đồ trên bàn đấu giá đã được mua lại với giá rất cao, nàng ngồi này giờ đã hơn 30 phút nhưng vẫn chưa có món nào mà nàng vừa mắt cả.

"Vâng kính thưa các vị, món vật phẩm đấu giá tiếp theo chính là Ước Linh Chi vạn năm trên Liên Châu vừa mới lấy về hôm qua, có vị nào muốn lấy hay không? Bắt đầu đấu giá!"

Uyển Ca đang tỏ ra chán trường, cái tay nhỏ nhắn trắng hồng nõn nà của nàng đang chọc chọc ấm trà thì nghe tới ba chữ "Ước Linh Chi" thì tai nàng lập tức vểnh lên, trong đan phổ mà Lưu tiên bố trí để lại, có nhắc đến vài dược phẩm vô cùng vô cùng quý giá, một trong số đó chính là Ước Linh Chi, thứ thảo dược này có thể dùng để làm thuốc dẫn cho hơn 30 bài thuốc quý hiếm, lại có thể sử dụng để chế đan dược, thậm chí uống không cũng có thể gia tăng tuổi thọ, nó rất quý hiếm bởi một ngàn cây linh chi mới có một vài cái ức này, món vật phẩm này nàng nhất quyết phải lấy.

"100 vạn lượng vàng"

"500 vạn lượng vàng"

"1000 vạn lượng vàng"

"..."

Ngoài Uyển Ca ra cũng có rất nhiều người nhận ra được sự quý giá liên thành này của Ước Linh Chi nên lúc này cả đại sảnh đang trở nên cực kỳ căng thẳng.

"Vâng vị khách số 32 đã chốt giá 1000 vạn lượng vàng, liệu có ai trả giá cao hơn không? 1000 vạn lượng vàng lần 1, 1000 vạn lượng vàng lần..."

Chưa để đại tỷ chủ trì buổi đấu giá nói thêm gì nữa, Uyển Ca liền gõ cao bản số của mình, nói lớn.

"5000 vạn lượng vàng!"

Cả đại sảnh đấu giá đều kinh ngạc khi nghe tới mức giá chỉ có ở trên trời đó, đại tỷ chủ trì liền nhanh chóng nhìn thấy bảng số của nàng.

"À vâng, vị khách số 77 của chúng ta đã nâng lên 5000 vạn lượng vàng, có ai trả giá cao hơn nữa không ạ?"

Những người đang muốn lấy được Ước Linh Chi kia nghe nàng hô ra cái giá ấy cũng không dám chi thêm tiền nữa, không phải không đáng tiền mà căn bản họ không đủ tiền tài để chi trả, bỗng lúc này có một giọng nói khác vang lên.

"7000 vạn lượng vàng, vật phẩm này bốn hoàng tử nhất định phải lấy nó."

Uyển Ca nghe được cái giọng nói hách dịch kia liền khó chịu quay đầu lại nhìn thì thấy phía sau nàng làm một nam tử mặc y phục vương giả màu vàng vô cùng chói mắt và lõe lẹt, tóc tai buộc lại cho có, hắn ta tay trái cầm quạt giấy phe phẩy, tay phải thì được một nữ nhân mặc lam y nắm lấy, dung mạo của hắn thì cũng bình thường không có gì đáng nói nhìn sơ qua chắc là tầm 16-18 tuổi, nữ nhân lam y bên cạnh thì cũng được xem là mỹ nhân, thân hình đồng hồ cát, dung mạo lại thiên về dễ thương nhiều hơn nhưng sao nhìn cái bộ dạng ấy lại không thể thương nổi a, nhìn sơ chắc cũng bằng tuổi Doanh nhi (16 tuổi).

Uyển Ca nhìn thật kỹ nam nhân kia, bởi nếu nàng không nhìn lầm thì đây chính là tứ hoàng tử - Lục Sách.

Nữ chủ quản đấu giá thấy hắn liền tỏ ra giọng nịnh hót, cô ta nhanh chóng đi tới chỗ hắn.

"Con gió nào đã thổi tứ hoàng tử tới đây thế này, tứ hoàng tử xin mời ngồi, vật phẩm này cũng xin được dâng lên cho người a."

Uyển Ca nghe thế liền cảm thấy vô cùng chói tai, nàng lên tiếng.

"Vật phẩm này dùng để đấu giá, chứ không phải dùng để dâng lên cho hắn, dù hắn có muốn cũng là phải thắng vụ đấu giá này đi đã."

Nữ nhân đang ngồi cùng bàn với Lục Sách nghe nàng nói thế mà tức giận đập tay xuống bàn nói to.

"Người là nữ tử nhà ai, lại có thể hỗn láo với tứ hoàng tử như thế, thứ mà chàng ấy đã muốn thì không ai có thể cướp được... người có tin chàng ấy sẽ tổng cổ người khỏi nơi này không?"

Uyển Ca đứng dậy nàng khí thế đáp trả lại.

"Ta không cần biết người là tứ hoàng tử hay gì gì đó, luật chính là luật, người dù là ai cũng không thể chống đối luật lệ, món vật phẩm này đợi người đấu giá được rồi nói đi."

"Người...Sách ca chàng coi kia."

Lục Sách kia liếc mắt nhìn nàng, rồi lại tự dưng cười lớn.

"Hahaha chỉ là một tiểu nha đầu mà dám đấu với ta, thú vị thú vị, được bốn hoàng tử sẽ đấu giá với người, để ta xem gia hỏa nhà người có bao nhiêu tiền, có thể giàu hơn Lục Sách ta không?"

Nữ nhân quản lý kia nghe thế liền trở về vị trí, tiếp tục dẫn chương trình đấu giá.

"Nếu tứ hoàng tử đã nói vậy, thì cuộc đấu giá này xin được tiếp tục, lúc này tứ hoàng tử đã đấu giá 7000 vạn lượng vàng, vị tiểu thư này có muốn gia thêm giá nữa không?"

Lúc này Uyển Ca lại hơi suy nghĩ về giá cả, nàng là đang sợ không đủ tiền để chỉ thêm được nữa, nàng liền kể tai Doanh nhi thì thầm.

"À...Lục Phong hán...hán có tổng cộng bao nhiêu ngân lượng?"

Doanh nhi nhất thời bị nàng hỏi thế không thể trả lời ngay được, chỉ có thể gãi gãi cái đầu ấp úng đáp.

"Bẩm khoảng...khoảng 1000 vạn bạch kim* ạ"

10 bạch kim = 100 vạn lượng vàng.

Uyển Ca bị độ giàu có của Lục Phong làm há hốc mồm, nàng nuốt nước bọt hô to.

"Đương nhiên là có, ta trả 100 bạch kim."

Một lời nàng nói ra khiến cả sân đấu giá đều im lặng không một tiếng động, nhìn kỹ thì nàng chỉ một nha đầu 10-12 tuổi lấy đầu ra số tiền ấy kia chứ, rốt cuộc là đại tiểu thư của gia tộc nào mới có thể tiêu tiền như nước thế này đây. Nữ nhân lam y kia không dám tin vào những gì Uyển Ca vừa nói, nàng ta đứng bật dậy nói lớn.

"Vô lý, người đừng bí quá làm liều, chưa chắc gì gia đình của người đủ sức trả tiền này đâu, tốt nhất người nên chịu thua và bước tới quỳ xuống xin lỗi chàng ấy, có lẽ chàng ấy sẽ vui vẻ mà tha thứ cho hành động ngu ngốc ấy của người!"

Uyển Ca nghe nàng ta nói như thế, không thể chịu được sỉ nhục này, nàng liền lên tiếng đáp trả.

"Quỳ xuống, xin lỗi? Cô nghĩ rằng ta sẽ..."

Lời Uyển Ca chưa kịp nói xong liền bị một giọng nói nam nhân trầm ấm nói xen vào.

"Từ khi nào trên đời này lại có đạo lý tam tẩu lại phải cầu xin tứ đệ tha thứ cho mình?"

- -----Góc Tâm Sự-----

Hi đã nói 2 chương là 2 chương đó nha, Miêu phải xem bóng đá để ủng hộ đội tuyển rồi hìhì. VN vô địch!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Cạnh tranh

Uyển Ca hơi bị kinh ngạc bởi lời nói bất thành linh kia, quay đầu lại phía giọng nói ấy thì nhìn thấy nam tử tóc trắng buộc cao, mặc một bộ y phục vương giả bạch y, y phục thiêu hình vài con cò màu lam và kèm theo hai dòng thơ tự tay đề, nam tử kia không ai khác mà chính là Lục Phong. Lục Phong bước tới chỗ nàng cười nhẹ kể tai nói nhỏ.

"Xin lỗi vì đã tới trễ, Úc Linh Chi kia ta nhất định sẽ lấy nó cho nàng."

Lam y nữ tử nhìn thấy Lục Phong thân mật với nàng mà lòng tức không nhịn được, nàng ta cắn răng, nữ nhân này tên là Tô Lâm Yên là con gái của Tô đại nhân - ông ấy thân là ngự sử nhị phẩm quan nhân trong triều, bản thân nàng ta có hôn ước với Lục Sách nhưng vẫn hết lòng nhưng nhớ Lục Phong, vì thế khi thấy Lục Phong gần gũi thân mật với Uyển Ca, nàng ta hết lòng tức giận.

Lục Sách thấy Lục Phong thân mật với nàng mà cau mày, y hỏi trong thắc mắc.

"Tam ca, nha đầu này là...?"

Lục Phong lúc này mới liếc mắt tới Lục Sách, giọng hán vang lên.

"Tứ đệ không biết sao, nàng ấy là vương phi chưa qua cửa của ta, Tĩnh Liên quận chúa."

Một câu này của Lục Phong nói ra khiến cho cả Tô Lâm Yên và Lục Sách đều kinh ngạc, không thể ngờ đây chính là vị hôn thê của Lục Phong, mấy ngày trước có nghe nói rằng chính mệnh Lục Phong đã thừa nhận hôn sự này, khiến cho cả kinh thành một phen náo loạn, nay lại được tận mắt nhìn thấy Lục Phong chính thức thừa nhận, lời đồn quả nhiên không hề sai.

"Thì ra chính là tam tẩu, đệ đúng là có mắt như mù, nào đâu biết chính là tam tẩu đây a."

Uyển Ca nhìn bộ dạng của Lục Phong, hán chính là cố tình để cho tất cả những người ở đây biết mối quan hệ của hán và nàng, đám người ngồi đấu giá kia lại vì chuyện này mà xào xáo cả lên.

"Kia chính là vị hôn thê của Chiến vương?"

"Nghe đồn nàng ta bệnh tật yếu đuối, sao nay lại hùng hồn như thế?"

"Vài ngày trước ta nghe rằng, Chiến vương dẫn nàng ta đi chơi Tây Hồ, rồi khi về còn chính thức ra mắt Cảnh vương nữa kia."

"Nói như thế tin đồn Chiến vương thừa nhận hôn sự này là có thật ư?"

"..."

Bốn nhân vật chính bao gồm Uyển Ca, Lục Phong, Lâm Yên và Lục Sách không hề quan tâm tới mấy lời nói kia, Lục Phong tay vừa chỉ món vật phẩm Úc Linh Chi kia vừa nói.

"Không biết cũng không sao, có điều món vật phẩm kia, bản vương muốn lấy...tử đệ thấy sao?"

Lục Sách cau mày, vốn định lấy món bảo vật này về đội Trung Thu tặng cho hoàng tử mẫu nào đâu lại đập trúng cái gai là Lục Phong, hắn cười gượng hỏi.

"Tam ca muốn lấy cũng được thôi, bất quá đệ muốn hỏi huynh lấy nó để làm gì?"

Lục Phong nhìn bộ dạng của Lục Sách cũng biết chắc y sẽ không dễ dàng giao ra vật phẩm quý giá như thế.

"Bản vương chính là muốn lấy nó về để cho tam tẩu của đệ nghịch chơi, mấy khi có đồ ngon như vậy để đem ra đốt lửa kia chứ."

Lời hắn nói ra khiến cho toàn bộ trên dưới người trong sân đầu giá phải ho sặc sụa, Lục Phong hắn có thể dùng vật phẩm giá trị liền thành ấy để cho một tiểu nha đầu đem ra đốt chơi? Bọn họ cũng không biết là hắn quá giàu nên rảnh hay là không biết đến giá trị thật sự của món vật phẩm này đây.

Uyển Ca cũng bị lời nói của hắn làm dở khóc dở cười, nàng khẽ kéo tay áo hắn, Lục Phong quay lại nhìn nàng, nàng thì thầm với hắn.

"Huynh làm ơn chú ý ngôn từ một chút, "Đốt chơi?" Đốt cái đầu huynh ấy."

Lục Phong gật đầu, vốn ý của hắn là luyện đan nhưng lại muốn chọc cười một chút mà chế thành từ kia, nhưng tóm lại là hắn muốn lấy nó.

"Đốt hay không là chuyện của nàng, mua hay không là chuyện của ta, tử đệ có muốn làm một kèo với ta, xem xem ai là người giàu có hơn?"

Lời nói ấy của Lục Phong nghe thì rất thân thiện bình thường nhưng chui qua tai của Lục Sách thì lại như một lời thách thức, Lục Sách cũng không muốn món vật phẩm quý giá này rơi vào tay của Lục Phong, tuy bình thường y luôn tỏ ra khiêm nhường Lục Phong nhưng hắn cũng đã xem Lục Phong là cái gai trong mắt từ lâu lắm rồi, vì thế nhân cơ hội này hắn muốn Lục Phong phải mất mặt trước những kẻ ở đây.

"Nếu như tam ca đã nói như thế, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh vậy, tam ca mời ngồi."

Từ một buổi đầu giá bình thường, trở thành một trận chiến giữa hai vị hoàng tử với nhau, Lục Phong cùng nàng ngồi ở một bàn bên phải ngay dưới sân khấu, Lục Sách cùng Tô Lâm Yên cũng ngồi xuống một bàn cùng dãy với bọn nàng, hai bên cách nhau một cái bàn, Tiểu Hoa này giờ thì lo ngưỡng mộ Lục Phong, còn Doanh Nhi và Lam Văn cùng Hắc Thất (một trong mười tám vệ thân cận của Lục Phong) thì lại lo mà chú ý đến nhất cử nhất động của hai bên, sẵn sàng rút kiếm ngay lập tức, bên của Lục Sách cận vệ Tôn Linh của hắn và tỷ nữ của Lâm Yên cũng là liếc mắt sặc mùi hành tẩu với đám Lam Văn cũng như sẵn sàng đối đầu.

Đám người tới đầu giá nay lại xúm lại ngồi xem kết quả của trận so tài này, nữ chủ trì buổi đầu giá thì ngược lại rất vui vì sắp được hưởng hoa hồng từ trận đầu giá này, trận này không cần biết ai thắng, người có lợi lại chính là ông chủ của Nhiệm Thành Lâu.

"Được rồi, thưa các vị trận đầu giá này xin được phép bắt đầu, lúc này Tỉnh Liên quận chúa đã trả 500 bạch kim*, không biết rằng quận chúa có còn muốn giữ giá này không?"

Chưa đợi nàng lên tiếng, giọng của Lục Phong đã vang lên.

"Giữ, tử đệ tới lượt đệ rồi."

Lục Sách cổ nín tức giận, nhìn Tô Lâm Yên nàng ta gật đầu, giọng đanh đá vang lên.

"700 bạch kim."

Uyển Ca nhìn Lục Phong, giọng nàng thì thầm

"Cho ta biết huynh có bao nhiêu tiền mặt?"

Lục Phong nhìn khuôn mặt đang biểu lộ sự lo lắng kia của nàng cười nhẹ.

"Ồ thì tầm khoảng 10.000 vạn bạch kim tiền mặt."

Nàng nhìn hắn, khuôn mặt đắc ý nhưng không hề giả dối kia làm nàng tin tưởng nàng gật đầu.

"Tốt, vậy ta mượn tạm sai đờ, mai này sẽ trả."

Lục Phong vươn người kề sát mặt nàng, giọng nói liều manh vang vánh.

"Không cần phải trả tiền, cứ lấy thân trả nợ là được rồi."

Uyển Ca nghe lời nói ấy của hắn, không thể không nổi giận, mèo con lại bị chọc tới xù lông.

"Huynh...ta!"

Lục Phong nhìn nàng rồi lại ra hiệu cho nàng để ý tới bọn người bàn bên kia, nàng nín lại con tức giận, giọng nàng vang lên to rõ.

"1000 bạch kim"

Đám người ở lại hóng chuyện, nghe nàng trả giá như thế liền "Ồ" lên một mảng, Tô Lâm Yên nhìn Lục Sách chỉ thấy hắn ta gật đầu, nàng ta lại ra giá.

"Bọn ta trả 1100 bạch kim."

Nàng nhìn cái điệu bộ trả giá như đi chợ kìa của bên đó mà cười nhẹ, xem ra Lục Sách là tiết tiền thật rồi, nàng nhanh chóng chốt giá."

"5000 bạch kim chốt giá!"

Lại một lần nữa đám người tỏ ra kinh ngạc, Lục Sách và Lâm Yên cũng cau mày khó chịu, thấy Lục Sách không hó hê gì nữa, đại tỷ chủ trì liền lên tiếng.

"Vậy là Tình Liên quận chúa đã chốt giá là 5000 bạch kim, xin hỏi tứ hoàng tử có tăng giá nữa không? 5000 bạch kim lần 1, 5000 bạch kim lần 2..."

Lục Sách đập tay xuống bàn nói to.

"1 vạn bạch kim, món vật phẩm này ta nhất định phải lấy."

- -----Chú Thích-----

500 bạch kim = Hôm bữa nhân nhân nha, 10 bạch kim = 100 vạn lượng vàng.

Uyển Ca chốt giá là 500 bạch kim chứ không phải 100. X lỗi vì sự sai sót trên a.

- -----Góc Than Thở-----

Đạo này mất mồi thế nào, cứ viết sai ghi sai hoài, mong mọi người thông cảm cho nha.

- -----Hết Chương 56-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cú lừa và số đo

Đám người ở lại hóng chuyện nghe Lục Sách đưa ra cái giá ấy mà mồ hôi đổ như mưa, không thể ngờ hẳn lại thật sự dám trả ra cái giá chỉ có ở trên trời ấy. Uyển Ca tính trả giá thêm lần nữa thì bỗng Lục Phong lên tiếng.

"Tứ đệ thật là giàu có a, trận này xem như ta thua, Úc Linh Chi này đệ cứ cầm lấy đi."

Nàng và đám người kia có chút khó hiểu, Lục Phong tại sao lại không tiếp tục đấu giá mà lại nhường vật phẩm này cho tứ hoàng tử kia, nhưng lại không có ai dám lên tiếng. Riêng Lục Sách thắng trận này nhưng lại không hề tỏ ra vui vẻ gì hết, mặt của hắn ta như bị ép uống thuốc đắng vậy, giọng hắn vang lên.

"Đa tạ tam ca đã nhường, ân tình này ta xin được khắc ghi."

Lục Sách gằn giọng cổ nhún mạnh hai từ "Khắc ghi". Đại tỷ chủ trì nghe hai bên nói vậy liền lên tiếng thông báo.

"Nếu Chiến vương gia đã bỏ cuộc, vậy trận đấu giá này tứ hoàng tử là người chiến thắng với vật phẩm là Úc Linh Chi vạn năm và số tiền là 1 vạn bạch kim."

Dứt lời đại tỷ kia liền đem Úc Linh Chi bỏ vào một hộp gỗ đàn hoàng rồi đưa cho cận vệ của Lục Sách là Tôn Linh xem như là đã giao hàng. Lục Sách khó chịu lấy từ trong túi càn khôn của mình ra mấy chục tờ ngân phiếu đưa cho đại tỷ kia, Uyển Ca nhìn cái Úc Linh Chi kia có chút tiếc nuối tuy nó chỉ nhỏ bằng một cây nấm đông cô nhưng lại rất quý giá thật sự là nàng có hơi tiếc.

Lục Sách hắn vẫn không hề tỏ ra đắc thắng hay vui vẻ gì, còn Tô Lâm Yên thì lại chảnh mặt rồi cùng Lục Sách rời khỏi khu đấu giá, đợi họ đi một lúc rồi Uyển Ca mới lên tiếng.

"Tại sao huynh lại làm như thế, nếu huynh hết tiền thì ta vẫn chỉ được mà."

Lục Phong nhìn cái bộ dạng hơi khó chịu kia của nàng, y cười nhẹ đáp lời.

"Úc Linh Chi này mặc dù quý giá nhưng chỉ có một cây như thế mua trên chợ đen cùng lắm cũng chỉ là 100-500 bạch kim là hết đất, ta có tình chơi đệ ấy một vỏ vậy thôi."

Uyển Ca lại tỏ ra hơi bức mình.

"Biết là mắc thật nhưng nó quý hiếm thì bỏ ra nhiều tiền để mua thì có gì là sai?"

Lục Phong lắc đầu, vỗ nhẹ ra hiệu, đại tỷ chủ trì liền đi đâu vài phút, một lúc sau tỷ ấy trở lại với trên tay là một chiếc hộp gấm đỏ mở hộp ra bên trong chính là một khối Úc Linh Chi vừa to vừa nhiều, có cây to như nấm đùi gà, tính hết chắc cũng tầm 9-10 cây.

"Thứ này là tặng nàng đấy."

Uyển Ca bị độ hoành tá tràng này làm cho kinh ngạc, nếu như một cây Úc Linh Chi kia của Lục Sách đáng giá 100 bạch kim thì một khối Úc Linh Chi này phải đáng giá cả 100 vạn bạch kim ấy chứ.

"Huynh làm sao mà, như thế này có hơi quý giá không?"

"Không đâu, chỉ cần nàng thích là được, Úc Linh Chi này ta tặng cho nàng."

Uyển Ca hơi xúc động cầm lấy hộp gấm kia nhưng vẫn khó hiểu hỏi lại.

"Vậy huynh trả tiền cho món này là bao nhiêu, khi nào có cơ hội ta nhất định sẽ trả dần dần cho huynh."

Lục Phong nghe nàng nói thế nhất thời không nhin được mà cười to.

"Haha không sao, vốn dĩ Úc Linh Chi này chính là vật phẩm của ta, vốn định đem ra đấu giá chơi, xem xem có lãi được đồng nào hay không, không ngờ gặp trúng tử đệ không những lãi to mà còn lãi gấp 100* lần nữa kìa, cho nên món này là ta tặng nàng không hề thua lỗ gì hết."

*Nếu như bản thân có một món vật quý báu, hiếm gặp có thể gửi ở Nhiệm Thành Lâu để nhờ bán đấu giá giúp, xong việc chủ hàng nhận 70% số tiền, Nhiệm Thành Lâu nhận 30%.

Uyển Ca gật đầu xem như hôm nay người hỏi nhất chính là nàng, không cần biết là Lục Phong trúng xổ số gì đó chỉ cần biết là nàng đã có được Úc Linh Chi vạn năm vô cùng hiếm có đã thế còn có nguyên một khối.

Ở trên tầng 4 Nhiệm Thành Lâu, một bóng nam nhân thả tóc ngang lưng đáng vẻ thư sinh này giờ đã và đang xem vở kịch hài của Lục Phong kìa, rồi bỗng nhiên lại cười một nụ cười đẹp, đẹp đến mức ngất ngây lòng người, đẹp hơn ánh dương buổi bình minh, nụ cười ấy rất liêu manh kèm theo dư vị gian xảo.

"Xem ra...chính là nàng ấy rồi, Dương Tam."

Lời nói hần vừa nói ra một nam gia bình của Nhiệm Thành Lâu đã bước tới chỗ hần, cung kính.

"Thiếu chủ, người có gì dặn dò ạ?"

"Nàng ấy...ngươi hãy cho người đệ ý thật kỹ, xem tướng mặt có lẽ chính là người mà ta cần tìm"

Dương Tam kia nhận lệnh nhìn thật kỹ dung mạo của người dưới lầu, rồi cho người phát thảo bức họa lại để cho hắc y nhân dễ dàng theo sát nhận diện.

- - - - -

Làm xong một vài thủ tục nhỏ nàng và Lục Phong rời khỏi Nhiệm Thành Lâu mà không cần tốn một đồng bạc nào hết, Uyển Ca rất là vui mừng cứ cảm khur khur cái hộp gấm kia, Lục Phong nhìn cảnh vật trang trí trong kinh thành mới nhớ ra ngày mai chính là tết trung thu.

Ngày hôm đó hoàng cung sẽ mở Gia Yến tất cả các bá quan văn võ từ tam phẩm trở lên đều được mời tới dự, các hoàng thân, quốc thích đều trở về để tham dự Gia Yến này, ngoài ra các bá quan còn được dẫn theo hài tử và nhi tử cùng với thê tử chính thất của mình tới dự, cực kỳ đông vui và náo nhiệt.

Gia Yến sẽ được mở ra vào lúc giờ thìn (khoảng 7-8 giờ sáng) và kết thúc vào khoảng canh 3 (khoảng 23-1 giờ sáng). Tuy không có hứng thú lắm với lễ hội này nhưng năm nay lại có thêm Uyển Ca, Lục Phong hần là muốn đi dạo ngắm trăng với nàng.

"Mai là Gia Yến rồi, ta sẽ cho người đem y phục qua Cảnh vương phủ cho nàng."

Uyển Ca quay mặt khó hiểu hỏi hần.

"Cái gì mà y phục, mai đã là Gia Yến huynh may y phục kịp không mà đòi tặng."

Lục Phong cười mím đáp.

"Nhạc mẫu đại nhân vừa mới ra đi, nàng thân là nhi nữ ruột phải ăn mặc làm sao cho không chói lóa và quá đơn giản, chói lóa thì kẻ lắm mồm sẽ nói nàng bất hiếu, đơn giản quá thì lại nói Cảnh Vương phủ tệ bạc với nàng, ta tặng y phục cho nàng một là nếu bọn chúng có nói gì cũng là chửi lên đầu của ta, hai là để cho tất cả bọn chúng thấy ta đối với nàng yêu chiều ra sao, còn nữa tặng hay không là quyền của ta, mặc hay không mới là quyền của nàng. à đúng rồi cho ta xin số đo."

Uyển Ca hừ một tiếng, chu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu lên với hần, trông nàng thật giống một chú cá nóc đang phình to hai má.

"Cảm ơn huynh đã nghĩ nhiều như thế, có điều muốn xin số đo ư? Còn lâu nhé, để ta xem huynh may ra bộ y phục thiếu số đo sẽ ra làm sao."

Dứt lời Uyển Ca không nói không rằng gì mà nhanh chóng chạy đi tay vẫn cầm chặt hộp gấm kia, Lục Phong nhún vai thờ dãi, Tiểu Hoa lại lên tiếng.

"Chiến...Chiến vương... tiểu thư không cho nhưng nô tỳ cũng biết... để nô tỳ viết ra cho ngài."

Rồi Tiểu Hoa liền chạy tới chỗ một cụ đồ đang viết thư pháp để mừng tết trung thu mà mượn cây bút lông, rồi viết số đo cơ thể của Uyển Ca lên giấy rồi đưa cho Hắc Thất sau đó cùng với Lam Văn và Doanh nhi nhanh chóng đuổi theo Uyển Ca, vừa đi vừa cầu xin nài nỉ Lam Văn cùng Doanh nhi không tố cáo nha đầu này với nàng.

Hắc Thất đưa tờ giấy cho Lục Phong, Lục Phong nhìn sơ qua một chút rồi cau mày tự mình lẩm bầm.

"43 sao? Xem ra còn phải chăm sóc nhiều thêm nữa."

- - - - -Góc Tâm Sự- - - - -

Hôm nay chỉ có một chương này thôi nhá, mong mọi người thông cảm cho.

Con số 43 kìa, ai hiểu thế nào cũng được nhé, nữ chính mới 10 tuổi thôi còn phải phát triển từ từ kaka.

- - - - -Hết Chương 57- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ghi thù

Lục Sách và Tô Lâm Yên vừa từ Nhiệm Thành Lâu trở về phủ đệ của hần, vẫn còn đang tức vì việc kìa lại nghe ám vệ thông báo về chuyện hần đã bị Lục Phong chơi xỏ, Lục Sách nghe vậy mà tức đến không nói nên lời, tay đập mạnh xuống bàn hết to.

"Lục Phong, cái tên chết tiệt nhà ngươi, bốn hoàng tử thế phải băm ngươi ra thành ngàn mảnh!!!"

Tô Lâm Yên nhìn cái bộ dạng tức tưởi này của hắn mà cau mày, nâng ta bước đến xoa nhẹ vai của hắn, giọng ân cần lo lắng.

"Sách ca, chuyện cũng đã lỡ rồi, có gì thì hãy để sau hẵng tính đi."

Lục Sách nhìn Tô Lâm Yên, biết rõ nàng ta nói đúng nhưng chung quy vẫn là nuốt không nổi cục tức này.

"Nàng thì biết cái gì, Lục Phong hắn là đang muốn gây sự với ta, cũng tại cái Ưc Linh Chi chết tiệt này, chuyện này đồn ra há không phải để người ta cười vào mặt của ta sao?"

Vừa nói Lục Sách vừa cầm phần nhìn chiếc hộp bên trong có Ưc Linh Chi rồi lại bực tức mà cầm nó lên muốn ném nó thật mạnh xuống đất, lại bị bóng hình của Tô Lâm Yên ngăn cản.

"Sách ca chàng hãy bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó, chàng nên nhớ thứ này là chúng ta mua biếu cho thái hậu không thể ném nó đi được. Hiện tại mục tiêu của chúng ta là lấy lòng thái hậu chứ không phải là gây chiến với Lục Phong."

Lục Sách nghe nàng ta nói thế liền bình tâm lại, để cái hộp xuống bàn trà ngồi xuống ghế hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh đáp.

"Lâm Yên nàng nói đúng là ta quá thất trách, tỷ nữa thì quên mất mục tiêu của mình, ta cảm ơn cũng xin lỗi nàng vì việc này, nàng về phủ ngự sử đi ngày mai ta sẽ đích thân tới đón nàng tham dự Gia Yến."

Tô Lâm Yên nghe thế cũng gạt đầu liền rời khỏi phủ đệ tử hoàng tử cùng với nha hoàn của mình, vừa bước lên xe ngựa khuôn mặt thanh tú, dễ thương của nàng ta đã hiện lên một điệu bộ cực kỳ đáng kinh tởm, khuôn mặt của sự khinh thường tất cả mọi thứ (nói cho dễ hiểu là Chảnh Chó) xe ngựa vừa xuất phát thì giọng nàng ta cũng vừa vang lên.

"Ta còn tưởng tử hoàng tử là oai lắm cơ, hóa ra cũng chỉ là một tên ngốc nghếch không hơn không kém, giả như vị hôn phu của ta là Lục Phong thì đã tốt biết bao nhiêu."

Nha hoàn thân cận của nàng ta là Tiểu Hồng nghe Tô Lâm Yên nói thế liền nhanh chóng ra hiệu cho nàng ta nói nhỏ lại.

"Suýt tiểu thư nhỏ tiếng thôi, lỡ để người ngoài nghe được là khổ."

Nhưng Tô Lâm Yên lại không tỏ ra sợ hãi gì cả, chảnh giọng đáp trả.

"Hử có gì đâu mà sợ, để ta xem xem kẻ nào dám to mồm, xem ta có cắt lưỡi kẻ đó không thì biết."

Nha hoàn Tiểu Hồng của nàng ta lo sợ, nàng ta lại không hề lo lắng gì cả chỉ đang rất tức giận Lục Sách và đồ kỵ người sẽ trở thành Chiến vương phi là nàng, một mặt trong phủ Lục Sách dồn hết tức giận nén xuống và tự hứa với bản thân mình sẽ sớm trả thù Lục Phong cho bằng được.

- -----

Lúc này Uyển Ca cũng mới về tới Cảnh vương phủ, nàng hoàn toàn không biết gì về vụ số đo hết, Tiểu Hoa đã thành công mua chuộc được hai nam nữ tham ăn kia.

Nàng về tới nhà đúng lúc nhà bếp đang dọn cơm lên, theo lệnh của phụ thân nàng thì hôm nay lại phải ăn chung mâm tận hai buổi sáng - chiều, Uyển Ca không vui cũng không quan tâm gì vụ này lắm, đang định về viện của nàng nghỉ ngơi thì lại bắt gặp Thanh Lâm Tân đang đi ngược lại phía nàng trên hành lang, thấy Uyển Ca trước mặt Thanh Lâm Tân dừng bước đứng khoanh tay dựa lưng vào tường gần giọng đe dọa.

"Tam nha đầu, ta đã nghe Uyển Ngọc kể về điệu bộ của ngươi trong mấy ngày qua, điệu bộ ấy là sao? Ngươi tưởng ngươi là phượng hoàng rồi ư? Không...không ngươi đơn giản cũng chỉ là một con vịt xấu xí không hơn không kém mà thôi, đừng tưởng có Chiến vương chống lưng thì ngươi muốn làm gì thì làm, ta nói cho ngươi biết..."

Uyển Ca nghe lời nói kia của hắn mà mặt mày lại chán nản, chưa để hắn nói hết câu nàng liền nhảy vào miệng của hắn tiếp lời.

"Ta cũng nói cho ngươi biết, ta dựa vào ai là việc của ta, còn nữa ngươi muốn có quyền để nói chuyện cùng ta mà với cái điệu bộ ấy thì chờ khi ngươi được làm thế tử rồi mới nói đi."

Dứt lời nàng liền đi khỏi để mặt Thanh Lâm Tân đang hết lòng tức giận, hắn nắm tay mạnh vào tường nói to.

"Thanh Uyển Ca... ngươi...!!!"

Nhưng khi hắn ngược lên nhìn về hướng nàng đi thì trước mắt của hắn đã không còn hình bóng của nàng nữa rồi, đầu Thanh Lâm Tân như muốn nổ tung bởi sự tức giận này, hắn càng tức giận cho cái thân phận này của mình, càng có thêm lý do để hắn trở thành thế tử của phủ Cảnh vương.

Tầm nửa canh giờ sau, tất cả đều tới đại sảnh mà dùng bữa cơm trưa, hai huynh muội nhìn thấy Uyển Ca tới liền liếc mắt với nàng hình viên đạn, Dư thị liền kiêu áo nhấc nhò cả hai, Uyển Ca nhìn thế cũng biết cả hai cay cú nàng thế nào nhưng nàng chính là không hề quan tâm thậm chí không muốn để hai huynh muội nhà đó vào mắt, còn Ngụy thị lại nhìn Uyển Ca với ánh mắt như muốn ra hiệu điều gì đó nhưng nàng lại không biết cũng không để ý.

Bữa trưa lặng lẽ mà lại đậm mùi thuốc súng cuối cùng cũng đã trôi qua, Uyển Ca về tới viện của mình liền đóng chặt cửa phòng riêng lại rồi sai Doanh Nhi và Lam Văn canh cửa không để cho ai phá rối kể cả là Tiểu Hoa. Bên trong phòng của mình Uyển Ca lấy Ưc Linh Chi ra nghiên cứu những bài thuốc có liên quan tới nó, sau đó lại lấy cuốn sách mà Lưu tiên bố trí để lại đọc thêm mấy chục trang, rồi háo hức mà ôn lại bài luyện hóa thuật.

Cứ như thế hai canh giờ rồi ba canh giờ trôi qua, Uyển Ca vẫn còn đang ở trong phòng riêng của mình chăm chỉ luyện tập, nàng vừa liếc sắc trời vừa để quyền sách xuống đầu giường mệt mỏi vươn vai ngáp nhẹ một cái, nàng xoa bóp gáy và cổ rồi tự mình làm bấm.

"Nguyệt, ngươi đừng thêm đề ý huynh muội bọn họ làm gì, ta biết ngươi sẽ tức giận nhưng ngươi phải nghĩ thật kỹ dù sao cũng là ở vương phủ, chúng ta có thể nào cũng là huynh muội một nhà, không tới mức quá đáng như hôm trước thì cũng tuyệt đối không được gây chuyện với nhau, ít nhất là trước mặt của phụ thân, lát nữa tại bữa tối ngươi hãy coi như vì ta mà đừng kiếm chuyện với bọn họ được chứ?"

Nguyệt nghe Tinh dặn dò kỹ như thế nhưng vẫn khó chịu mà trả lời.

"Huynh muội một nhà? Bọn chúng có xem chúng ta là người nhà không? Ngươi đó sống chết mấy lần vẫn là nhân nhượng với bọn chúng như thế, có ngày sẽ bị người khác hại chết."

Tinh cười nhẹ, nàng cũng biết là bản thân mình có phần quá lương thiện, có điều vẫn là không thể thay đổi, nàng thờ dài.

"Ừ người nói đúng, có lẽ ta quá hiền lương nhưng người vuốt mặt cũng phải nể mũi, nên để cho phụ thân an lòng một chút, thứ mà ông ấy không muốn thấy nhất chính là cảnh huynh đệ tương tàn này."

Nghe những lời ấy của Tinh, Nguyệt dở khóc dở cười chung quy lại cả hai đều là không thể thay đổi, Tinh hiền lành nàng độc ác không ai có thể lay chuyển được cả đối phương, nàng thừa biết vậy nên không cố chấp tranh luận với Tinh nữa, dù sao Tinh nói cũng có lý, phụ thân này tuy không phải là phụ thân thật sự của nàng nhưng ông ấy lại hết lòng quan tâm bọn nàng, nàng coi như sẽ cố nhẫn làm sao không để phải gây chuyện trước mặt ông ấy.

"Người yên tâm đi, ta sẽ suy nghĩ kỹ trước khi làm việc, sẽ uốn lưỡi bảy lần trước khi cãi vả sẽ cố để phụ thân không phiền lòng, còn vụ này ta sẽ từ từ tính sổ với bọn chúng sau cũng được."

Tinh an tâm gật đầu, hai nàng thay đổi linh hồn với nhau, Nguyệt đứng dậy bước tới cửa phòng mở ra thấy Lam Văn đang ở trước cửa, nàng nhìn đi ngó lại chỉ thấy có mỗi y đang canh gác trước cửa mà thôi, nàng liền nhân cơ hội này mà cầm lấy 2 lá thư kia đưa cho Lam Văn nói nhỏ.

"Một lá gửi cho hoàng tổ mẫu, một lá gửi cho lão già Trác Hiến, nhớ ra ngoại thành rồi mới gửi, tránh tai mắt của phụ thân và những kẻ khác."

Lam Văn gật đầu tuân lệnh nhét hai lá thư vào tay áo chờ cơ hội gửi thư đi, lúc này Doanh Nhi cùng Tiểu Hoa vừa đi đâu đó trở về viện, thấy nàng liền nhắc.

"Tiểu thư, phải đi tới đại sảnh ăn tối rồi ạ, lão gia còn đặc biệt cho mời một đoàn hí kịch từ Giang Nam tới để biểu diễn đó ạ, nên lão gia nói phải dùng bữa sớm rồi cùng nhau xem kịch và ngắm trăng đó."

Uyển Ca nghe tới hí kịch liền như muốn ngất xỉu, đời này kiếp này nàng trên không sợ nghe kinh văn, dưới không sợ nghe giảng bài nhưng lại sợ nhất nghe hí kịch, đối với nàng nó như kim châm làm nhức cả đầu.

"Tại sao lại là hí kịch, tại sao kia chứ? Lão thiên a...!!!

Hôm nay là 14 tháng tám, trăng vừa tròn vào to ở ngay trên đỉnh đầu, có muốn cũng không thể đổi với Tinh được, Tinh ơi ta muốn đổi với người a.

Uyển Ca té xuống đất giả bộ ngất xỉu, Tiểu Hoa lay người nàng rồi lại la làng.

"Trời ơi, tiểu thư ngất xỉu rồi, mau mau đi gọi đại phu a, vương gia tiểu thư ngất xỉu rồi...!!!

Doanh Nhi và Lam Văn nhìn hình bóng Tiểu Hoa vừa hốt hoảng vừa lo lắng rồi lại chạy đi thông báo với Thanh Trọng, Uyển Ca lúc này mở mắt ngồi dậy nhìn Doanh Nhi và Lam Văn có chút khó hiểu hỏi.

"Sao hai người lại không hốt hoảng gì hết vậy?"

Doanh Nhi nhìn Lam Văn rồi cùng nhau lắc đầu đồng thanh đáp.

"Tiểu thư, đóng kịch quá dỡ a, không hề thực tế tý nào cả, ai tinh mắt là có thể nhận ra rằng người đang giả bộ ngay."

Uyển Ca nhìn đám người Thanh Trọng và Tiểu Hoa đang kéo tới đây, nàng liền ra lệnh hai người kia.

"Ta chính là giả bộ đó, hai người tốt nhất không được nói gì hết, im lặng phối hợp với ta diễn hết vở kịch này nghe chưa."

Một nam một nữ nhìn nhau, rồi nhìn nàng gật đầu đồng ý, Uyển Ca yên tâm liền nằm xuống giả bộ ngất xỉu, sau đó Thanh Trọng hốt hoảng theo chân Tiểu Hoa tới, một lúc sau cũng được đại phu mời tới, đại phu dù có đoán ra thế nào cũng không thể đoán ra bệnh tình của nàng bởi căn bản nàng là đang giả bộ cuối cùng viết ra cho nàng vài thang thuốc bổ, buổi diễn hí kịch vì thế cũng bị hủy bỏ.

- -----Góc Tâm Sự-----

2k từ đó nha, không đời nữa đâu đó, Nguyệt cực kỳ sợ nghe hí kịch như chúng ta sợ nghe giảng về môn Hóa vậy khakha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Thử y phục

Trời mờ mờ sáng, Uyển Ca dụi mắt tỉnh dậy vươn vai ngáp ngủ, bỗng bên trong thân thể của nàng vang lên một tiếng cười không dứt.

"Hahaha... đau bụng quá...hahaha..."

Nguyệt cau mày tỏ ra khó chịu gần giọng hỏi.

"Mới sáng sớm người cười cái gì vậy?"

Tinh bên trong thân thể vừa biết được chuyện đêm qua Nguyệt làm thế nào mà trốn được buổi xem hí kịch ấy, chịu không nổi mà cười lăn cười bò.

"Ta là cười...hahaha chuyện tối hôm qua hahaha."

Nguyệt nghe Tinh nói vậy liền hết sức tức giận, mặt lại đỏ ửng nói to.

"Thì sao chứ, không phải lúc trước người cũng hay dùng cách này để trốn học, trốn tiết đó thôi..."

Tinh vẫn không thể nhịn được cười, cố gắng không cười nữa đáp.

"Nhưng ta chưa thấy ai lại giả ngất để trốn xem hí kịch cả, ta xin lỗi nhưng ta vẫn không thể không cười."

Nguyệt khó chịu quay mặt cau mày.

"Hí kịch thì sao, nó có gì hay ho đâu kia chứ? Có vài tuồng mà cứ hát đi hát lại hoài, á rồi a đủ kiểu, tóm lại là ta không thích nó, càng không có hứng để đi xem nó."

Tĩnh rắng nhìn bụng không cười nữa, sống với nhau nhiều năm vậy rồi nàng tất nhiên biết rõ Nguyệt không hề thích hí kịch, nhưng lại dùng cách giả bộ ngất xỉu để trốn tránh thì hơi quá.

"Ừ ta xin lỗi, ta tất nhiên biết rõ là ngươi không hề thích hí kịch, ta càng sẽ không ép ngươi thích nó đâu, bắt quá là... mà thôi bỏ qua vụ này đi vậy, nếu như ta nhớ không nhầm thì hôm nay là tết đoàn viên đúng không nhỉ?"

Nguyệt bình tâm trở lại, gạt đầu nói.

"Ừ đúng là tết đoàn viên, hôm nay ngươi phải vào cung tham dự gia yến, không cần đoán cũng biết được thế nào cũng sẽ không tránh được những kẻ lăm mồm nhiều chuyện, ngươi hãy nên cứng rắn một chút đừng để cho người khác leo lên đầu mình mà ngồi."

Vừa nói cả hai vừa chuyển đổi linh hồn với nhau, nhắm mắt lại đồng tử màu đỏ như máu chớp mắt một cái đã trở thành màu xám đặc trưng, nàng lên tiếng.

"Ngươi yên tâm đi, ta hẳn chứ không có ngốc, nếu bọn chúng quá đáng thì đừng trách ta vừa sao vô tình."

Nguyệt nghe nhân cách kia của mình nói thế liền cảm thấy an lòng mà chìm vào giấc ngủ. Tịch ngồi dậy tập thể dục tại ngay trong phòng rồi vệ sinh cá nhân.

Ngay lúc này ngoài cửa Cảnh vương phủ, Hắc Thất vừa mới tới để gửi món quà mà Lục Phong cố tình chuẩn bị cho nàng, gia binh nhận quà nhanh chóng truyền lại cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nhìn thấy món quà kia liền biết rõ bên trong là thứ gì, liền nhanh chân đem tới cho nàng.

"Tiểu thư... người dậy chưa? Chiến vương vừa gửi đồ tới cho người này."

Uyển Ca nghe thế liền bước tới cánh cửa phòng mở ra, Tiểu Hoa cười khúc khích đưa gói quà cho nàng, đó là một chiếc tay nải màu vàng, nàng cầm lấy món quà kia đóng cửa lại rồi đi vào trong phòng mở chiếc tay nải ra.

Bên trong chiếc tay nải kia là hai chiếc hộp gỗ vuông đường kính khoảng 15cm, cao tầm 7cm, Uyển Ca mở chiếc hộp đầu tiên ra bên trong là một bộ trang sức làm từ vàng trắng và ngọc trai, bao gồm: 1 chiếc kim quan, 3 chiếc trâm cài và một đôi khuyên tai, tất cả chúng đều có chung một màu, bộ trang sức này lấy màu trắng và vàng làm chủ đạo nhưng lại không hề chói ló càng không mang chút gì tính giản dị, quả thật rất thích hợp cho những hoàn cảnh như nàng lúc này.

Chiếc hộp thứ hai theo nàng đoán chính là một bộ cổ phục và quả nhiên không hề sai. Bên trong chiếc hộp thứ hai là một bộ cổ phục theo phong cách nhà Hán, kín đáo, trang nhã nhưng không quá rườm rà, chỉ có duy nhất ba lớp áo, bộ cổ phục này cũng được lấy tông chủ đạo là màu trắng đan xen sợi vàng vào trong, những sợi vàng tạo ra những hình hoa văn vô cùng đẹp mắt nhưng không hề phô trương, càng không hề chói mắt, bên dưới tà váy được đính kèm những viên ngọc trai, những viên ngọc trai được đính theo hoa văn của những cánh hoa bên dưới lại là chỉ vàng tôn lên những đường hoa văn kia. Quả thật là rất tao nhã, quý phái và không kém phần sang trọng.

Nhìn đồng y phục này, Uyển Ca mới nhớ lại những lời nói hôm qua của Lục Phong, tự thân nàng cảm thấy hơi cảm động một chút, cầm cái váy lên mặc vào đo thử thì mới cảm thấy như bộ váy này sinh ra để dành cho bản thân nàng vậy, vừa như in không sai một ly, Uyển Ca thấy vậy cũng miễn cưỡng mà mặc bộ y phục này vào, Tiểu Hoa này giờ đứng ngoài cửa phòng đang lén lút nhìn trộm vào bên trong. Doanh nhi thấy vậy liền lặng lẽ bước tới vỗ vai, Tiểu Hoa giật bắn mình quay lại nhìn Doanh nhi.

"Ai vậy... Doanh tỷ tỷ là tỷ sao? Tỷ làm muối giật cả mình."

Doanh nhi chống nạnh chỉ Tiểu Hoa nói.

"Ta phải hỏi muối mới đúng, làm gì mà đứng đây lén lút lút vậy hả?"

Tiểu Hoa liền nhớ ra kéo Doanh nhi lại nói nhỏ.

"Tỷ nhỏ tiếng chút, muối đang nhìn lên tiểu thư thử y phục của vương gia chúng ta gửi tới."

Doanh nhi nghe vậy liền hóng hớt nhìn lên chung, cả hai vừa áp mắt vào khe cửa, cánh cửa đã liền mở ra làm cả hai té ngã xuống đất.

"Á... ối da... đau quá."

"Cũng tại muối đòi nhìn lén, cái mông của mình."

Nhìn hai nha đầu đang tay trái xoa mông, tay phải xoa đầu dưới chân mình kia Uyển Ca cau mày lên tiếng.

"Cả hai làm gì ngoài này vậy, có biết là nguy hiểm lắm không, tết trung thu mà để bị thương là xui lắm biết không hả?"

Doanh nhi và Tiểu Hoa đỡ nhau đứng dậy, trước mặt cả hai là một tiểu cô nương mặc cổ phục màu trắng xen vàng vô cùng tao nhã, xinh đẹp nhìn cả khuôn mặt thì lại vô cùng dễ thương, muốn bắt về mà nuôi a.

Uyển Ca đã thay xong bộ y phục mà Lục Phong cho người mang tới, chỉ còn trang điểm và làm tóc nữa là đủ bộ.

- -----Góc Tâm Sự-----

Hôm nay chỗ Miêu cúp điện nguyên ngày nên Miêu không thể viết sớm được cho mọi người, cũng may còn kịp để viết chương mới cho các bạn a.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Gia yến (thượng)

Tiểu Hoa và Doanh nhi thay nhau nhìn nàng chăm chăm không hề chớp mắt, nhìn được một hồi Tiểu Hoa lên tiếng giọng nói vạn phần bội phục.

"Woa, Chiến vương không những may kịp bộ y phục này, còn có thể may vừa như in, từng đường kim mũi chỉ vô cùng sâu sắc sống động như thật, quả là hao hết tâm tư a."

Uyển Ca nghe Tiểu Hoa nói những lời ca tụng vạn phần kia mà cũng cảm thấy có lý, nhưng cuối cùng có một điều nàng nghĩ mãi cũng không thông, đó là tại sao hẳn có thể may vừa như in được, cứ cho là nhìn người đoán dáng đi nhưng cũng không thể vừa vặn tới mức này được chứ, ba vị cô nương đang trầm ngâm nghĩ ngợi thì bỗng một nha hoàn nhị phẩm tới Tủy Liên viện thông báo.

"Bẩm quận chúa, vương gia nhắc nhở mọi người nên nhanh lên một chút, tránh việc tới trễ ạ."

Ba người bọn nàng lúc này mới nhớ ra việc kia, Uyển Ca lên tiếng.

"Hao hết tâm tư cái gì chứ, vào giúp ta làm tóc, trang điểm cái đã, những việc kia từ từ tính sau."

Nhị vị nha hoàn của nàng liền gật đầu, cùng nàng vào bên trong phòng trang điểm làm tóc cho nàng, lấy trang sức Lục Phong gửi tới mà cài vào, một lúc sau kiểu tóc đã làm xong, không hề nặng đầu và phức tạp gì cả, chỉ đơn giản là buộc tóc đuôi gà lên đeo kim quan rồi thắt rít cuối cùng đeo lên trâm cài và khuyên tai, tay trái nàng đeo thêm một cái vòng cẩm thạch xanh là đủ bộ.

Tổng quát cả bộ y phục và trang sức tất cả đều không hề chói mắt, lờ lợt cộng với dung mạo cả một tiểu cô nương dễ thương, hoạt bát của Uyển Ca khiến cho bộ y phục này giản dị mà quý tộc, tao nhã mà khí chất rất thích hợp với một tiểu quận chúa như nàng. Tiểu Hoa và Doanh nhi cũng thay xong y phục, cả hai đều lấy tông màu xanh da trời, vừa không đụng hàng với Uyển Ca vừa đơn giản không để người khác bắt bẻ.

Hôm nay là vào trong cung dự tiệc, vì thế Lam Văn phải bỏ vũ khí của mình ở nhà mới mong được cùng bọn nàng vào cung. Thay xong y phục, Uyển Ca cùng với gia binh, tỷ nữ của nàng đi về phía đại sảnh Cảnh vương phủ, đi trên đường nàng nghe rất nhiều giọng nói to nhỏ sau lưng mình nhưng lại không có hứng quan tâm. Tới đại sảnh nhưng chỉ thấy có Thanh Trọng, Thanh Lâm Thần cùng Thanh Lâm Tân và thuộc hạ, thư đồng của mình ở đại sảnh, không hề thấy bóng dáng của 2 vị di nương cùng tỷ tỷ của nàng đâu hết, có lẽ muốn soạn y phục thật cao sang để mong được các vị công tử, thế gia chú ý tới đây mà, còn hai vị ca ca này của nàng hôm nay đều mặc lam y vương giả riêng Thanh Trọng thì là một bộ vương giả màu nâu đất trầm tĩnh, Uyển Ca bước lại chỗ cả 3 cha con Thanh Trọng thỉnh an.

"Phụ thân đại nhân, nhị vị ca ca an."

Thanh Trọng nhìn Uyển Ca tỏ ra rất hài lòng gật đầu.

"Tốt, tới rồi thì chịu khó chờ một chút, đợi hai vị tỷ tỷ của con nữa, bộ y phục này sao ta chưa từng thấy con mặc nhỉ?"

Uyển Ca cười nhẹ, lễ phép đáp lời.

"Vâng, con tới sớm thì phải chờ thôi, còn về bộ y phục này thì là..."

Chưa để Uyển Ca nói hết lời, Tiểu Hoa nhanh miệng nói chen vào.

"Hồi bẩm vương gia, bộ y phục này là do Chiến vương gia cho người mang tới sáng nay ạ."

Thanh Trọng nghe vậy liền an lòng, quả thật Lục Phong đối với nhị nữ này của ông có phần yêu thương, chiều chuộng như thế thì Thanh Trọng liền có thể an tâm mà gả tam nữ này cho Lục Phong hẳn rồi.

Lúc này Uyển Ca nghe được tiếng bước chân của một tá người, tất cả đều là nữ nhân tầm trên dưới 15 người, liếc mắt nhìn theo hướng thì thấy được Dư thị - Uyển Ngọc, Ngụy Thị - Uyển Tâm cùng với ma ma và hơn 5-7 tỷ nữ theo sau, Thanh Uyển Ngọc hôm nay mặc một bộ Hán lai Đường phục màu hồng phấn, ra dáng thiếu nữ thanh xuân, trang điểm làm tóc thì bình thường, không quá phô trương, còn Uyển Tâm lại mặc Lục y tuy giản dị nhưng cũng rất quý phái cao sang, tay đeo vòng ngọc bích, trâm cài trên đầu cũng đa số làm bằng ngọc bích nốt, đai đeo lưng lại có màu trắng làm cách biệt trên dưới, chứ không nhìn nàng ta có khác gì một cây chuối đầu kia chứ.

Thấy Uyển Ca từ xa, nhị vị nữ nhân liền cảm thấy có cái gì đó rất lạ, tới gần mới nhìn thấy được nguyên một bộ y phục tao nhã, xinh đẹp của Uyển Ca mà hết lòng ganh ghét, trâm cài - khuyên tai đều đồng màu rất tương thích phù hợp rõ là được đặt làm, Uyển Ngọc tức giận dậm chân thật mạnh, lòng bàn tay siết chặt, thấy Uyển Ngọc khó chịu Dư thị liền nhắc nhở.

"Đã nói với con rồi, không việc gì phải ganh tị, con không cần phải là người lộng lẫy, sang trọng nhất hôm nay mà chủ yếu phải là người gây được nhiều thiện cảm nhất có biết chưa?"

Uyển Ngọc cắn răng gặt đầu, về phía Uyển Tâm nàng ta nhìn, ráng nhìn bởi nàng ra biết rõ bản thân không cần phải so đo y phục với Uyển Ca mà thứ cần so đo chính là sức mạnh và tài nghệ của mỗi người.

Thấy tất cả đã sẵn sàng, Thanh Trọng liền lên tiếng.

"Đã tới hết rồi thì lên xe đi, hai nàng ở nhà ăn cơm nghỉ sớm đi, năm nay ít nhất cũng phải gần canh tư bọn ta mới trở về, không cần đợi cửa a."

Nói rồi Thanh Trọng rời khỏi phủ trước, đám Thân Thần và Uyển Ca cũng cúi người rời khỏi nhà leo lên xe ngựa mà đi, xe ngựa được chuẩn bị là hai chiếc xe loại lớn (có thể chở tới đa 8 người, gấp 2 lần bình thường), ba cha con Thanh Trọng, Lâm Thần và Lâm Tân đi một chiếc, ba tỷ muội Uyển Ca đi một chiếc, gia binh, thư đồng và nha hoàn đều đi bộ theo sau xe ngựa.

Từ Cảnh vương phủ đi thêm tầm 500m nữa là đã tới hoàng cung, tuy rằng lễ hội nhưng hiện tại chỉ mới có 8-9 giờ sáng nên hầu như không bị tắt đường, chưa tới một nén hương xe ngựa đã tới trước nam thiên môn, Thanh Trọng xuống xe trước, Uyển Ca cùng với nhị vị tỷ tỷ cũng xuống xe ngay sau đó, trước mặt Uyển Ca là nam thiên môn rộng lớn, nguy nga được xây theo kiến trúc Hán - Tần lấy rồng và kỳ lân làm hoa văn đề trang trí công của Nam Thiên Môn, tường cao hơn 10 thước còn cổng của nam thiên môn bề cao 9m bề rộng 2m, từ nam thiên môn nhìn thẳng vào chính là Thừa Đức đại điện nơi hoàng đế và các quần thần nghị sự hàng ngày, màu sơn tường không phải là màu đỏ và vàng như Tử Cấm Thành mà là lấy tông chủ đạo là trắng và xanh da trời.

Ngoài bọn nàng ra còn có vô số đại quan, hoàng thân quốc thích cùng với gia đình của họ tới dự Gia Yến, trước mặt bọn nàng có rất nhiều người đã lần lượt tiến vào trong cung, phía sau còn có rất nhiều cỗ xe ngựa đã và đang tới, đám nữ nhân ai cũng là diện y phục màu đỏ - hồng quý lắm mới có vài cô mặc vàng - lam - lục không ai mặc trùng màu với Uyển Ca cả, bọn nữ nhân đi qua đều nhìn nàng rồi to nhỏ thì thầm với nhau, Thanh Trọng thấy đám nữ nhân của phủ mình không ai bước theo cùng liền lên tiếng nhắc nhở.

"Nhanh nhanh vào trong đi, đứng ra đó làm gì?"

Nghe ông ấy nhắc đám bọn nàng mới thôi ngắm nhìn mà nhanh chóng theo chân ông, tất cả những thứ này Uyển Ca nàng đã từng thấy, rất quen thuộc và hồi tưởng, tất cả đều không hề đi qua Thừa Đức điện mà đi một con đường khác dẫn tới hậu cung, Uyển Ca lúc đi ngang qua sảnh trước Thừa Đức điện liền cảm thấy chạnh lòng bởi đó chính là nơi mà trong quá khứ nàng đã bị đám quan thần ban chết.

Tất cả mọi người đều tới Cảnh An cung, đây là cung điện lớn nhất, thường dùng để bố trí cúng tế, lễ hội, tiệc tùng của hoàng thất, trước Cảnh An cung đã được bày trí rất rất nhiều bàn tiệc loại hạ trung.

*Hạ Trung là loại bàn tiệc chỉ cao tới đầu gối là cùng, thường được dùng để làm bàn tiệc, bàn trà trong cung, loại bàn này có thể ngồi hai người cùng một lúc, thường đi đôi với đệm ngồi.

Tính sơ sơ cũng tầm trên 50 cái bàn, được sắp xếp thành hai bên trái phải cả trái lẫn phải đều có số bàn ghế đồng đều và được sắp xếp vô cùng thẳng hàng và ngay ngắn, từ ngoài nhìn vào là một bậc thành có tam cấp trên đó để ba cái bàn, không cần đoán cũng biết là dành cho hoàng đế, thái hậu và hoàng hậu ngồi rồi, chính giữa được trải thảm đỏ vô cùng sang trọng và đẹp mắt, ngược lên trên trời liền nhìn thấy những tấm vải màu đỏ dài được treo và đan thành một chiếc thảm đỏ che nắng cho bữa tiệc. Gia Yến này quả thật là tốn rất nhiều tâm tư a. Lúc này một vị công công liền tới truyền khẩu dụ, đám người ở đây tất cả đều quỳ xuống lắng nghe.

"Tất cả mọi người nhanh chóng an định chỗ ngồi, thái hậu và hoàng thượng sẽ nhanh chóng tới."

- -----Góc Tâm Sự-----

Hôm nay thứ 3 tuy không có lịch nhưng Miêu muốn tặng mọi người một chương, hihi.

- -----Hết Chương 60-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Gia Yến (Trung)

Nghe vị công công đó thông báo đám người đang hết sức lộn xộn kia liền nhanh chóng tìm chỗ ngồi cho mình, nhưng bàn tiệc hoàng cung thì đâu có thể tùy tiện ngồi được, hai hàng ghế phân ra trái phải. Bên trái là để cho các quan viên đại thần cùng với gia đình của họ ngồi, bên phải là dành cho các hoàng tử, công chúa, phi tần an tọa.

Hàng đầu tiên chỉ có quan nhất phẩm, nhị phẩm hoặc các thân vương, hoàng tử, công chúa mới được quyền ngồi. Từ hàng ghế thứ 3 đổ vào có thể tùy ý ngồi, nhưng cũng không được tranh giành với nhau, hầu như đều đủ chỗ cho tất cả mọi người, nếu không đủ thái giám sẽ lấy thêm bàn ghế.

Thanh Trọng thân là Cảnh vương tất nhiên có thể ngồi vào hàng đầu tiên, Lâm Thần và Lâm Tân tuy không hợp nhau nhưng cũng phải bắt đắc dĩ mà ngồi chung với nhau ở bàn ghế thứ 2 sau lưng Thanh Trọng. Uyển Ngọc và Uyển Tâm cũng ngồi cùng với nhau cốt là để đuổi Uyển Ca ra rìa, hai nữ nhân này cũng ngồi ở hàng thứ 2 kế bên hai vị ca ca, Lâm Thần thấy nàng không có chỗ ngồi liền muốn giúp đỡ liền bị Lâm Tân kéo lại, Lâm Thần thấy vậy liền liếc mắt nhìn đệ đệ của mình, ý bảo buông tay ra Lâm Tân hiểu ý muốn nói gì liền lên tiếng.

"Nếu người rời đi, ta liền không nhường chỗ cho người nữa, người và con nha đầu đó ngồi chung một bàn cũng hay lắm đó."

Lâm Thần cau mày, tham gia tiệc yến phải phân ra nam nữ ngồi riêng, trừ phi là phu thê hoặc có hôn phối mới được ngồi chung, quả thật huynh muội bọn y không thể cùng ngồi chung với nhau, Lâm Thần đành phải ngồi xuống nhưng ánh mắt bộ dạng vẫn lo lắng mà ngược mắt nhìn về phía của Uyển Ca đang loay hoay tìm chỗ.

Hàng thứ hai và thứ ba nhanh chóng hết chỗ, ai nấy cũng có người thân đi cùng, lo mà chọn chỗ ở vị trí cao để nhìn rõ cũng như được chú ý nhiều hơn, Uyển Ca nàng một thân một mình tìm chỗ, tuy có Doanh Nhi và Tiểu Hoa giúp nhưng cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng mà ngồi ở hàng thứ tư mà thôi, Uyển Ca cũng không quan tâm gì với cái thứ tự này đang định ngồi xuống thì một giọng nói chanh chua vang lên bên tai.

"Đồ... đây không phải là Tĩnh Liên quận chúa lấy lòng thiên hạ của chúng ta đây sao? Sao lại xuống tận dưới này mà ngồi rồi, đến cả ta cũng được ngồi ở hàng thứ 3 mà hahaha"

Uyển Ca nhìn kẻ đang nói kia chính là một vị tiểu thư hồng y, nàng ta ngồi ở trên nàng một hàng, Uyển Ca nghe vậy liền cười gượng bỗng lúc này một giọng nói nam nhân kiêu ngạo vang lên.

"Đúng vậy, ngay cả một con tắc kè như người cũng leo được lên hàng này, vậy thì ái phi của bốn vương tại sao lại không thể lên hàng đầu tiên mà ngồi nhỉ?"

Uyển Ca lẫn nữ nhân kia đều bị giọng nói ấy làm cho kinh ngạc, nàng ngược mắt nhìn qua bên phải thì thấy Lục Phong đã đứng sờ sờ ở đó, hôm nay hắn mặc một bộ lục y vô cùng sang trọng, bộ y phục này lấy tông màu là xanh da trời và trắng, được thêu trên đó là những đám mây ẩn hiện toàn thân, mái tóc trắng được buộc lên theo kiểu đuôi ngựa, để một bên tóc mái dài trên mặt.

Uyển Ca chưa kịp nói gì liền bị hắn kéo lên, ôm nàng vào lòng rồi thì thầm.

"Y phục này của ta tuy đẹp nhưng phải đúng người mới không lãng phí, bộ y phục này nàng có thích không?"

Đám người ở đây thấy nàng và Lục Phong thân mật như thế liền xì xầm với nhau, Uyển Ca đỏ mặt đẩy Lục Phong ra.

"Ta chỉ không muốn lãng phí bộ y phục này thôi, không có chuyện thích hay không."

Lục Phong cười nham hiểm, kéo nàng lại chỗ của mình, vỗ vỗ mặt bàn nói.

"Nàng thích là được, nàng ngồi cùng với ta đi, ta và nàng đã có hôn ước, sẽ không ai dám nói gì đâu."

Uyển Ca không hề muốn ngồi chung với Lục Phong nhưng cũng không thể quay lại chỗ cũ, đành phải nể mặt của hắn mà phải an vị ngồi chung, lúc này hai vị tỷ tỷ của nàng liền tức tới không nói nên lời, Thanh Trọng thì lại an tâm, tất cả những người có mặt ở đây dường như đã ổn định chỗ ngồi.

Một lúc có một tá cung tần mỹ nữ tới ngồi ở dành bên phải, sau đó một tiếng nói lớn vang vọng vào.

"Diệp Hách quý phi đến...!"

Uyển Ca và Lục Phong kinh ngạc, tất cả mọi người ở đây đều đứng dậy thi lễ, từ ngoài cổng Cảnh An cung một người phụ nữ với mái tóc màu trắng dài qua eo bước vào trong, mái tóc màu trắng như tuyết giống hệt như của Lục Phong, đồng tử màu xanh của pha lê hiện lên lạnh lẽo như băng, mặc trên người một bộ váy đuôi cá màu bạch kim cực kỳ sang trọng, lộng

lấy không khác gì một chiếc đầm dạ tiệc là mắy, thân ảnh kia tỏ ra vô cùng cao ngạo, nhưng cực kỳ lạnh lẽo nếu như Uyển Ca nàng không nhằm thì đó chính là mẫu thân ruột của Lục Phong, là Diệp Hách Mạch La* - hoàng quý phi của đương triều.

*Diệp Hách Mạch La = Tên của vùng dân tộc, gia tộc Diệp Hách quý phi là vương của một vùng nằm ở phía tây bắc Đông Tề, gia tộc này sinh ra con cháu tóc lúc nào cũng là màu trắng như tuyết, chính vì thế Lục Phong mới có mái tóc màu trắng.

Bà ấy là người duy nhất có thể chống đối lại với Lý hoàng hậu, khi ở trái đất của mình, Uyển Ca chưa bao giờ gặp mặt bà ấy dù chỉ một lần, nhưng danh tiếng của bà ấy thì vô cùng là hiển hách. Nàng được kể lại rằng, năm xưa Lý hoàng hậu và Diệp Hách quý phi đồng tiến cung, nhờ gia thế nhà mẹ cả hai đều được phong làm quý phi, hoàng đế khi đó ra chiếu thư rằng ai sinh được hoàng tử trước người đó sẽ làm hoàng hậu, lúc đó Diệp Hách quý phi lâm bồn trước nhưng lại sinh ra một hoàng tử chết yểu còn Lý quý phi thì lại sinh ra được đại công chúa - Lục Miên, dù không muốn chút nào lại vô cùng áy náy với Diệp Hách quý phi nhưng vì sức ép của gia tộc Lý thị, hoàng đế cũng phải lập Lý quý phi lên làm hoàng hậu.

Ngay cả một đứa ngốc cũng có thể đoán được đại hoàng tử vì ai mà mất, nhưng tội trạng năm đó lại đổ hết luôn đầu của ma ma đổ để đại hoàng tử, ma ma đổ dè sau đó lại chết không mình không bạch vì thế càng khiến cho cái chết của đại hoàng tử đi vào bế tắc, nhưng nhiều đó cũng để cho Diệp Hách quý phi biết được là ai đã hãm hại hai mẫu tử họ vì thế từ đó Diệp Hách quý phi lúc nào cũng công khai đối đầu Lý hoàng hậu. Lý hoàng hậu là đích nữ của phù thừa tướng, còn Diệp Hách quý phi lại là đích nữ của Tây Mã vương cai quản cả vùng Tây Bắc Đông Tề, cả hai thế lực đều không thể đụng tới, vì thế trong triều lẫn hậu cung đều phân ra hai bên. Hậu cung là quý phi và hoàng hậu, trong triều là Chiến vương và ngũ hoàng tử, hai bên luôn luôn đối đầu với nhau, chưa bao giờ dứt.

Đi theo bên cạnh Diệp Hách quý phi là tứ công chúa Lục Dao - mẫu thân ruột của nàng ta đã chết ngay từ khi nàng sinh ra, Diệp Hách quý phi cảm thấy xót thương nên từ đó liền nhận làm con nuôi, tiểu công chúa này tính tình vui vẻ, hoạt bát, đáng yêu rất hay nhõng nhẽo nhưng lại hiểu thấu đạo lý, từ 3 năm trước liền theo đuôi của thái hậu mỗi năm đều lên Linh Sơn tế thần, bái phạt nên rất được thái hậu yêu thương, bảo vệ, ngoài ra còn có hơn 4 tỷ nữ và 2 ma ma theo cùng, những quan viên đại thần, cung tần mỹ nữ đều đồng loạt cúi người tỏ ra cung kính hô to.

"Chúng thần - thảo dân tham kiến Diệp Hách hoàng quý phi, quý phi thiên tuế...thiên tuế...thiên, thiên tuế...!!!"

Diệp Hách quý phi bước tới chiếc bàn ở hàng đầu tiên bên phải, cũng là chiếc bàn gần bàn tiệc của hoàng hậu nhất rồi thân nhiên ngồi xuống, Lục Dao công chúa cũng ngồi cùng với quý phi, tất cả mọi người lúc này mới an tọa, Uyển Ca cảm nhận được Diệp Hách quý phi lúc đi ngang qua chỗ nàng có liếc nhìn nàng vài chục giây, không biết là bà mẹ chồng này có hảo ý tốt với nàng không nữa?

Ngay lúc này một tiếng nói khác vang vọng vào: "Hoàng thượng giá lâm, thái hậu tới...!"

- -----Góc Tâm Sự-----

Cái vụ hậu cung tâm kế này tuy đã nhiều nhưng chưa bao giờ hết nóng, theo các bạn ai là người đã hãm hại đại hoàng tử, mời các bạn đoán xem chương tiếp theo vào chủ nhật với tựa đề "Gia Yến (Hạ)"

- -----Hết Chương 61-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Gia Yến (Hạ)

Lời này vang ra, tất cả mọi người đều lập tức đứng hết dậy, Diệp Hách quý phi cũng không ngoại lệ, từ ngoài cổng Cảnh An cung một thân ảnh nam nhân mặc long bào sáng chói uy nghi bước vào trong, bên cạnh đó là một bà lão tóc đã hai màu, mặc trên người một bộ cẩm phục màu đà đậm, tay cầm một cây gậy làm bằng gỗ lục bình, đầu gậy được khắc hoa văn hình một con ô quy (rùa) với ý nghĩa thọ như quy (rùa).

Từng người ở đây đều cúi thấp người xuống, đồng loạt hô vang.

"Chúng thần - thảo dân tham kiến bệ hạ, thái hậu, bệ hạ vạn tuế, thái hậu thiên an...!!!"

Hoàng đế bước lên ngồi ở vị trí cao nhất, thái hậu cùng Triệu ma ma và Vu ma ma theo chân cũng tới ngồi ở bàn tiệc phía bên trái của hoàng đế, thấy thái hậu đã an vị, hoàng đế mới lên tiếng.

"Tất cả mọi người hãy bình thân hết đi!"

Nghe vậy tất cả mọi người đều đứng dậy trở về vị trí của mình, lúc này cũng vừa là giờ thìn (8-9 giờ sáng), thái hậu liếc mắt một vòng nhìn bao quanh rồi bỗng lên tiếng.

"Đã là giờ nào rồi mà hoàng hậu và một số hoàng tử, công chúa đều vắng mặt thế kia, còn không đi thỉnh bọn họ tới đây."

Lúc này trong đám phi tần một giọng nói khác vang lên.

"Bẩm thái hậu, Tôn nhi hôm nay tới muộn là vì đang chuẩn bị một món quà để tặng cho người, mong thái hậu cho phép."

Thái hậu liếc nhìn nữ nhân vừa lên tiếng kia chính là Dương phi, mẫu thân ruột của nhị hoàng tử Lục Tôn, thái hậu lại nói.

"Cứ cho là lão nhị bận đi, vậy còn hoàng hậu thì sao? Thân là chủ của lục cung, mẫu nghi của thiên hạ mà làm việc gì cũng chậm trễ thế kia thì còn ra thể thống gì nữa? Chẳng lẽ bất ai già và hoàng đế phải chờ mẫu tử họ sao?"

"Hoàng tử nẫu bức giận, nóng giận không tốt cho sức khỏe của người đâu ạ, còn ngay ra đó làm gì nhanh chân đi mời mẫu hậu tới đi."

Giọng nói đó chính là tứ công chúa Lục Dao. Đám cung tần nghe thái hậu nói vậy mà lạnh xương sống, trong cung có 9 hoàng tử và 5 công chúa, hiện tại chỉ thấy có 4 công chúa và 5 hoàng tử, những người kia lại đến trễ thế kia, thái hậu tuy nhân từ nhưng ghét nhất là cái thể loại vừa làm vừa chơi, không có quy tắc, ngay lúc này một giọng nói vang lên.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm..."

Thái hậu liếc mắt nhìn về cổng Cảnh An cung, hình bóng của Lý hoàng hậu đã tới ngay trước cổng, Lý hoàng hậu vẫn như thường lệ mặc bộ y phục đồ chói, đầu cài trăm phượng bằng

vàng cứ như sợ không ai biết bà ta là hoàng hậu, đi bên cạnh bà ta là đại công chúa Lục Miên thân mặc hoàng y xinh đẹp, cao sang rất ra dáng là đại công chúa còn có ngũ hoàng tử Lục Ngôn thân cũng mặc hoàng y vương giả, dung mạo của một thiếu niên vắt mũi chưa sạch, kiêu căng mà ngốc nghếch, những người ở đây lại phải đứng dậy mà cúi đầu cung kính thì lễ với bà ta.

"Chúng thần - thảo dân tham kiến hoàng hậu nương nương..."

Tất cả đều phải cung kính cúi đầu, chỉ có hoàng đế, thái hậu và Diệp Hách quý phi là an vị tại chỗ, hoàng hậu rất ngửa mắt với cái điệu bộ kinh thường này của Diệp Hách quý phi nhưng lại không thể bắt bẻ gì được bởi nàng ta là được đặt quyền, bà ta đành phất tay áo ý bảo mọi người an vị rồi bước lên trên bậc tam cấp ngồi rồi vị trí của mình, Lục Miêu công chúa ngồi cùng với vị hôn phu là Trần Bảo tướng quân - Quách Thế Thành, còn ngũ hoàng tử tỏ ra hiền ngang trước mặt Lục Phong mà phẩy tay áo rồi ngồi xuống một bàn riêng kê bên bàn của Uyển Ca - Lục Phong.

Lúc này đây Lục Sách cùng với Tô Lâm Yên cũng vừa vào tới nơi, cúi đầu thì lễ với ba vị ngồi trên xong liền ngồi xuống bàn tiệc cùng nhau, thái hậu thấy tất cả coi như đã tới đông đủ hết rồi liền nhìn hoàng đế, hoàng đế hiểu ngay lên tiếng.

"Mọi người đã tới đông đủ hết rồi, vậy thì Gia yến năm nay sẽ được chính thức bắt đầu."

Mọi người liền vỗ tay vui mừng, tại ngự thiện phòng các cung nhân, đầu bếp liên tục nối nhau, nhanh chân mang thức ăn, đồ uống lên trên bàn tiệc, hoàng đế cầm trên tay ly rượu nói lớn.

"Cùng cạn ly vì Đông Tấn quốc."

Bỗng lúc này ở ngoài cổng có một tiếng kêu la thảm khóc của một người phụ nữ vang lên.

"Cho ta vào...ta muốn gặp bệ hạ... bệ hạ cứu mạng... bệ hạ ời xin người hãy thương tình mà cứu mạng...a"

Tiếng kêu la kia lớn đến nỗi thái hậu là người lớn tuổi lắng tai vẫn nghe được, hoàng hậu tức giận nói lớn.

"La kè nào dám làm hỏng không khí của Gia Yến, còn không mau xử lý cho bốn cung!"

Ma ma bên cạnh hoàng hậu nghe bà ta ra lệnh lập tức đi ngay, sau đó tiếng la hét còn thảm thiết hơn.

"Bệ hạ... thái hậu xin hãy cứu lấy con của thần thiếp, cho dù thần thiếp đã làm ra việc gì sai trái thì hải tử vẫn vô tội mà."

Thái hậu nghe thế liền ra lệnh.

"Mau đi xem xem có chuyện gì ngoài đó."

Triệu ma ma liền tuân lệnh rồi đi, hoàng hậu liền nói.

"Chỉ là việc nhỏ hà tất gì phải để mất không khí của Gia Yến chứ thái hậu."

"Chỉ sợ hoàng hậu là muốn giết người diệt khẩu."

Lời nói kia nói ra như một mũi tên xuyên tim Lý hoàng hậu, Lý hoàng hậu liếc mắt là Diệp Hách quý phi vừa lên tiếng. Thái Hậu nghe Diệp Hách quý phi nói thế liền hỏi.

"Ý của con là..."

Diệp Hách quý phi lúc này mới nể mặt thái hậu mà đứng lên đáp.

"Bẩm thái hậu, nếu như thần thiếp nhớ không lầm, thì người đang la hét thảm thiết ngoài đó chính là Mao quý nhân, nàng ta mấy năm trước có phạm một lỗi lầm bị giam lỏng tới giờ."

Lúc này Triệu ma ma cũng vừa trở lại bẩm báo.

"Bẩm thái hậu, nữ nhân kia tự xưng là Mao Thư - hiện là quý nhân bị giam lỏng trong cung, nàng ta nói là oan ức muốn xin thái hậu, bệ hạ suy xét cho."

Thái hậu liền cau mày nghĩ ngợi, lúc này hoàng hậu mạnh miệng nói lớn quát.

"Cái gì mà giết người diệt khẩu, năm đó là do nàng ta dám học độc giết chết con vẹt cung của Ngôn nhi, bằng không cũng đâu có bị giam lỏng, nay lại nhân lúc Gia Yến mà làm loạn đáng bị tội chết... người đâu..."

Lý hoàng hậu chưa kịp nói hết câu thì thái hậu liền đập mạnh cây gậy xuống đất ra lệnh.

"Triệu ma ma nhanh đem Mao quý nhân vào đây để phân trình rõ ràng."

Lý hoàng hậu bị thái hậu dọa sợ không dám làm bừa, đành chống mắt nhìn Triệu ma ma ra ngoài đó mà đón Mao quý nhân vào, Uyển Ca và Lục Phong nãy giờ ngồi đó im lặng mà xem kịch, theo nàng nhớ thì Mao quý nhân này là mẹ đẻ của bát hoàng tử Lục An, cũng là một trong hai vị hoàng tử vắng mặt hôm nay.

Triệu ma ma bước vào trong cùng với một nữ nhân tóc tai bù xù, y phục dơ bẩn, mặt mũi đầy lem luốc, thấy hoàng đế và thái hậu liền quỳ xuống nói trong nước mắt.

"Bệ hạ, thái hậu cho dù thần thiếp đã làm sai việc gì đi chăng nữa, thì tất cả cũng là lỗi của thần thiếp, không hề liên can gì tới An nhi, An nhi nó vẫn còn là một đứa trẻ, bệ hạ..."

Nghe lời than khóc của Mao quý nhân, hoàng đế thở dài hỏi nàng ta.

"Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến nàng phải hủy bỏ cung quy để tới đây, An nhi nó làm sao?"

Mao quý nhân liền cúi đầu kể rõ sự tình.

"Bệ hạ, người có điều không biết, trong cung trước nay đối đãi của các hoàng tử, công chúa thế nào còn từ thuộc vào danh phận và độ sủng của người mẹ, như là thập hoàng tử tuy là mất nửa thân nhưng được Dương ty tỷ hết lòng chăm sóc nên được đối đãi đàng hoàng. Còn An nhi của thần thiếp không có mẫu thân nương tựa, càng không có gia thế nhà ngoại chống lưng cũng không có ai bảo vệ nên thường bị đám thái giám lôi ra làm thứ để trút giận, huynh đệ thì coi thường, đó cũng coi như là chuyện không có gì đáng nói. Nhưng... nhưng nãy ngày nay thẳng bệ bị bệnh, đám ma ma, nô tài không những không gọi ngự y tới chăm sóc còn bỏ đói bỏ khát nó ở phòng riêng, thần thiếp cố lắm mới dùng trăm cái, trang sức để

đổi lấy một tỳ nữ đưa tin mới biết được là có chuyện này, khi thiếp tới dù thiếp có xin xỏ như thế nào thì bọn chúng cũng đều làm ngo, bệ hạ thiếp vẫn là quý nhân do người sắc phong, An nhi là bát hoàng tử của người, sao bọn cầu nô tài có thể thấy chết mà không cứu chứ, xin bệ hạ minh giám, lập tức cho ngự y tới chữa trị bệnh tình cho An nhi."

Trong cung lũ nô tài lúc nào cũng thuận theo chiều gió, ngay cả có thấy chết cũng không cứu, haizzz thật là độc ác quá đi, các bạn liệu có nghĩ rằng chương sau Uyển Ca sẽ đi cứu người không? Mời các bạn đón đọc chương tiếp theo với tựa đề "Chữa trị hay phá rồi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Xem thường (thượng)

Lời này của Mao quý nhân nói ra khiến thái hậu và hoàng đế hết sức tức giận, hoàng đế đập tay xuống bàn tiệc gần giọng.

"Lý nào lại vậy, bọn nô tài này đúng là ăn gan hùm rồi, Lư công công người lập tức đem những nô tài đang hầu hạ An nhi giam vào trong lao ngục ngay lập tức, hôm nay là gia yến trăm tạm tha không giết!"

Lư công công nhận lệnh rồi đi, thái hậu rời khỏi bàn tiệc đỡ Mao quý nhân đứng dậy, thờ dài lên tiếng.

"Chuyện này truy cứu sau cũng được, vấn đề hiện tại là phải gọi ngự y tới trị bệnh cho An nhi đã, Mao quý nhân người cùng với ai gia đi xem thử tình hình thẳng bé thế nào rồi."

Lý hoàng hậu nghe thế liền ngăn cản.

"Thái hậu, dù cho có thế nào thì An nhi cũng đang bị bệnh, còn chưa biết là bệnh gì nữa, lỡ như là bệnh truyền nhiễm sẽ làm ảnh hưởng đến sức khỏe của người mất."

Lúc này Diệp Hách quý phi liền đứng dậy cũng rời khỏi bàn tiệc, thi lễ với thái hậu rồi nói.

"Thần thiếp cũng muốn tới thăm bát hoàng tử, thái hậu chúng ta cùng đi thôi."

Thái hậu gật đầu lên tiếng nói thẳng mặt Lý hoàng hậu.

"Thân là mẫu hậu lại đi sợ hãi tử của mình làm lây bệnh? À phải ai gia nhớ rồi... hãi tử của người... chỉ có hai người kia mà thôi!"

Một lời nói ra của thái hậu như tát một cái vào mặt hoàng hậu và đám cung tần đã có hãi tử của mình, lập tức những cung tần ấy đều muốn đi theo để xem xét tình hình của bát hoàng tử, Lý hoàng hậu xanh mặt nhìn hoàng đế, nhưng hoàng đế không thèm nhìn lại mà trực tiếp cùng đám người thái hậu rời đi.

Thấy thái hậu và hoàng đế cùng các cung tần đã đi hết một nửa, đám quan viên và gia đình của họ lại bàn tán xào xáo cả lên.

"Không ngờ lần này vào cung lại được chính kiến một màn thâm cung nội chiến như thế."

"Ừ" người nói rất đúng, lần này hoàng hậu xem ra là mất điểm trước mặt thái hậu rồi."

"Suyt! Nhỏ tiếng thôi, hoàng hậu còn đang đứng đây đó."

"Lo gì, bà ta giữ thân còn chưa được, bà ta dám làm ra chuyện gì nữa ư?"

"Ừ nhi... người nói rất phải."

"..."

Lý hoàng hậu lòng tức giận đến tận cùng, nắm chặt lòng bàn tay cố gắng hít thở thật sâu, mặt kệ những lời bàn tán của những người ở đây, bà ta cố gắng mỉm cười lên tiếng.

"Thái hậu và hoàng thượng đã bận việc, mọi người hay là hãy dùng bữa xong rồi đi thưởng hoa đi, khi nào nhập tiệc buổi tối, bọn cung sẽ cho người thông báo."

Ai ở đây cũng biết Lý hoàng hậu là đang đuổi khéo bọn họ đi, nên liền tuân mệnh mà rời khỏi, tản ra như ong vỡ tổ, quen nhau thì đi cùng nhau tán chuyện, ngưỡng mộ nhau thì cùng nhau thi họa thơ ca, ghét nhau thì lại kiếm chuyện cả khía. Uyển Ca và Lục Phong cũng rời khỏi Cảnh An cung, vừa ra khỏi cổng cung nàng liền nói.

"Cứ tạm biệt tại đây được rồi, huynh thân là tam ca phải đến thăm bát đệ của mình chứ?"

Lục Phong cười nham hiểm, hắc ám mở miệng.

"Nàng đây là đang đuổi khéo ta như mẫu hậu lúc nãy, hay là lo lắng cho ta, muốn ta ghi điểm trong mắt tổ mẫu và phụ hoàng đây?"

Uyển Ca tức sôi gan lộn ruột với hắn, rõ là hắn biết nàng là đang đuổi khéo hắn vậy tại sao còn chưa đi mà ở đây hỏi nàng kia chứ? Thật tức chết mà.

"À thì... cả hai, nhưng tóm lại ta nghĩ huynh nên đi thăm bát đệ của mình đi."

Lục Phong nhìn cái bộ dạng tức tưởi này của Uyển Ca mà cười thầm trong bụng, bề ngoài lại tỏ ra nghiêm trọng nói.

"Nàng nói cũng phải, có điều nàng dù thế nào cũng là tam tẩu tương lai của đệ ấy, theo lý cũng nên đi thăm đệ ấy chứ? Hơn nữa nàng còn là thân y kia mà."

Uyển Ca nghe lời này tiếng này của hắn mà không thể cãi lý lại được, Lục Phong hắn như đang đi guốc trong bụng nàng vậy, nàng cố nén tức giận cười tươi.

"Ừ huynh nói vậy, ta cũng nên đi thăm đệ ấy, nào ta đi thôi."

Dứt lời nàng chuyển mình quay lưng đi, chân trái dậm mạnh một cái, Doanh nhị, Tiểu Hoa và Hắc Thất nhìn thấy cảnh tượng này không nhận được mà cười lăn cười bò, Lam Văn không cười nhưng vẫn cảm thấy ngứa ngứa mũi, Lục Phong cò giò lên nhảy lò cò tay trái chỉ về phía hình bóng của nàng, con đầu thẩu người phát ra.

"Uyển Ca nàng... a đau chết ta rồi, ngón chân cái của ta."

Tiếng của hắn vọng ra, đám người kia liền chú ý tới hắn, Lục Phong liền đứng ngay ngắn bình thường. Vì ở đây, ngay lúc này có rất nhiều người, nên hắn cố tỏ ra không sao hết, đi theo bước Uyển Ca nhưng trong lòng thì thầm la đau thẩu trời, chưa từng có một ai vô lễ với hắn như thế cả.

Đám Doanh nhị, Tiểu Hoa và Hắc Thất cười đã dờn liền nhanh chân chạy theo, đi một hồi nhóm của Uyển Ca đã tới được điện riêng của bát hoàng tử, nơi này tuy mới mẻ nhưng lại đầy bụi bặm chứng tỏ nó tài rất làm biếng không chịu làm việc, bước vào trong cổng lớn đã thấy một hàng ngự y xếp dài, rồi bỗng một vị từ tấm điện đi ra lắc đầu bỏ cuộc, một người khác lại bước vào trong.

Uyển Ca cùng Lục Phong vào trong tấm điện thì thấy thái hậu và hoàng đế cùng với Diệp Hách quý phi ngồi ở đại điện với vẻ mặt hết sức lo lắng, nhìn sang bên trái liền thấy Mao quý nhân đang ngồi trên giường cầm tay một hài tử tám 12-14 tuổi khóc lóc, ngự y thì đang trầm ngâm chuẩn bệnh.

Lục Phong cùng Uyển Ca đứng ở góc cửa bên ngoài xem xét tình hình, vị ngự y kia lắc đầu bước tới chỗ thái hậu và hoàng đế đang ngồi bảm bảo.

"Bẩm... thần cũng lực bất tòng tâm, bệnh của bát hoàng tử thần không biết rốt cuộc là bệnh gì."

Thái hậu nhìn ông ta rồi phẩy nhẹ tay, ngự y đó lui ra lại thêm một người khác vào trong, rồi lại ngồi chuẩn mạch nhưng tay vừa chạm tới mạch của hoàng tử, thì ông ta lại trầm mặt.

Uyển Ca nhìn thấy cảnh tượng này mà hơi khó chịu, vị trước thì nói "chuẩn không ra bệnh" vị này cũng trầm ngâm xem sắc mặt này thì lại là chuẩn đoán không ra hoặc là có ra cũng giả vờ không biết. Và quả nhiên vị này cũng lắc đầu, bảm bảo giống như y chang người lúc này. Thái hậu mặt mày thờ dài.

"Trần ngự y và Lý ngự y đều là được sĩ sư trung phẩm, nhưng cả họ cũng bó tay chẳng lẽ An nhi đã vô vọng rồi ư?"

Mao quý nhân đang ngồi ở đầu giường của bát hoàng tử, nghe thái hậu nói vậy liền chạy tới bảm lấy thái hậu cầu xin.

"Thái hậu còn nước còn tát, cho dù ngự y trong cung không thể chữa trị được, cũng khẩn xin thái hậu cho mời cao nhân đạo sĩ về để chữa trị cho An nhi, thần thiếp cầu xin người mà."

Hoàng đế đứng dậy đỡ lấy Mao quý nhân cố an ủi.

"Tất nhiên là vậy rồi, trăm sẽ lập tức triệu đệ nhất thần y của Đông Tề quốc ta là Bàng Thống tiên sinh trở về, nàng đừng lo lắng quá."

Lời của hoàng đế vừa dứt, thì giọng của Lục Phong đã lên tiếng.

"Bàng lão chưa tới đây được, chi bằng cứ để sư diệt của ông ấy thử xem sao, mong hoàng tổ mẫu và phụ hoàng cho phép."

Những trường bối ở đây nghe Lục Phong nói vậy liền vui mừng, Mao quý nhân liền hỏi.

"Xin hỏi người đó đang ở đâu, xin hãy mời tới ngay lập tức."

Lục Phong đẩy nhẹ Uyển Ca lên, nàng hơi giật mình nhìn hắn, Lục Phong cúi người đáp.

"Mao quý nhân khách sáo rồi, đây chính là sư diệt của Bàng lão."

Tất cả những người ở đây đều kinh ngạc, nhìn Uyển Ca từ đầu xuống chân có khác gì bao đứa trẻ bình thường, thậm chí còn nhỏ tuổi hơn cả bát hoàng tử, làm sao có thể chữa trị được, Diệp Hách quý phi cau mày nói.

"Phong nhi, đã tới lúc này rồi con còn dám bốn cọt như thế?"

Thái hậu nhìn nàng nhú mày hỏi.

"Nha đầu này? Người có thể làm được gì? Là con cái nhà ai? Tên họ là gì?"

Uyển Ca ngược mắt lên nhìn thái hậu, kiếp trước từng gặp qua bà ấy mấy lần, có điều gặp toàn là la rầy nàng nên nàng không hề trả bà ấy một tý nào, bà ấy cũng nhìn nàng như đang dò xét, Uyển Ca lúc này liền hùng hồn mạnh mẽ lên tiếng đáp lời.

"Bẩm thái hậu, con có thể chữa trị được cho bát hoàng tử, con là đích nữ của Cảnh vương - Thanh Trọng, mẫu thân là An Nhân công chúa của Bắc Tề quốc, tên của con là Thanh Uyển Ca - Tĩnh Liên quận chúa ạ!"

- - - - -

Đứng nhìn mặt mà bắt hình dong nha, Uyển Ca nhà tui cực kỳ lợi hại đó. Chương sau chữa cho mấy người thấy kha-kha. Mọi người nhớ đón xem chương sau với tựa đề "Xem Thường Hạ)"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Xem thường (hạ)

Lời nói đồng dục của Uyển Ca nói ra khiến tất cả những người ở đây đều hết sức ngạc nhiên, thái hậu không dám tin hỏi Lục Phong.

"Con bé...Uyển Ca?"

Lục Phong gật đầu khẳng định, thái hậu nhìn Uyển Ca từ trên xuống dưới, bà rời khỏi ghế ngồi bước tới gần chỗ nàng, xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng.

"Chỉ mới ba năm không gặp mà Uyển Ca bé bỏng ngày nào của ta đã lớn như thế này rồi sao? Xem ra lão Trọng (Thanh Trọng) cũng là tận tâm tận lực, để hoàng tổ mẫu xem xem bệnh tình của con thế nào rồi!"

Uyển Ca đỡ khóc đỡ cười, cứ tưởng rằng hoàng tổ mẫu này sẽ la rầy nằng như trước kia, hoặc ít nhất cũng là tỏ ra khó chịu, nào đâu lại coi nằng như quả trứng ngỗng thế này, còn véo cái má nhỏ nhắn của nằng nữa.

"Hoàng tổ mẫu, đau...!"

Thái hậu kiểm tra thân thể, gân cốt cho nằng, lại quên rằng nằng chỉ là một đứa trẻ, bà liền dừng tay lại nhỏ giọng.

"Ta quên mất, làm đau con rồi, này cho con."

Dứt lời thái hậu lấy trong túi càn khôn của mình ra một viên đan dược đưa cho Uyển Ca, Uyển Ca cầm lấy nó ngửi cái mùi đã biết được đây là Thượng Phẩm Thoái Cốt Đan, có thể nghịch chuyển xương cốt, giúp tăng chi số sức mạnh cực lớn, Uyển Ca gật đầu nhận tạm.

Diệp Hách quý phi nhìn nằng mà im lặng nãy giờ, bà bỗng nhớ lại lúc sáng tại bữa tiệc, Uyển Ca và Lục Phong ngồi chung bàn tiệc với nhau, khi tới nơi này cũng là đi chung..bà nhìn Lục Phong từ đầu tới cuối ánh mắt toàn chú ý tới nằng, bà cũng cảm thấy rất an lòng, xem ra tình cảm của cả hai đã tốt lên trông thấy, Diệp Hách quý phi lên tiếng.

"Uyển Ca, lúc này con có nói rằng có thể trị được bệnh cho lão bát, chuyện này là thật hay giả?"

Lục Phong muốn lên tiếng giúp nằng, thì Uyển Ca nhanh miệng nói trước.

"Tất nhiên là thật, con sẽ không lấy chuyện chữa trị ra để đùa, nếu quý phi không tin thì có thể hỏi... huynh ấy."

Dứt lời nằng chỉ tay về phía của Lục Phong, hoàng đế nhìn hần cau mày hỏi rõ.

"Phong nhi, lời của Uyển Ca nói có thật hay không? Con nói rõ cho các trưởng bối nghe..."

Chưa đề lời của hoàng đế nói hết, giọng nói hách dịch như lạ như quen đã lên tiếng.

"Tất nhiên là không rồi, phụ hoàng thử nghĩ xem một nha đầu Bạch lệnh Cường Giả sư - 10 tuổi thì có thể làm được việc gì kia chứ? Tam ca đệ khuyên huynh đừng nên làm bậy, tránh tổn hại tới tính mạng của bát đệ."

Lục Phong liếc mắt ra cửa, nhìn thấy Lục Sách và Tô Lâm Yên vừa tới, thì lễ với thái hậu xong liền nói tiếp.

"Phụ hoàng, con đã mời đệ nhất thần y của Đông Tề quốc ta là Bàng lão tiên sinh tới rồi, chỗ này nên giao lại cho ông ấy thôi."

Bàng lão cùng với một vị công công theo sau hần mà tới, Uyển Ca nhìn ông ấy cười nhẹ, ông ấy tính lên tiếng lại bị nằng ra hiệu giữ im lặng, lão gật đầu bước tới cúi thấp đầu cung kính.

"Lão thần Bàng Thống, tham kiến hoàng thượng, thái hậu, Diệp Hách quý phi, nhị vị hoàng tử và các vị nương nương."

Mao quý nhân thấy Bàng lão đã tới liền chạy tới khấn xin ông ấy.

"Bàng lão tiên sinh, xin người hãy cứu lấy con của ta, dù ông có lấy mạng của ta, ta cũng sẽ thành toàn."

Thái hậu ngồi lên ghế, kéo Uyển Ca lên cho nằng ngồi trên đùi của bà, hoàng đế liền thúc dục.

"Chuyện gì cũng để sau hẵng tính đi, Bàng Thống ông hãy mau mau đi chuẩn bệnh cho tiểu hoàng tử đi."

Bàng lão nhìn Lục Phong rồi nhận lệnh mà tới giường bệnh bắt mạch, kiểm tra thân thể cho tiểu hoàng tử, Lục Sách và Tô Lâm Yên đặc ý nhìn Lục Phong - Uyển Ca mà khinh khi, Uyển Ca nhìn sắc mặt Bàng lão nằng hơi bất ngờ bởi ông ấy cũng đang đắn đo, cau mày. Một lúc sau ông rời khỏi giường bệnh, tới chỗ mọi người đang tụ tập mà tâu lên, nhưng Lục Sách chưa đề Bàng lão nói gì liền nói to giọng đặc ý.

"Bàng lão tiên sinh, chắc chắn đã có cách trị cho bát đệ rồi, ông cứ nói ra đi đừng ngại dù là loại thuốc quý hiếm cỡ nào, bản hoàng tử nhất định cũng sẽ lấy về cho bằng được."

Thái hậu cũng lên tiếng.

"Lão tử nói rất đúng dù là loại thảo dược quý nào, ai gia cũng xem cho người lấy cho bằng được. Bàng tiên sinh...bệnh tình của lão bát thế nào?"

Bàng lão thở dài lắc đầu nói rõ.

"Thứ cho lão thần vô năng, bệnh của bát hoàng tử thần chưa gặp bao giờ, vì thế không thể chữa được, mong hoàng thượng trách tội."

Lục Sách và Tô Lâm Yên đang kiêu ngạo đặc ý liền bị một câu kia của Bàng lão đánh một cái từ trên mây rơi xuống mặt đất, Lục Sách không thể tin được lớn giọng hỏi lại.

"Không thể chữa trị được? Ông đường đường là đệ nhất thần y mà có thể ăn nói một cách vô trách nhiệm thế ư? Ta nói cho lão biết..."

"Sách nhi không được vô lễ, mong Bàng lão tiên sinh thứ tội cho hài tử, nó cũng chỉ vì muốn sớm chữa trị được cho bát đệ."

Giọng nói kia chính là Tề phi - mẫu thân ruột của Lục Sách, Lục Sách bị chính mẫu phi của mình quát, im lặng không dám lên tiếng nữa. Lúc này tất cả lại chìm trong sự u tối, không chút hy vọng, Mao quý nhân tuyệt vọng lẩm bẩm.

"Ngay cả Bàng lão tiên sinh cũng không có cách chữa trị, An nhi của thần thiếp chẳng lẽ vô vọng rồi ư? Không...không thể như thế được."

Lục Phong nãy giờ im lặng từ đầu tới cuối không nói năng gì, hần nhìn Uyển Ca như muốn hỏi nằng một thứ gì đó, Uyển Ca dường như hiểu được liền gật đầu khẳng định, Lục Phong an lòng lúc này lại bỗng lên tiếng.

"Bàng lão không chữa được, không có nghĩa là không còn hy vọng, ở đây còn có một người có y thuật cao minh hơn cả ông ấy nữa mà."

Bàng lão cũng lên tiếng khẳng định.

"Đúng rồi, ở đây còn có một người có y thuật cao minh hơn cả lão phu, vậy mà ta lại quên mất, chỉ bằng để người đó ra chuẩn bệnh xem sao."

Lời nói của Lục Phong và Bàng lão như châm vào một tia hy vọng, hoàng đế mừng rỡ hỏi thẳng.

"Cao nhân kia là ai? Ta sẽ cho người mời tới đây ngay."

Lục Phong cười nìm, chỉ tay về phía Uyển Ca nói.

"Không phải ngay từ đầu con đã mời người đó tới đây rồi sao? Chẳng qua là bị tứ đệ làm cho lu mờ, phụ hoàng nhi thần khẳng định chắc chắn rằng: Uyển Ca có thể chữa trị được cho bát đệ."

Những người ở đây đều không tin vào chuyện này, Lục Sách lại không thêm lên tiếng ngăn cản gì nữa, hần là đang đợi Uyển Ca chạm tay chạm chân vào người của bát hoàng tử làm cho cậu bé bệnh nặng thêm hoặc vong mạng, để trả thù vụ ở Nhiệm Thành Lâu. Thái hậu và hoàng đế lại bán tín bán nghi nhìn nhau, nhìn nha đầu nhỏ tuổi đang ngồi trên chân của thái hậu, bà ấy cau mày lên tiếng hỏi lại.

"Uyển Ca, con có thể chắc chắn chứ?"

Uyển Ca thờ dãi, có một câu mà sao nãy giờ cứ hỏi nàng hoài vậy? Chẳng lẽ nhìn nàng rất khó để tin tưởng ư? Uyển Ca bực mình leo xuống đất muốn chứng minh cho bọn họ thấy, nãy giờ nhìn mấy ông ngự y bắt mạch mà nàng ngứa tay quá rồi.

Uyển Ca bước tới giường của bát hoàng tử, tay trái bắt mạch, tay phải kiểm tra nhiệt độ thân thể, nhìn thấy nàng hành động như vậy những người không thể tin tưởng nàng cũng không dám nói gì, từng cử chỉ hành động của nàng đều được bọn họ để ý tới, bọn họ là muốn chống mắt mà xem rốt cuộc nha đầu như nàng có thể làm ra được gì. Các trưởng bối cũng không nói gì nữa, chỉ đành hy vọng rằng nàng có thể chữa trị được cho Lục An.

Uyển Ca bắt mạch xong liền lấy trong túi càn khôn mà bữa trước mới mua ở trên phố ra, từ bên trong lấy ra một vài lọ thuốc, nàng quay mặt ra lệnh.

"Đem một cái thau tới đây nhanh lên."

Tỳ nữ liền nhanh chóng lấy một cái thau đồng tới cho nàng, nàng để bên cạnh giường bệnh, lấy viên thuốc cho Lục An uống rồi nhìn Lục Phong ra hiệu.

"Huynh tới đỡ giúp thân thể cho ngài ấy, tầm 2 phút nữa ngài ấy sẽ ỏi đó."

Lục Phong liền bước giường bệnh, đỡ lấy thân thể của Lục An, thuốc bắt đầu có tác dụng Lục An ỏi ra rất nhiều nhờ có Lục Phong đỡ lấy thân thể nên nôn ra thau đồng, Bàng lão khó hiểu hỏi nàng.

"Bát hoàng tử là mắc bệnh gì?"

Uyển Ca lấy vài viên thuốc ra, nhìn Bàng lão cũng như ánh mắt hiếu kỳ của đám người kia, nàng thân nhiên nói.

"Không có gì nghiêm trọng, chỉ là bị dị ứng mà thôi."

"Dị ứng? Nhưng bát hoàng tử sốt cao lại nổi phát ban, chẳng lẽ cũng chỉ là dị ứng thôi ư?"

Bàng lão hỏi ngược lại nàng, Uyển Ca lại giải thích.

"Thường thì dị ứng chỉ khiến cho người ta ngứa ngáy và nổi phát ban là cùng, nhưng vì không biết mình bị dị ứng, lại không biết món bị dị ứng là gì, bát hoàng tử vẫn cứ ăn nên dẫn đến hôn mê, sốt cao, nổi phát ban nhiều và rõ hơn, Mao quý nhân ta nghĩ bát hoàng tử là bị dị ứng với cà tím, sau này tốt nhất nên để thứ này tránh xa ngài ấy ra."

Bàng lão và những người ở đây như được mở mang tầm mắt, không thể không thần phục nàng, ngay cả hoàng đế và Diệp Hách quý phi ban đầu cũng không dám tin tưởng nàng cho lắm giờ đây cũng gật đầu thần phục nàng, Mao quý nhân bước tới chỗ nàng cảm ơn rối rích.

"Cảm ơn quận chúa, cảm ơn người rất rất nhiều, on này của người ta xin được khắc ghi trong lòng."

Uyển Ca cười nhẹ, đưa cho Mao quý nhân lọ thuốc nói.

"Không sao, làm nghề y này không cần on nghĩa gì cả, chỉ mong bệnh nhân sớm khỏe lại là được rồi, đây là thuốc cho ngài ấy, uống ba bữa sáng trưa tối trước khi ăn, giờ chỉ cần chăm sóc cần đợi hết sốt là ổn hết rồi, Mao quý nhân không cần phải lo lắng gì nhiều nữa đâu."

Một lời này của nàng nói ra khiến cho mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, những người không tin tưởng nàng giờ thì tâm phục khẩu phục, riêng Lục Sách và Tô Lâm Yên thì hận không thể giết chết nàng, cay cú mà không thể lên tiếng, thái hậu ngạc nhiên hỏi nàng.

"Uyển Ca từ bao giờ còn lại tinh thông y thuật như vậy?"

Những người ở đây cũng đang có câu hỏi này, đâu có tự nhiên mà một nha đầu lại có thể tinh thông y thuật như vậy được. Uyển Ca gãi gãi cái đầu cười gượng trả lời.

"Dạ...lúc trước khi con còn bị bệnh, có một cao nhân đã trị bệnh cho con, còn dạy cho con y thuật nữa."

Thấy cử chỉ của nàng như vậy, Lục Phong biết rõ nàng đang nói dối nhưng không bắt bẻ gì hết, những người còn lại thì tin sái cổ, Uyển Ca lần này đã chứng minh cho những người ở đây biết, nàng đã không còn là nha đầu yếu đuối ngày nào nữa rồi.

- ----Góc Tâm Sự-----

Hôm qua tuy là chủ nhật nhưng lại bận ôn thi, ôn đã rồi làm biếng nên khi viết truyện không chỉnh sửa chính tả, câu văn nên sáng nay dậy sớm chỉnh sửa lại chương này, mong mọi người thông cảm a.

- ----Hết Chương 64-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tính Vương - Trịnh Hàn Thư

Thái hậu đứng dậy, nhìn đám người ở đây ra lệnh.

"Thời chuyện đã đâu vào đấy hết rồi, vậy thì cứ lui ra ngoài hết đi, tránh làm phiền lão bát nghỉ ngơi, riêng về Mao quý nhân ta biết người sẽ không an tâm giao lão bát cho ai nữa, thời thì từ nay về sau ai gia đặt cách cho người ở lại nơi này chăm sóc cho lão bát, dù gì cũng còn mấy tháng nữa lão bát sẽ dọn ra ngoài cung mà lệnh phủ đệ riêng*, tới lúc đó người hãy theo thẳng về luôn đi. Còn về chuyện đám nô tài kia chờ khi Gia Yến kết thúc, ai gia sẽ đích thân xử lý."

*Hiện nay bát hoàng tử đã được 14 tuổi, theo luật lệ của Đông tề quốc, hoàng tử khi đã đủ 15 tuổi sẽ rời khỏi hoàng cung ra ngoài lập phủ đệ (tức nhà riêng) mà ở.

Mao quý nhân nghe thái hậu ra lệnh như vậy mà hết lòng mừng rỡ, quỳ rạp xuống đất cung kính đáp.

"Thần thiếp tạ ơn thái hậu, tạ ơn bệ hạ."

Hoàng đế cũng không có ý kiến gì, cùng với thái hậu và Diệp Hách quý phi rời khỏi, đám nữ nhân hóng chuyện như Dương phi, Tề phi cũng rời đi sau đó, Lục Sách và Tô Lâm Yên nhìn Uyển Ca - Lục Phong bức mình mà rời khỏi, Uyển Ca dặn dò bệnh tình của bát hoàng tử với Mao quý nhân sau đó cùng với Lục Phong và Bàng lão rời đi.

Chớp mắt một cái Tĩnh An điện của bát hoàng tử trở nên tĩnh lặng, Mao quý nhân ở lại trong đó mà chăm sóc, đôi này bà không thể dựa vào phu quân (hoàng đế) thì chỉ có thể nhờ vào đứa hài tử này mà thôi.

Vẫn là theo như lệ của những năm trước, tất cả mọi người tham gia yến tiệc trước khi hết giờ dậu sẽ đều lưu lại ở ngự hoa viên hoàng cung, cốt là ngắm hoa, đánh cờ, thi tài thơ họa với nhau để giết thời gian. Lý hoàng hậu đã ở đây từ sớm thấy đám người thái hậu, hoàng đế, Diệp Hách quý phi trở lại liền ra đón tiếp hỏi thăm.

"Nhi thần tham kiến thái hậu, thần thiếp tham kiến hoàng thượng, bệnh tình của An nhi thế nào rồi ạ?"

Thái hậu không thèm trả lời rời đi khỏi cùng với Diệp Hách quý phi, hoàng đế đứng lại trả lời.

"Đã không sao rồi, An nhi chẳng qua là bị dị ứng mà thôi, may mà nhìn có Uyển Ca nên thẳng về đã ổn hơn rất nhiều rồi."

"Uyển Ca...?"

Lý hoàng hậu tỏ ra hơi ngạc nhiên hỏi lại, hoàng đế tay chỉ về phía nàng đang đi cùng Lục Phong nói tiếp.

"Ừ chính là con bé Thanh Uyển Ca, mấy năm rồi con bé không vào cung nàng quên cũng phải thôi, chuyện lần này thái hậu đã an bài, nàng tốt nhất đừng nên chống lại nữa, bằng không đừng trách ta vì sao vô tình."

Dứt lời hoàng đế bước đi, Lý hoàng hậu nhìn hình bóng của Uyển Ca, từ đầu tới cuối cũng chỉ là một nha đầu không hơn không kém, vậy mà lại tinh thông y thuật? Còn về chuyện bát hoàng tử bị dị ứng...làm gì có chuyện bát hoàng tử vô duyên vô cớ bị dị ứng kia chứ....thật tức cười, chính là Lý hoàng hậu sai ma ma trong Ngự Thiện Phòng mua chuộc nô tài, bắt hàng ngày phải đem cả tẩm liệm lên cho bát hoàng tử ăn, bát hoàng tử nếu không muốn chết đói thì cũng phải ăn thôi...cốt là để sau khi bát hoàng tử xảy ra chuyện, cũng là chết không đối chứng càng sẽ không liên can tới bà ấy, nào ngờ Mao thị ấy lại nhân lúc Gia Yến mà tâu lên với thái hậu và hoàng đế làm cho bà ta mất cơ hội khử đi một chướng ngại vật...đúng là tức chết bà ta mà.

"Tùy ma ma, người còn nhớ Uyển Ca kia là kẻ nào không? Trong cung nhiều quận chúa quá, ta quên mất nó lại lịch thế nào rồi."

Lý hoàng hậu vừa nhìn Uyển Ca vừa hỏi Tùy ma ma - bà ta là ma ma thân cận nhất của bà ta. Tùy ma ma lập tức đáp.

"Bẩm theo lão nô nhớ thì...Thanh Uyển Ca kia là đích nữ của phủ Cảnh vương, thân mẫu là An Nhân công chúa của Bắc Tề quốc, năm đó được hoàng thượng và vua của Bắc Tề đồng lập thành quận chúa, là vị quận chúa duy nhất trong lịch sử làm quận chúa của cả hai nước, nàng ta thân thi chí là Bạch lệnh Cường Giả sư vô cùng yếu kém, nhưng lại được hoàng thượng đích thân ban hôn cho Chiến vương làm vương phi ạ."

Lý hoàng hậu cau mày miệng lẩm bẩm - "Lại là Lục Phong...nha đầu đó chữa trị được cho Lục An thế nào công danh cũng sẽ để cho Lục Phong nhận, giới y thuật...hừ xem ra Thanh Trọng là muốn cho nha đầu đó trở thành Dược Sĩ sư để thiên hạ bót chê cười đây mà, người cho người chuẩn bị một chút, lát nữa ta là muốn để thiên hạ này nhìn thấy Chiến vương phi suy cho cùng cũng chỉ là một đứa nhóc yếu mềm, không có sức mạnh mà thôi."

Tùy ma ma nghe Lý hoàng hậu hạ lệnh lập tức lui đi chuẩn bị, còn Lý hoàng hậu thì giả bộ bình thân đi ngắm hoa chờ xem kịch hay do chính tay mình dựng lên.

Một mặt Uyển Ca cùng Lục Phong đi dạo Ngự Hoa Viên bên kia cũng khá vui vẻ, dù là nàng đã cố gắng đuổi hẩn đi, kết quả lại là bị hẩn chơi chiều lại, nàng không thèm để ý tới hẩn nữa, đi dạo ngắm những đóa hoa cúc trắng vàng mới mở với cùng đẹp mắt, Lục Phong đi cùng nàng không lên tiếng làm phiền nàng nữa, im lặng mà nhìn nha đầu trước mắt rồi cười thầm hạnh phúc, đang đi bỗng Uyển Ca lại vô tình đụng trúng một thứ gì đó.

"Ấy gia...đau quá..."

"Quận chúa người không sao chứ? Là ai mà không có mắt..."

Tiểu Hoa vừa đỡ nàng dậy vừa tức giận mà chửi rửa, lại ngược lên nhìn thấy một nam nhân mặc bạch y, mái tóc đen dài được vén lên nửa chừng, nửa còn lại để thả tự nhiên, thân hình cao ráo, vô cùng đẹp trai tay phải lại cầm quạt xếp bằng giấy phe phẩy tỏ ra thư sinh nho nhã, người này so với Lục Phong có thể nói là một chín một mười a. Thư đồng của người đó bức mình lên tiếng.

"Rõ là tiểu thư nhà người đi không có mắt đụng phải..."

Chưa để thư đồng kia nói hết, vị công tử mỹ nam kia liền lên tiếng nói xen vào.

"A Tàì không được vô lễ, xin thứ lỗi cho ta vì đã làm cô nương phải té ngã, mong cô nương lượng thứ cho."

Tiểu Hoa bị nam nhân kia làm cho mê mẩn không nói được tiếng nào, Uyển Ca đứng dậy cười gượng đáp.

"Không sao...không sao, ta cũng là quá bất cần nên đừng phải huỳnh."

Lục Phong lập tức chạy tới chỗ nàng, nhìn nam nhân kia cười nhẹ.

"Ta còn tưởng là ai...hóa ra chính là Tĩnh vương a."

Mỹ nam kia cười nhẹ đáp lời hắn.

"Ta cũng không thể ngờ lại có duyên gặp được Chiến vương tại đây a, quả là vinh hạnh vinh hạnh."

Uyển Ca cảm nhận được mùi thuốc súng nồng nặc quanh đây, mắt của hai nam nhân này như là viên đạn thật muốn ăn tươi nuốt sống đối phương rồi bỗng tự nhiên cả hai đập tay nhau, như là huynh đệ lâu ngày không gặp.

"Hahaha Trịnh Hàn Thư người biến đi đâu mất mấy năm nay, giờ mới chịu lộ mặt ra vậy hả?"

"Chứ không phải do Chiến vương ngài bóc lột sức lao động quá mức khiến ta phải chạy xuống Giang Nam trốn tới giờ sao?"

Cả hai nói rồi lại cười to, ôm nhau hữu nghị, Uyển Ca nào chạy không thông hỏi Doanh nhi.

"Hai người họ có quan hệ gì với nhau..."

Doanh nhi nhìn Hắc Thất, Hắc Thất cung kính trả lời.

"Bẩm quân chúa, ngài ấy là Trịnh Hàn Thư - người đòi xưng ngài ấy là Tĩnh vương, bởi ngài ấy rất giỏi trong việc tính toán, mưu trí hơn người, ngài ấy là đích tử của Trịnh đại tướng quân hiện đang thủ quân tại phía nam nước ta, bản thân ngài ấy là Ngự Lôi sư thất phẩm, là sư huynh đệ với vương gia, năm đó khi vương gia ra trận đánh giặc là ngài ấy đã hiến kế giúp đẩy lui được quân địch, từ đó trở thành quân sư hiến kế riêng cho vương gia, bất quá mấy năm trước ngài ấy không nói một lời mà từ biệt, giờ đây mới là gặp lại."

Uyển Ca nghe Hắc Thất kể sơ qua thì liền có thể hiểu được, Tĩnh vương không phải danh hiệu do hoàng đế ban tặng cho y mà là người trên thiên hạ gọi y như vậy, tóm lại y chính là quân sư quật mo của Lục Phong, thảo nào lại tỏ ra thân thiết như thế. Người này nếu đã được thiên hạ ban cho danh xưng Tĩnh vương chắc chắn không phải là dạng vừa đâu.

- -----Góc Tâm Sự-----

Nam8 chính thức lên sân rồi nha mọi người, không biết rằng Chiến vương nhà ta sẽ làm thế nào để tránh khỏi câu "Hong Hap Vuot Tuong" đây, mời các bạn tiếp tục đón xem chương mới nhé.

- -----Hết Chương 65-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Cữu Thánh - Liên Châu

Trịnh Hàn Thư, Lục Phong và Uyển Ca đi cùng nhau, nhưng hai nam nhân kia lại bàn chuyện thao thao bất tuyệt với đối phương, còn Uyển Ca vui vẻ ngắm hoa với Doanh nhi và Tiểu Hoa không thèm để tâm tới chuyện của hai người kia.

Nhưng chung quy vẫn là đi cùng khiến cho những ánh mắt đều chú ý tới 3 người bọn họ, đám nữ nhân chưa có hôn phối tại đây, nhất là nhị vị tỷ tỷ của nàng Uyển Ngọc và Uyển Tâm, từ đằng xa nhìn thấy cảnh nàng thân thiết với Lục Phong và Hàn Thư mà không nuốt nổi cơn tức giận, từ khi Gia Yến diễn ra tới giờ đến cả một cơ hội để giới thiệu tên của bản thân hai người họ đều không có, trong khi Uyển Ca thì...nếu đã như vậy rồi thì khi tới đến hai nàng ta bằng mọi giá nhất định phải có cơ hội để lại một chút ấn tượng cho các hoàng tử, thế tử, công tử ở đây, bằng không năm nay lại phải công cốc.

Lục Phong đang vui vẻ tán chuyện với Hàn Thư, bỗng có Hắc Nhị (1 trong 10 ám vệ) tới tìm Lục Phong với bộ dạng vô cùng gấp gáp.

"Vương gia, công tử không xong rồi...đột nhiên ba người đó tới đây."

Hàn Thư tay vẫn cầm quạt giấy phe phẩy tỏ ra bình thản hỏi.

"Ba người đó...là ba người nào? Có liên can gì tới bọn ta kia chứ?"

Hắc Nhị mở hôi mồ kê chảy ướt cả mặt, run sợ đáp.

"Bẩm công tử, ba người kia...là Kiếm thánh, Cầm thánh và quan trọng hơn hết là...Thủy thánh tới ạ."

Một lời này của Hắc Nhị nói ra khiến cho Lục Phong và Hàn Thư một phen giật bắn mình, Lục Phong ho sặc sụa hỏi.

"Ba người bọn họ? Vì sao tới đây...đã đi tới đâu rồi?"

"Bẩm đã tới ngoại ô, cùng lắm nửa canh giờ sau sẽ vào cung, còn về lý do...nghe nói Thủy thánh là muốn ăn tiệc của Đông Tề quốc ta..."

Cả Lục Phong và Trịnh Hàn Thư nghe xong những câu nói này mà tỏ ra lo lắng hết sức, Trịnh Hàn Thư thu lại cây quạt, ra lệnh.

"Người cho người chặn cổng thành...mà không...không được dựa vào tính cách của bà ấy, dù cho có phải đập đổ tường thành cũng sẽ nhất định phải vào trong cung, thôi thì thế này...lập tức thông báo cho trù phòng hoàng cung và lễ bộ đại nhân chuẩn bị cho tốt, bằng không...ta cũng không dám sẽ xảy ra chuyện gì đâu."

Hắc Nhị nhận lệnh lui đi, Trịnh Hàn Thư đi qua đi lại, trông hắn cứ như cháy nhà tới nơi vậy. Lục Phong cũng chẳng khác gì, y hết sức lo sợ miệng lắp bắp.

"Thiệt tình...tại sao họ lại tới đây kia chứ, cũng may lần này có Liễu sư, sẽ có thể ngăn lại bà ấy, nhưng một khi bà ấy nổi giận thì..."

Uyển Ca tuy đang vui vẻ chơi đùa với hai nha hoàn của mình nhưng đôi tai của nàng lại rất thính có thể nghe được những gì họ vừa nói, cùng với cử chỉ lo lắng hết sức của hai người bọn họ, nàng khó hiểu nhưng cũng không để ý quá nhiều.

Lúc này đây tin này đã truyền được tới tai của hoàng đế và thái hậu, nghe xong tin tức hoàng đế xanh mặt muốn ngã ngựa xuống đất, một hồi sau mới bình tĩnh lập tức hoàng đế liền cho người mở to cổng thành và hoàng cung đón tiếp khách quý, rồi còn lệnh cho tất cả những người ở đây lập tức quay về bàn tiệc, ai ngồi chỗ nào phải an vị chỗ đó không được lộn xộn như ban sáng nữa. Ngoài ra hai chiếc bàn tiệc đầu tiên ở hàng trên bên trái, ngay dưới bàn tiệc của thái hậu vốn là bàn của Viên thân vương và Tả thừa tướng cũng được nhường lại, còn hai vị kia thì ngồi tại một bàn khác ở hàng đầu tiên.

Uyển Ca nhìn cái cảnh người người tấp bật như là đại nạn giáng đầu kia cũng không thể hiểu rõ cuộc đã và đang xảy ra chuyện gì. Những khách mời theo lệnh nhanh chóng an định chỗ ngồi, vẫn như ban sáng nàng và Uyển Ca ngồi chung một bàn, Trịnh Hàn Thư ngồi ở hàng thứ hai đối mặt với bọn nàng.

Trong trù phòng và ngoài kinh thành đều đang cố gắng làm sao cho hoàn mỹ nhất có thể, binh lính chặn người dân lại tạo ra một con đường thẳng tắp từ ngoài cổng thành cho tới tận nam thiên môn. Trù phòng đang cố gắng làm ra nhiều món ăn và ngon nhất có thể, bên lễ bộ đang cho người lấy thăm và tạo ra một con đường, thăm được trải từ ngoài nam thiên môn tới tận chỗ bàn tiệc, những người ở đây đại đa số đều không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, cho dù có là thái hậu hồi cung cũng chưa từng khoa trương như vậy, rốt cuộc là ai mà có thể khiến cho toàn thể triều đình phải một phen náo loạn thế này.

"Ê người có biết chuyện gì đang xảy ra không?"

"Người hỏi ta? Ta làm sao biết được, ta cũng đang tự hỏi bản thân mình đây."

"Từ khi ta làm quan tới nay, chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này bao giờ."

"Ta cũng vậy, 8 năm rồi...ta làm tư phẩm quan nhân đã 8 năm rồi, chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này bao giờ cả, ngay cả lúc bệ hạ vi hành cũng chưa từng có chuyện này xảy ra."

"Thật là kỳ lạ."

"..."

Nghe đám quan viên trẻ tuổi bàn tán như vậy, Tả lão tướng quân liền lên tiếng.

"Đám tiểu bối các ngươi không biết cũng phải, từ khi bệ hạ đăng cơ tới nay, không tính lần này thì chỉ có một lần khiến cho hoàng cung phải trở nên thế này."

Nghe được lời kia của Tả lão tướng quân, đám quan viên không biết gì liền nhanh chóng hỏi dồn dập.

"Rốt cuộc là có chuyện đại sự gì, đón tiếp người nào mà khiến cho hoàng cung phải như thế này."

"Đúng vậy a, mong Tả lão tướng quân giải thích tận tình."

"..."

Tả lão tướng quân thở dài, tay trái vuốt bộ râu dài đã hai màu của mình đáp.

"Chuyện năm đó...haizz nói ra cũng đã 18 năm rồi, mọi chuyện là như vậy...Năm đó triều ta mở tiệc chiêu đãi bá quan mừng bệ hạ thắng trận trở về, lúc đó tiệc đang vui vẻ thì có người bẩm báo rằng..

- ----- 18 năm trước-----

"Nào mọi người uống nữa đi, hãy uống nữa đi nào..."

"Cạn ly, hôm nay nếu không say đắm sẽ không cho các khanh về."

- -----

"Bẩm có chuyện lớn rồi bệ hạ, Thủy thánh từ Liên Châu tới đang đợi ở nam thiên môn."

"Thủy thánh...? Là ai kia chứ...không có thiệp mời thì không được vào, đuổi Thủy...cái gì đó thánh đi đi, đừng làm phiền mọi người vì những chuyện con con này."

Hoàng đế năm đó còn trẻ chỉ mới có 20 tuổi, lúc ấy lại vừa thắng trận trở về hết sức kiêu ngạo, lại không biết mình đã đắc tội với ai, trong cơn say liền ra lệnh cho binh sĩ đuổi Thủy thánh đó đi, Thủy thánh lúc đó nghe binh sĩ báo lại rồi còn đòi tổng cô bà đi, bà ấy vô cùng tức giận, bà ta liền đứng trước nam thiên môn nói lớn.

"Khá khen cho Đông Tề quốc các ngươi, dám đuổi bỏn tọa ư? Được lắm, tốt lắm...hôm nay ta tại nơi đây phá vỡ thủy mạch của kinh thành này, từ nay về sau thành Đông Kinh này đừng hòng có thêm giọt mưa, giọt nước nào nữa, để ta xem các ngươi chống cự được bao lâu...hahaha!"

Dứt lời Thủy thánh đã leo lên xe ngựa rời khỏi kinh thành, sáng sớm hôm sau cả kinh thành trong tất cả những giếng nước, ao hồ, sông suối đều không còn một giọt nước nào cả, mọi người đồn rằng là có ma quỷ cho tới khi binh sĩ nhớ lại những lời nói của Thủy thánh đêm qua mới vỡ lẽ, bệ hạ lúc này mới nhận ra được người mình đã đuổi đi ấy là người nào. Đó chính là một vị trong cửu thành của Liên Châu thành mà cả thiên hạ này không ai dám chạm tới, bà ấy là người dùng thủy thuật mạnh nhất thế giới này, là người có thể làm ảnh hưởng cả đại dương, sông ngòi và thời tiết.

Và đúng theo lời bà ấy đã nói, mấy tháng sau kinh thành không hề có lấy một giọt nước, giọt mưa nào cả, dù cho bệ hạ đã 5 lần 7 lượt cầu Thủy thánh giải thuật nhưng đều bạc vô âm tính. Các hộ gia đình phải mua nước từ các tỉnh khác về mà sai với giá cực kỳ đắt đỏ, nhưng rất may mắn là....

- --- Trở về với thời điểm hiện tại---

Nghe lão tướng quân kể lại như thế, đám quan viên nuốt nước bọt nhớ lại chuyện 18 năm về trước, đích thực rằng đã có vụ hạn hán trên, lúc này bọn họ những kẻ nghe chuyện đều lau mồ hôi, hỏi tiếp.

"Vậy làm thế nào mà kinh thành có nước lại vậy."

Lão tướng quân vuốt râu ánh mắt nhìn Lục Phong nói.

"Là nhờ vào ngài ấy, 3 tháng sau khi bị Thủy thánh giáng lời trách tội, tam hoàng tử ra đời, tức là Chiến vương hiện tại, nhờ vào thiên phú hơn trời của mình, Chiến vương đã thu hút được sự chú ý của Cửu Thánh - Liên Châu. Thổ thánh và Hỏa thánh không hẹn mà tới Đông Tề quốc ta với ý định muốn nhận nuôi Chiến vương, hoàng thượng tất nhiên nhân cơ hội này mà cầu tình với hai người bọn họ, vì thế Thổ thánh liền về Liên Châu mà năn nỉ Thủy thánh giải thuật giúp, tuy ban đầu bà ấy không hề bằng lòng, nhưng nhờ có Cẩm thánh năn nỉ giúp cho nên bà ấy chấp nhận giải thuật cho, bà ấy đem đến tới kinh thành giải thuật rồi sáng hôm sau đi mất, trời sáng khi mở mắt ra bà tánh trong thành lại nhìn thấy giếng cạn đầy nước, ao hồ đã trở lại như lúc ban đầu, mưa rơi tại kinh thành cả 3 ngày 3 đêm mới dứt, sáng ngày thứ 4 Cẩm thánh Viên Âm cùng với Thổ thánh và Hỏa thánh đem Chiến vương lên Liên Châu thành mà nuôi dạy, còn bề hạ bị một lần tôn tới già, từ đó mỗi lần nghe tới hai từ "Thủy thánh" liền lạnh sống lưng, cũng như vô cùng kiêng dè."

- - - - -

Haizz bề hạ thiệt là...vì một lời nói khiến con dân chịu khổ 3 tháng trời, mà Thủy thánh cũng thiệt tình làm gì mà căng dờ vậy nhi..

Mọi người nhớ đón xem chương mới với tựa đề "Cửu Thánh - Liên Châu (Hạ)" nhé.

Hẹn gặp lại các bạn vào chủ nhật.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cửu Thánh - Liên Châu (Hạ)

Khi hoàng hậu cùng với phi tần, quan viên và gia đình của họ an vị được tầm nửa nén hương thì hoàng đế, thái hậu và Diệp Hách quý phi cũng đã tới, hoàng đế nhìn tổng quát trên dưới coi như cũng đã an lòng, mọi người ở đây tính đứng dậy hành lễ nhưng lại bị ông từ chối, hoàng đế lắc đầu ra hiệu không cần, ông thờ phào nhẹ nhõm đi tới bàn tiệc mà an tọa. Thái hậu bước qua bàn tiệc của Uyển Ca và Lục Phong, thấy cả hai ngồi chung với nhau mà vừa ý đi về chỗ ngồi của mình, Diệp Hách quý phi đi tới ngồi ở bàn tiệc như lúc sáng, Lục Dao công chúa ngày thơ không hiểu gì hết hỏi bà ấy.

"Mẫu phi, có chuyện gì khiến cho cả hoàng cung phải náo loạn lên hết vậy ạ?"

Diệp Hách quý phi thờ dãi nói nhỏ.

"Chuyện này để sau này ta sẽ nói cho con nghe, con hiện giờ chỉ cần biết, người sắp đến là Đại Tông Sư là được rồi."

Lục Dao công chúa gật đầu tạm chấp nhận lời giải thích này của Diệp Hách quý phi, nếu là đại tông sư thì có thể hiểu tại sao cả hoàng cung lại xáo xáo cả lên như vậy, bất quá không hiểu là đại tông sư của phương nào nữa. Bàn tiệc của Uyển Ca và Lục Phong cách bàn tiệc của Diệp Hách quý phi không xa, đôi tai của Uyển Ca thoáng nghe được ba từ "Đại tông sư" thì nàng đã biết, lai lịch của 3 người kia không hề bình thường một tý nào cả. Nàng cũng rất mong chờ xem xem 3 vị đại tông sư kia là ai.

Tầm một nén hương giờ sau, một viên thái giám hối hoàng chạy vào bên trong thông báo.

"Bẩm bề hạ...người vừa tới Nam Thiên Môn, đã xuống xe ngựa."

Hoàng đế gật đầu phát tay cho viên thái giám kia lui xuống, mọi người đa số vẫn nửa hiểu nửa không, thắc mắc rốt cuộc là ai có thể khiến hoàng đế cũng phải khiêm nhường, bỗng lúc này hoàng đế lên tiếng.

"Trẫm biết hiện giờ mọi người đang rất thắc mắc chuyện gì đang xảy ra, bây giờ trẫm sẽ nói cho mọi người biết, để tránh các khanh ăn nói vô lễ với đại tông sư...Luu Uy!"

Hoàng đế ra lệnh cho Luu công công giải thích cho mọi người hiểu, những người kia nghe được từ miệng của hoàng đế nói ra 3 từ "Đại tông sư" mà điều kinh ngạc, không biết rốt cuộc là đại tông sư của phương nào có thể khiến cho bề hạ của họ phải khiêm nhường như thế. Luu công công nhận khẩu dụ nói lớn.

"Lần này có 3 vị đại tông sư tới Đông Tề quốc ta dự tiệc, 3 vị này là một trong Cửu Thánh của Liên Châu thành, lần lượt là Kiếm thánh - Công Tôn Thiên Nhẫn, Cẩm thánh - Liễu Viên Âm và Thủy thánh - Hàn Tuyết Ly. Ba người này đều là nhất đại tông sư của đại lục Cửu Châu ta, kính mong các vị hoàng tử, công chúa, nương nương, đại thần, phu nhân, công tử, tiểu thư hãy biết phép tắc, nếu đại tông sư trách phạt sẽ không ai can ngăn giúp đâu!"

Từng lời từng chữ của Luu công công nói ra khiến cho tất cả những người ở đây đều hết sức kinh ngạc, những người ở đây ít nhất cũng đã từng nghe tới danh tiếng của Cửu Thánh - Liên Châu thành, họ là 9 vị thánh nhân vô cùng vô cùng mạnh mẽ, mỗi người bọn họ đều sở hữu sức mạnh riêng của mình, không ai giống ai cả. Sức mạnh của họ có thể dời núi lấp biển, bằng chứng chính là chuyện 18 năm về trước, Thủy thánh từng khiến cho thành Đông Kinh này chịu hạn hán suốt 3 tháng liền.

Những người ở đây đều hâm mộ bọn họ cực kỳ, chỉ cần bọn họ để bản thân vào mắt thôi chết cũng mất nguyên, Uyển Ngọc nghe được chữ "Cẩm thánh" liền cảm thấy náo động trong người, nếu như nàng ta được Cẩm thánh để ý nhận làm đệ tử thì còn vinh hạnh nào bằng nữa kia chứ, lòng bàn tay phải siết chặt, nàng ta quyết định vứt bỏ tôn nghiêm gì gì đó, mặt dày đi cầu đạo với Cẩm thánh. Một mặt Uyển Tâm cũng đang nóng lòng muốn được gặp Thủy thánh, tuy nàng ta không phải Ngự Thủy sư nhưng vẫn là Thủy lệnh Cường Giả sư, nếu như được Thủy thánh nhận làm ngoại môn đệ tử, đời này của nàng ta xem như đã viên mãn rồi.

Lúc này đây ngoài điện một giọng nói lớn vang vọng vào trong.

"Khách quý đã tới...!"

Cả hoàng đế và những người ở đây đều nóng lòng, nuốt nước bọt để chứng kiến tài mạo của Tam thánh trong truyền thuyết, từ ngoài cổng Cảnh An cung một vài hình bóng bước vào bên trong. Bỏ qua đám thái giám, cung nữ dẫn đường có thể nhìn thấy được 3 thân ảnh, 1 kiều kỳ nhưng giản dị, 1 lạnh lùng mờ ảo như khói sương, 1 dũng mãnh khí thế nhưng đơn thuần mộc mạc.

Trong ba vị kia nhìn sơ qua liền biết được nam tử duy nhất kia chính là Kiếm thánh - Công Tôn Thiên Nhẫn, ông ta không ăn mặc xa hoa như những người ở đây, quần áo đơn giản trông rất có khí chất gang hồ lữ hiệp, dung mạo cũng đã trung niên để một chút râu ria lôm chôm cho có tuổi.

Thân ảnh kế bên ông ta thì ngược lại hoàn toàn, người này vô cùng kiều sa lộng lẫy, cao ngạo cực kỳ, dung mạo đẹp tới nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại tựa như sương khói khiến người ta không dám tới gần, y phục mặc một bộ cổ phục màu trắng như tuyết, mái tóc đen được buộc cao lên quý phái cực kỳ người này chắc hẳn chính là Thủy thánh - Hàn Tuyết Ly. Còn vị cuối cùng, trông có vẻ là người nhỏ tuổi nhất trong ba vị, dung mạo đoan trang phúc hậu, lại nở nụ cười hiền từ dễ gần, một thân lam y giản dị, người này chắc chắn chính là Cẩm thánh - Liễu Viên Âm a.

- -----Sơ Lược Sức Mạnh Của Cửu Thánh-----

Thủy thánh - Là Ngự Thủy sư, có sức mạnh ảnh hưởng cả sông ngòi lẫn thời tiết. Dù có đứng ở sa mạc bà ấy vẫn có cách lấy được nước, người duy nhất có thể đảo ngược được một dòng hải lưu, sóng thần.

Thổ thánh - Là Ngự Thổ sư, có sức mạnh dời núi lấp biển, không những là đất bình thường, mà ông ấy còn có thể điều khiển cả cát, đá và cả thiên thạch.

Mộc thánh - Là Ngự Mộc sư, có khả năng điều khiển và phát triển mầm sống của thực vật, điều khiển và phóng to, thu nhỏ được gỗ.

Lôi thánh - Là Ngự Lôi sư, có sức mạnh điều khiển thời tiết, mưa giông sấm chớp, thậm chí có thể tạo ra cực âm-dương nhờ đó tạo ra được sấm sét.

Hỏa thánh - Là Ngự Hỏa sư, có khả năng điều khiển lửa, thậm chí là chi phối cả một ngọn núi lửa, sức mạnh cực kỳ to lớn.

Kim thánh - Là Ngự Kim sư, có sức mạnh khống chế kim loại trong bán kính cực đại, phóng to thu nhỏ được cả sắt thép.

Khí thánh - Là Ngự Khí sư, cũng có khả năng chi phối thời tiết, giông tố, bão cát. Thậm chí có thể rút được các loại khí có trong một phạm vi nhất định.

Kiểm thánh - Là Lôi lệnh Cường Giả sư, nhưng ông ấy rất ít sử dụng khả năng thuộc tính, mà chủ yếu là dùng kiếm thuật, kiếm thuật của ông ấy đã đại tới ngưỡng thượng thừa, không chỉ kiếm mà tất cả các loại binh khí có trên thế gian này ông ấy đều sử dụng thành thục, thông thạo cực kỳ.

Cầm thánh - Là Phong lệnh Cường Giả sư, bà ấy chuyên sử dụng gió và sóng âm để làm bị thương kẻ địch, dùng âm nhạc làm yếu lòng quân địch, khích lệ quân ta, bất kỳ một loại nhạc cụ cổ truyền nào bà ấy cũng biết sử dụng, nhưng thuần thục nhất là cổ cầm, bà ấy cũng là một nhạc sư (nhạc sĩ).

Chú thích: Sức mạnh của 9 con người này đã đạt tới ngưỡng thượng thừa nên được phong làm thánh nhân, họ là những người có điều khiển thuộc tính, kiếm và nhạc cụ tài giỏi và mạnh nhất đại lục Cửu Châu này cho tới thời điểm hiện tại. Ai ai trên thiên hạ này đều mong được họ chiếu cố một lần, có vài người còn may mắn được nhận làm ngoại môn hay nội môn đệ tử của họ.

- Nội môn đệ tử: Là nhận làm đệ tử chính thức luôn, truyền dạy tinh hoa cả đời.

- Ngoại môn đệ tử: Là kiểu như chúng ta học ở trường vậy, dạy những điều cơ bản, sau này rồi núi tự mình nâng cao sức mạnh.

- -----

Chương này chủ yếu làm để các bạn hiểu được sức mạnh của Cửu Thánh - Liên Châu thành là như thế nào, chiều nay sẽ có thêm 1 chương mới nữa nhé.

- -----Hết Chương 67-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hải Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Nhớ lại chuyện cũ

Ba vị đại tông sư bước vào trong những người ở đây đều lập tức đứng dậy cúi đầu chào, chỉ riêng có Diệp Hách quý phi, Lý hoàng hậu, thái hậu và hoàng đế là không cúi đầu nhưng vẫn đứng dậy để bày tỏ thiện ý, hoàng đế nhìn Lưu công công, ông ấy hiểu ngay liền rời khỏi chỗ đứng đi tới chỗ của tam đại tông sư, lễ phép nói.

"Ba vị xin mời ngồi ở đây a."

Kiểm thánh gạt đầu liếc mắt một vòng liền nhìn thấy được Lục Phong, Lục Phong cũng nhìn ông mỉm cười hạnh phúc, ông bước tới chỗ Lục Phong vỗ vai anh.

"Tiểu tử mới mấy năm không gặp, người đã lớn tới chừng này rồi, thế nào bài tập về nhà vì sư giao cho, người đã làm xong hết chưa?"

Lục Phong cung kính chấp tay thi lễ.

"Bài tập mà người giao, đệ tử đã làm xong hết rồi, chút nữa người có muốn kiểm tra một chút không?"

Kiểm thánh nghe Lục Phong nói thế ông cười to.

"Được lắm tiểu tử, lát nữa ta không đánh cho người...bay xuống sân đấu, thì ta không nhận bản thân là kiểm thánh nữa!"

Lục Phong cười gượng đáp.

"Sư phụ đã quá lời rồi, Trường Giang sóng sau dòn sóng trước, trò giỏi hơn thầy là chuyện đương nhiên mà thôi."

"Ý của tiểu tử người là..."

Chưa để Kiểm thánh nói hết câu, Cầm thánh đã nói xen vào.

"Ý của Phong nhi nói là Có sư phụ giỏi mới có đồ đệ tài, phải không Phong nhi?"

Cầm thánh vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu với Lục Phong, Lục Phong liền gạt đầu đáp.

"Tất nhiên rồi, quả đúng như Liễu sư đã nói, không thầy đồ trò làm nên cơ mà, sư phụ và Liễu sư mời an tọa."

Kiểm thánh lắc đầu, ông biết bản thân nói không lại với cô trò nhà này.

"Thôi không đòi co với tiểu tử người nữa, ta đi đây."

Nói rồi Kiếm thánh rời đi ngồi ở một bàn riêng, Thủy thánh từ đầu tới giờ không hề lên tiếng mà trực tiếp ngồi xuống bàn tiệc, Cẩm thánh cười nhẹ với Lục Phong rồi ngồi xuống cùng bàn với Thủy thánh.

Lưu công công thấy 3 vị đại tông sư đã an vị liền nói to.

"Khách quý đã tới đông đủ, chính thức khai tiệc....!!!"

Lời của Lưu công công truyền ra, các cung nữ thay nhau đem đồ ăn thức ăn lên trên các bàn tiệc, Uyển Ca nàng từ đầu tới cuối cũng không biết ba người kia là ai, nhưng sau vụ chào hỏi vừa rồi của Kiếm thánh và Lục Phong, nàng có thể đoán chắc được, Lục Phong chính là đồ đệ của Kiếm thánh, hơn nữa còn có giao tình tốt với lại Cẩm thánh, nàng nhún vai cảm thấy lên gấp thức ăn, không thêm quan tâm ba cái thể loại dây mơ rễ má gì đó.

Hoàng đế vừa ăn vừa nhìn điệu ngự, sắc mặt của Thủy thánh hết sức lo lắng, có điều lần này bà ấy lại tỏ ra không khó chịu mà tĩnh lặng ăn uống, đám lão thần và hoàng đế được một phen hú hồn. Đám nữ nhân gia quyến của các quan đại thần và các vị phi tần kia thì vừa ăn vừa lo bàn tán xôn xao về ba vị đại tông sư.

"Đó là đại tông sư sao, nghe nói họ già lắm mà."

"Ừ ta cũng nghe nói là họ rất già, sao nay nhìn thấy trẻ đến như vậy?"

"Tại các người không biết đó thôi, đây là thể hệ đời này của đại tông sư, đại tông sư đâu phải là tiên nhân, rồi cũng sẽ già yếu, chết đi. Tới lúc đó họ sẽ truyền lại chức vị cho đệ tử ưu tú nhất của mình..."

"Ồ thì ra là vậy, thảo nào..."

Đám người xi xầm một hồi lâu bữa tiệc cũng đã đi tới hồi kết, từ đầu tới cuối vẫn là không thấy Thủy thánh lên tiếng một câu nào cả, hoàng đế thấy bà ấy đã bỏ bữa xuống ông ấy liền nói.

"Tiệc trưa kết thúc đại đây, bây giờ mọi người hãy tới Điện Tư đình ngắm hoa thưởng cảnh trước đi, chiều nay yến tiệc sẽ chính thức bắt đầu."

Tất cả mọi người lại một lần nữa rời khỏi Cảnh An cung, đám người lại đi tản bộ giết thời gian, Uyển Ngọc và Uyển Tâm lúc này thật muốn đến xin chỉ giáo của Cẩm thánh và Thủy thánh nhưng lại không dám, Kiếm thánh không đi cùng hai người kia, mà lại đi nói chuyện đàm đạo với Cao đại nhân (họ từng là sư huynh đệ chung một thầy), hai người họ tìm một chỗ ngồi xuống đánh cờ vậy. Không ít các công tử, hoàng tử thế gia tới xin được Kiếm thánh nhận làm đệ tử ngoại môn nhưng tất cả đều bị một lời nói của ông chối từ.

"Các vị xin hãy về đi, ta đây không muốn nhận thêm bất kỳ một đệ tử nào nữa cả."

Cao đại nhân hạ quân cờ xuống nhìn đám công tử thế gia thất vọng rồi khỏi nói.

"Huynh...sao lại không nhận thêm ai nữa, không phải lúc trước huynh rất hay nhận tiện vãi đệ tử đó sao?"

Kiếm thánh cười nhẹ lại thờ dài.

"Tại sao ư? Ha...ta đây một kẻ không ra gì, một con sâu rọu, một kẻ đào hoa ngu ngốc làm gì có tư cách làm sư phụ của ai kia chứ?"

Cao đại nhân nghe Kiếm thánh nói vậy, cau mày lấy quân cờ đặt xuống, lại nói.

"Vậy cái đám ở Liên Châu thành thì sao? Ai dạy thay huynh?"

Kiếm Thánh lấy một quân cờ trắng xuống bàn cờ, giọng ông vang lên.

"Trong đám đệ tử nội môn của ta, trừ Lục Phong ra thì vẫn còn Mộ Tử, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cương trực hơn tuổi, ta để cho nó dạy đám ấy thay ta, nhận người cũng là tự nó thu nhận."

Cao đại nhân nhìn điệu ngự chán nản của Kiếm thánh khó hiểu hỏi.

"Huynh đừng có nói với ta, từ chuyện năm đó huynh đã không nhận thêm đệ tử nào nữa?"

"Ừ không nhận nữa, ngày nào nàng ấy không tha thứ cho ta, ngày đó ta vẫn chỉ là một kẻ ngu ngốc, trơ trẽn không xứng đáng để làm sư phụ bất kỳ một ai cả."

Kiếm thánh vừa nói vừa nhìn qua chỗ của Thủy thánh lại tự trách bản thân mình, Cao đại nhân thờ dài lắc đầu.

"Mỗi người đều từng có sai lầm không thể nào tha thứ được, bao nhiêu năm qua huynh vẫn tự trách bản thân mình như thế ư? Đứa bé thì thế nào, huynh đặt tên nó là gì?"

"Sai lầm này của ta...nàng ấy không tha thứ thì ta sẽ không bao giờ thôi tự trách được, con bé hiện tại sống rất tốt, ta vẫn chưa nói với nó về chuyện của mẫu thân nó, tên của nó...Công Tôn Vân Thanh."

Cao đại nhân nghe cái tên này mà cười khò, đến cả cái tên của đứa trẻ còn đặt như thế, dù biết Kiếm thánh đối với sai lầm năm sau khác ghi tới cỡ nào.

"Vân Thanh...hay cho cái tên này, huynh đúng là nhọc lòng rồi."

*Vân Thanh - Cái tên này là một cách chơi chữ, Vân = Vẩn mà Vẩn ở đây là vẩn tội, Thanh nghĩa là thanh danh. Có nghĩa là tự vẩn tội thanh danh của bản thân, bản thân ở đây Kiếm thánh.

- ----

Cẩm thánh và Thủy thánh đi chung với nhau, Cẩm thánh cảm thấy từ khi tới Đông Tề quốc này Thủy thánh chưa hề cảm thấy vui vẻ, vậy thì tại sao lại còn nhất quyết muốn tới đây kia chứ? Cô lên tiếng.

"Sư tỷ...nếu tỷ thấy không được vui, ta liền có thể rời đi, tỷ không cần phải làm khó mình như thế."

Thủy thánh lắc đầu cầm lấy đóa hoa hải đường mới nở cười nhẹ.

"Không đâu, ở đây ta cảm thấy bản thân nhẹ lòng đi rất nhiều, đồ ăn cũng rất ngon, rất vừa ý của ta. Xem ra vương của Đông Tề cũng là một lần sợ tới già rồi."

Nghe Thủy thánh lên tiếng, Cẩm thánh cũng cảm thấy an lòng lại bị lời nói kia của Thủy thánh làm cho buồn cười.

"Ông ấy không sợ mới lạ đó, năm đó nếu không tại vì Phong nhi, tỷ liệu có giải thuật không kia chứ?"

Thủy thánh lại lắc đầu giải thích.

"Không phải tại vì thằng nhóc đó, mà là tự ta cảm thấy đủ rồi nên mới giải thuật, dù sao thì lão bá tánh vẫn vô tội..."

Đang nói chuyện với Cẩm thánh bỗng Thủy thánh cảm thấy có cái gì đó sai sai, này giờ có người đang theo theo sau lưng theo dõi hai người họ, Thủy thánh dần chân liền lên tiếng.

"Là kẻ nào từ này tới giờ cứ theo đuôi bọn ta, còn không mau lăn ra đây"

- ----Chương 68-----

Chương này hơi nhạt một tý nhưng cũng là cần thiết, bởi các nhân vật phụ cũng có cuộc đời và sống phận riêng của họ. Nam9-nu9 chiếm sống quá nhiều rồi, giờ chuyển qua nhân vật phụ tý, chuyện tình của hai người này nhiều rắc rối cực.

Cảm ơn các bạn đã bỏ qua cho Miêu, chương này làm để bù lại một chương mà Miêu đã thiếu các bạn hồi chủ nhật. Hiện gấp lại các bạn vào thứ 5 tuần này nha.

- ----Hết Chương 68-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Kiểm chuyện

Cẩm thánh nghe Thủy thánh nói vậy cũng dừng bước, từ trong một bụi cây hai bóng nha đầu hồng y và lục y bước ra, lục y nữ tử là Uyển Tâm, còn vị hồng y nữ tử kia không ai khác mà chính là Uyển Ngọc. Hai nàng là đang đi theo hai vị đại tông sư, tìm cơ hội để xin hai người họ nhận làm đệ tử, Uyển Tâm thấy lúc này chính là cơ hội duy nhất liền quỳ xuống trước mặt Thủy thánh nói to.

"Tiểu nữ là thứ nữ Cảnh vương phủ, nghe được đại danh của Thủy thánh đã lâu, nay lại có duyên gặp mặt, mong Thủy thánh thu nhận ta làm đệ tử, dù chỉ là Ngoại Môn đệ tử ta cũng lấy lòng cảm tạ!"

Thủy thánh nhìn nha đầu đang thành khẩn cầu xin kia, xem cốt cách hẳn là Thủy lệnh Cường Giả sư a. Có điều...Thủy thánh từ trước tới giờ không nhận nội môn đệ tử, dám đệ tử ở Liên Châu cũng là bà tùy tiện dạy dỗ, thành hay bại là do duyên phận. Ngay cả Lục Phong hồi đó bà cũng rất ít dạy thủy thuật cho y, tính đi tính lại cũng chỉ dạy y cách hóa nước thành băng mà thôi. Vì thế thủy thuật là thuộc tính yếu nhất của Lục Phong.

Bây giờ bà tất nhiên cũng không có hứng mà nhận thêm một nội môn hay ngoại môn đệ tử nào nữa, đừng nói là Thủy lệnh Cường Giả sư, cho dù có là Ngự Thủy sư đi chăng nữa...bà cũng không có hứng để mà dạy dỗ, nghĩ vậy bà liền một câu từ chối.

"Người hao tâm rồi, có điều bản tọa không có hứng để nhận thêm đệ tử nữa, đừng nói người là thứ nữ Cảnh vương phủ - Thủy lệnh bài, dù cho có là đích công chúa - Ngự Thủy sư. Ta cũng là không thèm nhận."

Một lời Thủy thánh nói ra, lãnh đạm mà kiêu ngạo, không cho Uyển Tâm một chút cơ hội, Uyển Tâm lúc này mặt mũi vì xấu hổ mà đỏ bừng lên, hai từ đại kỵ của nàng ta chính là "Thứ nữ", Thủy thánh không kiên không dè mà nói thẳng ra, từ chối thẳng thừng khiến nàng ta vừa xấu hổ vừa tức giận, Uyển Tâm nhịn không được nữa, đứng bật dậy dùng ngón trỏ tay trái chỉ vào mặt của Thủy thánh nói to.

"Bà đừng tưởng bản thân là nhất đại tông sư thì hay lắm? Ta dù có là thứ nữ cũng chưa tới lượt bà lên tiếng, mẹ già kia...ta nói cho bà biết, không phải là bà không muốn nhận đệ tử, mà là không ai thèm nhận thứ phụ nữ khó ưa như bà làm sư phụ thì có!"

Tiếng quát của Uyển Tâm lớn đến mức tất cả những người có mặt trong vòng bán kính 100 bước ở đây đều có thể nghe rõ được, tất cả đều tròn mắt há miệng, lập tức bu quanh chỗ của Thủy thánh và Uyển Tâm xem kịch, cũng may cho Uyển Tâm là hoàng hậu và thái hậu không có ở đây, nhưng Diệp Hách quý phi lại ở trong một đình viện nhỏ kề bên vốn là ngồi nói chuyện vui vẻ cùng Dương phi và Lục Dao - tử công chúa, ba người họ tất nhiên cũng nghe được tiếng quát của Uyển Tâm liền tới xem xem rốt cuộc là ai dám xúc phạm Thủy thánh.

Uyển Ca vì muốn trốn khuôn mặt đáng ghét của Lục Phong mà núp ở trên một cái cây cỏ thụ gần đó, nghe được tiếng quát người như tiếng sấm rền bên tai kia liền biết ngay chủ nhân của giọng quát kia là ai. Nàng liền trèo xuống đi xem vở kịch hay sắp diễn ra.

Ngay lúc này Uyển Ngọc cũng bị lời quát của Uyển Tâm làm hết cả hồn, ngay lập tức tránh xa nàng ta ra càng xa càng tốt, Cẩm thánh nhìn Uyển Tâm cau mày rồi nhìn khuôn mặt của Thủy thánh mà lo lắng. Tự trong thâm tâm của Thủy thánh lúc này cảm thấy được một con tức giận, có thể sánh ngang với núi lửa phun trào, đã bao nhiêu năm rồi chưa có ai dám chọc tức bà ấy tới mức này, hai lòng bàn tay siết chặt, tay trái vung lên tát một cái thật mạnh vào nha đầu không biết trời cao đất dày trước mặt. Lời bà cất lên tựa như sóng dữ vỗ vào bờ.

"Bốp...!!!!"

"Hồn nha đầu, người nghĩ người là ai? Chỉ là một Thủy lệnh Cường Giả sư tam phẩm thấp bé, mà dám lên giọng với bản tọa, người vừa nói rằng dù người có là thứ nữ cũng chưa tới lượt ta lên tiếng? Ta chính là thích nói đấy, cho dù có là phụ thân người Cảnh vương, ta cũng có quyền để mà quát, để mà từ chối ông ta! Người nên nhớ rõ, ta là Thủy thánh của Liên Châu thành, người mà đến cả tử đại đế vương* cũng không thể đắc tội, người ý rằng mình là Thủy lệnh bài thì muốn làm gì thì làm ư? Có tin rằng ta sẽ một tay hủy đi thiên phú cả đời của người không?!"

Từng lời từng chữ của Thủy thánh nói ra khiến những người ở đang điều phải kinh hồn sợ hãi, Uyển Tâm bị một tát kia của Thủy thánh làm té xuống đất, ánh mắt thất thần không nói thành lời, đám người ở đây lại khê kinh động mà lùi nhẹ một bước, lúc này Diệp Hách quý phi đã tới, nhìn thấy sự tình này bà ấy liền hiểu ra mọi chuyện, ngay lập tức cho người mời Thanh Trọng và hoàng đế tới đây. Diệp Hách quý phi cất tiếng.

"Chính là như vậy, một thứ nữ nha đầu lại dám hỗn láo với nhất đại tông sư đúng là không ra thể thống gì cả, để cho Thủy thánh phải nhọc lòng rồi, nàng ta là người của Đông Tề quốc

ta, ta lấy danh nghĩa là hoàng quý phi của Đông Tề quốc thay mặt nàng ta xin lỗi người, kính mong Thủy thánh người lớn không trách móc trẻ con, tha cho nó một con đường sống, ta lập tức sẽ cho người giam lỏng lại để nó hối lỗi!"

Lời của Diệp Hách quý phi, nghe thì như bảo vệ cho Uyển Tâm nhưng thật chất là muốn Thủy thánh nể mặt Đông Tề quốc mà bớt giận, không trách cứ gì lên những người khác như năm xưa. Thủy thánh liếc mắt nhìn Uyển Tâm, Cầm thánh lúc này cũng lên tiếng can ngăn.

"Quý phi nói phải, sự ty chúng ta tới đây là vì vui vẻ, ty hà tất gì phải để ý nha đầu này vào mắt, nha đầu này cũng chỉ là thẹn quá hóa giận, mới buông lời hỗn hào như thế. Ty coi như nể mặt Cảnh vương, Đông Tề quốc tha chết cho nó đi."

Vào lúc này đây, hoàng đế, Thanh Trọng cũng đã tới. Bên kia Kiểm thánh cùng Lục Phong và Trịnh Hàn thư vừa tới. Thấy chuyện như vậy, Thanh Trọng liền cúi đầu, chấp tay khấn xin.

"Thủy thánh đại nhân, hải từ làm thì phụ chịu (con làm cha chịu). Nếu người thật sự muốn hủy đi thiên phú của nó, thì xin hãy hủy của ta đây! Xin người nể mặt của ta mà cho nó một con đường sống...Thanh Trọng ta đây hết lòng cảm tạ!"

Hoàng đế cau mày nhưng lại không dám lên tiếng, chỉ sợ Thủy thánh nhớ lại vụ năm xưa thì khổ, Lục Phong ban đầu tưởng rằng người gây sự với Thủy thánh là Uyển Ca nên vội vội vàng vàng tới đây giải nguy, nhưng không ngờ lại là nhị vị ty ty của nàng gây chuyện, Lục Phong thờ dãi dù sao đây cũng là chuyện của nhà Uyển Ca, cả nhạc phụ tương lai của hắn cũng đã cúi đầu cầu xin, hắn coi như là lên tiếng thay nhà vợ vậy.

"Lục Phong tham kiến Thủy sư, Liễu sư...nha đầu này là thứ nữ của Cảnh vương, mà Cảnh vương lại là nhạc phụ tương lai của đệ tử, tính ra thì đệ tử nên gọi nàng ta là thứ ty ty, mong Thủy sư nương tình tha chết cho nàng ta, con thấy thay vì hủy đi thiên phú của nàng ta, chỉ bằng cứ sai một ma ma và mớm nàng ta vì tội hỗn láo là được rồi."

Thủy thánh nhìn Lục Phong, rồi lại nhìn nha đầu đang té dưới đất mặt mũi thất thần kia, bà quay người nói lớn.

"Khá khen cho Đông Tề quốc, lần thứ nhất ta đến thì lão hoàng đế đòi đuổi cô ta đi, lần này đến lại để một nha đầu hỗn láo với ta như thế, thôi bỏ đi. Cứ theo ý của nhóc con người, tìm một ma ma thay ta và mặt nàng ta, cho tới khi học ra mấu thì mới thôi!"

Thủy thánh gần giọng bốn từ cuối cùng, rồi cùng Cầm thánh mà đi khỏi đám hỗn độn kia, Uyển Ngọc nãy giờ run sợ một câu cũng không dám nói, vốn tính muốn xin Cầm thánh nhận nàng ta làm đệ tử, nào đâu lại bị Uyển Tâm làm hỏng hết tất cả, đúng là tức chết đi mà. Thanh Trọng nghe Thủy thánh phán quyết như vậy mà nhẹ cả người, cúi đầu nói lớn.

"Cảnh vương phủ xin nghĩ nhớ ân tình này của Thủy thánh!"

Thấy Thủy thánh đi rồi, đã hết chuyện coi đám người kia cũng nhanh chóng tản đi khỏi đó, Lục Phong nhìn Diệp Hách quý phi ra hiệu, xong việc hắn rồi đi với Trịnh Hàn Thư tìm kiếm Uyển Ca. Diệp Hách quý phi nhìn Thanh Trọng thờ dãi nói.

"Cảnh vương, ta phải đưa ái nữ đi chấp hành mệnh lệnh rồi"

Thanh Trọng nhìn Uyển Tâm, nàng ta lắc đầu nguầy nguậy đưa ra ánh mắt cầu xin với Thanh Trọng nhưng chỉ đổi lấy một câu nói lạnh như băng của ông ấy.

"Phiền Diệp Hách quý phi sai ma ma đánh thật đau, để nó khắc ghi rõ những chuyện ngày hôm nay, chuyện hôm nay làm phiền Diệp Hách quý phi bận tâm rồi!"

Dứt lời Thanh Trọng một lần nữa cúi đầu sau đó quay người bỏ đi mất, Uyển Tâm vẫn lắc đầu không tin vào những chuyện đã và đang xảy ra, rõ ràng nàng ta chỉ muốn Thủy thánh nhận nàng ta làm đệ tử thôi mà, nàng ta chỉ giận quá mất khôn chửi Thủy thánh một câu thôi mà. Tại sao lại như thế này, trong Gia Yến năm nay không những không thể ghi được điểm vào mắt của các hoàng tử, thế tử, công tử thậm chí còn tạo ra sai lầm ngu ngốc, không đáng có này. Sau này nàng ta sao dám vào hoàng cung để tham dự Gia Yến được nữa.

Diệp Hách quý phi giao Uyển Tâm lại cho ma ma thân cận của mình là Đậu ma ma quản lý, xong bà ấy cũng bỏ đi khỏi, Uyển Tâm bị hai ty nữ lao đi tới một cung điện vắng vẻ rồi thì hành án phạt, tiếng thét của nàng ta vang lên cả khu vực đó.

- ----

Một bên Uyển Ca từ đầu tới cuối ở một chỗ xem kịch, nàng tới giờ vẫn không hiểu được tại sao bọn họ lại kính trọng 2 đại tông sư kia như thế, gọi họ là đại tông sư thì nhất định rất mạnh, nhưng là mạnh thứ gì, Kiểm thánh thì nàng có thể hiểu ông ấy sử dụng kiểm thuật có thể là vô địch thiên hạ, dù sao cũng là sư phụ của Lục Phong...nhưng Thủy thánh và Cầm thánh thì nàng nghĩ mãi không ra, Thủy là nước...chẳng lẽ bà ấy dùng nước rất giỏi, nhưng sử dụng nước có cần phải học ư? Còn nữa Cầm thánh...sử dụng đàn ghiô thì có cần phải phong làm thánh nhân như thế không?

Nàng lúc này trong lòng cảm thấy vô cùng bức mình, cũng chỉ vì bản thân không phải là người của thế giới này nên cái gì cũng không biết, lại không có Tiểu Hoa và Doanh nhi đi cùng, không thể hỏi họ được, giờ mà nhảy xuống đất chắc chắn sẽ bị Lục Phong bắt lại.

Còn đang nằm trên nóc nhà suy nghĩ nàng lại bị một con cuồng phong làm rơi xuống đất, con cuồng phong này lại không phải tự dung mà có, mà là có người có ý làm nàng ngã xuống.

"Bịch...!!!"

"Ái gia đau quá...cái mông của mình, là kẻ nào muốn ám sát bốn quận chúa hả?!"

"Ta phải hỏi người là ai mới phải? Sao lại thêm một kẻ...không thể nào...!"

Uyển Ca rơi xuống đứng chỗ mà Cầm thánh và Thủy thánh đi qua, Thủy thánh giọng lạnh lẽo hỏi nàng nhưng khi bà nhìn vào ấn đường* của Uyển Ca lại bị làm cho kinh ngạc tới cực kỳ, một bên trong bụi rậm Uyển Ngọc miệng cười gian xảo, con cuồng phong lúc này là nàng ta làm ra, muốn mượn tay Thủy thánh khiến cho Uyển Ca nàng thân bại danh liệt, tốt nhất là bị phạt nặng hơn Uyển Tâm lúc này càng tốt.

- -----Chú thích-----

Tứ đại đế vương: Có nghĩa là vua của bốn đất nước, bao gồm Đông Tề, Tây Tề, Bắc Tề, Nam Tề.

Ấn Đường: Ấn đường (hay còn được gọi là cung mệnh) chính là khoảng cách giữa 2 đầu lông mày, vùng trên sống mũi của mỗi người.

- -----Góc Tâm Sự-----

Ném ty nữa là bị xóa sạch chương này do vài sự cố kỹ thuật, rất may là không bị sao hết. Uyển Ca đối mặt với Thủy thánh, làm sao để cho bà ấy không tức giận đây? Mời các bạn đón xem chương tiếp theo với tựa đề "Yến Tiệc Bắt Đầu (Thượng)" nhé. Hẹn gặp lại các bạn vào chủ nhật.

- -----Hết Chương 69-----

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Yến Tiệc Bắt Đầu (Thượng)

Ngay tại lúc này ở một khu cung điện vắng vẻ, Đậu ma ma đã thi hành xong án phạt dành cho Uyển Tâm, bây giờ khuôn mặt anh tú, trắng nõn nà của nàng ta đã sưng đỏ cả lên, miệng của nàng ta vẫn còn lưu lại một vết máu đã được chùi đi.

Uyển Tâm dùng tay xoa nhẹ hai má của mình rồi bất chợt than đau, nhưng vẫn cố gắng nhịn không rơi một giọt nước mắt nào hết, lòng bàn tay theo thói quen mà siết chặt lại không thể cắn răng vì đau miệng, ánh mắt của Uyển Tâm lúc này hiện rõ được sự căm phẫn tới tột cùng, chỉ hận không thể xé xác được Thủy thánh.

Tiểu Mai - tỷ nữ thân cận của nàng ta thấy đã thi hành án phạt xong liền nhanh chóng bước tới đỡ lấy nàng ta, Uyển Tâm nhanh chân muốn rời khỏi bồng Đậu ma ma lên tiếng.

"Nhị tiểu thư có cần lão nô gọi ngự y giúp không?"

Uyển Tâm đứng khựng lại, cố gắng nuốt lấy nỗi oán hận của mình, nhịn đau mà lên tiếng.

"Không phiền tới ma ma và quý phi nương nương, ta tự có Dược Sĩ riêng của mình, dám hỏi ma ma có thể cho ta mượn một tấm khăn che mặt, để ta rời khỏi nơi này không?"

Đậu ma ma liếc nhìn một tỷ nữ, lập tức nữ tỷ kia đã nhanh chóng tới đầu đó một lúc, tầm nửa nén hương sau quay lại mang theo một tấm vải màu đỏ mỏng như màn ngủ, hình vuông cạnh khoảng 10cm. Uyển Tâm cầm lấy tấm vải quay người rồi đi, đi theo đường nàng ta lấy tấm vải đó đeo lên mặt, che đi hai má đang sưng đỏ kia của mình, nàng ta tháo trâm cài xuống, cổ tình tạo ra một kiểu tóc mới để những kẻ xa lạ có mặt ở yến tiệc không nhận ra nàng ta. Làm xong mái tóc nàng ta lại chỉnh trang y phục cho đàng hoàng rồi kiêu ngạo, khoan thai tiếp tục yến tiệc.

Một khác ở bên một đình viện, Uyển Ca đang đối mặt với Thủy thánh và Cẩm thánh. Một bên là Uyển Ca ngây thơ, một bên là hai vị đại tông sư lừng lẫy thiên hạ. Thủy thánh ban đầu rất tức giận khi bỗng nhiên có một nha đầu từ nóc nhà rơi xuống làm hết cả hồn, lại cộng thêm chuyện lúc này có một nha đầu vừa mới hỗn láo với mình xong, nhưng ngay lúc này đây Thủy thánh lại cảm thấy kinh ngạc hết sức bởi ấn đường của nha đầu đứng trước mặt mình.

Uyển Ca té từ trên nóc nhà xuống, đang than ê mông lại nhìn thấy trước mặt mình chính là hai vị đại tông sư kia. Nàng biết rõ bản thân không thể chọc tới những người này liền nhanh chóng đứng dậy tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

"Hai người chính là đại tông sư sao?"

Thủy thánh đứng hình một lúc, Cẩm thánh thay mặt lên tiếng.

"Đúng vậy, còn nha đầu nguoi là ai, tại sao lại ở trên nóc nhà rơi xuống?"

Uyển Ca cười nhẹ, ngây thơ đáp.

"Ta...người lúc này hỗn láo với người, chính là nhị tỷ tỷ của ta."

Thủy thánh hoàn hồn, một lần nữa nhìn thẳng vào Uyển Ca, Cẩm thánh hỏi nàng.

"Vậy nguoi là muốn trả thù cho tỷ tỷ? Hay là còn mục đích gì khác?"

"Tỷ tỷ hỗn láo với đại tông sư là đáng phải bị phạt, ta là ở trên nóc nhà xem kịch chứ không có mục đích gì cả."

Cẩm thánh nhìn điệu ngừ của một hài tử 10 tuổi đứng trước mặt mình thẳng thắn trả lời không chút kiên ngại mà cười mỉm.

"Ồ vậy sao...nha đầu nguoi tên là gì?"

Nàng nhẹ lòng thật thà trả lời.

"Ta tên là Thanh Uyển Ca...đích nữ của Cảnh vương phủ?"

Thủy thánh nhìn thật kỹ ấn đường của nàng một hồi lâu, rồi bỗng nhiên mở miệng.

"Nguoi trả lời thật thà lắm, nói cho ta nghe...nguoi rốt cuộc là loại lệnh bài gì? Hay là chưa từng được kiểm tra?"

Uyển Ca cười thật tươi, trong lòng nàng thì lại cười khổ, vào trong cung rồi mà vẫn có người hỏi nàng về cái vấn đề này. Nàng thật là muốn khóc quá đi mà, tại sao nàng lại lâm vào tình cảnh này kia chứ.

"Dạ...là Bạch...lệnh bài."

Uyển Ca cúi mặt, miệng nàng lắp bắp ra 5 từ kia, Thủy thánh không thể tin vào câu trả lời này của nàng, tay trái nàng cầm nàng lên hỏi rõ thêm lần nữa.

"Nguoi là đang nói dối hay là trả lời bừa vậy hả? Nhìn vào mắt ta, trả lời lại ta nghe xem!"

Cả Uyển Ca và Cẩm thánh đều không biết tại sao Thủy thánh lại hỏi về vấn đề này một cách nghiêm túc và lạ kỳ như thế, Uyển Ca nói lớn lại.

"Thật sự là như thế...ta là Bạch lệnh bài!"

Ở trong lùm cây kế bên đình viện, Uyển Ngọc đang núp tại đó, hóng chờ xem Thủy thánh sẽ phạt Uyển Ca như thế nào, nhưng chờ mãi vẫn không thấy kết quả nàng ta mong muốn.

nhưng nghe câu trả lời của Uyển Ca mà nàng ta bật cười, cũng hy vọng không vì Uyển Ca quá yếu đuối mà Thủy thánh sẽ tha thứ cho nàng.

Cũng ngay lúc này Lục Phong vừa tới chỗ đình viện, vốn là đang tìm Uyển Ca khắp nơi thì thấy nàng đang ở cùng với nhị vị tông sư, y liền chạy tới vui vẻ ôm chầm nàng vào lòng, giọng lo lắng nói.

"Nàng đi đâu từ nãy tới giờ làm ta kiếm muốn mệt vậy? Sau này không được ở nơi đông người mà đi lung tung nữa có biết không?"

Uyển Ca bị y ôm chặt lấy, nàng khó chịu dùng đôi tay nhỏ toàn lực phản kháng.

"Huỳnh...đừng có ôm chặt như thế chứ, mau buông ta ra!"

Cầm thánh nhìn cử chỉ thân mật của Lục Phong dành cho nàng liền hỏi.

"Phong nhi...con và nha đầu này có quan hệ thế nào?"

Lục Phong lúc này mới nhận ra được việc hai vị đại tông sư đang ở đây, y ngay lập tức đứng dậy kéo sát Uyển Ca vào người, mỉm cười đáp.

"À Liễu sư có điều không biết, nàng ấy là vị hôn thê của con."

Cầm thánh cũng hơi kinh ngạc bởi lời này của Lục Phong, Thủy thánh thì vẫn còn bị bất ngờ vì loại lệnh bài của Uyển Ca...miệng bà cứ lẩm bẩm.

"Làm sao có thể...chẳng lẽ mình sai rồi ư?"

Uyển Ngọc một bên nhìn thấy Lục Phong đã tới, thậm chí là thân mật với Uyển Ca, nàng ta tức giận nắm tay trái thật mạnh một cái vào trên thân của một cây gỗ kế bên cạnh chỗ nàng ta núp, nàng ta vừa tức giận lại vừa ganh tị với Uyển Ca, đúng là nuốt cũng nuốt không trôi cục tức này. Biết là sẽ không thể làm gì Uyển Ca ở ải này nữa, Uyển Ngọc rời khỏi bụi cây tức giận mà bỏ đi.

Cầm thánh thờ dài, Lục Phong và Uyển Ca là người trong hoàng tộc, tất nhiên kết hôn với ai cũng chưa tới lượt hai người bọn nàng quyết định, bà nhìn Thủy thánh cũng không thấy Thủy thánh giận hờn gì nữa nên liền phát cái tay.

"Uk vậy cũng tốt, nha đầu này tính tình khá ái dễ thương, sau này nhất định sẽ là một người vợ tốt. Hai đứa nếu có việc thì đi đi, bọn ta cũng không giữ lại làm gì nữa."

Lục Phong cười hạnh phúc rồi cúi đầu dẫn Uyển Ca rời khỏi, Uyển Ca nàng lại không hề vui vẻ chút nào. Cái gì mà sau này sẽ trở thành người vợ tốt...hừ nàng là không thêm gả cho hắn.

Cầm thánh vui vẻ tiễn biệt bọn nàng đi, mới khẽ chạm người của Thủy thánh, gọi.

"Sư tỷ...sư tỷ, tỷ sao thế?"

"Hả...ờ không có gì, ủa mà nha đầu lúc nãy đi đâu mất rồi?"

Thủy thánh chợt bừng tỉnh, rồi nhìn dưới chân mình không còn thấy nha đầu kia nữa, bà quay mặt hỏi Cầm thánh. Cầm thánh chỉ phía Lục Phong và Uyển Ca vừa đi nói.

"Thì muội thấy tỷ không có ý trách cứ nha đầu đó, lại cộng thêm Phong nhi tới đón nó đi, nên muội để cho Phong nhi dẫn nó đi rồi, mà nha đầu đó có gì kỳ lạ ư?"

Thủy thánh nhìn theo phía tay của Cầm thánh chỉ, bà thờ dài lắc đầu.

"Không...không có gì, lần này có lẽ ta đã nhầm!"

- ----

Ở trước Minh Liên cung, Lưu công công nhìn thấy mặt trời đã bắt đầu lặn, đoán chừng đã là giờ Thân (Từ 15 giờ đến 17 giờ chiều) ông ấy liền cho người tới trừ phòng hoàng cung thức dục. Rồi cho thái giám quét dọn Cảnh An cung rồi sắp xếp bày trí lại nơi này. Xong xuôi hết tất cả, liền cho cung nữ, thái giám đi mời thái hậu, hoàng đế, hoàng hậu cùng các cung nhân, chủ tử và tất cả những vị khách mời tới Cảnh An cung chuẩn bị dự yến tiệc.

- -----Góc Tâm Sự-----

Tính dễ chủ nhật với đáng, nhưng các bạn hóng quá nhiều nên thôi tặng chương này cho các bạn.

Có lẽ ngày mai (chủ nhật) sẽ không thể ra chương mới nào nữa được...kính mong mọi người thông cảm cho.

- -----Hết Chương 70-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Yến tiệc bắt đầu (trung)

Những tỷ nữ, thái giám chia nhau đi mời những vị chủ tử tới Cảnh An cung dự tiệc, trong đó tất nhiên là có cả đám của Lục Phong, Uyển Ca và Trịnh Hàn Thư. Uyển Ca nhìn sắc trời, cũng biết không thể đề vào bên trong yến tiệc rồi mới trao đổi linh hồn với Nguyệt được, liền nhân lúc cổng lớn của Cảnh An cung đang hỗn loạn mà tránh mặt Lục Phong đi tìm một nơi vắng vẻ, nói chuyện với nhân cách kia của mình.

"Nguyệt lát nữa vào bên trong, ngươi nên cẩn thận một tỷ, tốt nhất đừng nên gây sự với ai."

Giọng nói hắc ám của vang lên bên trong thân thể nàng.

"Người thổi cái trò dạy dỗ ta đi, mấy cái dự tiệc này có phải là lần đầu ta dự đâu mà người lo lắng dữ vậy, người yên tâm ta coi như là nể mặt bản thân mình sẽ không đi chọc cái lũ kia, chịu rồi chứ?"

Tĩnh mỉm cười vui vẻ gật đầu. Ngay sau đó Tĩnh và Nguyệt trao đổi với nhau, ánh mắt màu đỏ sắc nhọn hiện lên, nàng ngược mặt về phía Cảnh An cung, thông thả mà đi vào bên trong.

- ----

Thấy Uyển Ca bước vào trong, Lục Phong liền gọi nhỏ.

"Uyển Ca, mau ngồi xuống đây."

Nàng nhìn hần, thờ dài bất đắc dĩ mà ngồi cung với hần. Một bên Uyển Ngọc và Uyển Tâm thì lại không ngồi chung với nhau nữa, thậm chí là không thèm nhìn mặt đối phương, Uyển Tâm bằng một cách nào đó quen được con gái của thư phủ đại nhân, nên được ngồi chung với nàng ta. Còn Uyển Ngọc thì một mình ngồi ở bàn hồi sáng, Lâm Tân và Lâm Thần dù không muốn tý nào nhưng vẫn miễn cưỡng mà buộc phải ngồi chung với nhau và tất nhiên vẫn là chiếc bàn lúc ban đầu. Thanh Trọng cũng vội vàng an vị, nhìn Uyển Ca bên phía đối diện mà cười nhẹ.

Lần lượt từng phi tần, quan viên, công tử, hoàng tử, tiểu thư, công chúa đều an vị tại chỗ ngồi ban sáng của mình, ba vị đại tông sư cũng như thế. Thủy thánh nhìn về phía bàn của Uyển Ca và Lục Phong rồi lại cau mày, lúc này đây Thái hậu, hoàng hậu, Diệp Hách quý phi và hoàng đế đã tới trước cửa cung điện, tất cả mọi người đều đứng lên cúi thấp đầu thi lễ, duy chỉ có ba đại tông sư vẫn an vị không hề nhúc nhích.

"Thần-chúng thảo dân tham kiến bệ hạ, thái hậu, hoàng hậu, hoàng quý phi. Bệ hạ vạn tuế...thái hậu, hoàng hậu, Diệp Hách quý phi...thiên tuế!"

Bốn vị kia nhanh chóng trở về chỗ ngồi, hoàng đế nói lớn.

"Tất cả hãy bình thân hết đi, yến tiệc đêm nay chính thức bắt đầu."

Mọi người lại ngồi xuống chỗ của mình, các cung nữ bắt đầu mang đồ ăn thức uống lên trên bàn tiệc, một đoàn vũ nữ bước lên trình diễn, tất cả những người ở đây đều nâng ly rồi uống cạn sau đó mới bắt đầu dùng bữa thật sự, người người nói chuyện vui vẻ với nhau.

"Uống tiếp đi nào..."

"Cạn ly vì tất cả..."

"Người xem vũ nữ múa rất đẹp a."

Bỗng lúc này một viên thái giám từ đâu chạy vào, thông báo.

"Bẩm thứ đó đã được đem tới rồi ạ!"

Hoàng đế và các lão thần nghe vậy liền hết sức vui mừng, ông ấy lên tiếng.

"Tốt lắm, cứ tưởng năm nay ngài ấy không gửi tới, trùng hợp lại có 3 vị đại tông sư ở đây, mau mau đem lên cho họ thưởng thức."

Uyển Ca tay cầm đĩa gấp thức ăn lên, bỏ vào miệng nghe viên thái giám và hoàng đế trao đổi như thế, không hiểu gì lắm liền hỏi nam nhân tóc trắng bên cạnh.

"Bọn họ là đang ám chỉ chuyện gì?"

Lục Phong bỏ đĩa xuống bàn, từng lời từng chữ nhẹ nhàng giải thích cho nàng hiểu.

"À đó là Lưu Tử Túy, một loại rượu vô cùng hiếm có trên thế gian này, được làm từ Thiên Hạ Đệ Nhất Ủ Rượu của Đông Tề quốc ta, mỗi năm ông ấy chỉ làm đúng 12 bình (mỗi bình chứa được 3 lít rượu), tương đương 12 tháng trong một năm, 12 canh giờ trong 1 ngày. Mỗi năm sẽ gửi tới hoàng cung đúng 5 bình vào dịp lễ tết, còn 7 bình còn lại thì ông ta giữ lại làm của riêng."

Lời giải thích này của Lục Phong khiến nàng hiểu ra, bất quá không phải chỉ là mấy bình rượu thôi sao, có cần phải làm như tiên đàn diệu dược như thế không kia chứ? Trong lúc nàng còn đang phân vân, khó khăn thì xe rượu đã được đẩy tới trước cửa Cảnh An cung, lập tức một mùi rượu thoang thoang đã bay khắp nơi này, khiến cho người ta như mê như say, lạc vào một vùng tiên cảnh, những người ở đây đều lập tức chú ý tới 5 bình rượu kia, nhưng không phải ai ở đây đều có thể được ban rượu, bởi số lượng khách quá nhiều trong khi đó rượu thì có giới hạn, vì thế chỉ có những vị ở bàn đầu tiên của hai bên mới được ban cho một chén rượu để thưởng thức.

Rượu được rót ra đem lên cho hoàng đế và thái hậu trước, sau đó là ba vị đại tông sư rồi mới tới những người khác, tổng cộng là mất 1 bình rượu mới đủ cho số lượng khách ở bàn đầu tiên. Đám ở phía sau vừa thấy tiếc nuối lại vừa ganh tị nhưng không thể làm gì, Uyển Tâm và Uyển Ngọc nhìn thấy nàng được ban rượu mà ghen ghét nghiêng lệch, Thanh Lâm Tân cũng không kìm nén được cơn tức giận này. Uyển Ca nhờ vào việc ngồi ở bàn đầu tiên với Lục Phong nên được thưởng 1 chén rượu, nàng cầm lên mới ngửi một cái thôi mà cảm giác thanh thản nhẹ cả người. Hoàng đế cầm chén rượu đứng dậy, giọng cao chén rượu nói to.

"Cùng cạn ly cho Đông Tề quốc ta!"

Rồi sau đó mới hỏi uống cạn, tuy nói năm nào cũng được dâng lên, mà hoàng đế là người được uống nhiều nhất nhưng mỗi lần uống vào là tâm can như muốn chảy theo dòng rượu, còn những người kia chỉ được thưởng một ly rượu không khỏi tiếc nuối vô cùng, thật là muốn uống cho đã a. Ngay cả Thủy thánh cũng bị ly rượu này làm cho khuất phục, miệng bà lẩm bẩm.

"Không hổ danh là thiên hạ đệ nhất ủ rượu, lần sau tới nhà hần xin vài bình vậy"

Cầm thánh ngồi bên cạnh cười khò, chỉ sợ "Xin" ở đây của Thủy thánh là nói cho có lệ, "Cướp" mới là ý đồ thật sự của Thủy thánh a. Kiếm thánh tất nhiên cũng rất muốn uống thêm, đứng nói một ly này, cho dù là một bình cũng không đủ dùng cho người có tâm can mệt mỏi như Kiếm thánh lúc này.

Cầm thánh lúc này lại tự nhiên lên tiếng.

"Đã có rượu, nếu như có âm nhạc thì càng hay, ta đây mấy ngày trước có sáng tác ra một bài nhạc, có điều nghĩ mãi không ra được lời bài nhạc này, Đông Tề quốc anh tài như mây, không biết có vị nào có thể giúp ta thêm lời cho nhạc không?"

Lời này của Cầm thánh nói ra, tựa như một lời thách thức với những người có mặt ở đây, mọi người bắt đầu xầm xì với nhau.

"Cầm thánh là đang muốn thử tài chúng ta?"

"Lời bà ấy tựa như thách thức vậy."

"Người bình thường tự cho mình tài giỏi lắm mà, giỏi thì lên đi."

"Ta không ngu nhè, ai lại biến bản thân thành người đầu tiên trả lời kia chứ."

Cầm thánh lúc này lại từ trong túi càn khôn của mình lấy ra một cây cổ cầm làm bằng bạch ngọc, dây đàn được làm từ dây của cây thủy liễu (không có thật), sang trọng mà đơn giản, quả thật là bảo vật hiếm có của thế gian a, Cầm thánh tay trái khẽ rung dây đàn một nhịp rồi nói.

"Ta sẽ cho mọi người nghe thử trước, tránh nói ta làm khó các người."

Nói rồi Cầm thánh bắt đầu gảy đàn, từng nhịp điệu được đàn ra vô cùng khó đoán, vừa hào hùng như nhạc đánh giặc lại vừa bi thương thê lương, Uyển Ca lại bị tiếng nhạc này làm cho kinh ngạc, nằng cô để ý điệu nhạc một chút.

- ----

Sau một lúc, điệu nhạc đã được Cầm thánh đàn xong, bà ấy ngược mắt nhìn tất cả mọi người.

"Thế nào, có ai có thể giúp ta thêm lời không?"

- -----Góc Tâm Sự-----

Miêu từ bây giờ sẽ không thể đăng chương mới thường xuyên cho các bạn được nữa vì lý do gia đình. Từ giờ mỗi tuần mik chỉ có thể đăng 1 chương thôi, mong các bạn thông cảm giúp cho. Cảm ơn các bạn rất nhiều...thứ 3 tuần sau gặp lại nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Yến tiệc bắt đầu (hạ)

Một lời của Cầm thánh nói ra làm tất cả mọi người ở đây như được thức tỉnh, ban này tiếng đàn của Cầm thánh dù đã dứt nhưng mọi người vẫn còn đang mê say trong tiếng nhạc, khó mà thoát ra nổi. Tất cả liền nhanh chóng dành một tràng pháo tay cho Cầm thánh, quả thật là chỉ có Cầm thánh mới có thể đàn ra được một bài nhạc như thế.

"Cầm thánh quả nhiên lợi hại, trẫm không thể nào ngờ được lại có một bài nhạc như thế trên đời, lần này đã được mở rộng tầm mắt rồi."

"Quả thật là một đoạn nhạc cực hay, ai gia từng tuổi này rồi cũng chưa từng nghe qua bài này hay như thế này, không biết trong những vị anh tài Đông Tề quốc ta có mặt hôm nay, liệu có ai có thể thêm lời giúp cho bài nhạc này hoàn chỉnh thêm không?"

Lời này của thái hậu khiến cho những vị trước đó tự cho mình là anh tài, hiểu biết cảm, kỳ, thư, họa cũng phải cúi mặt không dám nhìn Cầm thánh để xin được thêm lời cho bản nhạc kia.

"Người ấy bình thường tự xưng tài tử, sao nay lại im默默 rồi?"

"Có giỏi thì người tự mà đi, ta không có ngăn." "

"Bài nhạc này chúng ta không có xứng để thêm lời a."

"Haizzz ta đây cũng xin chịu thua."

"..."

Uyển Ca lúc này bỗng nhiên trầm ngâm không chớp mắt, càng không hề động đậy, cứ như một pho tượng vậy. Lục Phong nhìn nam nhân của bàn thứ 2 đối diện trước mắt mình, đưa ra tín hiệu ý bảo y hãy vì buổi tiệc mà làm người đầu tiên dám đứng ra thêm lời, bởi Lục Phong biết nếu không có ai đứng ra làm bia đỡ đạn đầu tiên thì đảm bảo đám người ở đây sẽ im lặng vì sĩ diện mà ngồi yên, không dám mạo hiểm thêm lời cho nhạc.

Nam nhân đó tất nhiên cũng hiểu được ý này của Lục Phong, liền đứng dậy tay trái phe phẩy chiếc quạt giấy, lời lẽ nhỉnh hót vang lên.

"Đoạn nhạc này của Liễu sư quả thật là hiếm có trên thế gian, đệ tử thật hối hận vì năm xưa không bái vào môn hạ của người, đệ tử tuy không học nhưng cũng có chút hứng thú với âm luật, tại đây mạo phép được thêm lời cho đoạn nhạc này, mong Liễu sư đồng ý."

Trên dưới tất cả những người ở đây đều ngược mắt xem xem nam tử thiếu niên dám đứng ra làm người thêm lời đầu tiên kia là ai, hóa ra lại là Trịnh công tử của Trịnh đại tướng quân, người được thiên hạ gọi với danh xưng là Tĩnh vương. Quả thật y đúng là rất giống như trong lời đồn, vừa mang dáng vẻ thư sinh anh tuấn, lại vừa mưu mô dẻo miệng. Những nữ tử chưa có hôn phối dưới kia tất nhiên ngay lập tức bị dung mạo của y làm cho chết mê chết mệt, đành lòng gả cho y làm tiểu thiếp a.

Ngay cả những vị công chúa, quận chúa ngồi ở hàng trên cũng không thể kim được lòng, muốn được y nhìn tới một cái, thậm chí là đại công chúa đang ngồi với vị hôn phu của mình là Trần Bảo tướng quân cũng bị dung mạo kia làm cho giao động.

Cầm thánh nghe y nói thế liền mỉm cười, nói lớn.

"Tiểu tử bao nhiêu năm không gặp, mồm mép vẫn linh hoạt như xưa, thậm chí là có phần xảo trá hơn, được làm người cứ thử xem sao, để ta xem người có thể "hót" ra gì?"

Trịnh Hàn Thư cười híp mắt, trong lòng lại chửi bản thân tự chọc phải ổ kiến lửa làm gì? Nhớ năm đó trên Liên Châu thành, Cầm thánh có lòng muốn nhận y làm đệ tử, có điều y lại một mặt muốn đi theo Kiếm thánh và Khí thánh, từ đó tuy không có thù hận gì, nhưng lại cảm thấy Cầm thánh vẫn là ghi lại mối thù năm xưa.

"Vậy con xin thêm lời, bài nhạc này vừa bi thương lại vừa hùng hồn, tựa như sóng của sông Trường Giang, mạnh mẽ mà cô độc. Thủy lưu hải hà liên tường nhớ, một khúc thủy lưu hồng trạ triều, lòng này cố quên nhưng vẫn vương..."

Trịnh Hàn Thư vừa thêm được vài từ, liền bị Thủy thánh cắt ngang, một lời lạnh lẽo nói ra.

"Trịnh công tử! Đây là thêm lời cho nhạc, chứ không phải là đọc thơ, mong Trịnh công tử đừng nhầm lẫn."

Trịnh Hàn Thư bị lời này của Thủy thánh như đâm một nhát chí mạng xuyên tim y, quả như hấn vẫn không thể nào cãi lại người này được, hấn liền tỏ ra như bán thân cảm thấy bối rối, gãi gãi cái đầu đáp.

"Thủy sư nói rất phải, Hàn Thư cũng xin rút lui, nhường lại vị trí cho anh tài khác lên thử lời."

Nói rồi y nhanh chóng rút lui, những người tự xưng là tài tử, tài nữ lúc này tất nhiên cũng đã có gan dạ mà thử sức, ngay cả Tĩnh vương nổi tiếng của thiên hạ cũng bị đuổi về, lần này chỉ vui thôi không sợ mất mặt. Thế là lần lượt từng người từng người lên thêm lời cho nhạc, nhưng cuối cùng vẫn bị một cái lắc đầu của Thủy thánh hoặc Cẩm thánh chối từ. Lúc này đã tầm nửa canh giờ trôi qua, vẫn chưa có ai có thể khiến cho Cẩm thánh hài lòng, ngay cả các nhạc sư trong cung đã được triệu tới, cũng vô vọng.

Ban đầu Uyển Ngọc cũng tính lên trình diễn một chút gì đó để tạo ấn tượng với các công tử có mặt ở đây, nhất là Cẩm thánh để Cẩm thánh nhận nàng ta làm đệ tử, nào ngờ mới vào Cẩm thánh đã cho ngay một đề khó tới như thế, khiến nàng ta chịu thua tại trận.

Uyển Tâm cũng như thế, vốn là muốn tạo ấn tượng tốt, để cho những người ở đây quên đi nổi nhục của nàng ta lúc chiều, để Thủy thánh phải ân hận vì đã không nhận nàng ta làm đệ tử, nào đâu lại rơi vào thế bí như vậy, nàng ta từ nhỏ chỉ chăm chú học thủy thuật, làm gì có thời gian quan tâm tới cầm, kỳ, thư, họa này chứ, đúng là không ai có thể lường trước được điều gì.

Vào lúc này những người muốn lên thêm lời càng ngày càng ít và cuối cùng không ai dám bước lên nữa. Thái hậu và hoàng đế vô cùng thất vọng, hoàng hậu cũng không còn tâm trạng để cả khía ai nữa, bởi Ngũ hoàng tử của bà ấy cũng đã bị Cẩm thánh cho "tạch".

Cẩm thánh cũng cảm thấy không còn hy vọng gì nữa, ngay cả bản thân bà ấy cũng không thể nào thêm lời cho bài nhạc này được thì những người này không làm được cũng không có gì đáng nói, chỉ là bài nhạc này dành chỉ có thể là một bài nhạc thôi. Lục Phong này giờ lo chú ý tới vụ thêm lời cho nhạc, quên đi tiểu nha đầu đang ngồi bên cạnh, ngó qua nàng thì thấy một bức tượng người suy tư, vẫn chưa ăn xong bát cơm của mình, Lục Phong ngay lập tức lay người nàng, khẽ gọi.

"Uyển Ca...Uyển Ca..."

"Hà...gi? Huỳnh gọi ta?"

Uyển Ca bị Lục Phong làm bừng tỉnh, quay mặt hỏi nam nhân bên cạnh, Lục Phong thờ phào hỏi ngược lại nàng.

"Ta phải hỏi nàng nói đúng, tại sao lại thất thần như vậy, có chuyện gì ư?"

Uyển Ca chợt nhớ ra, liếm miệng đáp.

"Rượu này rất ngon, ta muốn uống nữa."

Lục Phong lắc đầu giải thích.

"Rượu này tuy là ngon thật, nhưng chỉ có Thiên Hạ Đệ Nhất Ủ Rượu của Đông Tề ta mới làm được, mà ông ta tính tình cổ quái, mỗi năm đem được 5 bình vào cung đã là quý lắm rồi, không ai có thể khiến ông ấy thò ra một giọt rượu nào đâu."

Nàng nghe hấn nói thế liền tỏ ra khó chịu.

"Ông ta thật là ích kỷ, nhưng nếu là 5 bình, thì tại sao chỉ có rót cho chúng ta mỗi người một ly, còn 3 bình còn lại đem đi đâu, có phải là lão hoàng đế định giữ làm của riêng không?"

Lục Phong cười gượng, quả thật đúng như những gì nàng nói, rượu cống lên mỗi năm đều là phụ hoàng hấn giữ làm của riêng, chỉ là không ai dám nói.

"Chuyện này cũng không phải là đúng lắm, có thể rượu ấy được dùng để thưởng."

"Thưởng?"

Uyển Ca nửa hiểu nửa không hỏi hấn, Lục Phong chỉ tay về phía Cẩm thánh nói.

"Uk chính là ban thưởng, giống như lúc này cả triều đang gặp vấn đề khó khăn, không thể giải quyết được, nếu như lúc này nàng có thể giải được thì tất nhiên có thể được ban thưởng Lưu Từ tủy chẳng hạn."

Uyển Ca gật đầu cảm thấy lời này của hấn rất đúng, rồi lại bỗng nhiên hỏi.

"Ừa mà đang có chuyện gì vậy, ta cảm thấy không khí không được tốt cho lắm?"

Lục Phong đỡ khốc đỡ cười trước câu hỏi của nàng, hóa ra từ nãy tới giờ nàng chỉ quan tâm bình rượu kia, mà không để ý gì về những chuyện vừa rồi ư?

"À chuyện là Cẩm thánh đàn nhạc, rồi muốn những người ở đây thêm lời vào nhạc, chính là đoạn nhạc lúc nãy nàng nghe đó."

"Là bài đó sao? Tưởng gì ta biết lời của nó mà."

Từng lời từng chữ của Uyển Ca khiến cho Lục Phong không dám tin tưởng, hấn nuốt nước bọt hỏi lại cho chắc chắn.

"Nàng biết lời của bài hát này? Bài này là của Cẩm thánh mới sáng tác ra mà."

Nghe hấn nói thế nàng cũng suy nghĩ lại một chút, bài nhạc lúc nãy Cẩm thánh đàn ra, tuy rất giống nhưng nàng cũng không thể chắc chắn đó là nhạc mà mình đã nghe ở thế kỷ 21, nhưng nói đi cũng phải nói lại, thời đại này cách thế kỷ 21 khoảng 1500 năm nếu không tính cái vụ thế giới song song, việc Cẩm thánh viết ra bài này rồi lưu truyền tới đời sau cũng không phải là vô lý, quả thật là giống tới 9.7 phần...xem ra trận này đành đánh liều vậy.

"Ta biết, thậm chí là biết rất rõ nữa kìa, xin Cẩm thánh có thể đàn lại, để ta thêm lời cho nhạc được hoàn chỉnh nhất."

- - - - -

Mời các bạn đón đọc chương tiếp theo với tựa đề "Thiên Tài 10 tuổi ". Hẹn gặp lại vào thứ 5 a. Cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ Miêu.

- - - - -Hết Chương 72-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Thiên Tài 10 Tuổi (Thượng)

Từng lời từng chữ của Uyển Ca nói ra đều rõ ràng, ý là muốn để tất cả những người ở đây có thể nghe thấy, một đám tài nữ - tài tử đã thử thêm lời trước đó đều nhìn nàng rồi cười khinh bạc, tưởng rằng là cao nhân phương nào hóa ra là đích nữ vô dụng của Cảnh vương phủ - Tĩnh Liên quận chúa a.

"Chà người ta là đích nữ của Cảnh vương phủ đó nha."

"Hử tưởng rằng ngồi bên cạnh Chiến vương là hay lắm ư? Chắc tại Chiến vương nể mặt phụ thân cô ta ở bàn đối diện nên mới cùng cô ta ngồi chung một bàn."

"Lần này thì cho dù có là ai đi chăng nữa cũng không thể vớt nổi sự nhục nhã này, còn dám tự cho mình là biết rõ bài nhạc này nữa chứ."

"Nàng ta tưởng rằng bản thân mình giỏi lắm, nhưng lại quên mất bản thân chính là một con chim cánh cụt không thể bay lên trời cao được."

"Thì chính là như thế..."

"Rầm...!"

Những lời nói xấu kia vang tới tai của Lục Phong làm cho hắn vô cùng tức giận, tay trái đập mạnh xuống bàn tiệc, giọng to rõ quát.

"Im miệng hết cho bốn vương, ở đây không có chỗ cho lũ thất bại lên tiếng!"

Một câu kia của Lục Phong nói ra khiến cho tất cả trên dưới những kẻ đã và đang nói xấu Uyển Ca đều lạnh sống lưng, ngay cả các trưởng bối cũng không kèm được mà tuốt mồ hôi, hoảng để liên nói thay.

"Tất cả những người ở đây đều có quyền thử thêm lời, Uyển Ca tuy còn nhỏ nhưng lại là một nhóc con thông minh tài giỏi, cứ để cho nó tự do mà thử lời."

Lời này của hoàng đế nói ra tất cả mọi người đều không dám nói năng gì nữa, im lặng mà nhìn xem đích nữ vô dụng của Cảnh vương phủ có thể làm ra được gì. Thủy thánh một lần nữa lại chìm trong bất động, cứ nhìn vào ăn đường của Uyển Ca một cách cực kỳ chăm chú, tới mức không thêm quan tâm chuyện gì đang xảy ra, Cầm thánh một bên lại cười to giọng nói mang thập phần thách thức.

"Không ngờ lại là nha đầu nhà ngươi, ngươi tự tin nói rằng bản thân biết rõ lời bài hát? Tốt lắm, ta chính là muốn xem xem nha đầu 10 tuổi như ngươi, liệu có thể vượt được ta và những người có mặt ở đây mà thêm lời thành công cho bài hát này không?"

Uyển Ca đứng giữa đại tiệc, mở một nụ cười dễ thương nhưng bên trong lại cười nhạt một tiếng, kiêu ngạo mà đáp lời.

"Thử được hay không là bản thân ta quyết định, chỉ là ta muốn làm một kèo cược thắng thua với người."

Tất cả những người có mặt ở đây, đều kinh ngạc trước màn đối đáp của Uyển Ca với mặt Cầm thánh, giọng điệu tuy không vô lễ nhưng lại không hề dùng kính ngữ đúng là không xem ai ra gì. Thanh Trọng cũng bị lời nói, hành động của Uyển Ca làm sợ run người, trong lòng đang hết sức lo lắng.

Xong rồi, lần này đừng nói là ta dù là bại hạ cũng khó mà giúp được con bé, chỉ mong Cầm thánh tính tình ôn hòa, có thể tha cho con bé tội bất kính.

Cầm thánh cười mỉm, lấy Phục Ngừ Từ Linh cầm (cây đàn trắng ở chương 71) từ túi càn khôn ra, tay trái đặt lên dây đàn, nhìn thẳng Uyển Ca đáp.

"Cược với ta? Tốt thôi nha đầu ngươi muốn cược thử gì?"

Uyển Ca tay trái đưa ra 3 ngón tay trước mặt Cầm thánh, hoàng đế và thái hậu, cười mỉm như không hề có chuyện gì, nhưng khóe miệng lại hắc ám nói.

"Chính là 3 bình Lưu Từ túy còn lại, nếu ta có thể phối lời thành công bài hát này thì tức là ta thắng, tới lúc đó ta sẽ được độc quyền lấy đi 3 bình rượu kia, còn nếu ta không phối lời thành công thì tức là ta thua, khi đó tùy ý Cầm thánh người trị tội. Thế nào... vụ cá cược này đối với người rất có lời mà đúng không?"

"Hả...!?"

Từng câu từng chữ Uyển Ca nói ra khiến cho một lũ trên dưới đều há hốc miệng mồm, nàng không những dám cá cược cùng Cầm thánh mà còn dám đụng tới 3 bình Lưu Từ túy quý giá cực kỳ của thánh thượng? Không...không dám tin tưởng a!

Cầm thánh bị lời kia của nàng làm cho chọc cười, cười thật to.

"Hay lắm tiểu nha đầu, ta thấy ngươi không phải là tìm đại vật được thưởng mà là đang muốn từ ta mà có thể lấy được 3 bình rượu kia, bởi ngươi thừa chắc chắn rằng bản thân sẽ thắng, ngươi để tới giờ phút này mới ra mặt chính là muốn dồn hoàng đế của ngươi vào đường cùng, ép ông ấy bằng mọi giá cũng phải vì sĩ diện Đồng Tề mà đưa rượu cho ngươi, quả đúng là một tiểu nha đầu tinh quái mà."

Lời này của Cầm thánh nói ra khiến cho tất cả những người ở đây đều tưởng là sự thật và tất nhiên đều thay nhau phục Uyển Ca, chỉ có Lục Phong và nàng mới biết đó chỉ là suy đoán một phía của Cầm thánh, đích thật Uyển Ca muốn lấy rượu để cho bản thân mình nhưng người bày mưu cho nàng lại là Lục Phong lúc nói chuyện với nàng ban nãy.

Thái hậu và hoàng đế hiểu ra vấn đề, thái hậu cười khúc khích nói.

"Con bé này đúng là tâm cơ nham hiểm mà, lão hoàng lẫn này con có muốn nhả rượu ra không?"

Hoàng đế lắc đầu đáp.

"Trăm trận này không nhả thì e rằng Uyển Ca sẽ không dốc sức thi đấu, thôi được rồi...Uyển Ca con nghe cho rõ đây, trận này nếu con thắng, trăm sẽ đặc biệt tặng con 10 bình Lưu Tử Túy, 30 bình Khúc Nhi Hồng, 3 căn tử lâu và thêm 500 vạn lượng bạc, nếu không thắng trăm sẽ phạt con...cầm cung 3 năm!"

Lại một lần nữa những người ở đây bị kinh ngạc, hoàng đế mê rượu tới keo kiệt của họ sao lại hào phóng như thế, tuy là biết được Uyển Ca khó thắng cũng như dùng những thứ này muốn khích lệ tinh thần, nhưng nếu nàng thắng thật thì sao? Nàng thắng sẽ đem về vinh quang cho Đông Tê quốc ta nhưng tự nhiên lại được thưởng nhiều như thế, còn nếu thua cùng lắm là bị Cầm thánh phạt, bị nhốt ba năm nhưng kèm theo đó danh dự của Đông Tê quốc ta lại bị Cầm thánh đánh bại một cách dễ dàng, đúng là một kèo khó phân định a.

Uyển Ca nàng chỉ đợi có như vậy, liền gật đầu đồng ý.

"Được quyết định như thế đi, Cầm thánh người đồng ý chứ?"

Cầm thánh không nói gì nữa, gật đầu cho có lệ rồi tay của bà khẽ gảy dây đàn, vụ cá cược chính thức bắt đầu, Cầm thánh đàn được 2 giây vẫn chưa thấy Uyển Ca thêm lời, đám người đối nghịch với nàng như Uyển Tâm, Uyển Ngọc và hoàng hậu đều cười thầm trong lòng, đám trung lập lại háng xem kèo hay, đám ủng hộ nàng thì lo lắng không yên, tiếng nhạc vẫn còn đó Cầm thánh không bị dao động gì cả, bỗng lúc này một tiếng hát vang lên, tựa như quý lĩnh âm mệnh nhưng lại sâu lắng vô cùng.

"Tướng quân à, mau trở về! Ta vẫn ở đây, đợi người về nhà...! Hoa cài trên áo ai, nhuộm bụi hồng máu tuôn thành sông. Hồi ức trong chiều đông. Lệnh hai nước tiến binh, quân kỳ vùi nơi, đất khách xa muôn trùng, tháng năm tương phùng, bình biển trường chinh. Đường thiên lý, dấu chôn từ đây. Hồn binh sĩ, u uất, thay. Bến Tam Đồ vang tiếng tiêu ngâm, thầm khắc sâu. Chôn Thanh lâu, tuyết sương, bạc mái đầu. Máu tanh mặn, vấy lên cổ trần. Mảnh đao vắt ngang mộ phần nghĩa quân. Dưới tro tàn, mỹ nhân đạo phỉm đàn. Lửa thiêu, vương vấn chốn dương gian hoen lệ, mi cay. Vũ cơ xòe quạt, đắp chiếu, thầy phơi, Thành Tây. Họa dung nhan, cốt cách di nhân, nơi huyết mộ ai mới xây. Tiền vàng tung bay, giấy vẽ chu sa trong ngày ma chay...!"

(Lời bài hát được tác giả lấy "Bản Lời Việt")

- -----

Chú thích: Bài hát trên là một bài hát có thật ngoài đời, Miêu cực kỳ yêu thích nên lấy vào trong truyện, nếu ad hoặc bạn nào đó muốn Miêu thào xuống thì cứ cmt nhé. Chân Thành cảm ơn.

Bài hát này được mang tên Diên Ngục Tì, được ca sĩ Âm Tần Quốc Vật (nick men) thể hiện. Nếu các bạn muốn nghe bài này thử, thì cứ lên google gõ "Diên Ngục Tì lời việt" là ra nhé.

Chương này là để bù vào hôm thứ 5 nhé, ngày mai chắc chắn sẽ ra chương tiếp theo.

Hôm thứ 5 chỗ Miêu bị cúp điện nguyên buổi chiều, làm không thể ra truyện đúng lịch được, Thứ 6 thì lại bận viết Ai Cập và đi học nên không thể ra chương bù, nên chỉ có thể ra chương bù vào thứ 7 hôm nay thôi. Xin lỗi vì để cho các bạn đợi lâu, cảm ơn các bạn đã luôn luôn ủng hộ và theo dõi truyện.

- -----Hết chương 73-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thiên tài 10 tuổi (trung)

Từng lời ca tiếng hát của Uyển Ca vô cùng cân xứng với bài nhạc, vừa mạnh mẽ nhưng lại không kém phần thể lương y hệt như lời nhạc, buồn man mát khó biệt ly. Cầm thánh quá đổi ngạc nhiên, bà không thể tin được nhưng lại bị lời hát kia của nàng làm cho thuyết phục, là tâm phục khẩu phục mà tiếp tục đàn cho nàng hát.

- -----

Tất cả mọi người đều chìm trong lời nhạc và tiếng hát của nàng, mãi tới lúc Uyển Ca dừng hát rồi lên tiếng nói chuyện, họ mới coi như là hoàn hồn.

"Sao Cầm thánh lại không đàn nữa?"

Nghe Uyển Ca nói như vậy, Cầm thánh liền tỏ ra ngạc nhiên hỏi.

"Đàn nữa...? Chỉ có đoạn này thôi mà, chẳng lẽ người biết thêm đoạn nào nữa ư?"

Uyển Ca gật đầu thành thật đáp.

"Đúng vậy, lời bài hát này có hai đoạn, đoạn ta vừa hát là đoạn 1, còn đoạn hai nữa mà."

Cầm thánh nghe Uyển Ca nói lời chắc nịch như thế hết sức ngạc nhiên, bài nhạc này là bà tạo ra, sao đến cả bà cũng không biết rằng có thêm đoạn sau nữa vậy, Cầm thánh trầm ngâm một chút rồi nói.

"Vậy ư? Tốt...giờ người hãy hát luôn đoạn cuối cho ta nghe, khi nào kết thúc yến tiệc ta sẽ đích thân tới Cảnh vương phủ thỉnh giáo người đoạn nhạc cuối này."

Một lời kia của Cầm thánh nói ra khiến cho những kẻ đã thử thêm lời cho nhạc và những kẻ chống đối lại Uyển Ca nàng tức trào máu họng, hận không thể giết chết được nàng. Hoàng hậu một bên chịu không được sự tức giận này, nhìn khuôn mặt vui vẻ kia của Uyển Ca mà gào thét trong lòng.

Thanh Uyển Ca...! Bỗng cung hận không thể giết chết được phu thê nhà người (Lục Phong - Uyển Ca)...Lại một lần nữa, người lại tỏ sáng như viên ngọc trai dưới lòng đại dương, giống hệt như Lục Phong năm đó, làm cho con trai ta dù là Ngự Hóa sư cũng không thể nào bì được với hắn, ta hận... giữ...!

Một đám tài nữ, tài tử đã từng thêm lời, uất ức mà cắn răng.

Gì chứ? Cầm thánh đích thân thỉnh giáo? Đây là chuyện có một không hai, vậy mà lại để cho đích nữ bất tài của Cảnh vương phủ hưởng trọn? Nàng ta là cái thá gì, giỏi lắm ư, chỉ là một tiểu nha đầu Bạch lệnh Cường Giả sư mà nay muốn trèo cao rồi?

Không chỉ có những kẻ lạ mặt, mà những người "thân" của nàng như Uyển Tâm, Uyển Ngọc và Thanh Lâm Tân cũng không thể nuốt trôi cục tức này, hôm nay tất cả mọi vinh quang ánh mắt đều hướng hết về nàng, tuy nói là có lợi cho Cảnh vương phủ như bọn họ thì tuyệt không muốn như thế.

Uyển Ca ngơoi muốn bản thân mình là ngôi sao của buổi tiệc, muốn thoát khỏi danh vị quận chúa bất tài ư? Không...Thanh Uyển Ca ngơoi vinh viễn chỉ là một con vịt xấu xí mà thôi.

Một trần khuôn mặt cực kỳ khó coi hiện lên, nhưng cũng kèm theo đó là những tràng pháo tay tán dương lời bài hát cực kỳ tuyệt đỉnh này của Uyển Ca nàng, quả thật nếu không phải là kẻ căm thù nàng thì chắc chắn đều phải tâm phục khẩu phục trước màn trình diễn không thể ăn tượng hơn của nàng.

"Woa quả không hổ danh là Tình Liên quận chúa của Đông Tề quốc ta a!"

"Đúng là một tiểu thiên tài mà, tại hạ tâm phục khẩu phục."

"Tiểu quận chúa đúng là hơn người a, ta coi như đã được mở rộng tầm mắt."

Kiểm thánh từ nãy tới giờ không nói một lời nào nhưng cũng bị ca khúc kia của Uyển Ca làm cho giao động, không thể không lên tiếng.

"Tuyệt diệu...quả thật là tuyệt diệu, tiếng đàn của Liễu sư muội và tiếng hát của tiểu quận chúa này đúng thật là rất hợp với nhau, có thể nói rằng là một bài hát cực kỳ hoàn hảo, khâm phục...khâm phục."

Lục Phong, Thanh Trọng và Thanh Lâm Tân ngồi ở một bên cũng bị Uyển Ca dọa cho sợ, sợ rằng nàng là làm không ra chuyện, đắc tội với hoàng đế và Cầm thánh thì tới lúc đó họ muốn cũng là cứu không nổi nữa rồi, nào ngờ đầu lại bị nàng làm cho bất ngờ này tới bất ngờ khác, xem ra là do họ nghĩ quá nhiều rồi.

Hoàng đế bệ hạ thì đang cảm thấy bản thân quá là xem thường kẻ địch, ban đầu nàng chỉ đòi ba bình rượu thì cứ giao kèo ba bình đi, còn bày đặt nâng thưởng thành 10 bình, xong rồi...xong thật rồi, tét năm nay ông lấy gì mà uống đây, mỹ túy của thế gian mà ông cất giữ suốt ba năm ấy thế mà trong phút ló là lại bị tiểu nha đầu nhà mình mang đi mất.

Thái hậu cười hoan hỉ vỗ tay tán thưởng Uyển Ca.

"Uyển Ca của ta, thật là không phụ sự kỳ vọng của ai gia, tốt tốt lắm...Triệu ma ma!"

Triệu ma ma đứng bên cạnh thái hậu nghe bà gọi liền đáp.

"Bẩm thái hậu, có lão nô!"

"Lát nữa tới phòng châu báu riêng của ta, lấy vào món hộp với Uyển Ca đem tới Cảnh vương phủ cho con bé, nhiều một chút cũng không sao. Uyển Ca đây là quà cũng như là phần thưởng của người làm trưởng bối như ta tặng cho con, con cứ cầm lấy đừng có ngại."

Triệu ma ma nghe chỉ thị của thái hậu liền gật đầu tuân mệnh, Uyển Ca cười mỉm nhưng trong lòng lại cười gian, nàng nghĩ bụng.

Không ngại, con không ngại một tý nào cả, có tặng bao nhiêu con lấy bấy nhiêu, cho con cả quốc khổ luôn cũng được a.

Tất nhiên đám người căm hận Uyển Ca lại một lần nữa tức sôi máu lên, cắn răng nghiến lợi. Lý hoàng hậu nhin không nổi nữa lên tiếng phản bác.

"Thái hậu, Uyển Ca tuy có công giúp thêm lời cho bài nhạc, nhưng dù sao cũng đã có phần thưởng của bệ hạ tặng rồi, người nay lại tặng thêm nữa thì không hợp tình hợp lý lắm đâu ạ."

Diệp Hách quý phi vốn là đây rất tự hào về Uyển Ca, tính rằng sẽ tặng thêm quà cho nàng lại bị một lời kia của Lý hoàng hậu làm cho tức giận, Diệp Hách quý phi lên tiếng.

"Uyển Ca là quận chúa của Đông Tề quốc ta, là con cháu của hoàng gia, sau này còn phải gả cho Phong nhi làm chính phi, thưởng cho nó ít hay nhiều là tùy vào tâm trạng của thái hậu và bệ hạ, tý không thưởng thì cũng thôi đi, ở đây lại còn ngăn cản không cho thái hậu thưởng cho con bé? Hoàng hậu, tý là đang keo kiệt hay là nói Uyển Ca không XÚNG* để nhận thưởng đây?"

*Viết hoa toàn chữ, là muốn nhấn mạnh.

Lý hoàng hậu bị một câu kia của Diệp Hách quý phi làm cho tức giận, nhưng lại không thể phản bác bởi lời nói kia đã trúng vào tim đen của bà ta, thái hậu liếc mắt về phía hoàng hậu, giọng bà lạnh nhạt đáp.

"Hoàng hậu, bộ ngươi nghĩ ai gia già rồi...không còn đủ sức để CHỐNG ĐỐI lại người có đúng không? HẢ...?!"

Thái hậu bỗng nhiên gằn giọng, tiếng nói như tiếng sấm rền bên tai, làm cho gần như tất cả những người ở đây đều sợ hãi, run cầm cập. Ngay cả các thân vương, phi tử cũng không kèm được sự hoảng sợ trong lòng, đại công chúa - Lục Miên và ngũ hoàng tử - Lục Ngôn (con ruột của Lý hoàng hậu) ngay lập tức rời khỏi bàn tiệc quý xuống xin tội thay cho mẫu hậu của mình.

"Hoàng tử mẫu bớt giận, mẫu hậu tuyệt đối không có ý đó, chỉ là hiểu lầm...hiểu lầm mà thôi."

"Hoàng tử mẫu, xin người đừng hiểu lầm ý tốt của mẫu hậu, mẫu hậu là sợ rằng tiểu quận chúa sẽ cây sùng sinh kiêu mà thôi, mong hoàng tử mẫu suy xét!"

Thái hậu vốn tính làm lớn thêm chuyện lại bỗng nhớ tới hôm nay có ba vị khách quý ở đây, nên không thể làm lớn chuyện, chuyện trong nhà phải đóng cửa mà dạy bảo. Bà thở dài phẩy tay.

"Thôi đủ rồi, ai gia chỉ là nhất thời nóng giận nói như thế, hai con lui xuống trước đi. Còn hoàng hậu, chuyện hôm nay ai gia sẽ nói với con sau vậy, còn chuyện thưởng cho Uyển Ca cứ theo như lời của ta mà làm."

Lý hoàng hậu bị thái hậu hai lần dọa sợ, không dám nói năng gì nữa, chỉ có thể để cho người khác thay bà ta dằn mặt của Uyển Ca, bà ta đứng dậy thì lể tạ lỗi với thái hậu, nhưng thái hậu không thêm đề vào mắt.

Uyển Ca nhún vai nhìn một màn trò cười này mà cười khò, bản thân nàng kiếp trước cũng từng chọc qua hoàng hậu, bà ta ấy à tuy độc ác nhưng lại ngốc nghếch ngu si, chẳng qua bên cạnh có Phùng công công, là thái giám thân cận bên cạnh, ông ta chính là bộ não của bà ta, nhờ năm đó nàng từng có lần đầu trí với ông ta, kết quả ông ta bị lãnh 30 gậy, nhưng đó là chuyện của kiếp trước mà thôi, kiếp này không biết sẽ thế nào, bởi nàng nãy giờ nhìn đi nhìn lại chỗ hoàng hậu cũng không thấy vị công công họ Phùng kia đâu cả.

Thủy thánh vẫn không nói gì, tuy đã không còn nhìn chăm chăm vào ấn đường của Uyển Ca nữa, nhưng vẫn suy nghĩ một vài chuyện gì đó, tới mức không thèm để ý tới ba cái vụ hậu cung cãi vã kia. Cầm thánh mệt mỏi nói.

"Uyển Ca, còn một phần lời kia cứ giữ đó đi, hôm sau ta sẽ tới nhà ngươi nghe tiếp, mắc công lại có cãi vã..."

Lời Cầm thánh vẫn chưa nói xong thì đột nhiên một miệng lưỡi nhanh nhẹn nhảy vào cắt ngang lời của Cầm thánh.

"Cầm thánh nói vậy là đúng, đây là hoàng cung Đông Tề quốc bọn ta, không phải là Liên Châu thành của các ngươi, ta kính người là thánh nhân nhưng cũng không thể để cho yến tiệc của Đông Tề quốc trở thành sân khấu để mặc người phò tướng được, ở cái thế giới cường giả vì tôn này há lại có chuyện làm trò thi hổ cầm, kỳ, thi, họa như thế?! Uyển Ca quận chúa nếu muốn lấy phần thưởng kia, vậy chỉ bằng hãy so một trận thi đấu sức mạnh với lão nô a!"

- - - - -

Hứa là sẽ làm, hẹn gặp lại các bạn vào thứ 3 tuần sau nhé, đừng nóng...từ từ rồi cháo sẽ như thối a.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Thiên Tài 10 Tuổi (Hạ)

Lời nói kia tuy không hề vô lễ nhưng lại thể hiện rất rõ sự khinh thường Cầm thánh ở bên trong. Cầm thánh ngược mắt nhìn kẻ vừa tới chính là một công công mặc y phục màu đỏ, chứng tỏ là công công quản sự của cả một cung lớn, bà cau mày lại không tỏ ra tức giận chỉ nhếch miệng cười.

"Thiên hạ này có ba thể loại người mà ta ghét nhất, một là loại nhiều chuyện lắm lời, hai là loại độc ác mất nhân tính, ba chính là loại chó cạy thế chủ, xin hỏi chủ nhân của cậu nô tài nhà ngươi là ai, để ta còn đi mắng vốn a."

Một lời nói của Cầm thánh nói ra khiến cho tất cả cung tỳ, thái giám ở đây đều không khỏi được một phen há hê, thái giám mới tới kia chính là Phùng Trâm là công công quản lý tất cả mọi thứ trên dưới ở lục cung, địa vị gần như là cao nhất trong tất cả các nô tài, bình thường hẳn ta cạy có hoàng hậu và Lý thừa tướng chống lưng nên đi gây chuyện xấu khắp nơi.

Các ma ma, tỳ nữ, thái giám trong cung đều cực kỳ hận hắn, có điều không thể làm được gì hắn cả, nay hắn dám ngạo mạn mà vô lễ với cả Cửu Thánh của Liên Châu thành nhưng lại quên mất bản thân cũng chỉ là một cậu nhân thậm chí không xứng để Cầm thánh nói chuyện, lời kia của Cầm thánh là chửi chủ nhân của Phùng Trâm không biết dạy dỗ hắn a.

Tất nhiên lời nói kia làm cho hoàng hậu cực kỳ chói tai, Phùng Trâm này hẳn là một người rất có ít với bà ta, bình thường hẳn là bộ não giúp bà ta nghĩ kế hãm hại người khác, đến cả chuyện cho cửu hoàng tử ăn thực phẩm dị ứng cũng là do hắn bày mưu ra, ban này Lý hoàng hậu vừa mới cho người mời y tới là để tiếp ứng, nào đâu y lại ăn nói vô lễ với Cầm thánh như vậy, giờ phải làm sao mà ra mặt giúp y đây?

Phùng Trâm đối với những lời nói kia của Cầm thánh chỉ cười khinh miệt mà đáp.

"Dưới chân thiên tử tất cả đều là quân thần của người, bệ hạ tất nhiên là chủ nhân lớn nhất của ta rồi, bệ hạ kêu ta đi về phía tây, ta nào dám đi về phía bắc kia chứ?"

Thủy thánh lúc này đang trầm tư lại bị những lời nói kia của Phùng Trâm làm cho tức giận, xem ra không lên tiếng cái lũ này sẽ nghĩ bà là bị cầm chắc, miệng bà lẩm bầm vài câu.

"Vậy giờ ta kêu ông đi bên trái, ông liệu có dám lui về phía sau không, Đông Hoàng*?"

Hoàng đế một bên còn đang buồn vì chuyện sẽ mất mấy chục bình rượu quý, bỗng nhiên lại bị Phùng Trâm và Thủy thánh gọi tên, đúng là nằm không cũng dính đạn mà, ông nhanh chóng lên tiếng.

"Thủy thánh nói đùa rồi, ta dù là vua một nước cũng chỉ là một người trần mắt thịt làm sao dám chống lại ý của thánh nhân a, Phùng Trâm ngươi đã biết tội chưa?"

Phùng Trâm lúc này liền quỳ xuống nhưng không tỏ ra sợ hãi, hoàng hậu nhìn y khẽ lắc đầu, ý bảo đừng tính toán chuyện này, y nghĩ một lát liền cúi đầu nhận tội.

"Nô tài đã biết tội, nhưng nô tài chỉ muốn làm cho công bằng mà thôi, Tĩnh Liên quận chúa dựa vào cái gì mà được thưởng nhiều như thế, trong khi tất cả những người đã từng thử lời trước đó đều không được gì cả, ở đây là nơi sức mạnh đứng đầu chứ không dành chỗ cho những tài lẻ, nếu Tĩnh Liên quận chúa thật sự muốn những thử kia vậy chỉ bằng cứ thách đấu với nô tài, nếu thắng quận chúa có được thưởng bao nhiêu nô tài và những người còn lại sẽ không một lời dị nghị."

Lúc này những tài nữ và tài tử đang và đã ghét Uyển Ca nhanh chóng nói ra lời nói thật lòng, làm cho cả buổi tiệc náo loạn hết lên.

"Đúng vậy, chúng thần không phục."

"Dựa vào đâu cô ta có tất cả, ban đầu không phải nói chỉ là thêm lời cho vui thôi sao?"

"Chính thế, bệ hạ người như thế là thiên vị quận chúa, thần không phục a."

"Thần cũng không phục, xin bệ hạ suy xét lại cho."

"Bệ hạ, mong người hãy cho chúng thần một lời công bằng a."

"Không phục..."

Một trận tiếng phản đối vang lên, Phùng Trâm cong miệng lên cười trong bụng, chiêu kích tướng của hắn đã có tác dụng rồi, giờ chỉ đợi Uyển Ca lên tiếng, nhưng Thủy thánh nào bỏ cuộc dễ dàng như vậy, luận tài ăn nói cả khía bà là số 2 không ai dám làm số 1.

"Ta không cần biết ngươi muốn đấu với ai, nhưng vô lễ như thế thì tuyệt đối không được, hay là thế này đi. Ta cũng muốn cuộc một ván với ngươi, nếu ngươi có thể thắng được tiểu nha đầu đó ta sẽ bỏ qua không tính toán chuyện này với ngươi, thế nhưng nếu ngươi thua đồng nghĩa với việc phải chịu hậu quả, đời này kiếp này vĩnh viễn đừng hòng sử dụng được thủy thuật thêm một lần nào nữa, thế nào có dám cá cược không?"

Lục Phong một bên tức giận, muốn lên tiếng lại bị một ánh mắt sắc như dao của Thủy thánh quét qua, bà chính là muốn thử xem rốt cuộc những gì bà đã nhìn thấy từ ẩn đường của Uyển Ca là đúng hay sai, không ai được quyền phá hỏng trận đấu này. Thanh Trọng một bên nhìn Lục Phong ánh mắt dò hỏi, Lục Phong thờ dài lắc đầu vì thế Thanh Trọng cũng không ngăn cản, Phùng Trầm nghe lời thách thức của Thủy thánh rồi ngo ngoe lại đối thủ của mình mà cười nhếch mép đáp

"Thủy thánh nói như vậy là xem thường nô tài rồi, nên nhớ Tĩnh Liên quận chúa chỉ là Bạch lệnh Cường Già sư mà thôi, đối với một Ngự Thủy sư lục phẩm như nô tài mà nói, chỉ cần một chiêu là có thể hạ gục, chỉ là sợ quận chúa không dám đấu."

Uyển Ca một bên ngó nhìn xem đám người này còn đem mình ra chơi đùa tới mức nào nữa, không phải ban đầu đã hứa thêm lời thành công thì sẽ cho rượu sao? Sao bây giờ lại đổi thành tình hình như thế này rồi, kiếp trước cũng thế kiếp này vẫn vậy, mãi là cái tên Phùng Trầm chết tiệt kia, từng lời từng chữ nói ra như muốn thách thức nàng vậy, chiều kích tướng sao? Nàng còn là gì nữa chứ, muốn thi đấu sức mạnh với nàng ư, thật là không tự lượng sức mình, Tĩnh có dặn nàng không được gây ra chuyện không cần thiết, nhưng chuyện này nàng nhìn không nổi nữa rồi, hôm nay đừng nói là một thái giám tổng quản hậu cung, cho dù có là công tử của một thế gia nào đó, nàng cũng không ngại mà ra tay đâu.

Lại nói Thủy thánh cá cược lên nàng chính là coi trọng nàng, dù cho nàng không biết mục đích thật sự của Thủy thánh là gì nhưng nàng sẽ không khiến bà ấy phải thất vọng, bài nhạc yêu thích nhất của nàng vậy mà hần dám nói nó chỉ là một trò cười, nàng phải khiến hần phải sống không bằng chết, vạn kiếp bất phục. Uyển Ca mở miệng một lời xác nhận.

"Con có ba chuyện muốn nói, thứ nhất: Cầm thánh ra nhạc để chúng ta giải là tôn trọng Đồng Tề quốc chúng ta, thế nên bà ấy mới làm như vậy, Đồng Tề nếu như có tài tử có thể thêm lời bài hát cho Cầm thánh, chuyện này bản ra thiên hạ chính là vinh hạnh lớn của Đồng Tề ta, nhưng Phùng công công lại chỉ xem nó như là trò phô trương, vậy dám hỏi Phùng công công, người liệu có thể giải giúp những người ở đây đoạn cuối của trò hề này không? Thứ 2: Cầm thánh là thánh nhân được cả thiên hạ này coi trọng, kính nể không dám vô lễ nhưng một nô tài thấp kém như người lại dám ăn nói kiểu như thế với ngài ấy, theo lễ thường là nên lời ra cật lưởi, hoàng hậu nương nương người thân là chủ tử lại không biết quản giáo nô tài của mình, đáng lý cũng nên phạt để cảnh cáo, xin hỏi các vị ở đây có hay không nên phạt?"

Một tràng câu vấn tội như thẩm phán của Uyển Ca nói ra khiến cho miệng lưỡi của Phùng Nhâm và hoàng hậu như cứng lại, Cầm thánh và Kiếm thánh một bên cười mỉm, không ngờ nha đầu này lại ăn nói chuẩn lý lẽ như thế, còn muốn nói lý cho họ nữa chứ? Thủy thánh lại ngậy người, lời lẽ như vậy đến bà còn chưa nghĩ ra, Lục Phong một bên cười trộm, hần không thể ngờ lại có ngày có người có thể vượt được Phùng Trầm và Thủy sư để trở thành người có miệng lưỡi nhanh nhạy nhất hần từng biết.

Hoàng đế cũng cảm thấy lời nói của nàng vô cùng có lý, ngay lập tức phán tội Phùng Nhâm

"Phùng Nhâm, người đã nghe rõ những tội trạng của mình rồi chứ? Bản thân là một thái giám lâu năm lại không biết giữ mồm giữ miệng, ăn nói vô lễ với thánh nhân đáng bị tội chết, người đâu! Mau đem hần ra..."

"Khoang đã...con vẫn chưa nói hết."

Uyển Ca bất chợt lên tiếng, hoàng hậu ban nãy cũng tính sẽ cầu tình cho Phùng Trầm, bà ta đồ mờ hồ khi nghe những lời nói trên của nàng, Diệp Hách quý phi ban đầu còn tính thay nàng cầu tình, không để nàng phải thi đấu với Phùng Trầm lại bị một màn kia làm cho hứng thú, quyết định đứng đó hóng xem sẽ có chuyện gì xảy ra. Hoàng đế khó hiểu hỏi Uyển Ca.

"Uyển Ca, con còn chuyện gì muốn nói nữa sao?"

Nàng gật đầu nhìn Phùng Trầm cười mưu mô đáp.

"Vâng, đích thật là như thế, như lúc nãy con đã nói, điều thứ ba chính là: Tuy đấu là đối với chúng ta, âm nhạc chỉ là một trò vui, thế nhưng quân bất hí ngôn, bệ hạ đã hứa nếu con giải được lời bài hát sẽ thưởng cho con 10 bình Lưu Từ túy và 30 bình Khúc Nhi Hồng cùng với 100 vạn lượng vàng, người không thể nuốt lời được a. Còn nữa lời cuối: Phùng Trầm, ta Thanh Uyển Ca dù cho có là Bạch lệnh bài cũng là quận chúa của Đồng Tề quốc này, há có thể để người ngao bán như thế được, người vén cái tai cầu của mình lên nghe cho rõ đây, bốn quận chúa chấp nhận lời thách đấu của người."

- - - - -

Chú thích: Đông Hoàng- Đông = phía đông, hoàng = hoàng đế. Đông Hoàng = ý chỉ vua của Đồng Tề quốc.

- - - - -

Đừng vội a, rồi sẽ nhanh thôi, thứ 5 sẽ tới a. Hẹn gặp lại các bạn vào thứ 5 tuần này nhé.

- ----Hết Chương 75-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Chứng minh

Lời nói cuối cùng của Uyển Ca được nàng cố ý nhấn mạnh, tất cả mọi người có mặt ở đây đều có thể biết rằng bản thân không hề nghe nhầm, Uyển Ca thật sự có gan dám nhận lời thách thức của Phùng Nhâm ư? Tuy nói Phùng Nhâm ít nhiều cũng vì địa vị của nàng mà không gây ra thương tích nặng cho nàng, nhưng nếu nàng thua há không phải càng chứng minh khả năng yếu đuối của bản thân sao? Đây là một quyết định không hề sáng suốt tý nào cả của Uyển Ca.

Nhanh chóng những người ở đây lại bàn tán qua lại với nhau, xì xầm nói nhỏ.

"Thật không ngờ nàng ta dám làm như thế."

"Không làm cũng không được, nếu nàng ta thua thì ít nhất cũng lưu lại tí gan dạ, nếu cứ trốn tránh thì chẳng khác con rùa rút cổ."

"Gia Yến năm nay đúng là thú vị a."

"Đề ta xem nha đầu này liệu có thể làm ra trò gì."

"..."

Hầu như những người ở đây đều chắc chắn rằng Uyển Ca trận này nhất định sẽ thua, những người ghét nàng thì tất nhiên rất trông ngóng kết quả, những kẻ trung lập thì vẫn ngồi đó hóng đợi kịch hay, còn những người quan tâm tới nàng thì bất ngờ trước quyết định ấy của nàng, rồi lại tự trách nàng quá háo thắng. Diệp Hách quý phi, thái hậu, Lục Phong, Thanh Trọng và Thanh Lâm Thần đều hết sức lo lắng cho nàng, Lục Phong không thể ngồi yên được nữa, y lập tức đứng dậy nắm lấy tay của nàng kéo nàng qua một bên nói nhỏ.

"Uyển Ca, Phùng Nhâm này không hề giống với Lê Như Tâm đâu, ông ta là Ngự Thủy sư - lục phẩm, sức mạnh có thể nói là cao cấp ở Đông Tề quốc ta, nàng hãy nghĩ kỹ lại đi, ta có thể xin phụ hoàng hủy đi trận đấu này và lời Phùng Nhâm ra xử tử."

Uyển Ca hơi bị ngạc nhiên một chút trước thái độ quá quan tâm nàng này của Lục Phong, tất nhiên nàng không hề kinh thường đối thủ cũng không ảo tưởng sức mạnh, nàng nếu như có thể chống được thì sẽ nhất định sẽ chống tới cùng.

"Huynh an tâm đi, ta nhất định sẽ đánh thắng hắn ta, huynh đừng quên bản thân ta là Dược Sĩ sư - trung phẩm đó, nếu vạn bất đắc dĩ thì phần còn lại giao cho huynh."

Lục Phong nhìn biểu cảm chắc như đinh đóng cột này của nàng, biết rằng lại một lần nữa không thể ngăn cản được quyết định của nàng, đành phải tạm thời an tâm để nàng ra trận, nếu như tên Phùng Nhâm đó dám đụng tới một sợi tóc của nàng, thì đảm bảo hắn ta sẽ không nhìn thấy mặt trời sáng mai.

Thái hậu và Thanh Trọng thay nhau lên tiếng.

"Uyển Ca, con sao có thể đánh bại được Phùng Nhâm kia chứ, nghe lời ai gia nhanh chóng từ bỏ quyết định này đi."

"Uyển Ca con không nên làm như thế, nghe lời đi."

Một mặt khác Uyển Ngọc và Uyển Tâm cùng với Thanh Lâm Tần thì lại cực kỳ muốn nàng thi đấu, nếu thua thảm bại thì càng tốt thêm nữa, hoàng hậu cũng muốn vậy, nếu nàng vẫn chấp nhận thi đấu thì kế hoạch ban đầu của bà ta sẽ viên mãn, chưa kể theo như lời nói của Thủy thánh, Phùng Nhâm sẽ được tha cho tội bất kính.

"Thái hậu và Cảnh vương nói như thế là không xem trọng lời nói của Uyển Ca rồi, cứ để cho con bé thi đấu đi, cọ sát nhiều một chút mới biết được thực lực của mình nằm ở đâu, để không còn ngông cuồng ngạo mạn nữa."

Diệp Hách quý phi nhanh chóng đáp lời.

"Tỷ nói như vậy là có ý gì? Thái hậu và Cảnh vương là lo lắng cho con bé mới nói thế, quyết định thế nào còn tùy thuộc vào nó, còn nữa cọ sát nhiều một chút? Chẳng lẽ tỷ tiết rồi muốn đem công chúa, quận chúa của Đông Tề quốc ta đi thi đấu luôn hay sao vậy? Uyển Ca là quận chúa của cả hai nước Đông - Bắc Tề sao có thể để cho nó chịu bất kỳ tổn thương nào được, nếu lỡ Phùng Nhâm ra tay quá mạnh tổn thương đến con bé thì mười cái đầu của hắn cũng chịu không nổi đâu."

Lời này khiến cho hoàng hậu hơi bị khựng lại, quả thật nếu Phùng Nhâm lỡ tay làm Uyển Ca bị thương thì đừng nói là được tha tội, hắn ta còn sẽ bị phán tội nặng thêm nữa, hoàng hậu nghĩ ngợi một hồi không biết phải làm sao mới có thể vẹn cả đôi đường thì bỗng người trong cuộc lên tiếng.

"Diệp Hách quý phi quá lo xa rồi, thần là một Ngự Thủy sư, mà thủy thuật thì bản tính vô cùng ôn hòa sẽ không thể nào gây ra sát thương quá mạnh cho đối thủ được, hơn nữa ở nơi này cũng chỉ có không khí và mây ly rượu để tạo ra nước, thần sẽ không ngu ngốc tới mức triệu hồi cả sông thần để đánh nhau với quận chúa đâu, vẫn như lời ban nãy đã nói, thần chỉ cần dùng một chiêu thôi cũng đủ thắng quận chúa rồi, nếu quận chúa có thiệt hại gì thần cam tâm chịu mọi hình phạt..."

Chưa đợi Phùng Nhâm nói hết câu, Uyển Ca lại cắt ngang nói xen vào, giọng nói lạnh như băng cất lên.

"Không cần... cứ theo như lệ thường, dù có giết chết đối thủ cũng không bị truy tố hình sự, ta không muốn trận đấu này biến thành trò cười, thái hậu - phụ thân không cần phải nói nữa đâu, trận này con quyết phải tham gia."

Thủy thánh cũng phải bị sốc bởi quyết định này của Uyển Ca, thái hậu và Thanh Trọng tỏ ra sầu não vì biết rằng nếu có nói thêm thì Uyển Ca vẫn sẽ không nghe theo, cái tính này rất giống với mẹ ruột của nàng a. Thái hậu thở dài lắc đầu đáp.

"Nếu như con đã quyết định chắc chắn như thế, vậy thì cứ làm theo ý con đi, Phùng Nhâm ta hy vọng bản thân người biết chọn lựa."

Nghe thái hậu đã quyết như thế, Uyển Ca và Phùng Nhâm đều hết sức mừng rỡ, tất nhiên có cả hoàng hậu và những kẻ đang ghét cay ghét đắng nàng nữa, tất cả đều hy vọng Uyển Ca sẽ bị đánh bại trong một chiêu của Phùng công công kia.

Hoàng đế lúc này cảm thấy đại cuộc đã định liền lên tiếng chốt hạ.

"Được rồi, nếu mọi người đã không còn ý kiến gì nữa, vậy thì trận đấu này sẽ được bắt đầu, Uyển Ca trận này dù con thắng hay là thua, phần thưởng ban đầu vẫn sẽ là của con."

Uyển Ca mỉm cười cúi đầu tạ ân của hoàng đế, Thủy thánh không quên nhắc nhở Phùng Nhâm và Uyển Ca trước khi trận đấu bắt đầu.

"Các người nên nhớ cho kỹ, trận đấu thì chỉ có một người thắng mà thôi, các người thi đấu là đã cược cả tính mạng và sĩ diện của mình vào đó, được rồi bắt đầu đi!"

Một câu hô "Bắt đầu" của Thủy thánh làm cho đại tiệc trở nên im ru hóng chờ xem Uyển Ca trụ được bao lâu. Trận đấu này sẽ được diễn ra ngay tại đại sảnh này, tất cả mọi người đều trở về vị trí của mình nhường mọi sự chú ý về hai nhân vật chính ở giữa đại sảnh, tất cả đều hy vọng Uyển Ca thua sẽ không quá mất mặt cũng như không bị thương tích gì quá nhiều.

Lúc này Uyển Ca nhìn Phùng Nhâm cười nhạt, đứng ngay một chỗ xem xem hắn ta sẽ giờ ra được trò gì. Một bên Phùng Nhâm cười khinh bỉ, trong bụng thầm nghĩ.

Trận này nếu như không phải cần thủ hạ lưu tình thì chắc chắn ta sẽ lấy đi cái mạng nhỏ của người rồi, tưởng rằng một chút võ mèo ba chân đó có thể chống lại thuật ngự thủy của ta ư? Hừ năm mớ đi, hôm nay ta sẽ khiến cho người thân bại danh liệt, tới lúc đó chỉ sợ Lục Phong tên tiểu tử đó sẽ vì thế diện mà thôi hờn nữa kia, hahaha ta rất hóng được xem tới khi đó a.

Nghĩ tới đây Phùng Nhâm chợt nhớ ra lời bản thân mình đã chắc như đinh đóng cột rằng bản thân chỉ dùng một chiêu cũng có thể thắng được Uyển Ca, hắn nhếch miệng lên cười thầm.

Ngay sau đó tay trái của hắn thành thạo mà tích nước từ không khí ra, số nước được hắn lấy ra được giữ lại ngay trước mặt hắn, lượng nước một ngày một nhiều thêm. Uyển Ca một bên vẫn không hề có chiêu trò phòng ngự gì hết, nàng muốn xem thử sức mạnh của một Ngự Thủy sư là thế nào a.

Tầm nửa phút sau Phùng Nhâm cuối cùng cũng tích đủ lượng nước cần dùng, tầm cả chục lít nước chứ không ít, hai tay đẩy số nước ấy phóng về phía của Uyển Ca, dự là sẽ tạo ra một bong bóng nước nhốt Uyển Ca vào trong đó, đợi đến lúc nàng chịu không nổi nữa mới thả ra, như thế vừa có thể giữ được lời hứa vừa làm nhục được Uyển Ca.

Nhưng hắn nào có ngờ chỗ nước kia khi tới được gần vật áo của nàng, lại bị nàng dùng một ngọn lửa cực nóng đun sôi làm bốc hơi hết tất cả số nước ấy, Uyển Ca một bên thu lại hòa thuật lại cười gian xảo. Từ lúc học được hỏa thuật từ chỗ Lục Phong trở về, nàng tuy chưa từng thử dùng để luyện đan chế được bởi đó là nhiệm vụ của Tinh, nàng không thèm quan tâm tới đan được cái gì đó, có đâu lại cực kỳ hứng thú với hỏa thuật, được Tinh dạy một lần là bản thân liền có thể tạo ra lửa, ban đầu nàng khó lòng mà điều khiển được sức mạnh này, nhưng bây giờ cũng đã thành thục hơn rất nhiều rồi.

Nàng ấy à tuy không thể như Tinh có thể điều khiển được độ to nhỏ của lửa, nhưng ba cái chuyện tạo ra ngọn lửa đủ mạnh để làm bốc hơi nước thì thật sự quá dễ dàng với nàng, nàng còn tính nếu như có kẻ nào dám hỗn láo với mình, nàng sẽ biến nhà của kẻ đó trở thành vật thừa lửa của mình, không thể ngờ Phùng Nhàm lại được vinh hạnh trở thành người đầu tiên ăn lửa của mình.

Phùng Nhàm không dám tin vào mắt của mình, nàng ta vậy mà lại có thể ngự hỏa? Không...không thể nào, làm gì có chuyện hoang đường như thế được, nhất định là Thanh Trọng - Cảnh vương ra tay giúp đỡ. Chuyện đã tới nước này rồi vậy thì không cần quan tâm một chiêu hay mấy chiêu nữa, Thanh Uyển Ca người chịu chết đi!

Nghĩ rồi Phùng Nhàm lại dùng tay trái vận nước, trong vòng nửa giây đã tạo hai nhát chém bằng nước dài tầm 15cm và cho hai nhát chém phóng thẳng về phía Uyển Ca với tốc độ cực nhanh.

Uyển Ca chợt nhận ta được nguy hiểm nhanh chóng chuyển người tránh khỏi hai nhát chém bằng nước đang lao tới kia. Bởi nàng biết rõ với tốc độ và uy lực như thế, hai nhát chém này có thể dễ dàng chém bay bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể con người. Uyển Ca thành công né được hai nhát chém đầu tiên, một trong hai nhát chém lại không biết vô tình hay cố ý bay thẳng về phía Thủy thánh, ngay lập tức nhát chém bằng nước nhanh chóng bốc hơi hoàn toàn bởi năng lực của Thủy thánh, nhát còn lại thì đâm vào trong tường thành, kết quả để lại một vết tích lớn trên bức tường.

Phùng Nhàm cau mày bởi hai nhát chém kia Uyển Ca và Thủy thánh đều nhẹ nhàng mà tránh được. Hắn ta tỏ ra căm phẫn, tay trái vẫn tích cực vận nước từ không khí xung quanh, rồi lại tạo thành những vết chém sắc nhọn với tốc độ siêu thanh mà lao tới chỗ của Uyển Ca. Lần này tốc độ đã được tăng lên cộng thêm chuyện số nhát chém đã được nhân lên, hết cái này tới cái khác, tựa như muốn lấy mạng của nàng.

Uyển Ca nhò vào thân hình nhỏ nhắn và linh hoạt, có thể tránh được một số nhưng nàng không có cách để triệt tiêu cái đám lời thời này được, dù lửa của nàng có bắt kịp được nhát chém đó đi chăng nữa thì vẫn không đủ thời gian để có thể làm bốc hơi được lượng nước có trong nhát chém ấy.

Uyển Ca vừa nghĩ ra cách đối phó vừa phải tránh né số lượng nhát chém một ngày một tăng của Phùng Nhàm, lần này có tới tận 6 cái phóng tới, Uyển Ca lộn mào vượt được hai cái, tay trái tạo lửa với đám còn lại nhưng vẫn bất lực, nàng đành phải phóng sang một bên khác, tường chừng đã thoát được lần này nào đâu vẫn còn một nhát đang lao tới phần chân của nàng, vào này đây Uyển Ca mới nhận ra rằng bản thân thật sự còn non kém tới mức nào, lần này cái chân này ra đi, ầu cũng coi như là nghiệp quật cái tội kêu căng của nàng đi, sau này nếu như còn có cơ hội, nàng phải cố gắng học ngự thuật cho thật tốt a, còn về trận này...có lẽ nàng thua rồi.

Trong cái khoảng khắc mà nhát chém bằng nước kia chạm vào chân trái của nàng, cứ tưởng rằng máu sẽ tuôn ra, Uyển Ca có lẽ sẽ phải mất đi chân trái này vĩnh viễn, nào đâu khi nhát chém ấy vừa chạm vào da thịt của nàng, lập tức đã hóa thành những giọt nước bình thường, chảy xuống đất.

Cả Uyển Ca và Phùng Nhàm đều không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Miệng của Phùng Nhàm không nhin được mà lẩm bẩm

"Không thể nào lại như vậy được, là ai đã giúp nha đầu này phá hỏng chiêu thức mạnh nhất của mình, là kẻ nào kia chứ, Thủy thánh hay là Lục Phong?"

Vừa nói hắn ta vừa nhìn qua hai bên trái phải, chú ý tới hành động của Lục Phong và Thủy thánh mà quên mất đối thủ của mình, Uyển Ca nhân lúc này đây mà trà đũa, lòng bàn tay phải của nàng siết chặt lại, bỗng nhiên Phùng Nhàm bốc cháy dữ dội, ngọn lửa không lớn cũng không nhỏ. Phùng Nhàm nhận ra thân thể của mình đang bốc cháy, hắn hét toáng lên.

"Á.....!!Cháy cháy rồi.....!! Dập lửa...phải dập lửa...."

Phùng Nhàn nhanh trí tích nước mong rằng có thể dập được lửa, kỳ lạ thay đầu y có dùng bao nhiêu nước đi chăng nữa thì lửa vẫn chứ cháy, không thể nào mà dập tắt được cả. Nước mà Phùng Nhàm tạo ra để dập nước đã được Lục Phong tinh tế mà cho đóng băng lại, bằng không giờ này phút này cả Cảnh An cung này sẽ chìm trong lửa mất. Lửa kia cháy được hai phút thì được Uyển Ca thu lại, cơ thể của Phùng Nhàm lúc này rất giống con trai của Bao thanh thiên a, cũng may là nàng không thật sự muốn thiêu chết hắn, nên chỉ dùng lửa ở mức thấp nhất mà thôi.

Cái lúc mà Uyển Ca thu lại ngọn lửa, đa số tất cả những người có mặt ở đây mới có thể hiểu được chuyện gì đã và đang xảy ra. Ngay cả Thủy thánh và Cầm thanh cũng bị một phen sốc tận óc. Tất cả đều không thể nào ngờ một Bạch lệnh Cường Giả sư như nàng lại có thể ngự hỏa, mà ngọn lửa ấy đến cả Ngự Thủy sư cũng không thể nào dập tắt, thì chỉ có thể là lửa của trung phẩm - Dược Sĩ sư trở lên mà thôi....chẳng lẽ nào?

-----Lời Tác Giả----

X.lỗi tất cả mọi người vì không thể ra một chương truyện hoàn hảo được, hôm qua bận quá mà sợ lỡ lịch nên đành phải đăng đỡ Bản Thảo vậy. Chương này đã được sửa lại khá nhiều so với bản thảo, mong rằng mọi người tha thứ cho Miêu vì sự cố này.

-----Hết Chương 76-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 77: Thiên Phú Thật Sự (Thượng)

Ngoại trừ Lục Phong, người đã chính tay dạy Uyển Ca học ngự hỏa ra, còn lại tất cả mọi người có mặt tại yến tiệc hôm nay đều phải trợn mắt há mồm không dám tin tưởng vào mắt của mình, ngay cả Thủy thánh cũng đứng hình mất 3 giây. Nhanh chóng một loạt tiếng xì xào bàn tán vang lên không dứt.

"Này người bạn này có nhìn thấy gì không?"

"Ta chắc chắn mắt của ta vẫn còn sử dụng được.Thể nhưng chuyện này quá sức vô lý rồi"

"Thật không dám tin tưởng, từ khi nào Tinh Liên quận chúa lại biết sử dụng ngự hỏa vậy?"

"Nên nhớ rằng không phải ai cũng có thể học được ngự hỏa thuật, tuy nói ngự hỏa có thể truyền dạy, nhưng phải là kẻ có duyên thì họa may mới học được, nói như thế Tinh Liên quận chúa này hoàn toàn không phải là một kẻ bất tài a."

"Chứ sao nữa, ban nãy đã thể hiện rõ ràng rồi, hỏa thuật mà quận chúa tạo ra không thể bị dập tắt bởi một Ngự Thủy sư - lục phẩm, chứng tỏ ít nhất quận chúa đã đạt được sức mạnh của Diễm Đế hỏa rồi còn gì."

Ngoại trừ một vài tiếng bàn tán tỏ vẻ bán tín bán nghi ra, cũng có vài kẻ đang vì cục diện trận đấu mà cực kỳ phấn nộ hơn bao giờ hết, nhất là nhị vị tỷ tỷ của Uyển Ca.

Ngự hóa? Phụ thân lên dạy ngự hóa cho nàng ta từ bao giờ? Tại sao Thanh Uyển Ca...tại sao người không chết đi, người sống chỉ khiến vương tay vương chân thêm mà thôi, ta hận không thể giết chết người, hận không thể cắt xương róc thịt của người, hôm nay kế hoạch của ta, đều là bị hai đứa muội muội ngốc này mà hủy hết rồi.

Không thể nào có chuyện đó được, nàng ta vậy mà lại biết đến ngự hóa thuật, ngay cả Ngự Thủy sư - lục phẩm cũng không thể đối phó nàng ta, vậy sau này ta phải làm thế nào đây, trận đấu này không những không khiến nàng ta thân bại danh liệt mà còn giúp nàng ta chứng minh được sức mạnh và khả năng của mình, chắc chắn là phụ thân người đã giấu tất cả mọi người giúp nàng ta luyện hóa thuật, hừ...lúc nào cũng thế người lúc nào cũng là thiên vị nàng ta hơn tất cả huynh muội trong nhà, Thanh Uyển Ca...ta hận vì 2 năm trước không đim người trong giếng tới chết, mà lại tha cho người một mạng.

Và người tức tối vì cục diện này nhất chính là Lý hoàng hậu, bà ta không thể nào ngờ Phùng Nhâm không những không thể thắng được Uyển Ca bằng một chiêu như lời đã nói mà còn có thể thua nàng thảm hại tới như vậy, bà ấy hiện tại rất căm hận Uyển Ca nhưng lại lo lắng cho số phận của Phùng Nhâm nhiều hơn, lẽ như Uyển Ca hay Thủy thánh đòi đem hấn đi trăm thì bà ta sẽ mất đi một thủ hạ đắc lực và cực trung thành a.

Nhưng giờ này phút này bà ấy lại không thể lên tiếng thay cho hấn, bởi nếu làm như vậy sợ rằng cứu người không được mà còn liên lụy cả bản thân, lòng bàn tay siết chặt lại, cắn răng nhỏ tiếng mà ra lệnh cho ma ma đứng bên cạnh lập tức đi gọi cứu binh, giờ đây chỉ còn duy nhất một người mới có thể cứu nổi Phùng Nhâm trong tay hoàng đế ra mà thôi.

Thái hậu và hoàng đế ngồi cạnh nhau, đều mắt chữ A mồm chữ O nhìn Uyển Ca, thái hậu lấp bắp hỏi nàng.

"Uyển Ca, con từ khi nào lại biết sử dụng hóa thuật, ai là người đã dạy con luyện hóa thuật vậy?"

Đây cũng là câu hỏi mà tất cả trên dưới đại tiệc trừ Lục Phong ra đều muốn hỏi Uyển Ca, Uyển Ca mỉm cười lễ phép mà trả lời.

"Dạ bẩm thái hậu, con biết sử dụng hóa thuật tầm nửa tháng trước, còn chuyện ai đã dạy con luyện hóa thuật thì...chính là huynh ấy."

Vừa nói Uyển Ca vừa chỉ tay về phía Lục Phong, tất cả mọi người chợt hiểu ra, phải rồi tại thành Đông Kinh này đây, ngoại trừ ba vị Cảnh vương, Lâm đại tướng quân và ngũ hoàng tử ra vẫn còn một người sử dụng hóa thuật cực kỳ cao thâm, tới mức được mệnh danh là Hóa Thần...đó chính là Lục Phong.

Uyển Ca là vị hôn thê của Lục Phong, việc hấn dạy cho nàng dùng hóa thuật ầu cũng là chuyện dễ hiểu, bởi chắc rằng hấn cũng không muốn vị hôn thê của mình cứ làm phé nhân hoài được, những người ở đây đều nghĩ như vậy lại không biết rằng Uyển Ca mới chính là người cầu đạo Lục Phong.

Nhưng điều quan trọng nhất không phải là chuyện Uyển Ca được Lục Phong dạy hóa thuật mà quan trọng nhất chính là chuyện thời gian luyện tập hóa thuật của nàng kia, Lục Phong vừa từ tuyến tuyến trở về chưa được một tháng, mà chuyện này hấn đi cũng mất hơn 3 năm, có thể chắc chắn rằng Lục Phong ba năm trước chưa từng gặp Uyển Ca, nếu đúng theo lời của Uyển Ca nói nàng biết sử dụng hóa thuật được nửa tháng trước vậy không lẽ trong vòng nửa tháng Uyển Ca lại có thể thăng hạng từ Minh Liên hóa thành Diễm Đế hóa ư? Đây có thể nói là trường hợp cực hiếm ít ai có thể làm được, ngay cả Lục Phong cũng không thể, bọn họ lại không biết rằng Uyển Ca ngay từ lần đầu tiên đã có thể thành công luyện ra được Diễm Đế hóa, nhưng quả thật đúng theo suy nghĩ của họ, quả thật rất ít ai có thể có thể làm ra được như vậy.

Lục Phong nghe nàng nói tới mình, liền ngay lập tức đứng dậy, bước ra khỏi bàn tiệc cung kính mà nói theo vào.

"Bẩm hoàng tử mẫu, những gì Uyển Ca vừa nói là sự thật, tầm nửa tháng trước con có đem Uyển Ca tới Tây Hồ chơi, nhân tiện dạy cho nàng ấy cách sử dụng ngự hóa, Uyển Ca có thể nói là thiên phú cực cao, mới lần đầu thử nghiệm mà có thể tạo ra được lửa ngay lập tức, ban sáng lúc ở phòng bệnh của cứu đệ, con quên nói cho người biết, rằng Uyển Ca đã là trung phẩm Dược Sĩ sư rồi đó, nếu người không tin có thể gọi Bảng Thống- Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Y của Đông Tế quốc ta ra hỏi sẽ rõ ngay."

Lời khẳng định chắc như đinh đóng cột này của Lục Phong khiến cho tất cả mọi người không thể không tin, Trung phẩm Dược Sĩ sư? Tiểu quận chúa bắt tài của họ từ khi nào lại giỏi gian tới như thế gì chứ, từ nay về sau thiên hạ này sợ rằng phải đổi từ "bất tài" sang thành "thiên tài" khi nhắc đến tiểu quận chúa này mất.

Nên nhớ rằng Dược Sĩ sư hoàn toàn khác so với Cường Giả và Ngự Thuật sư, không phải chỉ cần có thiên phú bẩm sinh là được mà cần phải có sự cần cù chịu khó, nỗ lực rất lớn. Điều kiện cần để lên được Trung Phẩm Dược Sĩ sư không phải chỉ cần lên thành công Diễm Đế hóa thôi, mà cần phải luyện được ít nhất một viên Thượng phẩm đan, đây là điều cực kỳ khó khăn mà không phải ai cũng có thể làm được, có rất nhiều người cả đời dù đã cố gắng nhưng vẫn là công dã tràng, cuộc đời này nhiều khi thật lắm bất công nhưng đôi khi lại rất công bằng, Uyển Ca có thể là Bạch lệnh Cường Giả sư nhưng lại là Trung phẩm Dược sĩ sư a.

Thủy thánh nghe được lời nói của Lục Phong mà trầm ngâm hồi lâu, ban nãy vết chém bằng nước kia khi chém tới chân của nàng thì lại vì một lý do khó hiểu mà hóa thành nước lại như ban đầu, tất nhiên bà ấy không hề can thiệp vào, lúc đó bà ấy cũng nghĩ là Lục Phong đã ra tay nhưng Lục Phong lúc đó tuy chăm chú nhìn theo trận đấu nhưng lại không có bất kỳ động tác gì mờ ám cả.

Mà thủy thuật là năng lực yếu nhất của Lục Phong, do khi đó Thủy thánh - người đáng lý chịu trách nhiệm dạy thủy thuật cho Lục Phong lúc bấy giờ lại đi ngao du sơn thủy, cộng thêm lại có thành kiến với phụ hoàng của Lục Phong nên bỏ mặc chuyện dạy dỗ y. Sau này lại vướng chuyện với Kiếm thánh nên bà chỉ dạy cho Lục Phong đúng duy nhất ba bài học, thủy thuật của Lục Phong cao tới đâu bà cũng rất rõ vì thế có rất ít khả năng là Lục Phong đã động chạm tay chân vào chuyện này.

Hơn nữa theo như lời của Lục Phong thì Uyển Ca lần đầu ngự hóa mà đã thành công, lại cộng thêm chuyện vừa rồi thì xem ra những gì bà ấy đã nhìn thấy trên án đường của Uyển Ca là sự thật. Thủy thánh là một người đặc biệt, từ nhỏ đã có khả năng nhìn thấy được năng lực và chỉ số sức mạnh của bất kỳ ai trên thế gian này, theo lời của bà thì mỗi khi bà nhìn vào một ai đó, năng lực của người đó sẽ hiện tại án đường, còn chỉ số sức mạnh của người đó sẽ hiện ra ngay trên đỉnh đầu, cứ tùy theo mỗi loại sức mạnh sẽ cho ra các màu khác nhau.

Nhưng riêng Lục Phong và Uyển Ca lại là hai trường hợp đặc biệt nhất, trên án đường của cả hai đều không thể hiện ra một màu sắc duy nhất mà lại hiện ra tới tận 7 màu. Bao gồm: Trắng = Gió ; Đỏ = Lửa ; Nâu = Đất ; Vàng nhạt = Kim ; Tím = Lôi ; Xanh lá = Mộc ; Xanh dương = Thủy.

- ----Lời Tác Giả-----

Tới giây phút này, mọi người đã đoán ra được thiên phú thật sự của Uyển Ca chưa nè? Nhớ cmr cho Miêu biết nhé. Có bạn hỏi Miêu rằng "Truyện này tầm bao nhiêu chương?" Miêu xin trả lời rằng "Trên 200 chương lận nhé" Hy vọng không quá dài mà làm các bạn nản lòng. Hẹn gặp lại các bạn vào thứ 3 tuần sau nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 78: Thiên Phú Thật Sự (Hạ)

Nếu thật sự đúng như những gì Thủy thánh đã và đang nghi ngờ, thì rất có thể khả Uyển Ca sẽ mang năng lực là Tứ Sắc Cường Già sư hay kinh khủng hơn nữa, nàng chính là thiên tài ngàn năm mới có một lần đó chính là Huyền Cửu Cường Già sư (Dành cho bạn nào không còn nhớ mấy thứ này thì có thể xem lại Chương 8-2: Giải Thích nhé).

Tới giây phút này nghi ngờ của Thủy thánh một ngày một tăng, ban đầu bà cứ tưởng rằng chỉ là mình đã trông gà hóa cuốc, nhưng sau tất cả bà có thể chắc chắn tới 8 phần rằng bản thân không hề nhầm lẫn, vì thế lần này bà phải làm cho mọi chuyện rõ ràng minh bạch, nhưng trước tiên cần phải làm đúng giao kèo đã.

Nghĩ tới đây Thủy thánh bắt đầu lên tiếng.

"Ta thật không thể ngờ tiểu nha đầu này lại có thể thắng dễ dàng như vậy, rất đúng theo kỳ vọng của ta, còn ngươi Phùng Nhâm ngươi vẫn còn nhớ vụ cá cược của chúng ta chứ?"

Một lời lạnh lẽo như băng của Thủy thánh cắt lên làm cho tiếng xì xào to nhỏ lập tức tan biến, tất cả đều hướng mắt về giữa đại sảnh xem xem Thủy thánh sẽ trừng phạt Phùng Nhâm kia như thế nào, Phùng Nhâm và Lý hoàng hậu lúc này tay chân lạnh toát, Đồng Tề quốc này làm gì có ai có thể chống lại được Thủy thánh, hoàng đế nhanh miệng ra phán quyết.

"Trận đấu này đã phân định thắng thua, người chiến thắng chính là Tinh Liên quận chúa, theo như giao kèo ban đầu Uyển Ca sẽ được thưởng 10 Lưu Từ tủy, 30 bình Khúc Nhi Hồng, 3 cân từ lâu tại kinh thành và 100 vạn lượng vàng, còn thái hậu hoặc ai khác muốn tặng thưởng thêm thì cứ tùy ý. Còn ngươi Phùng Nhâm! Bản thân là tổng quản thái giám hậu cung, lại hống hách kiêu ngạo, nghĩ rằng bản thân là Ngự Thủy sư thì giới giang hồ, đám hỗn láo vô lễ với Cầm thánh và Tinh Liên quận chúa, ban này khi trận đấu diễn ra tất cả những người ở đây đều nhìn rõ được, ngươi có ý muốn làm bị thương quận chúa bất thành, ta vốn nên đem ngươi đi lăng trì xử tử nhưng lại nhớ trước đó Thủy thánh và ngươi có làm vụ giao kèo, nay thế cuộc đã định, sống chết của ngươi thế nào đều giao lại Thủy thánh làm chủ, không ai được quyền can thiệp hay xin xỏ cho y!"

Một lời nói chắc như đinh đóng cột của hoàng đế nói ra, khiến cho hy vọng của hoàng hậu và Phùng Nhâm như tan vỡ hoàn toàn, tất cả mọi người ở đây lúc này lại có cảm giác đan xen lẫn lộn, người thì cảm thấy hoàng đế quá thiên vị Uyển Ca, rằng hôm nay Uyển Ca thật sự đã trở thành điểm chú ý của tất cả mọi người, lại có người cảm thấy hoàng đế thưởng phạt rất công minh, rồi lại có kẻ cảm thấy đáng đời cho kẻ tự cho là "Thái giám quyền lực nhất hoàng cung" kia.

Uyển Ca cũng rất hài lòng trước lời phán định này của hoàng đế, vui vẻ cúi đầu tạ ơn rồi quay về chỗ ngồi của mình, hóng xem tiếp theo Thủy thánh sẽ làm gì Phùng Nhâm. Một bên Thủy thánh nghe hoàng đế phán thế thấy cũng rất hợp ý của mình, bà nhìn Phùng Nhâm ánh mắt sắc lạnh như dao, miệng bà lâm lâm.

"Ban đầu ta đã nói "Nếu ngươi thua đồng nghĩa với việc phải chịu hậu quả, đời này kiếp này vĩnh viễn đừng hòng sử dụng được thủy thuật thêm một lần nào nữa" Phùng Nhâm ngươi phải biết rằng ta đây không bao giờ thích nói đùa, ngươi ban này muốn dùng một nhát chém bằng nước kia làm ta bị thương hay to gan hơn là muốn giết ta, ngươi tưởng rằng bản thân là Ngự Thủy sư giỏi nhất nơi này rồi ư?"

Vừa nói Thủy thánh vừa đưa ngón trỏ tay trái chỉ lên án đường của Phùng Nhâm rồi nhấn nhẹ lực một cái, Phùng Nhâm không kịp nói gì thêm cả, chỉ lắc đầu nhưng tất cả đã quá muộn, thứ mà Thủy thánh vừa dùng lên người hẳn chính là Phá Nguyên Thuật - một loại cổ thuật có từ rất rất lâu trước đây, chuyên dùng để tước đi thiên phú của những kẻ tội đồ, phạm nhân hay ác nhân.

Loại thuật này đúng như cái tên của nó, sẽ vĩnh viễn tước đi sức mạnh của nạn nhân, biến người đó trở thành một phế nhân theo đúng nghĩa, tuy không tàn phế nhưng cả đời này sẽ vĩnh viễn không thể nào sử dụng sức mạnh thuộc tính được nữa, chỉ số sức mạnh sẽ vĩnh viễn ở mức 100, thua cả Bạch lệnh Cường Già sư.

Phá Nguyên Thuật bây giờ còn khá ít người biết tới chứ đừng nói là sử dụng được, chỉ có vài vị cao nhân trên Liên Châu thành mới biết cách sử dụng, tất nhiên trong đó có cả Cửu thánh, đây cũng là một trong những lý do khiến cho các nước đều phải kiêng dè Cửu thánh.

Xong việc Thủy thánh nhanh chóng thu tay, những người tại đây có người hiểu, có người không biết chuyện gì đang xảy ra. Phùng Nhâm lúc này cảm thấy thân thể trở nên yếu đi hoàn toàn, hẳn ngược mắt lên nhìn Thủy thánh với ánh mắt không thể tin tưởng vào chuyện này, hẳn lắc đầu tay trái quen thuộc mà tạo nước nhưng không có tác dụng, hẳn ngay lập tức trở nên điên loạn.

"Cái gì thế này, tại sao ta không thể sử dụng thủy thuật? Tại sao...không thể nào thiên phú của ta...aaa!!!"

Thủy thánh cười nhạt, bà một mắt trước thái độ không hiểu chuyện gì của hẳn nên giải thích.

"Ta đã nói rồi, ta sẽ không cho ngươi cơ hội sử dụng thủy thuật thêm một lần nào nữa, vừa nãy ta đã sử dụng Phá Nguyên thuật lên ngươi, từ nay về sau ngươi sẽ không thể nào sử dụng khả năng thuộc tính được nữa, dù cho có cố gắng luyện tập, chỉ số sức mạnh của ngươi cũng chỉ dừng lại ở mức 500 là cùng rồi."

Lời giải thích của Thủy thánh khiến cho mọi người hiểu ra, Phùng Nhâm lại không tin cứ cố gắng thử tích nước hết lần này tới lần khác, hoàng hậu lúc này lại nhẹ nhõm trong người vì Phùng Nhâm ít ra còn giữ được cái mạng của mình, thấy Phùng Nhâm la hét đủ kiểu, hoàng đế liền cho người đem hẳn ra ngoài để buổi tiệc lại được tiếp diễn.

"Nãy giờ xảy ra nhiều chuyện làm mọi người mất hứng rồi, người đâu!!! Mau đem thức ăn và rượu lên! Yến tiệc hôm nay lại tiếp tục nào!!!"

- -----

Tầm hơn nửa canh giờ sau, khi mọi người đã ăn uống no nê, các tiết mục ca múa cũng đã hết. Thủy thánh lúc này lại bỗng nhiên lên tiếng.

"Ồ hoàng cung này chắc sẽ có vài cái lệnh bài thử nghiệm chứ nhỉ, ta muốn lấy một cái."

Lời nói Thủy thánh không vòng vo trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, mọi người lúc này lại hiếu kỳ Thủy thánh lấy lệnh bài thử nghiệm làm gì? Thử nghiệm ai kia chứ? Lưu công công liền nhanh chóng trả lời.

"Bẩm Thủy thánh đã lâu rồi trong cung không ai thử nghiệm nữa, nên chắc vẫn còn vài cái trong kho, để nô tài sai người đi lấy ạ."

Nói rồi Lưu công công sai một tiểu thái giám đi lấy một tấm lệnh bài chưa được thử nghiệm, một lúc sau vị tiểu công công đó quay trở lại cung kính mà đưa tấm lệnh bài lên cho Thủy thánh, bà ấy cầm lấy tấm lệnh bài rồi rời khỏi bàn tiệc, đa số mọi người đều dõi mắt theo xem Thủy thánh muốn làm gì. Bà ấy dừng lại tại bàn của Uyển Ca và Lục Phong, giờ tấm lệnh bài trước mặt Uyển Ca nói.

"Nha đầu ngươi thử nhỏ máu lên tấm lệnh bài này đi."

Uyển Ca đang vui vẻ thưởng thức Khúc Nhi Hồng vừa được ban thưởng nghe Thủy thánh bảo thế mà ngạc nhiên cộng thêm sự hơi tức giận, trong bụng lại thầm nghĩ.

Ta khó khăn lắm mới thấy lại được thể diện mặt mũi của mình qua việc đánh bại tên Phùng Nhâm chết thúi kia, giờ lại kêu ta thử nghiệm lệnh bài trước mặt mọi người há không phải là muốn cho mọi người thấy sức mạnh yếu kém của ta sao? Ta đâu có ngốc như thế.

Uyển Ca cười gượng cố gắng từ chối.

"Thủy thánh không cần đâu, ta từ nhỏ đã được phụ thân kiểm nghiệm rồi, không cần phải thử thêm lần nữa đâu..."

Lục Phong một bên cũng nghĩ như Uyển Ca, tìm cách chối từ thay cho nàng.

"Thủy sư không cần phải kiểm tra làm gì, Uyển Ca là Dược Sĩ sư đã là tốt lắm rồi."

Nghe Lục Phong lên tiếng Thủy thánh tỏ ra tức giận, ánh mắt sắc lạnh liếc sang hắn, Lục Phong cảm giác được liền cười nhẹ không dám nói thêm lời nào nữa. Giờ phút này tất cả trên dưới đại tiệc đều tỏ ra khó hiểu, vì sao Thủy thánh lại bắt Uyển Ca kiểm tra sức mạnh, trong khi tất cả mọi người ở đây đều biết nàng chính là Bạch lệnh Cường Giả sư yếu đuối. Thủy thánh thấy lời ngọt ngào không chịu nghe, vậy thì chỉ có thể ép.

"Mau nhỏ máu vào đây, bằng không ta sẽ cho cả thành Đông Kinh này chịu hạn hán thêm một lần nữa, không...phải nói là cả Đông Tề quốc này, ta không nói chơi đâu."

Thủy thánh gần giọng cổ tình dùng Đông Tề quốc ra dọa nàng, Uyển Ca cũng có bóng gió nghe được câu chuyện của năm đó nên cũng biết rõ Thủy thánh sẽ không nói đùa, nàng đành cắn răng lấy con dao gọt trái cây trên bàn tiệc, rồi cắt một vết thương đủ sâu để máu chảy ra, một giọt máu nhỏ xuống chiếc lệnh bài đang là một màu tuyền bóng loáng.

Đám Uyển Tâm và Uyển Ngọc đang hóng xem Thủy thánh sẽ thất vọng bao nhiêu nếu nhìn thấy được màu sắc của lệnh bài sau khi thử nghiệm, hôm nay hai nàng ta ăn không được thì Uyển Ca nàng cũng đừng hòng lấy được tất cả hào quang.

Lệnh bài thích ứng với máu của Uyển Ca, nhanh chóng chuyển đổi màu sắc, có đều không hề giống như trước kia là một màu trắng bạch, tám lệnh bài không chia ra bất kỳ một loại màu sắc nào cả, chỉ biến thành một hỗn hợp tất cả 7 màu tượng trưng cho bảy loại thuộc tính, giống như bảy sắc cầu vồng vậy, sau khi giao động hỗn hợp xong, màu sắc của nó quy về một màu, là màu đỏ tươi nhưng viền ngoài của lệnh bài thì có màu tím nhạt, ở trung tâm tám lệnh bài thoát ẩn thoát hiện 7 ánh sáng nhỏ như hạt cát, giống hệt như các vì sao.

- -----Lời Tác Giả-----

Tới phút này rồi Miêu cũng nói luôn. Tuy ban đầu Thanh Trọng thử cho Uyển Ca là Bạch lệnh bài, nhưng đó là Thanh Uyển Ca ở thế giới này, hiện tại Uyển Ca đó đã chết, Uyển Ca của chúng ta nhập vào, tuy là cùng một thân thể nhưng sức mạnh thiên phú thì lại khác nhau, thương để không cho cái xác sức mạnh mà là linh hồn, mỗi linh hồn có một sức mạnh riêng biệt, vì thế dù cho Thanh Uyển Ca ở đây là Bạch lệnh bài nhưng cũng không hề ảnh hưởng gì tới Uyển Ca của ta hết, Tinh và Nguyệt tuy là hai bản thể nhưng chung quy vẫn là một linh hồn, vì thế cả hai có chung một loại sức mạnh "Huyền Cửu Cường Giả sư"

Mời các bạn đón xem chương sau, với tựa đề "Nhận đệ tử". Hẹn gặp lại vào thứ 5 tuần này.

Tết là tết, lịch là lịch, truyện vẫn được ra theo lịch nhé, trừ phi...không có máy tính thôi.

- ----Hết Chương 78-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Nhận Đệ Tử (Bản đã chỉnh sửa lỗi chính tả)

Màu sắc của lệnh bài này độc nhất vô nhị, tất cả những người ở đây đều chưa từng nhìn thấy trước kia, tuy rằng không biết là loại lệnh bài gì, nhưng tất cả đều có thể biết được Tinh Liên quận chúa của bọn họ chắc chắn không phải là Bạch lệnh Cường Giả sư a. Ngay cả Uyển Ca nàng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, thu tay lại hỏi Thủy thánh trong vô vàn thắc mắc.

"Cái này...đây là màu sắc của loại lệnh bài nào vậy, nó hiện lên màu đỏ...nói như thế ta không phải là Bạch lệnh bài đúng không?"

Tất nhiên Uyển Ca không phải là Bạch lệnh bài như mọi người nhầm tưởng, Kiếm thánh và Cầm thánh ngoài một bên xem chuyện lại bị màu sắc của tám lệnh bài kia làm cho kinh ngạc, hai người họ nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, chạy tới bài tiệc của Uyển Ca và Lục Phong để xem xét thật kỹ.

Kiểm thánh cầm lấy tám lệnh bài trong tay, dòm qua ngó lại một hồi lâu, Cầm thánh và Kiếm thánh tuy không muốn tin nhưng lại không thể không tin a. Riêng Thủy thánh thì lại không hề bắt ngờ gì cả, bà ấy tất nhiên có thể lường trước được lệnh bài sẽ hiện ra màu sắc này, Thủy thánh bỗng cười nhẹ, xem ra không phải là bản thân đã nhìn lầm, Thanh Uyển Ca - đích nữ quận chúa của Cảnh vương phủ thế mà lại là truyền nhân tiếp theo của thánh tổ Liên Châu thành a.

Nghĩ rồi Thủy thánh cầm lấy tám lệnh bài, giải thích cho Uyển Ca hiểu.

"Người có nhìn thấy bên trong lệnh bài này có bảy ngôi sao nhỏ lấp lánh chứ? Đó chính là tượng trưng cho thất hệ, mỗi ngôi sao lại là một thuộc tính nguyên tố khác nhau, hiện tại nhìn vào đây sẽ thấy ngôi sao màu đỏ sáng nhất, từ đó có thể nói rằng người hiện tại đang giỏi hòa thuật nhất. Và tất nhiên người chắc chắn không phải là Bạch lệnh bài đâu, nha đầu ngốc ạ."

Lời khẳng định chắc như đinh đóng cột này của Thủy thánh nói ra khiến cho tất cả trên dưới đều xôn xao cả lên, tiếng bàn tán lại một lần nữa vang lên.

"Không thể tin được a, Tinh Liên quận chúa hóa ra không phải là Bạch lệnh Cường Giả sư a."

"Nói như thế không phải bấy lâu nay chúng ta đã nhầm lẫn to rồi ư?"

"Thủy thánh nói rằng bảy ngôi sao nhỏ trên tám lệnh bài tượng trưng cho bảy loại nguyên tố, nói như vậy không phải là Tinh Liên quận chúa có thể học được cả bảy loại nguyên tố sao?"

"Nếu là như vậy thật vậy thì không thể xem thường tiểu quận chúa nữa rồi."

"..."

Uyển Ngọc nghe tiếng bàn tán mà không khỏi tức giận, chính nàng ta cũng không thể tin hóa ra tam muội muội của mình lại không phải là Bạch lệnh Cường Giả sư, nói như thế địa vị của nàng ta ở Cảnh vương phủ càng sẽ bị lung lay, không...không tuyệt đối không thể như vậy được, nhất định là tiểu xảo của Thanh Uyển Ca! Uyển Ngọc tay trái đập mạnh xuống bàn tiệc, nói lớn.

"Không thể nào, không thể nào lại như thế được, rõ ràng...rõ ràng Thanh Uyển Ca là Bạch lệnh bài, nàng ta sao bây giờ có thể là thất tinh gì đó được chứ? Mong Thủy thánh suy xét cho rõ, đừng để tiểu nhân qua mặt."

Một câu này của Uyên Ngọc làm cho mọi người chợt cảm thấy bán tín bán nghi, lại bán tán xôn xao cả lên, Kiểm thánh thấy lời nói này quả thật có lý, liền ra lệnh.

"Chuyện này quả thật có chút không rõ ràng, thế này đi Lưu công công - ông nhanh chóng đích thân đi tới nhà kho, lấy thêm vài cái lệnh bài khác tới đây, để cho mọi người có thể dễ dàng phân định."

Lưu công công được đích thân Kiểm thánh chỉ định, nhanh chân rời khỏi đại sảnh đích thân đi tìm lệnh bài chưa thử nghiệm tới cho Kiểm thánh. Tất cả mọi người tại đây cũng rất muốn được phân định trắng đen rõ ràng mà hóng xem phần thử nghiệm tiếp theo.

Thanh Uyên Ngọc một mặt thì vui mừng một bên thì sợ hãi, vui là vì Kiểm thánh đã cho thử nghiệm lại, sợ là vì lẽ như Uyên Ca thật sự đúng như lời Thủy thánh nói thì... Nhưng Uyên Ngọc cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lòng bàn tay siết chặt, trong bụng nghĩ. Không...sẽ không có lẽ như, Bạch lệnh bài thì cuối cùng vẫn là Bạch lệnh bài mà thôi.

Trong lúc mọi người ở đây đều khó mà biết chuyện gì đã và đang xảy ra, thì nam nhân tóc trắng ngồi bên cạnh Uyên Ca lại thừa biết tất cả. Bởi lệnh bài của hắn cũng có thất tinh y như cái lệnh bài này vậy, chỉ có điều lại không hề giống màu của nàng.

Tám lệnh bài của Lục Phong có màu tím đặc hoàn toàn khác một trời một vực so với Uyên Ca, thế nhưng trong 12 loại lệnh bài chỉ có Tứ Sắc lệnh bài của hắn và Huyền Cửu lệnh bài là có khả năng điều khiển bảy loại nguyên tố, mà tám lệnh bài này lại không trùng màu với tám của hắn, tính đi tính lại chỉ có thể là...Huyền Cửu lệnh bài trong truyền thuyết mà thôi. Nếu lần này không phải là chiêu trò chọc ghẹo của ai đó thì xem ra thế tử tương lai này của hắn, đúng là làm cho người ta phải trợn mắt há mồm a.

Về phía các trưởng bối (Thái hậu, hoàng đế, Thanh Trọng, mấy ông thân vương và vợ của mấy ông, nói tóm lại là cao tuổi, lớn chức đều được gọi chung là trưởng bối) không hề tin tưởng về lần thử nghiệm này, bởi ngay từ lúc sinh ra Uyên Ca đã được thử nghiệm và kết quả chính là Bạch lệnh bài, năm đó là đích thân Cảnh vương thông báo chuyện này với bên ngự sử hoàng cung, để họ ghi chép vào sách sử. Thế nên những vị trưởng bối mong rằng chuyện này sẽ rõ ràng sau lần thử thứ 2 này.

- -----

Tầm nửa nén hương sau, Lưu công công đã trở lại cùng với 5-7 chiếc lệnh bài chưa được thử nghiệm trong tay, Lưu công công cung kính đưa cho Kiểm thánh kiểm tra chất lượng của những tám lệnh bài, Kiểm thánh nhìn đi ngó lại cũng không hề thấy chuyện gì bất thường liền đưa cho Uyên Ca, ý bảo rằng nàng hãy thử lại. Uyên Ca cười nhẹ lại trích máu ra thử lại thêm lần nữa, Thủy thánh cau mày liếc sang nam nhân bên cạnh, cuối cùng lại không thèm lên tiếng, nhưng trong bụng thì thầm nghĩ. Chẳng ấy vậy mà đã quên rằng mình có khả năng nhìn được sức mạnh của người khác rồi ư? Mà cũng phải thôi đã 14 năm rồi mà...hahaha.

Thủy thánh bất đắc dĩ cười khổ trong bụng, Uyên Ca một bên trích máu để máu nhỏ lên mấy tám lệnh bài cùng một lúc, đám người lúc này chăm chú nhìn xem lần này sẽ ra được cái gì. Nhanh chóng các tám lệnh bài bắt đầu có phản ứng với máu của nàng, rồi lập tức thay đổi màu sắc, từ màu đen tuyền trở thành màu đỏ như tám đầu tiên, trên thân của mỗi tám lệnh bài đều hiện lên thất tinh rõ ràng, không chỉ một tám mà là 6 tám lệnh bài đều hiện lên cùng màu y chang nhau.

Lúc này đám đông lại thêm một lần nữa kinh ngạc tới mức không thể tin tưởng được. Một tám lệnh bài thì có thể cho ra sai kết quả, nhưng ở đây có tổng cộng là 6 cái lệnh bài vừa đem tới đều cho ra chung một kết quả thì sao có thể sai được nữa kia chứ? Không biết rốt cuộc màu sắc này tượng trưng cho loại lệnh bài nào a?

Kiểm thánh và Cầm thánh tất nhiên cũng bị sốc, nhưng cũng biết rõ đây hoàn toàn là sự thật không hề lừa dối hay có tiểu xảo nào cả, quả thật tiểu nha đầu này chính là thiên tài ngàn năm có một, người mang trong mình sức mạnh có thể đảo ngược cả thiên địa này. Thủy thánh cười nhếch miệng rồi bỗng lên tiếng, một lần nữa khẳng định cho tất cả mọi người nghe.

"Vậy là đã rõ rồi, nha đầu này quả thật là thiên tài, không đúng...phải nói là thiên tài của thiên tài, thiên phú của nó có thể nói là cao thâm vô lường..."

Nói rồi Thủy thánh quay sang cúi thấp người cho vừa tầm với Uyên Ca, đối mặt với nàng rồi tiếp tục.

"Tiểu nha đầu sức mạnh của ngươi là nguyên tố thuật, tuy mạnh nhưng cần phải học hỏi hơn nữa mới có thể phát huy được sức mạnh của mình, vừa hay hôm nay lại có Cửu Thánh bọn ta ở đây, mà bọn ta lại chuyên dạy ngự thuật cho người hữu duyên, nếu ngươi muốn ta có thể đề cử ngươi cho sáu người còn lại, thế nào ngươi có muốn tới Liên Châu thành để học hỏi thêm không?"

Không phải chứ? Không những được Thủy thánh đích thân khen thưởng, lại còn được đích thân Thủy thánh mời đến Liên Châu thành? Cái giống gì thế này, Thanh Uyên Ca bắt tài ngày nào đã trở nên được có số hưởng như thế từ bao giờ vậy? Một loạt những ánh mắt ghen tị, khó tin cùng hâm mộ Uyên Ca hiện lên.

Các vị trưởng bối cũng được một phen kinh ngạc trước lời nói này của Thủy thánh, Uyên Ca nhà bọn họ không ngờ không phải là Bạch lệnh bài, thậm chí còn được đích thân Thủy thánh mời tới Liên Châu thành để Cửu thánh đích thân dạy dỗ a.

Thanh Trọng là người bất ngờ nhất trong tất cả, năm đó rõ ràng lệnh bài thử nghiệm đã cho ra Bạch lệnh, sao giờ đây lại đại biến như vậy kia chứ? Hay là năm đó vấn đề nằm ở chỗ tám lệnh bài thử nghiệm kia? Nhớ khi đó ông chỉ dùng đúng một tám để thử nghiệm rồi không hề thử lại nữa, giờ đây có thể khẳng định rằng tám lệnh bài khi ấy chắc chắn đã có vấn đề, nói như vậy Uyên Ca bảo bối của ông ấy không phải là một phế nhân a.

Uyên Ca nghe được lời đề nghị này của Thủy thánh cũng trầm ngâm một phen. Thủy thánh nói mình là thất tinh, mà thất tinh này lại tượng trưng cho bảy loại nguyên tố, nói như thế mình có thể sử dụng được bảy loại nguyên tố như Lục Phong ư? Không thể ngờ được lại có chuyện này, vốn tưởng rằng bản thân là một kẻ yếu mềm ở thế giới này, không tin được lại có ngày phát hiện được hóa ra bản thân là thiên tài a.

Lại nói Thủy thánh đích thân mở miệng muốn mình lên Liên Châu thành học hỏi chính là đang coi trọng mình, bà ấy lại là thánh nhân nếu bám được áo bà ấy thì quả thật là phúc đức mấy đời tu được. Bà ấy cũng là một trong Cửu thánh, mình bái bà ấy làm sư há không phải nhanh hơn nhiều sao? Tin chắc bà ấy cũng không phản đối đâu nhỉ? Thôi cứ làm như vậy, liều thì ăn nhiều.

Nghĩ rồi Uyên Ca quyết định lần này sẽ tự bản thân làm chủ, bằng giá nào cũng sẽ bái Thủy thánh làm sư.

"Thủy thánh nói rất phải, ta đây cảm thấy bản thân vô cùng may mắn khi có thể thoát được kiếp bị gọi là kẻ bất tài ầu ầu cũng là cái phúc, tuy rằng bây giờ mới biết được chuyện này nhưng cũng đã hơi muộn, nhưng vẫn còn có thời gian để mà học tập về những loại ngự thuật kia. Giờ đây Thủy thánh lại đề nghị, muốn ta lên Liên Châu thành học hỏi thêm, ta rất lấy lòng cảm tạ. Ta không muốn bái ai trong Cửu Thánh còn lại làm sư cả, tại đây chỉ muốn được theo về môn hạ của Thủy thánh, làm một đệ tử nho nhỏ, nếu Thủy thánh không chê thì xin hãy thành toàn."

- -----Lời Tác Giả-----

Tết nhất thật sự là rất bận a, tới tận giờ này mới có thể viết và đăng truyện, mong mọi người thứ lỗi, chương này Miêu đã sửa lỗi chính tả và câu văn lại rồi nha, mong các bạn có thể tha thứ vì sự cố này. Miêu đã về nhà rồi, đảm bảo chiều nay sẽ có chương mới a.

Chúc mọi người năm mới an khang thịnh vượng, vạn sự như ý, phát tài phát lộc, có được thật là nhiều niềm vui trong cuộc sống, tiền lì xì cũng nhiều thêm nha.

- -----Hết Chương 79-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Nhận đệ tử (hạ)

Thủy thánh có chút bất ngờ với lời đề nghị này của Uyển Ca, tiểu nha đầu này vậy mà muốn báỉ mình làm sư ư? Hừ...đúng là một tiểu nha đầu thú vị, lại còn có chút khá ái a, lần này xem ra phải phá lệ vì nó rồi.

Thủy thánh trầm ngâm một hồi, xong lại quay qua hỏi Uyển Ca.

"Người thật sự muốn báỉ ta làm sư sao, nên nhớ Cửu thánh Liên Châu, 9 người bọn ta người đều có thể báỉ, ta không phải là sự lựa chọn tốt nhất đâu."

Thủy thánh hỏi lại Uyển Ca như vậy là muốn biết rằng nàng quả thật muốn nhận báỉ bà ấy làm sư phụ thật hay không? Uyển Ca không phải là Ngự Thủy sư hay Thủy lệnh Cường Giả sư vì thế không cần nhất thiết báỉ bà làm sư phụ, Lục Phong là ví dụ điển hình.

Nhất là bởi đám ngoại môn đệ tử của bà ở trên Liên Châu đều thấy hối hận khi báỉ vào môn hạ của bà, tính tình của Thủy thánh trước nay rất cổ quái, nhìn vào thì thấy lạnh nhạt nhưng lại rất dễ ý chuyện nhỏ nhặt, một khi đã hứa làm gì thì phải làm cho tới cùng, kẻ nào dám cãi lại bà đều phải trả một cái giá rất đắt, đã thế Thủy thánh lại là người cực kỳ kỷ lưỡng và chu cầu hoàn mỹ, chu cầu hoàn mỹ tới mức khiếp sợ.

Cũng chính vì thế đối với bất cứ chuyện gì Thủy thánh cũng phải cảm thấy chắc chắn mười phần thì mới được, như chuyện kiểm tra sức mạnh của Uyển Ca ban nãy, dù là bản thân đã nhìn ra được sức mạnh của Uyển Ca nhưng vẫn phải là kiểm nghiệm rõ ràng thì bà mới tin tưởng và chuyện nhận đồ đệ này cũng không ngoại lệ.

Uyển Ca ánh mắt kiên định, thêm một lần nữa nói ra tâm nguyện.

"Ta tất nhiên là thật lòng muốn báỉ người làm sư, cũng sẽ không tùy tiện mà chọn đâu, rất mong Thủy thánh có thể nhận ta làm đệ tử a."

Một lời khẳng định muốn báỉ sư này của Uyển Ca nói ra khiến cho một đám tài tử, tài nữ cười ngả nghiêng, tất cả mọi người ở đây đều có thể biết rằng, Thủy thánh rất ít khi nhận ngoại môn đệ tử, chứ đừng nói là thật sự thu nhận một đồ đệ, hồi trưa nhị tỷ của nàng là Thanh Uyển Ngọc cũng có ý kia liền bị Thủy thánh một câu từ chối, nàng ta tức giận trong lòng mà phi báng Thủy thánh, cuối cùng lại bị ăn hành thay cơm, lần này không biết Thanh Uyển Ca có thể làm ra được trò gì. Cứ cho là được Thủy thánh nhận làm ngoại môn đệ tử, đến cuối cùng cũng là bị vứt đi một xó, không học hành được gì.

Uyển Tâm một bên tức đến nhồi máu cơ tim, hận không thể làm gì được Uyển Ca và Thủy thánh, nếu như giờ đây Thủy thánh nhận Uyển Ca làm đệ tử, dù chỉ là ngoại môn nhưng cũng khiến cho những kẻ đã chứng kiến màn báỉ sư của nàng ta lúc chiều sẽ cười vào mặt của nàng ta, vì nàng ta không những thua muội muội của mình, lại còn làm cho Thủy thánh tức giận mà trừng phạt. Nàng ta tuyệt đối sẽ không để cho Uyển Ca báỉ Thủy thánh làm sư...bằng mọi giá cũng không được!

Nghĩ vậy nàng ta liền cắn chặt răng, liều mạng mà đứng bật dậy rời khỏi bàn tiệc của mình, bước đến chỗ của Thủy thánh và Uyển Ca, lên tiếng nói lớn.

"Kìa tam muội sao muội lại ngốc tới mức đó, lại đi báỉ lão bà này làm sư kia chứ, nên nhớ rằng thiên hạ này không phải chỉ có bà ta mới biết dạy người khác học thủy thuật, tỷ tỷ cũng có thể dạy muội mà, muội thấy rồi đó bà ta vừa già vừa khó tính, lỡ như muội chọc giận bà ta, bị bà ta thu hồi sức mạnh trời ban thì làm sao? Nghe lời tỷ..."

"Bốp...!"

Chưa để Thanh Uyển Ngọc dứt lời, Uyển Ca đã một tay tát thẳng vào khuôn mặt của Uyển Ngọc, cộng thêm vết thương ban trưa vẫn còn đau, khiến cho Uyển Ngọc đau đớn gấp bội phần, tất cả mọi người đều khó hiểu, tại sao Uyển Ca lại đi tát nhị tỷ của mình, người nên tát nàng ta phải là Thủy thánh mới đúng, ba đại tông sư có chút ngán ngạo, vốn là tính đề cho Uyển Tâm nói hết, xem xem nàng ta có thể nói được thêm gì, không ngờ Uyển Ca lại vì Thủy thánh mà phạm tội vô lễ với tỷ tỷ của mình.

Thanh Uyển Tâm lấy tay che má của mình lại, nước mắt cá sấu chảy xuống, âm ức nói.

"Uyển Ca sao muội lại đánh tỷ, tỷ chỉ muốn tốt cho muội thôi mà..."

Uyển Ca cười nhạt, trò nước mắt cá sấu này của Thanh Uyển Tâm, dùng từ kiếp trước tới kiếp này vẫn không chán ư? Để ta xem người có thể khóc được tới mức nào.

"Nhị tỷ tỷ, ta đây là đang cứu tỷ đó, tỷ nên nhớ hình phạt mà mình phải chịu lúc trưa, nếu giờ lại tái phạm sợ rằng sẽ không đơn giản là tát mặt cho tới khi nôn ra máu đâu, tỷ cứ nhìn Phùng Nhâm mà noi gương, ta cũng chỉ vì muốn tốt cho tỷ mà thôi. Với lại việc ta muốn báỉ sư là chuyện của ta, không liên can gì tới tỷ, tỷ tốt nhất đừng nên lo bỏ trắng răng, ta nghĩ tỷ tốt nhất hãy nên tôn trọng thân thể và thiên phú của mình một tỷ a."

Lời nói này của Uyển Ca khiến cho mọi người chột hiểu ra, Uyển Ca là đang cứu nhị tỷ của mình, quả đúng như lời Uyển Ca vừa nói, nếu để cho Thủy thánh ra tay thì không biết sẽ là cực hình nào nữa đây, sợ rằng Thủy thánh tức giận thì Uyển Tâm sẽ có kết cục giống Phùng Nhâm kia. Thanh Trọng ban đầu cũng hơi cau mày trước hành động tát mặt của Uyển Ca, nhưng nghĩ lại thì thật sự đã cứu Uyển Tâm, ông ấy nhanh chóng lên tiếng.

"Thủy thánh thứ tội, là do lão phu dạy dỗ nhi nữ không nên, khiến cho người phải vì nó mà tức giận. Uyển Tâm...muội muội con nói rất đúng, con nên tự biết lỗi của mình, chỗ của quận chúa và Thủy thánh đang nói chuyện đâu có tới lượt con lên tiếng, biết điều thì cảm miệng mà lui xuống, bằng không đừng trách ta vì sao vô tình!"

Uyển Tâm kinh sợ trước lời nói đó của Thanh Trọng, biết rằng bản thân không có quyền đề lên tiếng ở đây, nàng ta âm ức mà trở về bàn tiệc, Uyển Tâm vốn là muốn Thủy thánh tức giận nàng ta để cho ghét luôn Uyển Ca, như thế sẽ không nhận Uyển Ca làm đồ đệ nữa, lại không thể ngờ kế hoạch này lại bị Uyển Ca nàng một tay hủy đi.

Thanh Uyển Ngọc một mặt thì vui vẻ hả hê khi Uyển Tâm bị la mắng, một mặt thì lo rằng Uyển Ca sẽ được miễn nguyện báỉ được Thủy thánh làm sư, nhưng lại không dám lên tiếng sợ sẽ có kết cục giống như Uyển Tâm, đành cắn răng mà chờ đợi lời nói của Thủy thánh.

Thấy Uyển Tâm đã quay về chỗ ngồi, Thanh Trọng nhìn Uyển Ca như muốn hỏi xem nàng thật sự muốn báỉ Thủy thánh làm sư, Uyển Ca như biết được câu hỏi này của ông, nàng khẽ gật đầu. Thanh Trọng thở nhẹ, cúi đầu trước mặt Thủy thánh, cung kính nói.

"Thủy thánh...Thanh Trọng ta trước giờ không mong bất cứ chuyện gì, chỉ hy vọng con cái có được một cuộc sống bình an, vui vẻ. Tại đây biết rằng tam nha đầu không phải là Bạch lệnh bài, ta rất lấy lòng hạnh phúc, nếu như Thủy thánh không chê hy vọng có thể nhận tam nha đầu của lão phu về làm ngoại môn đệ tử, để nó theo người lên Liên Châu thành, mong Thủy thánh chấp nhận."

Một lời này của Thanh Trọng nói ra khiến cho Uyển Tâm cảm tức vô cùng, cái gì mà chỉ mong con cái được bình an, chẳng lẽ không mắt của người chỉ có mỗi Thanh Uyển Ca là con thôi sao? Dựa vào cái gì mà Uyển Ca được đi Liên Châu còn mình lại không, dựa vào cái gì kia chứ?! Thanh Uyển Ca người tốt nhất đừng nên để lọt vào tay ta, bằng không ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết, vạn kiếp bất phục.

Uyển Ca một bên nghe được lời nói của Thanh Trọng mà chợt cảm thấy có lỗi và tự trách vô cùng, nhớ lại vị phụ thân của nàng ở kiếp trước. Nhớ từng lời căn dặn nhắc nhở của ông, nhớ lấy những lần ông vì nàng mà thờ dài một mối, cau mày tức giận, nhớ lấy những lần ông vì nàng mà bị các quan đại thần nói xia xói, nhớ những lần ông vì nàng mà gánh hết tất cả tội lỗi.

Kiếp trước nàng đã khiến ông vì nàng mà lao tâm lao lực, cuối cùng lại vì nàng đau tim mà chết, kiếp này nàng thế phải làm lại tất cả, sẽ cố gắng không khiến ông ấy buồn lòng, càng sẽ lưu tâm về bệnh tình cũng như sức khỏe của ông, dù cho kiếp trước hay kiếp này, ông ấy vẫn yêu thương những đứa con của mình hết lòng, đầu cho là lúc Thanh Lâm Tân tạo phản muốn lật đổ ông với tham vọng lên làm Cảnh vương đời tiếp theo, hay là lúc nàng gây ra chuyện lớn cỡ nào, ông ấy dù rằng bề ngoài thì tỏ ra công chính liêm minh, nhưng bên trong vẫn muốn bằng cách nào đó tìm ra đường thoát cho con của mình, vẫn muốn tha thứ cho tất cả những lỗi lầm kia, trước giờ vẫn thế là một kẻ tình cảm nhưng lại tỏ ra vô tình.

Thanh Uyển Ngọc và Uyển Tâm bây giờ thì giống như nàng lúc trước, cứ tưởng ông gây khó dễ, không yêu thương mình một tý nào, lại không biết rằng đối với ông mà nói, đứa con nào cũng ngang bằng nhau, chỉ mong tất cả đều vui vẻ, hòa thuận với nhau là tốt rồi, những đứa con ngọc không thể nào hiểu được tâm lòng của phụ thân.

Thủy thánh cười nhẹ trước lời thỉnh cầu sâu sắc này của Thanh Trọng, đáp lời.

"Cảnh vương nói quá lời rồi, như ta đã nói Uyển Ca không phải là một người bình thường mà là thiên tài trong thiên tài, ta tất nhiên cũng sẽ không bạc đãi nó. Uyển Ca...người liệu có muốn trở thành chân truyền đệ tử của ta không? Nếu lỡ mai này ta xảy ra chuyện gì, người sẽ là Thủy thánh đời tiếp theo, tất nhiên ta sẽ không ép."

Không những Uyển Ca mà tất cả trên dưới những người ở đây đều không thể tin vào câu này của Thủy thánh, ngay cả Kiếm thánh và Cầm thánh cũng bị kinh ngạc tới mức ngay cả người, không dám tưởng tượng Thủy thánh vậy mà lại muốn nhận Uyển Ca làm đệ tử chân truyền a. Trước đó cả bọn còn nghĩ Thủy thánh sẽ không nhận Uyển Ca làm đệ tử, dù cho có nhận cũng chỉ là đệ tử ngoại môn là cùng, vậy mà lần này Thủy thánh lại ngoại lệ nhận Uyển Ca làm đệ tử a.

Một hồi lâu sau mọi người mới bình tĩnh, Uyển Ca cười vui vẻ hạnh phúc trả lời.

"Ta tất nhiên là đồng ý rồi, tại ơn Thủy thánh đã không chê bai, lại còn cho ta làm đệ tử chân truyền của mình a."

Thủy thánh cười nhẹ gật đầu, lúc này Tô Lâm Yên (vị hôn thê của tứ hoàng tử - Lục Sách, đã xuất hiện ở chương 55-56) nàng ta cùng Lục Phong ngồi ở bàn tiệc kế bên bàn của Lục Phong - Uyển Ca, nàng ta nhìn từ chiều tới giờ đã không thể chịu được nữa rồi, hận không thể làm gì được Uyển Ca, lúc này đây buột miệng tức giận mà lên tiếng quát lớn.

"Làm gì có cái lý đó, Thanh Uyển Ca trước giờ là Bạch lệnh bài, giờ đây đừng một cái trở thành thất tinh ngự thuật gì gì đó, rốt cuộc thì nàng ta là loại lệnh bài gì, không rõ không ràng bọn ta đây không phục."

Đám tài tử, tài nữ đang và đang có thành kiến không tốt với Uyển Ca nhân lúc này cũng phản bác, bọn họ không phục, không thể nào phục được, tất cả đều cố gắng gây sức ép với Thủy thánh và Uyển Ca. Một bên những người không hề có ác ý với Uyển Ca và những người quan tâm tới nàng đều muốn biết được, Uyển Ca rốt cuộc là loại lệnh bài gì.

Thủy thánh cảm thấy chói tai vô cùng với lời ầm tiếng nói của Tô Lâm Yên, bà cau mày lại khó chịu mà nói.

"Từ khi nào bốn tọa nhận đệ tử lại tới lượt đám tiểu bối vô lễ như các người lên tiếng? Đúng là càng ngày càng không có phép tắc gì cả. Còn nữa các người muốn biết Uyển Ca là loại lệnh bài nào ư? Nghe cho rõ đây, chính là Huyền Cửu Cường Giả sư!"

Cả đại sảnh đều chìm trong sự sốc tới tận óc, Uyển Ca vậy mà lại là Huyền Cửu...vậy không phải nàng từ bất tài cực kỳ lên thẳng thiên tài cực hiếm sao? Tất cả đều không dám tin, nhưng không thể không tin bởi lời này là từ miệng của Thủy thánh Liên Châu thành đích thân khẳng định a, giờ thì bọn họ hiểu tại sao Thủy thánh lại muốn nhận Uyển Ca làm đệ tử, lúc này không ai còn có lý do để phản đối nữa rồi.

"Nha đầu còn đứng đó làm gì, mau làm lễ bái sư đi chứ, ta đang đợi ly rượu...à không ly trà của con đây."

Thủy thánh thúc dục Uyển Ca nhanh chóng làm cho xong ba cái lễ nghi rườm rà này, Thủy thánh tuy không muốn ai thiếu lễ nghi với mình, nhưng bản thân lại cực ghét ba cái việc lễ nghi này, đúng là cổ quái mà.

Uyển Ca cười khúc khích, không ngờ sư phụ cũng thích uống rượu như mình, Uyển Ca lấy bình Lưu Từ tủy rót đầy một chung, quỳ xuống đất đối mặt Thủy thánh cung kính dâng rượu lên.

"Đệ tử lấy rượu thay trà, kính người một ly, mong Thủy thánh nhận lấy cho."

Đám người cảm ghét đồ kỳ Uyển Ca tức giận, nhưng không thể làm gì được, chỉ có thể chống mắt lên mà nhìn Uyển Ca bái sư, hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi. Ngoài ra những người còn lại thì có người hâm mộ nàng, có người thì lại cảm thấy rất đúng khi Uyển Ca được Thủy thánh nhận làm đệ tử chân truyền, các vị trưởng bối ban đầu có chút bất ngờ và lo lắng nhưng khi nhìn thấy Thủy thánh vui vẻ nhận lời mà nhẹ nhõm cả người, chỉ hy vọng nàng có thể chuyên tâm luyện tập trở thành một Cường Giả sư tài giỏi.

Thủy thánh cầm ly rượu lên một hơi uống cạn, xong đưa lại chiếc ly cho Uyển Ca, gõ nhẹ cái trán nhỏ của nàng, nói.

"Nha đầu còn gọi là Thủy thánh, không mau gọi một tiếng sư phụ."

Uyển Ca xoa cái trán nhỏ của mình, cười vui vẻ đáp.

"Đệ tử quên mất, đệ tử Thanh Uyển Ca bái kiến sư phụ."

- -----Lời Tác Giả-----

Tết nhất bận rộn, chiều hôm chủ nhật bị điều qua nhà cậu ở, mà bên đó làm gì có máy tính, lại không thể trốn ra quán nét được, nên hôm đó không ra chương mới được cho mọi người. Hồi chủ nhật hứa sẽ viết 2 chương, giờ Miêu viết bù lại hai chương đó (chương này lên tới 3k từ = với 2 chương bình thường), gộp hai chương nợ kia lại thành chương này. Chương này là bù cho hôm chủ nhật, còn chương thứ 3 này thì mai mốt sẽ bù lại, tóm lại tuyệt đối sẽ bù, đảm bảo không thiếu.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và theo dõi truyện trong nửa năm qua, Miêu sẽ tiếp tục cải thiện thêm về văn phong cũng như các lỗi chính tả, để truyện càng ngày càng được hoàn thiện. Nếu có thắc mắc hoặc ý kiến nào, hay chỉ đơn giản là lời khích lệ, khen tặng thì cứ việc cmt. Miêu sẽ ghi nhận và sửa chữa trong thời gian sớm nhất, cmt thì cmt đừng chửi nhau hoặc xúc phạm người khác là được.

- -----Hết Chương 80-----

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Nhị hoàng tử (bản thảo)

Thủy thánh mỉm cười vui vẻ, xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, Lục Phong một bên vừa cảm thấy vui cho nàng, lại vừa thấy vị tiểu thê tử này của hắn từ khi nào mà vượt qua được hắn rồi, không những thiên phú trời ban cao hơn hắn, đã thế lại thành công bá được Thủy thánh làm sư phụ, đã thế lại là đệ tử chân truyền nữa chứ. Haizzz đúng là ông trời thiên vị a (Ý tác giả không cố tình thiên vị nữ chính đâu nha...thật đó)

Đám người ganh ghét Uyển Ca tức tới nổi không nói nên lời, hận không thể làm gì được nàng, Lý hoàng hậu cảm phần nhìn Uyển Ca và Lục Phong, lúc trước Lục Phong được gửi đến Liên Châu cũng thôi đi, lần này Uyển Ca vậy mà một bước lên mây, có thể bá được Thủy thánh làm sư, trong khi hai đứa nhí nữ - từ này của bà ta, đến cả một cơ hội để thỉnh giáo Cửu thánh một chút cũng không có, tại sao kia chứ...!

Cầm thánh nhìn thấy Thủy thánh cười vui vẻ mà cũng thảm nhẹ lòng, đã bao lâu rồi sư tỷ mới cười vui vẻ tới như vậy, tiểu nha đầu này quả không hề tầm thường một chút nào a. Kiểm thánh cùng chợt nhận ra chuyện đó, nhanh chóng quay về chỗ ngồi của mình sợ sẽ làm cho Thủy thánh không vui khi cả hai chạm mặt, tuy nhiên khi thấy Kiểm thánh rời đi mà không nói một tiếng, Thủy thánh khẽ cau mày tỏ ra khó chịu.

Nhưng sau đó vài giây bà lấy lại niềm vui, nhìn Uyển Ca ân cần nói.

"Nha đầu, kể từ bây giờ con chính là đệ tử của ta rồi, ta dự là sẽ ở lại Đông Tế quốc này hai ngày, sáng sớm ngày mười tám sẽ trở về Liên Châu, con hãy trở về mà sửa soạn đi, cùng ta đi lên Liên Châu luyện tập, Cảnh vương sẽ không có ý kiến gì chứ nhỉ?"

Nghe Thủy thánh nói như vậy, Lục Phong và Thanh Trọng có chút bất ngờ, Thanh Trọng thật sự không muốn rời xa Uyển Ca, càng không an tâm cho lắm, nhưng nếu đích thân Thủy thánh đã nói như vậy thì họ không thể không chấp nhận. Lục Phong từng ở trên Liên Châu nên biết rõ sức ép tranh giành giữa các đệ tử trên đó là như thế nào, hắn tất nhiên không hề an tâm để nàng lên trên Liên Châu một mình như vậy, suy đi tính lại Uyển Ca không thể không đi Liên Châu, mà đường nàng đi, hắn sẽ giúp nàng trải thẳng.

Thái hậu và hoàng đế thì lại rất an tâm, thái hậu lên tiếng.

"Thủy thánh khách sáo rồi, Uyển Ca nay đã bá được người làm sư thì nên theo người đi lên Liên Châu thành, ta và lão Trọng cũng không có ý kiến gì đâu, Uyển Ca cứ quyết định vậy đi nhé."

Uyển Ca tất nhiên không thấy có vấn đề gì to tát ở đây, năm đó nàng cũng từng qua Úc và Anh du học thôi, chỉ là nàng lo cho phụ thân, sợ rằng bệnh tình của ông sẽ tái phát bất ngờ. Xem ra sáng mai phải kêu Tinh đi tới kiểm tra sức khỏe cho phụ thân một tý, nếu thật sự không ổn thì nhờ Bằng lão thường xuyên lưu tâm tới vậy.

Nghĩ rồi nàng cười mỉm gật đầu đồng ý, Thủy thánh an tâm trở về chỗ ngồi cùng với Cầm thánh, Thanh Trọng tuy còn rất lo nhưng cũng không dám từ chối việc này nên đành không nói gì thêm mà trở về chỗ ngồi của mình. Nãy giờ xảy ra chuyện này làm cho buổi tiệc lại bị gián đoạn, giờ này tính ra cũng đã trên giờ Tuất (tầm 21 giờ), yến tiệc cũng xuất tới hồi kết.

Ngay lúc này ngoài cổng cung có một viên thái giám chạy vào thông báo với về mặt hoàng hốt.

"Bẩm hoàng thượng, thái hậu. Nhị hoàng tử thỉnh mọi người ở đây ra ngự hoa viên ạ."

Dương phi từ nãy tới giờ đang lo lắng, không biết tại giờ giờ này mà nhị tử của mình (nhị hoàng tử) vẫn còn chưa có mặt thì nghe được lời kia của vị tiểu thái giám lập tức vui mừng hỏi lại.

"Người nói là Tồn nhi ư, nó đã tới hoàng cung rồi sao, sao lại không vào đây mà lại cho người mời mọi người ra ngự hoa viên?"

Những người ở đây cũng có thắc mắc như Dương phi, Vị tiểu thái giám cúi người cúi người cung kính đáp.

"Bởi Dương phi, nhị hoàng tử vì thái hậu và mọi người mà chuẩn bị hơn 500 chiếc hoa đăng và một cái cửu kỳ đặc biệt tặng cho thái hậu, tiếc là chiếc hoa đăng đặc biệt kia lại khá cao so với cổng của Cảnh An cung này, vì thế buộc phải mời mọi người ra ngự hoa viên, trước là tặng quà cho thái hậu sau là mọi người cùng nhau thả hoa đăng ạ."

Mọi người chợt hiểu ra, thái hậu vui vẻ muốn xem xem nhị hoàng tử đã làm ra chiếc hoa đăng đặc biệt tới chừng nào, thái hậu nhìn hoàng đế ra hiệu, ông ấy hiểu ngay liền lên tiếng.

"Nếu đã như vậy, thế thì mọi người hãy tới nhanh chóng duy chuyển tới ngự hoa viên, năm nay sẽ thả đèn sớm hơn 1 canh giờ vậy."

Hoàng đế ra lệnh tất cả mọi người đều tuân theo, có rất nhiều người muốn được xem thử hoa đăng mà nhị hoàng tử làm ra. Nhị hoàng tử - Lục Tồn tuy là vị hoàng tử lớn tuổi nhất trong tất cả, nhưng không hề đam mê hoàng vị hay tranh đấu gì cả, suốt ngày lấy cầm, kỳ thi, họa làm thú vui. Lại có quan hệ tốt với các đệ đệ của mình, cho dù là vị hoàng tử nào đi nữa, cũng dành cho vị huynh trưởng này một sự tôn kính nhất định, nhị hoàng tử rất hiểu thuận nên được lòng các trưởng bối lại không vì đó mà kiêu căng, quả là một người ca ca cực tốt.

Mà nhị hoàng tử vốn là Ngự Mộc sư - Ngũ phẩm, hơn 500 chiếc đèn hoa đăng này đều là do đích thân nhị hoàng tử dùng dây leo làm thành, mà từng sợi dây leo đó cũng là đích thân nhị hoàng tử trồng nên, tuy màu sắc không quá sắc sỡ nhưng lại mang đầy vẻ đẹp của thiên nhiên.

Uyển Ca trong quá khứ coi như là có qua lại với nhị hoàng tử, cũng biết huynh ấy là một người tốt, sau này huynh ấy cũng là một trong số ít các hoàng tử có thể trốn được khỏi chiến tranh, đi sang Nam Tề từ đó không gặp lại nữa.

Nhanh chóng mọi người đã duy chuyển tới ngự hoa viên, tại đây có hơn 3 thùng đựng bên trong rất nhiều chiếc hoa đăng, có một cái được để riêng và lấy màn che lại, cao tầm 1,5m và chiều ngang tầm 0,5m. Giữa đám công công, gia binh có một nam nhân tóc đen cài lên cho có, mặc lục y rất giản dị, khuôn mặt thư sinh nhưng cần cổ, thể hiện rõ một nam nhân đã trải sự đời, chính chắn mà lãnh đạm, không kiêu ngạo như Lục Phong, cũng không màu mè như Trịnh Hân Thư, đó chính là nhị hoàng tử - Lục Tồn.

- -----

Gồng hết sức mới viết ra chương này, thông cảm giúp cho nha, nào rảnh sẽ sửa lại sau...

- ----Hết Chương 81-----

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Gia yến kết thúc

Thấy mọi người đã tới đông đủ, nhị hoàng tử liền cho người mở tấm màn đang che phủ chiếc hoa đăng đặc biệt kia ra, vừa thấy được hình dáng của chiếc hoa đăng tất cả mọi người đều phải trầm trồ khen ngợi kiệt tác này.

Chiếc hoa đăng này được lấy hình của Quan Âm bồ tát đứng trên đài sen, trông rất giống một bức tượng làm bằng dây leo a, rất thích hợp để dành tặng cho thái hậu. Thái hậu và hoàng đế nhìn thấy tấm lòng này của nhị hoàng tử mà không khỏi cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc. Thái hậu bước tới ngắm nhìn chiếc hoa đăng này một hồi lâu rồi đưa ra lời thần phục.

"Quả đúng là một kiệt tác hoàn mỹ, Tồn nhi con đã vất vả nhiều rồi, ta rất vui."

Nhị hoàng tử thấy thái hậu vui tất nhiên cũng cảm thấy mãn nguyện, cung kính đáp.

"Chỉ cần hoàng tổ mẫu vui là được, Tồn nhi không thấy vất vả."

Một bên Lý hoàng hậu tỏ ra bức dọc trong người, có cái gì to tát đâu chứ? Chỉ là vài cái hoa đăng thôi mà, làm như quý hóa quá không bằng, hừ...hôm nay sao lại xui thế không biết, vừa không bắt được gà lại còn mất cả nắm...không phải nói là cả kho thóc mới đúng.

Hoàng đế ra lệnh cho các thái giám và cung nữ phát hoa đăng cho những khách mời có mặt tại buổi tiệc hôm nay, cứ mỗi người một cái, người được phát sẽ ghi ước nguyện của mình vào trong một tờ giấy, xong sẽ bỏ tờ giấy đó lên trên hoa đăng rồi sẽ thấp nến và cuối cùng thả hoa đăng xuống hồ.

Những vị tiểu thư chưa có hôn phối đều muốn được cầm trên tay hoa đăng mà nhị hoàng tử đã tự tay làm, có vài người còn lén giấu đi cho mình một cái để làm kỷ niệm, chớp mắt hồ Ngự Uyển đã đầy những chiếc hoa đăng thả trên mặt nước, tuy không có màu sắc quá sặc sỡ nhưng vì có ánh nến mờ ảo nên những chiếc hoa đăng vẫn đẹp như những cánh hoa khoe sắc giữa mùa thu.

Uyển Ca và Lục Phong cũng được phát cho mỗi người một chiếc, Uyển Ca tuy không tin tưởng gì lắm về ba cái vụ ước nguyện này nhưng cũng viết đại lên giấy một dòng ước nguyện, Lục Phong cũng giống y như nàng, chỉ viết đại 6 từ "Cầu cho Quốc Thái Dân An" rồi thả hoa đăng xuống dòng nước. Quay mặt lại thì thấy Uyển Ca cũng vừa mới thả hoa đăng của mình xuống dưới hồ, Lục Phong nhanh trí hỏi nàng viết gì bên trong, nhưng nàng chỉ cười mỉm đáp.

"Ta ấy hả? Ta ước những điều ta mong đều trở thành sự thật, chỉ có vậy thôi."

Nói rồi Uyển Ca quay người rời khỏi bờ hồ, Lục Phong cười gượng nghĩ bụng, Chỉ vậy thôi? Uyển Ca nàng đây là cầu mong quá nhiều rồi đó. Đang nghĩ ngợi bỗng hần nhớ ra chuyện đại sự mà bản thân đã dự tính trước đó, Lục Phong nhanh chóng chạy theo Uyển Ca vừa hô to tên của nàng trước những con mắt ganh ghét của biết bao tiểu thư, quận chúa đang có mặt ở đây.

Đợi mọi người gần như thả hết, chiếc hoa đăng đặc biệt của thái hậu mới bắt đầu thấp nến, thái hậu và hoàng đế đặc biệt cùng nhau viết lời cầu nguyện rồi bỏ lên trên hoa đăng, sau đó cùng nhau thả chiếc hoa đăng này xuống hồ, chiếc hoa đăng tuy khá cao và nặng nhưng đã được nhị hoàng tử nghiên cứu kỹ lưỡng vì thế nổi trên mặt nước rất đều và ổn định. Thấy chiếc hoa đăng nổi bình an, thái hậu rất vui mừng rồi ban thưởng cho nhị hoàng tử vài bộ thư họa quý giá của mình, bởi nhị hoàng tử trước nay không cần vàng bạc nếu có thưởng hãy thưởng cho y thi thư, hội họa là y đã cảm tạ lắm rồi.

Hoàng đế cảm thấy cái lưng của mình có chút mỏi liền đắp đắp vài cái, ngược mắt lên thì nhìn thấy mặt trăng đã lên tới đỉnh đầu, sắc trời chắc cũng đã khuya lắm rồi, hoàng đế liền hỏi nhỏ Lưu công công bên cạnh.

"Bây giờ đã là giờ mấy rồi?"

Lưu công công ước chừng thời gian sau đó đáp.

"Bẩm bệ hạ đã là giờ hội (tầm 23h - 24h) rồi ạ."

Hoàng đế nghe vậy liền ngó qua thái hậu, rồi nghĩ ngợi một chút sau đó lại lên tiếng.

"Đêm Gia Yến hôm nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng tiệc nào rồi cũng sẽ tàn, ngó đi ngó lại một chút mà đã giờ hội rồi, yến tiệc đã dự xong hoa đăng cũng đã thả, mọi người cũng đã nết mỏi và buồn ngủ rồi, buổi Gia Yến hôm nay chính thức kết thúc tại đây!"

Nghe hoàng đế nói vậy, tất cả những người đang có mặt ở đây cũng đều cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ, nhất là các vị tiểu thư và nương nương, bởi nửa năm rồi họ mới phải thức khuya như vậy, bất chợt mà ngáp ngáp dài. Thái hậu cũng không nói gì phẩy phẩy cái tay rồi hồi cung, sau đó đoàn người lại tản ra như ong vỡ tổ, người nào thì về nhà nấy, cứ như thể Gia Yến năm nay chính thức khép lại.

Lục Phong và Uyển Ca và đám tỷ nữ, gia binh của cả hai đi ra tới Nam Thiên môn thì thấy có xe ngựa của Cảnh vương phủ đang đợi nàng trước cổng, Uyển Ca tính tạm biệt Lục Phong rồi bước lên xe nào đâu bị Lục Phong ngăn cản lại.

"Uyển Ca nàng để cho đám gia binh, tỷ nữ này về trước đi, ta muốn cùng nàng đi xem thành Đông Kinh này lúc trung thu sẽ ra làm sao, được chứ?"

Uyển Ca vốn tính từ chối hần bỗng Doanh nhi lanh mồm lên tiếng.

"Tiểu thư cứ đi với vương gia a, chúng nô tỳ về trước là được, đi thôi nào Tiểu Hoa, Lam Văn còn cả huynh nữa Hắc Thất...nào đi thôi."

Vậy là đám người của Tiểu Hoa bị Doanh nhi kéo lên xe ngựa hết, sau đó phu xe bị Doanh nhi uy hiếp buộc phải cho xe ngựa đi về mà không có Uyển Ca trên xe, để lại Uyển Ca và Lục Phong ngây ngốc một hồi lâu, Uyển Ca chợt nhận ra mình đã bị nhả đầu nhà mình bán đứng liền thở dài, Lục Phong lại cảm thấy Doanh nhi làm rất tốt, mai này nhất định sẽ thưởng đãi hậu hĩnh.

Thế là Uyển Ca buộc lòng phải cùng Lục Phong đi bộ về nhà, ban đầu nàng còn tính đi nhờ xe nhưng nghĩ lại thì tự nhiên không biết vì lý do gì lại muốn đi bộ trên phố với tên nam nhân

tóc trắng này. Trước đó Thủy thánh đã nói chuyện với Uyển Ca trước khi tạm biệt ở hoàng cung. Thủy thánh cho nàng biết chỗ ở của bà tại thành Đông Kinh này và dặn dò nàng nên chuẩn bị nhiều đồ một chút, bởi trên Liên Châu không phải một nhà trọ mà cái gì cũng có.

Hai con người đi dạo trong dòng người đông đúc, dù đã về khuya nhưng phố xá vẫn đông đúc người qua lại, khắp phố phường, ngõ hẻm đều được phủ lên một màu đỏ chói của lễ hội, mọi nhà dù lớn hay nhỏ cũng treo một hoặc hai cái đèn lồng trước cửa, những quầy quán cửa tiệm có lẽ sẽ mở hết đêm nay.

Tiếng vui đùa của trẻ nhỏ, tiếng nói chuyện của người lớn và cả những tiếng chào hàng của những chủ tiệm, quầy hàng vang lên không dứt, Uyển Ca và Lục Phong nói là đi chung nhưng kẻ đi trước người đi sau, Lục Phong đi theo sau Uyển Ca tám ba bước để tránh không lạc mất nàng, Uyển Ca bị không khí của lễ hội làm cho quên đi cái chuyện bị ép đi chung với Lục Phong, vui vẻ mà ngó nghiêng khắp các quầy hàng, mà cứ mỗi món nàng đã từng ngó qua thì nam nhân tóc trắng sau lưng nàng đều mua lại hết.

"Giải câu đố lấy lồng đèn đây...mọi vô mọi vô...!!!"

Uyển Ca đang ngấm ngĩa tứ phía lại bị tiếng chào hàng kia làm cho hứng thú. Giải đố lấy thưởng sao? Trước đây ở thế kỷ 21, nàng cũng từ chơi ở hội chợ lô tô rồi, trúng được cả một cái nồi cơm điện cơ đấy. (Tác giả: Lúc trước Miêu chơi lô tô quá thật đã trúng nồi cơm điện.)

Thế là Uyển Ca liền nhanh chóng nhập bọn, xem xem có thể lấy được thứ gì hay ho không, thấy Uyển Ca ghé vào một quầy bán lồng đèn, Lục Phong cũng lập tức vào ngó vào xem sao, nếu nàng muốn mua hẳn có thể mua cả quầy hàng này cho nàng.

Ông chủ quầy hàng nhìn thấy Uyển Ca, ngó qua y phục của nàng một chút liền biết là tiểu thư của một nhà nào đó giàu có, liền nhanh chóng nịnh hót.

"Tiểu thư, cô đây là muốn mua lồng đèn hay là muốn giải đố?"

Uyển Ca cười vui vẻ chỉ ngón tay nhỏ của mình về phía cái lồng đèn hình con thỏ làm bằng tre và giấy màu bên cạnh ông chủ tiệm, chiếc lồng đèn này không to cũng không nhỏ, vừa tầm dễ cầm chơi lại không sắc sỡ chỉ đơn giản và tinh tế. Ông chủ tiệm hiểu ra liền nói.

"Tiểu thư chiếc lồng đèn này cần phải giải đố mới được, có điều nếu tiểu thư muốn có thì chỉ cần 5 lượng bạc là được ngay."

Vừa nói lão ta vừa cười, Uyển Ca liền biết lão ta đang ra giá trên trời, 5 lượng bạc? 5 lượng bạc này đủ để mua 5 cân gạo trắng rồi đó gia gia. Nhưng nàng đâu phải muốn mua cái lồng đèn này, nàng là muốn giải đố mà lấy nó cơ.

"Ông chủ tiền của ông đây."

Uyển Ca chưa kịp lên tiếng thì nam nhân tóc trắng đã thay nàng làm chủ, đưa 5 lượng bạc cho ông chủ tiệm rồi, Uyển Ca liền nhanh chóng cướp lấy 5 lượng bạc rồi nói.

"Khoang...ta có nói sẽ mua nó hồi nào, ta muốn giải đố mà lấy nó cơ."

Cả ông chủ và Lục Phong đều khá bất ngờ trước quyết định này của nàng, ông chủ cười tươi nhưng trong lòng lại khóc thầm. Huhu vậy là không chặt chém được món này rồi, nhưng không sao mình sẽ ra câu đố khó một tý nha đầu này giải không được thế nào cũng sẽ bỏ tiền ra mua thôi.

Vậy là ông chủ lại vui vẻ mà ra câu đố.

"Như ý của tiểu thư, sau đây chính là câu đố: Làm thế nào để lấy được mặt trăng để vào thau."

Trong lúc Lục Phong còn đang suy nghĩ giúp nàng, ông chủ tiệm thì lại vui vẻ vì đã làm khó được khách hàng thì Uyển Ca đã tới một quán bán mì Hoàn Thành (một món ăn nổi tiếng của Trung Hoa) kế bên mà mượn một thau nước trong, sau đó nàng đưa thau nước cho ông chủ tiệm bán lồng đèn rồi cười nhẹ đáp.

"Đây mặt trăng của ông đây, nhìn vào đây là sẽ thấy liền."

Ông chủ tiệm và Lục Phong kinh ngạc theo lời nàng mà nhìn vào trong thau nước thì nhìn thấy bóng của mặt trăng phản chiếu trong làn nước trong veo, thế là Uyển Ca đã thành công phá được câu đố mẹo này.

Uyển Ca thì cười hạnh phúc vì đối với nàng câu đố này quá dễ, Lục Phong thì ngạc nhiên một chút vì không thể nghĩ rằng câu đố này lại dễ như vậy, còn ông chủ tiệm thì lại vừa đau vừa buồn vì đồng tiền đi liền với khúc ruột mà.

Tuy không muốn tý nào nhưng ông chủ quán buộc phải đưa cho Uyển Ca chiếc lồng đèn hình con thỏ kia trong sự tiếc nuối vô cùng, Uyển Ca vui vẻ cầm chiếc lồng đèn đi tung tăng trên phố ngập người, tầm được 10 bước chân thì bỗng nàng phát hiện trước mặt đã là Cảnh vương phủ, đã thế cổng lớn vẫn còn mở xem ra phụ thân là đệ cửu thân tử, tuy rằng có chút không nỡ nhưng đành phải tạm biệt Lục Phong tại đây.

"Ta phải vào trong rồi, huynh cũng nên về nhà đi, cảm ơn huynh vì tất cả."

Lục Phong cũng hoàn toàn không nỡ để nàng vào trong, từ nãy tới giờ tuy hấn và nàng không nói chuyện với nhau nhưng nhiều đó thôi cũng đủ làm cho hắn vui lắm rồi, Lục Phong cười gật đầu rồi bỗng ôm nàng vào lòng nói khẽ.

"Ta mới là người phải cảm ơn nàng mới đúng, vậy mà ngày kia là nàng phải đi rồi, thế này đi chúng ta hẹn gặp tại Nhiệm Thành Lâu vào chiều ngày 17, không gặp không về."

Uyển Ca cười nhẹ "Ừm" một tiếng cho Lục Phong an tâm rồi rời khỏi vòng tay của hắn, đi vào bên trong vương phủ Cảnh vương, thấy Uyển Ca bước vào tận bên trong thì Lục Phong mới rào bước rồi khỏi cảm theo một mớ đồ mà lúc nãy đã mua thay nàng, dự là hôm gặp nhau tại Nhiệm Thành Lâu sẽ tặng lại cho nàng.

Uyển Ca vừa bước vào trong nhà liền cảm thấy có gì không đúng, toàn bộ vương phủ đều thấp đèn sáng rực, đã thế khi nàng bước vào tới đại sảnh đã thấy phụ thân nàng đi qua đi lại đứng ngồi không yên, trong khi đó Dư thị thì khóc lóc ngồi một chỗ, mẹ con Ngụy thị thì cũng trầm ngâm ngồi trên ghế, hai vị ca ca của nàng cũng ở đây, kẻ thì im lặng người thì lo lắng không yên, tất cả mọi người trong nhà đều có mặt tại đại sảnh.

Thấy Uyển Ca về tới nhà Thanh Trọng và Thanh Lâm Thần thờ phào nhẹ nhõm, Thanh Trọng nhanh chóng hỏi Uyển Ca trong điệu bộ của ông vô cùng lo lắng.

"Uyển Ca con về là tốt rồi, ban nãy khi ra về con có thấy Uyển Ngọc ở đâu không?"

Uyển Ca không hiểu chuyện gì, thành thật mà lắc nhẹ đầu trước câu hỏi của Thanh Trọng, rồi lại hỏi ngược lại ông ấy.

"Lúc đi về con đi cùng Lục Phong không hề chạm mặt hay nhìn thấy tý ấy, lần cuối con nhìn thấy tý ấy là lúc ở buổi thả đèn, còn khi ra tới Nam Thiên môn rồi thì không thấy nữa, phụ

thân bộ đã có chuyện gì rồi ư?"

Thanh Trọng nghe vậy mà trở nên mệt mỏi thêm, Dư thị tay cầm khăn vừa lau nước mắt vừa nói.

"Uyển Ngọc...hức hức...mắt tích rồi...con của ta con đang ở đâu."

-----Lời Tác Giả-----

Sửa xong rồi nhẹ cả người, trưa - chiều hôm nay sẽ có chương mới nhé, IU các bạn nhiều nè.

-----Hết Chương 82-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Được ăn cả, ngã về không (thượng)

Lời kia của Dư thị nói ra khiến cho Uyển Ca phải kinh ngạc há mồm, không thể tin được Uyển Ngọc vậy mà lại mắt tích giữa đêm Gia Yến? Uyển Ngọc này tuy thường ngày có phần hỗn láo, ngông cuồng nhưng nàng ta cũng coi như là rất quan tâm đến gia giáo, tuyệt sẽ không có chuyện đi chơi khuya mà lại không nói gì với mẫu thân của mình được, chẳng lẽ nàng ta bị ai đó trong Gia Yến bắt đi?

Không...không thể nào, tại thành Đông Kinh dưới chân thiên tử ai lại dám bắt cóc người vừa từ hoàng cung bước ra kia chứ, lại chọn đúng Thanh Uyển Ngọc mà bắt, trừ phi nàng ta chọc phải ai đó nên bị trả thù, cái này rất có khả năng, bản thân nàng ta thích gây chuyện đâm chọc khắp nơi, không khiến cho người khác ghét thì mới lạ đó.

Uyển Ca nàng vốn không muốn quan tâm tới chuyện này, bởi dù sao Thanh Uyển Ngọc có bị gì đi nữa âu cũng là giúp nàng đỡ phải mệt lòng, nhưng nghĩ tới Thanh Trọng lo lắng đứng ngồi không yên thì chuyện này nàng không thể không quản, Uyển Ca quay sang nhìn mẹ con Ngụy thị - Uyển Tâm thấy hai người này tuy không sốt ruột lo lắng, nhưng cũng trầm ngâm tỏ ra không biết chuyện gì, xem ra đây không phải là trò của mẹ con nhà bọn họ, vậy thì là ai được chứ?

Uyển Ca thờ dãi nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra được là ai có thể bắt cóc Uyển Ngọc, lại thấy Thanh Trọng cứ lo lắng như thế, nếu cứ như vậy sẽ có hại cho sức khỏe của ông, Uyển Ca lên tiếng khuyên nhủ.

"Phụ thân, chuyện đại tỷ mắt tích đúng là đáng lo, có điều người cũng nên nghĩ tới sức khỏe của mình một chút, bình tĩnh ngồi xuống uống ngụm trà, để xem ám vệ điều tra thế nào rồi hãy tính tiếp, Dư đi nương nói xem có đúng không?"

Thanh Trọng nghe Uyển Ca nói thế ông liền dừng chân, Dư thị vừa khóc vừa lau nước mắt nói.

"Vương gia, thiếp thấy Uyển Ca nói phải đó, giờ đây ám vệ chưa trở về ta cũng không biết đường đâu mà lần, Uyển Ngọc ta nghĩ sẽ không có chuyện gì đâu, nếu thật sự là bọn bắt cóc chúng sẽ đòi tiền chuộc mà thôi."

"Nhưng...nhưng nếu là bọn người có thù với nhà ta thì sao?"

Dư thị vừa nói hết câu, Thanh Lâm Tần đã lên tiếng nói xen vào, câu này của y không phải không có lý, Thanh Trọng là người công chính liêm minh không ai không biết, không chừng có kẻ nào đó bắt cóc Uyển Ngọc để báo thù cũng nên, câu này của Thanh Lâm Tần khiến cho mọi người cảm thấy nặng nề thêm, Dư thị lại khóc nức nở.

"Nếu đúng là như vậy thật, vậy thì nhi nữ của ta...nó, con ơi là con...huhu."

Uyển Ca cũng hết cách, rốt cuộc là Thanh Uyển Ngọc là đi chơi, tại bắt cóc tổng tiền hay là bắt cóc để báo thù thì chỉ có nàng ta và ông trời mới biết, giờ đây trời đã khuya muốn tìm người khó hơn lên trời nữa, lần này dù là Conan hay Sherlock Holmes cũng bó tay, chỉ có thể hy vọng Thanh Uyển Ngọc có thể giữ lại mạng sống bằng không phụ thân sợ là sẽ lên con đau tim mà xỉu mất.

Trong lúc cả Cảnh vương phủ đang náo loạn và sốt ruột với chuyện mắt tích của Uyển Ngọc thì trong hoàng cung tỷ nữ Tiểu Như của Thanh Uyển Ngọc đang tìm kiếm chủ nhân của mình với 3 vị tỷ nữ mượn được của một ma ma nào đó, cô ta đi tìm từ cung điện này tới cung điện khác, tìm tới Niên Yên điện đang mở cửa vào kiểm tra thì bỗng thấy một cảnh tượng hết sức khó tin.

Niên Yêu điện này chỉ là điện nhỏ thường dùng để người thân của các phi tần ở qua đêm, vì thế cung điện này chỉ có một mảnh vườn nhỏ và một cái tắm điện, mà trong cái tắm điện này dưới ánh nền mờ ảo có thể nhìn thấy một cặp đôi đang làm chuyện trái với luân thường đạo lý, từ trước tới giờ chỉ có hoàng đế bệ hạ mới được phép làm chuyện này trong hoàng cung, nhưng có thể nhìn rõ được trong cung điện này không có bệ hạ nào hết, chỉ có một cặp nam nữ đang ân ái với nhau bên trong này.

Tiểu Như và ba tỷ nữ kia nhìn thấy cảnh tượng này liền hét toáng lên, sau đó Tiểu Như cùng với một tỷ nữ đi thông báo với ma ma và công công quản sự của Niên Yêu cung, hai người bên trong biết rằng đã bị lộ tẩy, nam nhân kia liền nhanh chóng đứng dậy mặc y phục vào, còn nữ nhân ấy lại kéo chăn (mền) khóc nức nở, nam nhân kia vừa thay y phục vừa nói trong sự lo lắng.

"Nàng khóc cái gì, còn không mau thay y phục rồi khỏi đây, chẳng lẽ muốn để nhiều người nhìn thấy hay sao? Ngoan đi, trốn được rồi ta sẽ tìm nàng để chịu trách nhiệm a."

Nhưng nữ nhân trên giường đang khóc lóc kia nào muốn mọi chuyện dễ dàng như vậy, nàng ta chính là muốn để cho mọi người biết, càng nhiều người biết thì càng tốt, tốt nhất là nên để cho hoàng hậu và hoàng đế biết luôn mới được, nàng ta lại khóc òa lên nói lớn.

"Người là tên khốn nạn, sao người lại dám hủy hoại danh tiết của ta, người còn nói chịu trách nhiệm, người nghĩ ta là nữ tử thanh lâu cho vài miếng bạc vụn thì coi như không có chuyện gì xảy ra sao, ta...ta hôm nay phải liều chết với người."

Nghe nữ nhân trên giường nói thế, nam tử kia tỏ ra bức mình lập tức chỉ ngón trỏ vào mặt của nữ nhân trên giường cãi lại.

"Hay cho con tiện phụ nhà người, ban nãy trên giường là người quyến rũ ta, có chết cũng không buông, có khác nào nữ nhân thanh lâu đâu kia chứ, giờ đây người lại nói ta cưỡng hiếp người, ta nói cho người biết nữ nhân của bọn hoàng tử rất nhiều, người được hầu hạ ta một đêm đã là quý lắm rồi, cùng lắm thì ta lấy người làm tỷ thiếp, người đừng hòng tổng tiền của ta."

Bổn hoàng tử? Hai tỷ nữ bên ngoài nghe được nam nhân bên trong kia quen miệng mà xưng là "Bổn hoàng tử" liền hoảng hốt, bên trong cho dù có là vị hoàng tử nào thì chắc chắn cũng phải báo cho bệ hạ biết mới được, đúng lúc ma ma quân sự đã tới nữ tỷ kia ngay lập tức báo lại chuyện này cho ma ma kia biết, bà ta liền kinh ngạc nhanh chóng đi báo lại với hoàng đế đang ở cung của Diệp Hách quý phi, còn thái giám quân sự nhanh chóng kêu thái giám đóng cửa lớn Niên Yên điện này lại, để tránh nghi can trốn mất.

Nam - nữ nhân bên trong này vẫn còn cãi nhau, kẻ thì hối thúc mau bỏ chạy người thì không chịu nhất quyết muốn đòi lại sự trong sạch của mình. Ma ma quân sự và hai tỷ nữ nhanh chân đã tới được Linh Phi cung của Diệp Hách hoàng quý phi, lại bị thị vệ của hoàng đế ngăn cản, vị ma ma kia lập tức kể lại chuyện cho thị vệ nghe, 6 vị thị vệ nghe vậy liền biết không phải chuyện bịa đặt nhanh chóng mở cửa cho ma ma quân sự kia vào trong. Đầu ma ma đang đứng ngoài tầm điện Linh Phi cung trực, thấy ma ma quân sự chạy vào liền can ngăn hỏi rõ sự tình, sau đó Đầu ma ma cũng bị sốc nhanh chóng tới gõ cửa bẩm báo vào bên trong cho hai vị chủ tử.

"Bệ hạ, nương nương có chuyện lớn rồi, không biết là vị hoàng tử nào nửa đêm nửa hôm dám ở trong Niên Yên điện mà sủng ái nữ nhân, mong bệ hạ và nương nương mau tới đó để kiểm tra thực hư."

Hoàng đế bệ hạ đang phê duyệt nốt mấy sớ tấu chương, nghe được thông báo liền đứng bật dậy nhìn Diệp Hách quý phi, Diệp Hách quý phi cau mày nhanh chóng mặc y phục chỉnh tề mở cửa bước ra hỏi Đầu ma ma cho rõ ràng.

"Chuyện người vừa nói là thật?"

Đầu ma ma nhìn ma ma quân sự và hai tỷ nữ kia, 3 người họ lập tức quỳ xuống, đáp.

"Bẩm quý phi chuyện không thể nào mà giả được, chính tay bọn nô tỳ nghe được nam tử đó xưng mình là "Bổn hoàng tử", dù cho không phải là hoàng tử thật đi nữa, nhưng làm chuyện đòi bái trong cung như vậy vốn cũng đã là tội tày đình rồi, mong bệ hạ và nương nương tới đó kiểm chứng ạ."

Ba người một lời chắc nịch làm cho hoàng đế, quý phi không thể không tin, bệ hạ liền ra lệnh đi giá Niên Yên điện, trong lòng ông lúc này chỉ mong không phải là bất kỳ một vị hoàng tử nào hết, bằng không cho dù có là con ruột ông ấy cũng không tha.

Bên trong Niên Yên cung, sau khi cãi vã cho đã với nữ nhân trên giường, nam nhân kia liền nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng vừa ra tới đã thấy cửa lớn đóng chặt, nam nhân kia hốt hoảng biết ngay chuyện lớn sắp xảy ra rồi, hắn ta trở lại vào trong nói với nữ nhân trên giường.

"Nàng bây giờ muốn sống thì hãy mặc y phục vào rồi trốn đi, ta e rằng sắp xảy ra chuyện gì đó rất kinh khủng rồi, nếu phụ hoàng tới đây thì nàng sẽ không thoát chết nỗi đâu."

Nữ nhân trên giường nghe hắn ta nói thế liền cười nhếch miệng, đây mới đúng là ý của nàng ta, nàng ta chính là muốn hoàng đế tới để tận mắt nhìn thấy việc này, để cho nàng ta danh chính ngôn thuận mà gả cho tên hoàng tử này. Thanh Uyển Ca...ta đã nói rồi, phu quân tương lai của ta sẽ là chủ quân Đồng Cung (tức thái tử)!!!

-----Lời Tác Giả-----

Đó các bạn nữ nhân âm mưu leo lên giường của hoàng tử kia là ai? Nhớ đón xem chương sau vào thứ 3 tuần sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84: Được ăn cả, ngã về không (hạ)

Thấy nữ nhân trên giường vẫn khóc lóc i ôi không chịu thay y phục mà trốn đi, nam nhân kia hận không thể một tay mà giết chết nàng ta, bỗng lúc này ngoài cửa Niên Yên điện một tiếng nói lớn vọng vào.

"Bệ hạ, Diệp Hách quý phi giả đảo...!"

Nam nhân kia lập tức kinh sợ hoảng hốt, điều mà hắn sợ nhất cuối cùng cũng đã xảy ra, hoàng tử sủng hạnh cung nữ trong cung là tội chết, dù cho có được thương tình tha cho tội chết thì vẫn bị phạt nặng, tội chết có thể miễn nhưng tội sống thì khó tha.

Bên ngoài Niên Yên điện Ngự Lâm quân đã vây kín tạo thành một vòng tròn sắt, dù là một con ruồi cũng đừng hòng thoát được, cổng lớn Niên Yên điện mở ra hoàng đế và Diệp Hách quý phi cùng một số ma ma, cung nữ bước vào trong.

Bên trong cung điện, một tình cảnh, hai con người và hai luồng suy nghĩ, nam nhân kia thì sợ vỡ mật muốn tìm cách để chối tội, nữ nhân ấy thì lại rất mong cho hoàng đế đến càng nhanh càng tốt, một người thì lo tìm chỗ để núp một người thì ngồi chủ ị ra đó như sợ rằng người ta không nhìn thấy, và rồi nam nhân kia quyết định núp trong tủ đồ với hy vọng sẽ không ai tìm ra.

Nhanh chóng đám người của hoàng đế đã tới trước cửa cung điện, hoàng đế tức giận đập cửa bước vào, ngó qua bên phải tầm cung thì thấy một nữ nhân đang khóc hết nước mắt, trên giường dưới đất y phục vứt ngổn ngang, hoàng đế tức giận hết sức nói lớn.

"Kẻ nào đã làm ra việc này, tìm...tìm ra cho trẫm, cho dù có phải lập ngược Niên Yên điện này cũng phải tìm ra cho bằng được!!"

Kẻ trên giường khóc nức nở áp úng nói.

"Bệ hạ xin người hãy làm chủ cho thần, bệ hạ...tên nam nhân đó tự xưng là hoàng tử, bắt ép thần...cưỡng hiếp thần, bệ hạ xin người hãy làm chủ cho thần, hắn ta đang trốn ở trong tủ quần áo."

Đám ma ma đang tìm kiếm nghe nữ nhân kia nói thế liền mở tủ quần áo ra, liền thấy ngay nam nhân đó bên trong, một ma ma kinh ngạc lập tức chạy tới bẩm báo cho hoàng đế biết.

"Bẩm bệ hạ là...ngũ hoàng tử ạ."

Hoàng đế và Diệp Hách quý phi cũng bất ngờ khi nghe được lời của ma ma kia, hoàng đế vừa cảm thấy tức giận vừa cảm thấy thất vọng, tức là vì con của ông lại làm ra chuyện này, thất vọng là bởi đó là con trai của ông. Diệp Hách quý phi lòng dạ nhẹ nhõm, dù biết khả năng nam nhân kia là Lục Phong rất thấp nhưng trên đời này không có chuyện gì là không thể xảy ra. Hoàng đế đập mạnh tay trái vào cánh cửa nói lớn.

"Nghịch tử, còn không mau bước ra đây cho trẫm, hay là để trẫm đích thân mời ngươi ra?!"

Từng lời từng chữ của hoàng đế nói ra khiến cho tất cả những người ở đây trừ Diệp Hách quý phi đều lạnh sống lưng, nam nhân trong tù quần áo nhanh chóng chui ra chạy tới chỗ của hoàng đế và quý phi, cúi đầu xuống đất run rẩy mà lên tiếng.

"Phụ hoàng, mẫu phi...nhi thần biết sai rồi...nhi thần nhất thời hồ đồ nên mới làm ra việc này, nhưng người cũng không thể trách nhi thần được, là do nữ nhân kia đã quyến rũ nhi thần, nên nhi thần mới..."

Chưa để Lục Ngôn (Ngũ hoàng tử) nói hết, nữ nhân trên giường đã nhanh chóng nói xen vào, vừa biện minh cho bản thân vừa khóc lóc đòi chết.

"Ngài nói dối, rõ ràng là ngài đã cưỡng ép ta, ngài nói rằng nếu không làm theo lời của ngài thì ngài sẽ hủy dung của ta, ta tuy chỉ là thứ nữ thấp kém nhưng cũng không phải là kỹ nữ lầu xanh mà ngài lại nói ta như vậy, bệ hạ chuyện đã thành ra như vậy rồi, cứ để thần nữ chết đi cho xong..."

Diệp Hách quý phi nghe vậy liền sai Đậu ma ma đến xem xem là cô nương nhà nào, Đậu ma ma bước vào bên trong nhìn nữ nhân kia vài giây nhưng không nhớ nổi liền hỏi.

"Xin hỏi cô nương là thứ nữ của phủ nào, phụ thân là ai, tên họ là gì?"

Nữ nhân kia chỉ đợi có như thế, liền lau nước mắt nói trong âm ức.

"Tiểu nữ là thứ nữ của Cảnh vương phủ, gia phụ là Cảnh vương - Thanh Trọng, tên của tiểu nữ là Thanh Uyển Ngọc."

Những người có mặt ở Niễn Yêu điện này có chút bất ngờ trước danh tính của nữ nhân kia, không thể ngờ được lại là thứ nữ của Thanh Trọng - Cảnh vương a, ngay cả Lục Ngôn cũng bất ngờ không kém, vậy thì không cần phải nghĩ nhiều nữa, một cô nương xuất thân từ hoàng gia sao có thể quyến rũ hoàng tử được kia chứ, chắc chắn là do ngũ hoàng tử uống rượu quá nhiều bức ép con gái nhà lành.

Hoàng đế bệ hạ lúc này có chút suy nghĩ khác trước, thờ dài nói.

"Không thể ngờ lại là thứ nữ của lão đệ, nghe đây nghịch tử: Nếu nữ nhân trên giường là cung nữ hoặc phi tần ta đã một nhát chém chết ngươi, sau đó ban cho nữ nhân này ba thước vải trắng (để tự vẫn), nhưng không ngờ lại là thứ nữ của Cảnh vương phủ, ta không giết ngươi không phải vì tình riêng mà ta muốn mời Cảnh vương tới để đích thân để ý xử phạt ngươi, lát nữa cho dù đệ ấy có thiếu chết người đi chăng nữa, ta một lời cũng không thêm ngăn cản. Còn về vị cô nương này...ta không biết phải làm thế nào để bù đắp được cho ngươi, lát nữa ngươi cứ bàn với phụ thân mình, nếu có chuyện gì ta có thể cho ngươi, ta nhất định sẽ chấp thuận, Mạch La* nâng cho người lo cho tiểu nha đầu này giúp ta, Lưu Uy ngươi hãy cho người tới Cảnh vương phủ mời Cảnh vương tới Ngự Thư phòng nói chuyện."

*Mạch La: Tên của Diệp Hách quý phi.

Lục Ngôn ngã bặt ngời ra sau, không dám tin lời phán tội của hoàng đế lại không dám lên tiếng vì run sợ, xong rồi...lần này thì xong thật rồi, đừng nói là mẫu hậu dù là ngoại tổ phụ cũng không cứu nổi mình rồi. Uyển Ngọc trên giường khẽ mỉm cười thâm trong bụng, tình hình này rất đúng với những gì mà nàng ta dự tính, giờ đây chỉ cần nói với phụ thân để ông ấy đề thân cho êm xuôi mọi chuyện thì kế hoạch này chính thức đại thành.

"Đa tạ bệ hạ đã làm chủ cho thần nữ..."

Lưu công công nhận chỉ lệnh lập tức cho người đi mời Cảnh vương vào cung, hoàng đế sau đó cũng rời khỏi cái cung điện dơ bẩn này, kèm theo đó là hai thị vệ lời Lục Ngôn đi theo tới Ngự Thư phòng, để lại Uyển Ngọc vẫn cố khóc lóc trên giường và Diệp Hách quý phi ở lại đây, Diệp Hách quý phi nhìn Uyển Ngọc rồi ra lệnh cho Đậu ma ma lấy cho nàng ta bộ y phục khác thay vào, rồi cho hai ma ma chỉ đường cho nàng ta tới Ngự Thư phòng để gặp Thanh Trọng - Cảnh vương, sau đó Diệp Hách quý phi trở về Linh Phi cung của mình, trên đường không quên cho một tỷ nữ đi thông báo cho hoàng hậu một tiếng.

Lúc này tỷ nữ Tiểu Như của Uyển Ngọc nhanh chóng chạy vội vào trong phòng, ôm lấy Uyển Ngọc khóc lóc không thôi.

"Tiểu thư là nô tỳ vô dụng không thể bảo vệ được người, để người phải chịu thiệt thòi lớn như vậy, tiểu thư người như vậy, sau này còn có thể gả cho ai được nữa kia chứ..."

Một vị ma ma nhận lệnh lấy y phục, đem y phục tới cho Uyển Ngọc, Tiểu Như nhận lấy rồi mời ma ma kia ra ngoài đợi một chút để Uyển Ngọc thay y phục, cửa lớn tấm điện đóng lại Uyển Ngọc đứng dậy thay đồ vừa cười khúc khích.

"Thấy rồi chứ, diệu kế của ta đã đại công cáo thành rồi đây, giờ đây chỉ cần đợi phụ thân tới, kêu ông ấy đề thân như thế sẽ thành công hoàn toàn."

Tiểu Như thay y phục cho nàng ta cũng cười gian xảo.

"Tất nhiên rồi, kế hoạch của tiểu thư chắc chắn sẽ lưỡng toàn kỳ mỹ a, không ai có thể ngờ được ngũ hoàng tử kia mới là người bị hại, tiểu như người đứng là thiên tài diễn xuất (tặng cho Uyển Ngọc tượng vàng Oscar, giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất)."

Thanh Uyển Ngọc cười hắc ám, lần này không còn ai có thể cản đường thăng tiến của nàng ta nữa rồi, Thanh Uyển Ca là Chiến vương phi thì sao? Chỉ cần nàng ta bước vào trong phủ đệ của ngũ hoàng tử, không sợ không có ngày trở thành phượng hoàng, có trách chỉ có thể trách ngũ hoàng tử này quá háo sắc sau này gả vào trong phủ đệ rồi, phải dạy dỗ hẳn lại mới được a.

- ----Gần 2 canh giờ trước-----

Thanh Uyển Ngọc đang cùng tỷ nữ Tiểu Như của mình rời khỏi Ngự Hoa viên, trong lòng lại tức tối không chịu được vì hôm nay nàng ta ngay cả một cơ hội để trở tài cũng không có, đã thế lại không thể bái Cầm thánh làm sư và quan trọng hơn hết là chuyện sức mạnh thật sự của Uyển Ca.

Tuy nàng ta không thăm như Uyển Tâm nhưng tóm lại vẫn là tức giận, hận không thể làm được gì Uyển Ca, vừa đi vừa nghĩ tới những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay nên không cẩn thận mà đụng trúng một phi tần nào đó, vị phi tần kia không xin lỗi cũng không dừng lại mà nhanh chóng rời khỏi vạ va chạm, Uyển Ngọc thì té ngã tuy không xơ xác gì nặng nhưng vẫn bực tức chửi người đã đụng trúng mình kia.

"Nương nương trong cung thì giỏi lắm sao? Đụng trúng người khác mà không biết xin lỗi à."

Nha đầu Tiểu Như nhanh chóng đỡ tiểu thư của mình dậy, phủi sạch y phục cho nàng ta bỗng thấy có cái lọ gì đó rơi dưới mặt đất, Tiểu Như cầm lên đưa cho Uyển Ngọc xem thử.

"Tiểu thư người xem đây có lẽ là vật mà phi tần kia làm rơi."

Uyển Ngọc tức tối cầm lấy cái lọ, hừ lạnh.

"Hừ, nếu đã thế thì đừng hòng ta trả lại, mà khoan sao cái lọ này lại thơm như vậy, không lẽ là một lọ nước hoa sao?"

Nói rồi Uyển Ngọc đưa lên mũi ngửi nhẹ, liền giật bản mình khi nhận ra được lai lịch của lọ nước hoa này, bởi trước đây Dư thị cũng từng dùng nó để quyến rũ Thanh Trọng và khá thành công, lọ này chính là xuân dược* loại nhẹ, dùng để quyến rũ nam nhân lên giường của mình, tuy là loại nhẹ nhưng lại rất công hiệu, trong đầu của Uyển Ngọc bỗng xuất hiện một ý tưởng xấu xa, hắc ám

*Xuân dược: Thuốc kích thích dục vọng, ngày nay gọi là thuốc kích dục.

Hiện tại Uyển Ca đang giữ thế thượng phong, vừa có hôn ước với Lục Phong nay lại có thêm chỗ dựa mới, giờ đây khó mà chống lại được nàng, vốn là muốn nhân Gia Yến lần này mà gây thiện cảm với các hoàng tử, thế tử nào đâu lại để cho Uyển Ca một mình hưởng trọn, Gia Yến thì năm nào cũng có nhưng cơ hội vào cung của nàng ta thì đâu phải lúc nào cũng đến được, mỗi năm chỉ có thể vào cung được 2 lần mà hai lần này cơ hội thể hiện sẽ càng ít đi, mà các hoàng tử ít nhiều gì cũng đã có hôn ước, tiểu thiếp...v..v.

Lần này nếu không liều một phen thì e rằng sẽ không còn nhiều cơ hội nữa. Nhân tiện có bình xuân dược này dùng nó để quyến rũ một hoàng tử nào đó, nếu thành công sẽ có thể trở thành hoàng tử phi, nếu thất bại sẽ mất cả thanh danh lẫn thể diện, kế hoạch này chỉ có 7 phần thành công đã thế đâu phải tùy tiện tìm một hoàng tử là được, vị hoàng tử này buộc phải có gia thế nhà mẹ lớn cũng như có cơ hội trở thành thái tử cao.

Nhị hoàng tử tuy là trưởng tử nhưng thể chất khá yếu lại không màng tới quốc sự, tam hoàng tử thì khỏi nói rồi, quyến rũ không khéo lại trở thành oan mạng dưới tay của y, tứ hoàng tử tuy có mẹ là Tề phi nhưng lại có hôn ước với Tô tiểu thư của phủ Ngự sử, lại thêm chuyện Tề phi có tiếng nhưng không có miếng, chỉ còn có mỗi Ngũ hoàng tử - Lục Ngôn, mẹ ruột là hoàng hậu đương triều, ngoại tổ phụ lại là Thừa Tướng gia, cộng thêm việc hần vẫn chưa có hôn phối với ai cả, bấy nhiêu đây thôi cũng đủ khiến cho nàng ta chọn Lục Ngôn làm tâm nhắm

Sau đó Uyển Ngọc trốn một góc bàn kế với nha đầu nhà mình, Uyển Ngọc sẽ sử dụng nước hoa này lên người rồi tìm Lục Ngôn quyến rũ hần, Tiểu Như thì giả vờ như đã lạc mất nàng ta đi tìm một vài tỳ nữ khác giả vờ tìm kiếm nàng ta, trong lúc đó Uyển Ngọc sẽ viên phòng với Lục Ngôn, đợi Tiểu Như tìm tới cửa sẽ đổ hết tội lên người Lục Ngôn, sau đó tìm hoàng đế bệ hạ tới và rồi tạo sức ép bắt Lục Ngôn phải cưới nàng ta về làm ngũ hoàng phi, tuy nhiên đó là nếu như thành công, chuyện này mà thất bại thì sẽ phải mất hết tất cả, kế hoạch này được thì ăn cả, ngã thì về không.

- -----Hết Chương 84-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Bày mưu đồ tội

[Cảnh Vương Phủ]

Tình hình lúc này ở Cảnh vương phủ vẫn vậy, không có bất kỳ tin tức gì của Thanh Uyển Ngọc, Thanh Trọng một lòng lo lắng đứng ngồi không yên chỉ hy vọng ám vệ mà ông gửi đi sẽ sớm mang tin tức trở về, Thanh Lâm Thân một bên cũng lo lắng y như cha mình có điều y lại tỏ ra bình tĩnh hơn so với phụ thân của mình, mẹ con Ngụy thị - Uyển Tâm tuy không quan tâm gì tới chuyện Uyển Ngọc mất tích nhưng vẫn ngồi đó cho có lệ đỡ phải mang tiếng là vô tâm, còn mẹ con Dư thị và Lâm Tân thì khỏi nói rồi, mẹ thì khóc lóc i ôi, con thì giận dữ trách móc Uyển Ngọc vì nàng ta khiến cho mẹ ruột phải lo lắng rồi lại chửi rủa đám người dám bắt cóc Uyển Ngọc.

Xe ngựa của hoàng cung tới trước Cảnh vương phủ, hai vị công công theo chân gia binh đi vào đại sảnh tìm Thanh Trọng với vẻ mặt hốt hoảng gấp gáp, vừa thấy Thanh Trọng hai vị công công kia liền thỉnh an nói thẳng vấn đề.

"Nô tài tham kiến Cảnh vương, Tĩnh Liên quận chúa, nhị vị công tử, tiểu thư an. Vương gia bệ hạ có việc mời người tới Ngự Thư phòng một chiến, ngay bây giờ ạ."

Nghe vị công công kia truyền lời như thế, Thanh Trọng cau mày lo lắng, giờ này đã là canh 3 (khoảng 1-2 giờ khuya) vậy mà ngay lúc này bệ hạ lại cho người mời ông tới Ngự Thư phòng làm gì kia chứ? Lại thêm lúc này trong nhà có chuyện xảy ra, Uyển Ca cũng nghĩ giống như cha mình, nàng hỏi lại vị công công kia.

"Xin hỏi công công, giờ này đã khuya vì sao bệ hạ lại còn nhất định phải mời phụ thân ta vào trong cung, không thể đợi tới sáng mai thượng triều được sao?"

Vị công công kia cau mày lắc đầu đáp.

"Bẩm quận chúa...chuyện này nô tài cũng chỉ phụng mệnh hành sự thôi, mong quận chúa thông cảm cho, Lư công công chỉ nói chuyện này quá hệ trọng cần vương gia phải đi ngay bây giờ."

Thanh Trọng cũng biết không thể nào trái ý chỉ của hoàng đế, liền trả lời.

"Uyển Ca, con đừng làm khó tiểu công công, để phụ thân đi là được rồi, còn về chuyện ban nãy mọi người cũng đừng quá lo lắng, ta đi một lát rồi sẽ về, phiền nhị vị công công dẫn đường."

Nói rồi Thanh Trọng rời khỏi cùng với hai công công kia, để lại mọi người tại đại sảnh. Thấy Thanh Trọng đi rồi mẹ con Uyển Tâm mới đứng dậy, Ngụy thị lập tức cao giọng.

"Trước là Uyển Ca giờ thì là Uyển Ngọc, sao mà gia môn bất hạnh thế không biết, Uyển Ca thì còn có Chiến vương chống lưng cho, còn Uyển Ngọc sợ là không thể nào tốt như muội muội của mình được, lần này đề ta xem mặt mũi của Cảnh vương phủ bỏ ở đâu!"

"Tiện nhân, ai cho cô nói xấu nhi nữ của ta?!"

Nghe Ngụy thị nói năng như vậy, Dư thị liền lớn tiếng quát lớn, Ngụy thị không thêm quan tâm nữa, chỉ hừ lạnh rồi bỏ đi cùng với Uyển Tâm, Uyển Ca cảm thấy bản thân nằm không cũng chịu trận liền nói.

"Ta và đại tỷ cũng không có phúc phần như ai kia, không bái sư được liền thẹn quá hóa giận chửi luôn cả người mà bản thân muốn bái làm sư, cuối cùng lại bị người đó phản bội, tát cho tôi khi chảy máu thì mới tha cho."

Uyển Tâm đứng chân trước lời nói cả khía cục mạnh của Uyển Ca, quay người đối mặt với nàng ám ức nói.

"Thanh Uyển Ca, muội hay lắm ý là có Thủy thánh chống lưng, Chiến vương chống lưng thì muội muốn gì cũng được ư? Phải, phải ta không phải là đích nữ, cũng không phải Chiến vương phi tương lai không bị được với muội, cơ hội được làm đệ tử của Thủy thánh, ta coi như là nhường cho muội đi."

Uyển Ca bên ngoài thì cười tươi, nhưng trong lòng thì lại cười không nổi, rõ ràng Thủy thánh nhận nàng dâu có liên can gì tới vị nhị tỷ này của mình, sao dùng một cái đã là nhị tỷ này đại từ đại bi bỏ thí cho nàng rồi? Uyển Ca cười nhếch mép đáp trả lại.

"Nhị tỷ à, nói chuyện thì phải biết nhìn vào hiện thực mà lên tiếng, tỷ xảo ngôn như vậy cũng không thẹn với lòng sao? Tỷ nhường cho ta? Sao ta lại không biết vậy?"

Uyển Tâm tức giận muốn cãi lại liền bị Ngụy thị kéo áo ngăn cản, rồi bà ta lên tiếng giải vây.

"Được rồi, chuyện này không cần phải nói nữa, vương gia đã nói rồi, mọi người nên về nghỉ ngơi thôi, Uyển Tâm chúng ta đi."

Và rồi hai mẹ con khó chịu kia bề mặt tức giận mà rời khỏi, Thanh Lâm Thần thờ dài ngoai ngăn trước vụ người trong nhà mà cứ cãi nhau như vậy, mệt mỏi mà cáo từ với Dư thị rồi trở về thư phòng. Uyển Ca chào từ biệt đại ca của mình rồi nói rõ ràng với Dư thị.

"Ta không phải là muốn về phe của bà, chỉ là không muốn bản thân nằm không mà chịu trận, còn chuyện về Uyển Ngọc ta nghĩ đây cũng coi như là nhân quả báo ứng, lúc trước khi ta đi chơi cùng Lục Phong, là kẻ nào đã rêu rao ta trên phố, nói xấu ta với bản dân thiên hạ, ta không cần chỉ đích tên chứ nhỉ? Dư thị, người bản thân muốn tốt cho nhị nữ của mình, nhưng lại quên mất dạy cho chúng nhân nghĩa rồi."

Chưa để cho mẹ con Dư thị có phản ứng nào Uyển Ca đã quay mặt rời khỏi, Thanh Lâm Tân tức giận quay mặt về phía Uyển Ca đi mà chửi mắng.

"Thanh Uyển Ca, người bản thân có gì giỏi giang mà bày đặt đi lên giọng dạy đời người khác, ta nói cho người biết..."

"Đủ rồi, nó nói rất đúng, chỉ cần lần này muội muội con có thể bình an vô sự, ta từ nay sẽ ăn chay niệm phật, tuyệt đối không tranh giành với đời nữa."

Một lời khẳng định chắc như đinh đóng cột này của Dư thị khiến cho Thanh Lâm Tân hết sức ngạc nhiên, y lập tức khuyên ngăn.

"Mẫu thân người không được nói bậy, người như thế là..."

"Ta đã nói là đủ rồi! Con đi nghỉ sớm đi, một khi lòng ta đã định thì đừng hòng ai có thể xoay chuyển được."

Dứt lời Dư thị liền rời đi trở về viện riêng của mình, vào tới viện lại chạy tới phật đường tụng kinh cầu mong cho Uyển Ngọc tai qua nạn khỏi. Thanh Lâm Tân biết rằng không thể khuyên ngăn mẫu thân mình cũng không thể tìm ra Uyển Ngọc giúp mẫu thân, tự biết bản thân quá yếu kém, lần này trở về phải xuyên năng học hành, để mẫu thân đỡ phải hao tâm về mình nữa.

- - - - -

Trước đó một chung trà (Cách tính thời gian của thời xưa, tầm 10-12p) tại Minh Nhân cung, hoàng hậu vừa nhận được tin dữ do tỷ nữ bẩm báo lên, bà ấy tức giận vì sao lại sinh ra một nhi tử ngu ngốc như thế, bình thường ăn chơi trác táng thì cũng thôi đi đằng này lại đi cưỡng ép nhị nữ Cảnh vương ở trong cung, bảo bà ấy làm sao có thể cứu nổi y đây.

Hoàng hậu tuy là nói như vậy, nhưng một lòng vẫn muốn cứu nhị tử duy nhất này của mình, suy đi tính lại liền cho người nửa đêm tới phủ Thừa Tướng, mời phụ thân của bà ta đích thân ra mặt để giải nguy, sau khi cho người đi thỉnh phụ thân mình, hoàng hậu cố gắng lấy lại bình tĩnh, cùng hai vị ma ma đi tới Ngự Thư phòng ứng cứu trước.

- - - - -

Lúc bấy giờ tại phủ Thừa Tướng, thái giám của Minh Nhân cung đã tới nơi, thấy cửa lớn đã đóng chặt, viên thái giám lại có chút lưỡng lự không dám bước vào gõ cửa, bởi trước giờ lão Thừa Tướng nổi tiếng nghiêm khắc lại hung dữ với tất cả mọi người, ngay cả hoàng hậu và ngũ hoàng tử cũng vài lần bị ông ấy la rầy trách phạt, vì thế trong cung ai ai cũng kính sợ vị lão Thừa Tướng này, mỗi khi ông ấy tới gặp hoàng hậu thì tất cả cung nữ, thái giám đều trốn, không dám ra hầu hạ.

Ban nãy lúc hoàng hậu ra lệnh mời Thừa Tướng gia tới cứu ngũ hoàng tử, trong Minh Nhân cung ai nấy cũng đứng đây tới lui, cuối cùng lại để cho tiểu thái giám* là y đi thỉnh. Tuy là không muốn vào nhưng trước đó hoàng hậu đã căn dặn, phải mời cho bằng được lão Thừa Tướng tới để xin tội cho ngũ hoàng tử, vì thế viên thái giám kia lấy hết can đảm đập cửa hô to.

*Tiểu thái giám: Không nhất thiết là chỉ nhỏ tuổi, có thể là thái giám có chức vị thấp bé.

"Thừa Tướng gia, nô tài là thái giám trong cung của hoàng hậu, tới đây để chuyển lời giúp hoàng hậu, xin hãy mở cửa. Thừa Tướng Gia..."

"Rầm...rầm...khép..."

"Đừng đập cửa nữa, đập cái gì mà đập, người biết đây là đâu không hả?"

Đội viên thái giám la giần giọng, bức tới mức đập thẳng cửa thì gia binh của Thừa Tướng phủ mới chịu mở cửa đã thế còn lên giọng hách dịch. Tiểu thái giám lập tức giải thích.

"Đại ca, ta đương nhiên biết đây là đâu, ta là thái giám trong cung tới đây theo lệnh của hoàng hậu tới để nhờ Thừa Tướng gia, trong cung xảy ra chuyện lớn rồi."

Gia binh kia không hề hốt hoảng, ngược lại đứng trước cửa lớn không mời viên thái giám kia vào, giọng giang hồ hãm dọa.

"Ai biết được người liệu có phải là người của hoàng hậu thật không? Trông cái dai lưng của người làm bằng ngọc thì phải, đưa nó cho ta thì ta mới giúp người bẩm báo."

Tiểu thái giám hiểu ra lập tức đưa cái đai lưng cho tên gia binh kia, hắn ta cầm lấy bỏ vào áo trong rồi thông thả quay vào trong báo cáo cho quân gia, quân gia lập tức cho mời tiểu thái giám vào bên trong sảnh đợi rồi đi gọi lão Thừa Tướng dậy. Đang ngủ lại bị người khác đánh thức, Lý Đức Tùy tức giận đi ra ngoài sảnh với vẻ mặt bức tức, vừa thấy viên thái giám liền nói thẳng vào vấn đề.

"Có chuyện gì mà nửa đêm nửa hôm còn tới tìm ta? Không lẽ lại là chuyện của tên Phùng Nhâm đó nữa chứ, ta đã nói rồi Thủy thánh nếu đã trừng trị hắn rồi thì hoàng đế sẽ không làm khó hắn nữa đâu."

Viên thái giám cười gượng trong lòng lại sợ, lập tức nói rõ.

"Bẩm Thừa tướng gia, không phải là chuyện của Phùng tổng quản mà là chuyện liên can tới ngũ hoàng tử ạ. Đầu đuôi mọi chuyện là như vậy...hoàng hậu nhận được hung tin liền cho người đi thỉnh Thừa Tướng gia tới để cứu nguy."

Nghe được lời phân trần của tiểu thái giám kia, Lý Thừa Tướng liền đập tay xuống bàn trà một cái thật mạnh, quát lớn.

"Loạn...loạn hết rồi! Nghịch tử, đừng là nghịch tử, bình thường ăn chơi đua đòi, không chịu học hành luyện tập gì hết, trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài ta còn có thể dùng chức vị nguyên lão tam triều mà cứu nó, bây giờ thì hay rồi không những làm chuyện đồi bại ngay trong cung quy, nạn nhân lại là con gái của Thanh Trọng, mà Thanh Trọng lại là nhạc phụ tương lai của Lục Phong, ông ta nếu như thừa cơ hội này mà giúp Lục Phong hạ bệ nó, thì tất cả cơ đồ mà ta và mẫu thân nó xây dựng cho nó sẽ vì sự ngu ngốc tới tận cùng này của nó mà sụp đổ hết, trời ơi là trời!!"

"Ông kêu trời cái gì? Nếu đã tới nước này rồi thì phải chơi bản thôi, ta đã chuẩn bị thứ này...ông cầm lấy rồi liệu mà hành sự."

Trong lúc lão Thừa Tướng còn đang lo lắng thì Thừa Tướng phu nhân, mẫu thân của hoàng hậu đã nhanh chóng nghĩ ra một kế, đổ hết mọi tội lỗi lại cho Thanh Uyển Ngọc. Lý Thừa tướng nhìn thấy vật mà vợ mình đưa cho liền hiểu ra kế hoạch, ông ta liền lấy lại bình tĩnh cùng với tiểu thái giám kia lên xe ngựa vào cung điện thánh, đối chất với Thanh Trọng - Cảnh vương.

- -----Lời Tác Giả-----

Đó các bạn biết, thứ mà Thừa Tướng phu nhân giao cho lão Thừa Tướng là gì?

Đạo này Miêu bần ghê luôn, không có thời gian để sửa, may là chủ nhật có thời gian nên lập tức sửa liền cho các bạn.

Chiều này có lẽ sẽ không có chương mới, nhưng nếu có thời gian Miêu sẽ tranh thủ.

- -----Hết Chương 85-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tranh cãi lý lẽ

[Ngự Thư Phòng]

"Bệ hạ, Ngôn nhi chắc chắn là bị vu khống, nó là đứa trẻ ngoan ngoãn sẽ không tùy tiện mà..."

"Rầm..."

Lý hoàng hậu đang cố cầu xin giúp đỡ nhi tử ngọc này của mình, lại bị tiếng đập tay xuống bàn của hoàng đế bệ hạ làm hết cả hồn.

"Nàng còn cố cãi lý cho nó? Ngoan ngoãn, không tùy tiện? Đám thiếp thất trong phủ của nó là đồ bỏ đi hết sao?"

Lý hoàng hậu miệng mồm cứng đờ, lần này xem ra bà ấy không có cơ hội để giúp rồi chỉ sợ càng nói càng khiến cho hoàng đế tức giận, tới lúc đó khó mà cứu nổi người, vì thế bà ấy liền im thin thít.

Lục Ngôn quý ở một bên, nghe phụ hoàng và mẫu hậu của mình nói chuyện, y tức giận trong lòng. Rõ là không phải y cố ý, là nữ nhân kia cố tình hãm hại y, quyền rũ y mà còn bắt y phải chịu tội? Y không phục, tức quá đi mà.

"Phụ hoàng, là nữ nhân đó quyền rũ con thật mà, cô ta rõ ràng là cố ý gài bẫy con..."

Nghe nhi tử của mình nói vậy, hoàng hậu liền chạy lại ôm chặt con trai vào lòng, nước mắt tuôn chảy.

"Bệ hạ, người nghe con nó nói rồi đó, nữ nhân kia là hồ ly tinh, cô ta cố ý quyền rũ Ngôn nhi, nên mới thành ra có sự này. Xin bệ hạ suy xét..."

Chưa đề Lý hoàng hậu nói hết câu thì một viên thái giám đã chạy từ ngoài cửa vào thông báo.

"Bẩm bệ hạ, hoàng hậu nương nương...Cảnh vương đã đến rồi ạ."

Lý hoàng hậu và ngũ hoàng tử gần như sụp đổ khi nghe thông báo kia, quay đầu lại phía cửa thì thấy một thân nam nhân trung niên, tóc tai buộc lên gọn gàng, thân mặc vương phục màu đỏ đúng tuổi, khuôn mặt khắc khổ từng trải sự đời lại hiền hòa không tỏ ra hung dữ.

Thanh Trọng bước vào trong Ngự Thư phòng, nhìn thấy cảnh tựa mẫu tử Lý hoàng hậu - ngũ hoàng tử khóc lóc quý dưới đất thì khó hiểu một chút. Nếu đã là chuyện nhà vì sao lại còn mời ông vào cung, chẳng lẽ là có chuyện gì liên can tới đi mẫu của ông (tức thái hậu) ư?

"Thần Cảnh vương - Thanh Trọng, khấu kiến bệ hạ, hoàng hậu, ngũ hoàng tử an."

Hoàng đế nhìn thấy Thanh Trọng hành đại lễ với mình mà cảm thấy xấu hổ liền đứng dậy khỏi ngai vàng, lập tức chạy tới đỡ lấy Thanh Trọng, giọng mang theo gì đó áy náy.

"Thanh Trọng lão đệ không cần phải hành lễ, ta nửa đêm mời đệ tới là có việc muốn nói, có gì thì đệ cũng hãy bình tĩnh nghe ta nói hết đã, được chứ?"

Càng nghe Thanh Trọng càng cảm thấy không ổn tí nào, chẳng lẽ bên thái hậu thực sự đã xảy ra chuyện rồi?

"Bệ hạ người quá lời rồi, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì rồi? Bệ hạ người cứ nói, thần xin rửa tai lắng nghe."

Hoàng đế lúc này không biết phải nói thế nào, bắt đầu từ đâu mới là hợp lý, đành đẩy sang cho người bên cạnh.

"Chuyện này...Luu Uy người nói đi."

Luu công công nhận lệnh, nói hết toàn bộ đầu đuôi mọi việc mà mắt thấy tai nghe, từ việc ma ma quân sự tới cung của Diệp Hách quý phi tìm bệ hạ, cho tới khi phát hiện ra đôi nam nữ trong phòng lại chính là Lục Ngôn và Thanh Uyển Ngọc.

Trong Ngự Thư phòng lúc này chỉ có 5 người, ngoại trừ Lưu công công đang kể lại sự tình ra thì tất cả những người còn lại mỗi người một biểu cảm khi nghe Lưu công công thuật lại sự tình. Hoàng đế thì cảm thấy nhục nhã, Lý hoàng hậu thì cảm thấy mệt mỏi vì hải tử ngọc này của mình, Lục Ngôn thì tức tối bởi những gì kể lại không đúng với sự thật tở nào và quan trọng nhất là Thanh Trọng, ông đúng là đi hết bắt ngờ này tới ngạc nhiên khác, cuối cùng lại cảm thấy cười không ra cười, bị xấu hổ cũng không ra xấu hổ.

Trong lời Lưu công công nói có nhắc tới chuyện Lục Ngôn không chịu thừa nhận việc đã làm, đã thế còn ba lần bảy lượt từ chối, khiến cho ông cảm thấy tức giận, giống như cái cảm giác bị chọc cho tức chết, rồi cuối cùng ông lại mở cở trong bụng và có chút ngạc nhiên khi nghe được việc hoàng đế sẽ giao lại toàn quyền xử lý việc này cho ông.

Lục Ngôn chịu không được khi một lần nữa bị vu khống, y tuy đã làm sai nhưng Uyển Ngọc cũng không hề đứng vì có gì y phải bị chịu phạt kia chứ? Giờ đây lại để cha nàng ta xử lý vụ này, nếu ông ta đòi một cánh tay hoặc một cái chân của y thì sao? Không được phải phản biện, y không muốn chết một mình, có chết cũng phải lôi à nữ nhân kia đi cùng.

"Không Cảnh vương, đó không phải là sự thật, nhi nữ của ngài đã quyến rũ ta, lời ta nói hoàn toàn là sự thật...ta."

"Ngịch tử!!!"

Thấy đứa con ngọc này tới cùng vẫn cứ cố cãi, hoàng đế giận quá đập mạnh một cước vào ngực của Lục Ngôn một cái làm y ngã lăn ra sàn, Lý hoàng hậu bắt ngờ lập tức ôm lấy con trai, khóc lóc.

"Bệ hạ nó dù gì cũng là cốt nhục của người, sao người có thể đối với nó như vậy?"

"Cốt nhục? Ta thà không có đứa con như nó còn hơn! Lục Ngôn...tên của người là Ngôn, ý nghĩa là Ngôn Từ Cần Trọng bởi mẹ người có cái tính nói nhiều, nửa tin được nửa không dám tin, nên ta hy vọng người có thể bỏ được cái thói xấu đó đi, thế nhưng bảy giờ người lại dùng ngôn từ để xảo biện, cãi lý?! Lão đệ hôm nay dù đệ có thiếu chết nó, ta một lời cũng không nói đâu, đệ cứ thẳng tay mà trừng trị."

Một câu phán quyết lạnh như băng của hoàng đế một lần nữa khẳng định được đường sống của Lục Ngôn đã chính thức kết thúc. Lý hoàng hậu lắc đầu nguầy nguậy, tay trái kéo long bào của hoàng đế van xin.

"Bệ hạ...Ngôn nhi còn nhỏ, nó...!"

"Đủ rồi, người đâu mời hoàng hậu hồi cung!"

Vừa dứt lời một đám binh sĩ bước vào, cúi đầu mời Lý hoàng hậu rời khỏi, Lý hoàng hậu nhất quyết không chịu đi liền bị hai nữ binh lôi đi trong sự kháng cự vô tác dụng của bà ấy.

Khi cánh cửa Ngự Thư Phòng đóng lại, Thanh Trọng mới lên tiếng nói rõ ràng từng lời từng chữ cho hoàng đế cũng như ngũ hoàng tử nghe.

"Ngũ hoàng tử, ta vốn là không muốn tính toán quá khắt khe với người, xem chừng còn muốn tha cho người một con đường sống, nhưng sau khi nghe người cãi lý lại ta liền có một suy nghĩ khác. Uyển Ngọc nó tuy là thứ nữ, không được danh vị quận chúa tam phẩm, nhưng nó cũng là bước ra từ Cảnh vương phủ ta, tuy không dám nói sẽ gả cho hoàng thân quốc thích nhưng sẽ không tới nỗi lại phải đi quyến rũ nam nhân! Bệ hạ đã ra phán quyết như thế thì ta cũng nói thẳng, ta không ngại mà biến ngài trở thành hòa thi đâu!"

Lục Ngôn lạnh cứng cả người, hẳn biết ngay Cảnh vương sẽ không tha cho mình, hoàng đế như đã nói không hề lên tiếng gì cả, ông chính là không muốn nhìn mặt đứa con này nữa, xem như chưa sinh nó ra trên thế gian này cho rồi. Bỗng lúc này tiếng mở cửa vang lên, một giọng cười hắc ám và mỉa mai cất lên, kèm theo đó là giọng nói có phần khàn đặc già nua.

"Phải rồi, hòa thi Ngũ Ngôn nhi thì tất nhiên hoàng vị sẽ thuộc về Lục Phong tới lúc đó đích nữ nhi tử của ông sẽ trở thành tân hoàng hậu a."

Cả hoàng đế và Thanh Trọng đều khá bất ngờ trước lời nói này của vị mới đến kia, quay đầu nhìn lại thì thấy Thừa Tướng gia đang đứng đó, Lục Ngôn nhìn thấy ngoại tử phụ liền mừng ra mặt, đang quý vẫn cố lết lại chỗ ông ta.

"Ngoại tử phụ người tới rồi, con sắp bị người ta hại chết rồi, con đúng là đã sai nhưng nữ nhân kia cũng sai, cô ta đã quyến rũ con."

Lý Đức Tùy cười nhẹ khi nghe cháu ngoại của mình nói thế, hoàng đế cau mày lên tiếng.

"Lý khanh, đang nói chuyện trong nhà khanh lại nói tới chuyện quốc sự làm gì?"

Thanh Trọng là người cảm thấy khó chịu nhất với lời nói kia của lão Thừa Tướng, chẳng lẽ ông lại vì vinh quang của đích nữ mà sẵn sàng bán rẻ danh tiết của thứ nữ ư? Lý Đức Tùy lại ngoa ngoắt trả lời.

"Bệ hạ người nên biết chuyện này nếu không ảnh hưởng tới mạng của hoàng tử tất nhiên sẽ là chuyện nhà, còn giờ đây là chuyện sinh tử của đích hoàng tử làm sao có thể coi là việc nhà được. Hơn nữa người đưa ra phán quyết lại là Cảnh vương vì thế ta không an tâm được, cộng thêm những gì mà Ngôn nhi nói làm cho ta nghĩ ra một giả sử. Giả sử...chỉ là giả sử... nếu như đúng theo lời Ngôn nhi nói thì thứ nữ kia chính là cố tình quyến rũ nó, sau đó để cho người bắt gian tặc giương, rồi ngũ hoàng tử dù có giữ được mạng hay không thì danh tiếng cũng bị bôi tro trát trấu, tới lúc đó toàn triều đều nghiêng về Chiến vương - Lục Phong, mà Lục Phong sau này phải cưới đích nữ của Cảnh vương phủ làm chính thê, Lục Phong nếu làm vua thì nàng ta sẽ được làm hoàng hậu, tới khi đó tất cả đều thuận theo các người hết rồi. Kế hoạch này đúng là theo kiểu, bỏ xe giữ tốt đấy."

- -----Hết Chương 86-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 87: Gậy ông đập lưng ông

Giả thuyết nghe có phần rất hư cấu và sắc mùi hành tở này từ miệng của Lý Đức Tùy nói ra khiến cho hoàng đế cũng như Cảnh vương tỏ ra khó chịu, Thanh Trọng nhanh chóng lên tiếng.

"Hoàng đường, Thừa tướng gia ông nghĩ ta sẽ làm ra cái kế hoạch ngu ngốc và đáng xấu hổ như thế ư?"

Lý Đức Tùy cười kinh bỉ, hừ lạnh mà đáp lời.

"Ai mà biết được liệu ông có từng nghĩ như thế hay đã âm mưu làm như vậy đâu chứ, ta chỉ nói là giả thuyết thôi mà, chuyện tới nước này rồi thì chỉ đành mời "Ái nữ" của Cảnh vương đích thân ra mặt, đôi bên cũng dễ dàng nói chuyện."

Hoàng đế cũng cảm thấy có lý nhưng vẫn muốn hỏi thử Thanh Trọng xem ông ấy quyết định thế nào. Thanh Trọng tất nhiên cũng muốn nhìn mặt Uyển Ngọc liền đồng ý cho người gọi nàng ta vào Ngự Thư phòng nói chuyện. Tầm nửa nén hương sau (5p) Uyển Ngọc cùng với hai vị ma ma đã tới trước cửa Ngự Thư phòng. Lưu công công mời nàng ta vào trong rồi đóng kín cửa lại không cho bất kỳ cung nữ, thái giám nào ở ngoài nghe lén.

Thấy nhi nữ "Tội nghiệp" của mình bước vào Thanh Trọng liền ôm lấy Uyển Ngọc, nàng ta như vậy vừa mới lao vào vòng tay của phụ thân mình thì hai hàng nước mắt cá sấu da chảy ra như mưa, Uyển Ngọc tỏ ra ảm ức khóc nức nở nói.

"Phụ thân...là nhi nữ bất hiếu để người phải nhọc lòng vì con, nay con đã mất đi danh tiết nếu chuyện này xử không xong...con thà cắt tóc làm ni cô còn hơn."

Nghe nhi nữ của mình nói như vậy, Thanh Trọng cảm thấy đau lòng và dằn vặt bản thân vì không thể bảo vệ cho con để con gái phải chịu cảnh tù nhục như thế này, hoàng đế nghe được mà thấy xấu hổ vô cùng hận không thể tự tay đánh chết đứa con trai trời đánh này, còn lão Thừa tướng một bên vẫn cười khinh bỉ giống như đang được xem tuồng cha con đoàn tụ, ông ta không cần biết lần này có phải là Lục Ngôn có tội hay không, nhưng bằng mọi giá phải đổ hết lên người Thanh Uyển Ngọc kia, riêng Lục Ngôn bị những lời chửi từ miệng của Uyển Ngọc nói ra mà làm cho tức chết, tự trách bản thân quá ngu ngốc bị nữ nhân này dắt mũi xỏ đi.

Sau màn đoàn tụ cha con bi thương, Thanh Trọng cố gắng lấy lại bình tĩnh hỏi Uyển Ngọc vấn đề chính.

"Uyển Ngọc, có phụ thân ở đây con đừng sợ, con...con hãy kể lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì cho bề hạ và Thừa tướng gia nghe, để còn làm chủ cho con."

Nói đi nói lại một hồi, cuối cùng vẫn là để Uyển Ngọc thuật lại chuyện bản thân vì sao lại chung giường với Lục Ngôn, Uyển Ngọc nước mắt chảy dài như sông, uất ức mà kể lại mọi chuyện sao cho bản thân là người bị hại nhiều nhất.

"Tầm khoảng 3 canh giờ trước, khi bề hạ nói kết thúc yến tiệc, con và Tiểu Như đang trên đường cùng nhau rời khỏi Ngự Hoa viên thì đúng lúc đó lại lạc mất nhau do có quá nhiều người ra về cùng một lượt, trong lúc con đang tìm kiếm Tiểu Như thì bỗng va phải một nam nhân, con đã xin lỗi rồi bỏ đi ngay sau đó nhưng nam nhân kia vẫn cứ chặn đường con hỏi thăm đủ kiểu. Sau đó nhân lúc mọi người không để ý liền kéo con vào một cung điện đã mở sẵn cửa, khi con nhận ra tính la hét thì bị hấn chặt miệng lại rồi hãm dọa...nói nếu như muốn sống thì làm theo lời hấn, bằng không hấn sẽ thiêu chết con, nói đến thiêu chết con liền biết chắc là hấn biết sử dụng hòa thuật, con chỉ là một Phong lệnh Cường Giả sư tam phẩm làm sao dám chống lại hấn và rồi cứ thế hấn đã làm nhục con..."

Lời nói xảo biện, trái với sự thật của Uyển Ngọc làm cho Lục Ngôn tức sôi máu, quát lớn cãi lại.

"Cô nói láo, rõ ràng là cô dụ ta vào nơi tối tăm rồi quyến rũ ta, lúc đó trên người của cô y phục lẳng lơ có khác gì kỹ nữ đã thế còn có một mùi hương rất hấp dẫn nên ta mới bị sa lầy, giờ đây cô bày đặt giả dạng đáng thương, tội nghiệp này cho ai xem hả?!"

Tiếng quát mang theo tất cả sự căm phẫn của Lục Ngôn khiến cho hoàng đế bức mình, tính đập cho y một đập nữa liền bị Thừa tướng ngăn cản, Uyển Ngọc khá run sợ trước tiếng quát kia liền núp sau lưng Thanh Trọng, khóc lóc như mưa nói nhỏ.

"Con nói điều là sự thật, con...con thà chết cũng sẽ không đem chuyện này ra nói dối đâu."

Lý Đức Tùy nhìn cảnh tượng phần nộ tới cùng cực này của Lục Ngôn thì có thể đoán ra đứa cháu ngoại này của ông ta thật sự là có vài phần oan ức rồi, ông ta cười nhẹ đưa ra quyết định.

"Mỗi bên đều nói một kiểu, không biết được bên nào nói thật bên nào nói dối, có điều...lúc này ngũ hoàng tử có nói trên người của tiểu thư quý phủ có mùi vị rất hấp dẫn, ta thấy đó là một chuyện khá lạ lùng, nên xin bề hạ cho lệnh xét người kiểm tra."

Hoàng đế tỏ ra khá cau mày khi Lý Đức Tùy lại yêu cầu xét người kiểm tra, lại nhớ rằng lúc trước rõ ràng là để Thanh Trọng giải quyết chuyện này, sao giờ lại để cho vị "Nhạc phụ" này của ông lo hết rồi.

*Nhạc phụ: Cách gọi từ hồi xưa dành cho cha vợ.

Thanh Trọng ngược lại không những không khó chịu mà lại muốn Uyển Ngọc chứng minh cho mọi người thấy bản thân không có bất kỳ tội lỗi gì hết nên lập tức quay sang nói với Uyển Ngọc hãy chịu khó mà cho các ma ma kiểm tra, Uyển Ngọc tự thấy hơi chột dạ nhưng nhớ ra bản thân sớm đã ném bình "Xuân dược" kia đi từ lâu rồi, nên an tâm mà chấp nhận việc bị xét người.

Nghe Thanh Trọng và Uyển Ngọc đều đồng ý chuyện kiểm nghiệm, hoàng đế liền nhẹ lòng đi, ông dự là để làm cho xong vụ kiểm tra này rồi sẽ trực tiếp đưa ra phán quyết, bởi ông biết rõ vị nhạc phụ đại nhân này của ông lần này tới là để giải cứu cho đứa con trời đánh thánh đâm kia. Tất nhiên người cảm thấy vui nhất chính là Lý Đức Tùy, tất cả đều diễn ra theo đúng kế hoạch của ông ta.

Ngay sau đó Uyển Ngọc cùng hai vị ma ma ra sau tấm bình phong để mà kiểm tra, trong lúc cả hai bên Thanh Trọng và Lý Đức Tùy đều đặc ý thì một giọng nói nữ nhân trầm lặng thốt lên.

"Cái gì thế này? Bề hạ tìm được một lọ gì đó rất đáng nghi..."

Thanh Trọng cau mày, hoàng đế và Lục Ngôn khó hiểu duy chỉ có Lý Đức Tùy hiểu được cái gì đang diễn ra. Vị ma ma kia lập tức trình chiếc lọ bằng bạch ngọc, chỉ nhỏ bằng đầu ngón chân cái của người trưởng thành lên cho hoàng đế xem xét, hoàng đế tất nhiên không hề biết lọ này chứa cái gì liền cho gọi một Dược Sĩ sư kín tiếng tới hỏi chuyện.

Uyển Ngọc bước ra khỏi bức bình phong, tỏ ra không hề biết gì về chiếc lọ kia nên Thanh Trọng liền nhẹ nhõm một chút. Còn Lý Đức Tùy thì lại cười tươi trong bụng, chỉ chờ đến lúc kiểm tra biết được bên trong chiếc lọ kia chứa gì thì thế cuộc sẽ định.

Trong lúc đợi Dược Sĩ sư kia tới, trong Ngự Thư phòng đã hiện lên một màu sắc lạnh như băng, im lặng đến run cả người, hai vị ma ma kia đã rời khỏi, trong phòng tất cả mọi người đều có dự tính riêng của bản thân chỉ chờ có một câu của Dược Sĩ sư, vị Dược Sĩ sư vừa tới liền được Lưu công công giữ lại ở một phòng khác rồi đưa chiếc lọ kia qua cho ông ấy kiểm tra, Dược Sĩ sư kia cầm lấy chiếc lọ rồi mở nắp ra liền nhận ra được là thứ gì liền đóng nắp lại rồi nói cho Lưu công công biết, Lưu công công nghe được đáp án liền xanh mặt hỏi lại vị Dược Sĩ sư nhưng vị kia vẫn một lời khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Biết rằng vị Dược Sĩ sư kia không phải là người của Thừa tướng gia, lại thêm lời khẳng định chắc chắn của ông ấy khiến cho Lưu công công không thể không tin nên đành phải báo cáo lại toàn bộ sự thật cho mọi người đang ở Ngự Thư phòng biết, thấy Lưu công công trở lại những con mắt ở đây đều hướng về ông đòi hỏi một câu trả lời, Lưu công công cung kính đáp nhỏ tiếng.

"Bẩm bề hạ, trong chiếc lọ này chính là...xuân dược loại mạnh, trong cung đã cấm dùng từ lâu."

- -----Lời Tác Giả-----

Đầu tiên là Miêu muốn x. lỗi mọi người vì sự ra chương thất thường, mẹ của Miêu dạo này căng hết sức nên nhiều lúc mới viết được một ít thì phải off.

Thứ 2 là hôm thứ 5 vừa rồi không thể ra chương một phần vì mẹ, một phần là vì cúp điện đã làm bay màu 1k từ mà Miêu đã viết và khiến cho Miêu ăn tối dưới ánh đèn pin và led.

- -----Hết Chương 87-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Bại lộ âm mưu

Từng lời từng chữ của Lưu công công nói ra khiến cho những kẻ đang có mặt tại đây đều biến dạng khuôn mặt, trong khi hoàng đế và Thanh Trọng không dám tin vào tai của mình về những gì bản thân vừa nghe thấy thì Lý Đức Tùy lại mừng ra mặt, trên nét mặt thể hiện rõ một nụ cười gian xảo, Lục Ngôn có hơi bất ngờ nhưng tất nhiên rất vui về khi nghe được kết quả trên, chỉ riêng mỗi mình Uyển Ngọc thì lại cực kỳ bất ngờ trước kết quả ấy, khuôn mặt của nàng ta hiện ra một vẻ mặt thất thần liên tục lắc đầu, buộc miệng mà thốt ra vài từ.

"Không...không thể nào có chuyện đó được, không thể nào...tuyệt đối không thể..."

Lý Đức Tùy khẽ khép nụ cười gian xảo trên môi lại, tập trung vào vấn đề chính mà lên tiếng.

"Không thể là không thể thế nào? Lọ thuốc đó ở trên người của người, ai có thể tráo ra được kia chứ? Người còn không nhận tội!"

Thanh Trọng trấn tĩnh bản thân, ông tất nhiên sẽ không muốn tin tất cả mọi chuyện đều là do Uyển Ngọc dựng lên, liền ra mặt bên vực.

"Tuy là lọ thuốc đó được tìm ra khi khám người, nhưng ai biết có phải là có người mưu đồ đồ tội hay không?"

Lý Đức Tùy cười khẩy, mặt mũi mà lên giọng lớn tiếng.

"Nếu ông không tin thì có thể hỏi nàng ta, người đâu! Đem tiểu nha đầu đó vào đây."

Ngay lập tức hai thị vệ đã đem một nha đầu tầm 12-13 tuổi lôi đến, không cần đoán liền có thể nhận ra đó chính là Tiểu Như - nha đầu nhất phẩm theo hầu Uyển Ngọc từ nhỏ, nàng ta lúc được đưa tới thần trí bất minh liên tục nói ra một câu trong vẻ rất hốt hoảng.

"Tất cả đều là do đại tiểu thư sai khiến, nô tỳ mới làm như thế...tất cả mọi việc đều là cô ấy sai nô tỳ làm, lọ xuân dược đó là của đại tiểu thư....Tất cả đều là do..."

"Bốp...!"

Nghe được "Con chó" mình nuôi bao nhiêu năm nay lại sửa bảy, cắn lại chủ nhân như vậy làm Thanh Uyển Ngọc tức chết, nàng ta giáng một cái bạt tai vào mặt của Tiểu Như, quát lớn.

"Đồ cái thứ ăn cây táo rào cây sung như người, ta thật hận vì đã giữ người lại bên mình, lọ xuân dược kia ta vốn đã đổ đi, lọ này rõ là không phải của ta..."

Tức giận vì bị nô tỳ của mình phản bội, Uyển Ngọc quen mặt mà chửi thẳng mặt tỳ nữ của mình cho tới khi phát hiện ra bản thân của mình đã và đang ở đâu, Uyển Ngọc thất thần ngã lăn xuống đất, nắm lấy vạt áo Thanh Trọng, lắc đầu nguầy nguậy cố gắng giải thích.

"Không...không phải như vậy đâu phụ thân, con ban nãy lỡ lời nên mới...con."

Thanh Trọng trước đó có phần khá bất ngờ và không tin khi nghe được lời khai của Tiểu Như nhưng sau khi nghe được lời vàng lời bạc từ miệng của Uyển Ngọc nói ra thì ông đã nhận ra rằng "Bản thân đã bị lừa con gái ruột này của mình lừa" Thanh Trọng đứng không vững, bước chân loạng choạng như muốn ngã, lòng bàn tay trái siết chặt tay phải lại khẽ năng chiếc cầm thanh tú nhưng đầm lệ của Uyển Ngọc lên, nhẹ nhàng đặt câu hỏi.

"Nói cho ta nghe, con vì lý do gì mà làm như vậy? Là ai đã ép con?"

Uyển Ngọc vẫn cố tỏ ra bản thân mới là người bị hại, khóe lóc nói.

"Phụ thân...con không có...là có người hại con, phụ thân..."

"Chỉ cần con nói thật, ta hôm nay sẽ xin thánh thượng tha cho con một con đường sống, nói...nói!!!"

Thanh Trọng nhin không nổi nữa mà gần giọng đe dọa Uyển Ngọc, nàng ta tất nhiên cũng biết bản thân đã không còn có thể giả bộ được nữa, trong lòng lúc này không biết từ đâu lại có một ngọn lửa khí thế khiến cho nàng ta nói hết ra những gì đã giấu trong lòng, tất cả sự đổ kỵ và ai oán của nàng ta suốt bao nhiêu năm qua.

"Đúng tất cả mọi việc đều là do con bày ra, với chỉ một mục đích duy nhất là bước vào phủ đệ ngũ hoàng tử. Bởi vì sao? Bởi vì con ganh tị với Uyển Ca, con là trưởng tử nhưng cái gì cũng không bì được với nó, dựa vào cái gì nó được làm Chiến vương phi còn con lại không, dựa vào cái gì kia chứ? Ban đầu con tính sẽ chơi sạch một chút, nhưng mà người thấy rồi đó...buổi Gia Yến năm nay Uyển Ca một mình chiếm hết tất cả vì thế con chỉ còn cách đi nước cờ này mà thôi, có trách thì trách người làm phụ thân như người quá thiên vị!"

Những đổ kỵ và ai oán mà Uyển Ngọc giữ trong lòng suốt 10 năm coi như cũng đã nói ra hết, tuy nhiên lại không hề biết rằng đó là một lưỡi dao đã vô tình hoặc cố ý mà cắt đứt đi tình nghĩa cha con giữa nàng ta và Thanh Trọng.

Thanh Trọng nghe được lời nói phản trần của Uyển Ngọc liền nhận ra bản thân đã sai, sai ở cái chỗ ông đã chọn cách thể hiện tình cảm với Uyển Ngọc, bởi Uyển Ngọc là con gái đầu lòng của ông vì thế ông không biết nên dạy dỗ thế nào, nên đã chọn kiểu cứng rắn và ông đã sai...sai thật rồi.

Ngoài cha con Thanh Trọng - Uyển Tâm thì ở căn phòng này còn có 5 người nữa, ngoài Tiểu Như vẫn lo lắng hoảng sợ và Lưu công công sớm đã học được tuyệt kỹ thượng thừa Tâm Bất Biến Giữa Dòng Đời Vạn Biến ra thì 3 người còn lại đều khá bất ngờ trước màn cha con tương phùng thành cãi nhau của hai người họ.

Hoàng đế bề hạ khá bất ngờ trước lời thú tội của Uyển Ngọc, giờ thì đã rõ chủ mưu của vụ này chính là Thanh Uyển Ngọc nhưng lọ xuân dược đã được Uyển Ngọc nói là vứt đi rồi,

sao tự nhiên lại chạy vào y phục của nàng ta được kia chứ? Đã vậy tiểu tỷ nữ thân cận sẽ không bao giờ bán đứng chủ tử của mình trừ phi...về mặt hoảng sợ, thất thần của nàng ta, bị tiểu thư của mình tát đáng lý phải quý xuống xin tội, sao vẫn như ban nãy từ đầu tới cuối chỉ nói một câu duy nhất, xem ra là thuật thôi miên của hình bộ rồi.

*Hình Bộ có thể coi là tương đương với bộ Tư pháp ngày nay. Mà Hình bộ lại do Lý Thừa Nhân (con trai cả của Lý Đức Tùy) làm chủ, hình bộ thượng thư.

Hoàng đế cười nhẹ trở lại bàn phê duyệt tấu sớ của mình ngồi ngay thẳng, uy nghi. Lý Đức Tùy và Lục Ngôn lúc này nhẹ lòng đi biết bao nhiêu, giờ đây Uyển Ngọc đã thú tội thì y sẽ được xử nhẹ án. Thanh Trọng không thêm đoái hoài gì tới Uyển Ngọc nữa, trực tiếp bước tới chỗ thánh thượng quý xuống mà nhận hết tội lỗi về mình.

"Bệ hạ, con hư tại cha mẹ không biết dạy dỗ, như lời Uyển Ngọc đã nói, chính là do thần thiên vị không biết dạy con nên mới thành ra có sự như thế này, thần tình nguyện chịu hết tất cả tội lỗi ngày hôm nay mà nhi nữ của thần đã gây ra, chỉ mong bệ hạ khai ân tha cho nhi nữ này một con đường sống, nếu như nó có thể qua được ải này sẽ xuống tóc làm ni, hàng ngày tụng kinh niệm phật, cầu phúc cho ngũ hoàng tử, bệ hạ và Đồng Tề ta."

Lời khẳng định chắc như đinh đóng cột này của Thanh Trọng nói ra làm Uyển Ngọc có phần bất ngờ, nàng ta không muốn như thế, không muốn đi tu gì gì đó, lập tức nắm lấy áo của Thanh Trọng khóc lóc.

"Không, con không muốn...con thà chết cũng không muốn xuống tóc làm ni..."

Thanh Trọng hất tay làm Uyển Ngọc té bổ nhào xuống dưới đất, chưa để thêm bất kỳ một ai lên tiếng nữa, kẻ ngồi ở cao nhất đã lớn tiếng ra quyết định.

"Dạy con không nghiêm không chỉ có đệ mà còn có cả...ta đây, nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại nhạc phụ đại nhân, Lý Khanh ta kính Khanh 2 chữ "Nhạc Phụ", chức ngoại tồ phụ này của người làm thật tốt a. Xem ra người là muốn cho dù có dùng bất kỳ thủ đoạn nào cũng bằng mọi giá phải cứu được Ngôn nhi, được trăm hôm nay sẽ toại nguyện cho Khanh, cho Ngôn nhi và cả tức phụ tương lai của ta. Thế này nhé, nhạc phụ người già rồi không nên đi lại nhiều nữa, tốt nhất nên ở phủ Thừa tướng mà nghỉ dưỡng 1 năm không có quốc sự không nên ra ngoài, còn Ngôn nhi con tuy bị hại nhưng biết pháp phạm pháp, phạt con lấy một trăm phi về đền bồi dưỡng tâm tính cũng như tốt nhất đừng lên triều trong vòng 3 tháng và người Thanh Uyển Ngọc, ta ban nãy đã từng hứa sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện, nay người đã có lòng muốn vào phủ đệ ngũ hoàng tử đến như vậy, vậy ta ban hôn cho người và Lục Ngôn để người làm trắc phi của nó, tất nhiên không được bước vào từ cửa chính phủ đệ mà phải đi cửa sau, còn về thời gian tổ chức...3 ngày sau chính thức gả đi."

Chú thích: Tức phụ = Cách xưng hô con dâu thời xưa.

- -----Lời Tác Giả-----

Mời sửa lại mấy chương bị lỗi, ko biết có ai đọc lại không nh?

- -----Hết Chương 88-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tâm cơ nhọc lòng

Một câu phán quyết của hoàng đế khiến cho những người ở đây đều cảm thấy bất ngờ, Thanh Trọng không hiểu vì sao hoàng đế lại phán tội Uyển Ngọc nhẹ tới như vậy, có thể nói là ban thưởng. Ông ấy ngược mắt lên nhìn thẳng hoàng đế như muốn hỏi xem là thật hay đùa, lập tức ánh mắt kiên định của hoàng đế đã đáp trả lại, Thanh Trọng chỉ còn cách cúi đầu xuống đất tạ ơn.

"Thần...khẩu tạ long ân của bệ hạ."

Uyển Ngọc tất nhiên không muốn như vậy, vị trí mà nàng ta mơ ước là chính phi chứ không phải là trắc phi, Uyển Ngọc đang quý muốn đứng lên xin được thành toàn thì bị Thanh Trọng ngăn cản, Thanh Trọng dùng một tay nắm chặt phần vai trái của nàng ta, lực ấn mạnh xuống không cho nàng ta đứng dậy, Uyển Ngọc thất thần nhìn Thanh Trọng, ông ấy khẽ nói nhưng lại gần từng chữ.

"Có chuyện gì để sau hãy nói..."

Uyển Ngọc nhìn con người đỏ như máu của Thanh Trọng mà sợ hãi, chưa bao giờ nàng ta thấy phụ thân của mình như vậy...Tay chân cứng ngắc mà ngồi lặng một chỗ không dám lên tiếng

Một bên Lục Ngôn cứng đờ cả miệng, không biết phải nói gì hơn. Mấy năm qua trong phủ của hắn đã xảy ra rất nhiều thiếp thất, thị tỳ hầu hạ nhưng chưa từng có một ai được sắc phong làm di nương chứ đừng nói tới trắc phi, bởi hắn nghe theo lời của mẫu hậu và ngoại tồ phụ dạy bảo, thiếp thất có thể nhiều nhưng không được tùy tiện nạp trắc phi bởi vị trí chính và trắc phi kia là dành cho người có xuất thân cao sang, quý tộc sau này mới có thể giúp y lên ngôi trữ quân (thái tử).

Vậy mà giờ đây lại để cho thứ nữ đại tiểu thư của Cảnh vương phủ lên làm trắc phi? Tuy Cảnh vương xuất thân cao quý, là cháu của thái hậu nhưng trước giờ ai ai cũng biết Thanh Trọng là người của Chiến vương - Lục Phong giờ đây lại cưới con gái của ông ấy vậy tình huống này phải xử lý sao đây? Lại nói nữ nhân này mặc dù có dung mạo xuất chúng nhưng tâm cơ quá sâu, lại tính toán ngu ngốc Lục Ngôn y đâu có ngu mà nhận nữ nhân này làm vợ.

Nghĩ vậy Lục Ngôn liền lên tiếng phản bác nhưng y chưa kịp nói gì thì ngoại tồ phụ của y đã giúp y định đoạt tất cả.

"Lão thần đã hiểu, đợi ơn long ân của bệ hạ."

Nói rồi Lý Đức Tùy bước đi rời khỏi Ngự Thư phòng, đi được vài bước lại nói.

"Ngũ hoàng tử ta có việc muốn nói với ngài, cùng ta về phủ được chứ?"

Lục Ngôn bị giật mình trước cách xưng hô của ngoại tồ phụ, từ trước tới giờ cho dù là ở trên triều ông cũng không bao giờ gọi y bằng kính ngữ như vậy, tuy là không chấp thuận hôn sự này nhưng ngoại tồ phụ đã lên tiếng đồng ý thay y thì y chỉ còn cách tuân lời. Lục Ngôn khó hiểu mà đứng dậy cúi đầu cáo từ phụ hoàng rồi theo bước Lý Đức Tùy rời khỏi Ngự Thư phòng.

Thấy hai người kia đã rời khỏi hoàng đế mệt mỏi mà đứng lên khỏi vị trí, bước tới chỗ của Thanh Trọng khẽ vỗ vai sau đó duy giá Linh Phi cung (Cung của Diệp Hách quý phi). Thanh Trọng lúc này mới nhẹ nhõm nhìn nữ nhân dưới đất lạnh nhạt lên tiếng.

"Muốn đi về hay ngồi đó diễn tiếp?"

Một lời nói lạnh như băng của Thanh Trọng nói ra làm Uyển Ngọc càng sợ hơn nữa, trước giờ đầu cho nàng ta có làm sai việc gì thì cũng chưa bao giờ vị phụ thân này lại đối với nàng ta như thế cả, Uyển Ngọc run rẩy mà đứng dậy nhìn nha đầu vẫn đang thân trí bất minh dưới chân của mình, hỏi ngược lại Thanh Trọng.

"Còn nha đầu này thì làm sao ạ?"

Thanh Trọng liếc sang Tiểu Như, thân trí nha đầu này như đã hóa điên, lại nói nha đầu này giờ đây đối với Uyển Ngọc cũng chẳng còn tác dụng gì nữa, nhiều năm như vậy đi theo Uyển Ngọc đã giúp nàng ta làm ra bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, giữ lại làm gì kia chứ?

"Người đâu? Lời nàng ta ra ngoài đánh chết!"

Dứt lời đã có 2-3 binh sĩ tới rồi lời Tiểu Như đi, Uyển Ngọc tuy không còn luyến tiếc gì với con chó phản chủ đó nữa nhưng trước thái độ lạnh như băng của Thanh Trọng khiến nàng ta càng lúc càng sợ, Tiểu Như bị binh sĩ lôi ra khỏi Ngự Niễn điện thì bỗng gặp phải Uyển Ca.

Uyển Ca trước đó đứng ngồi không yên khi Thanh Trọng bị triệu vào trong cung, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn là ngủ không được mà tiến cung diện thánh, nhờ vào màn thể hiện trong Gia Yến hôm nay của nàng mà ngự lâm quân không ai dám can nàng vào trong cung điện, thậm chí còn chỉ đường tận tình.

Lướt qua nha hoàn Tiểu Như của Uyển Ngọc, nàng dường như không nhận ra nàng ta cho tới khi Tiểu Hoa đi sau nàng bất ngờ lên tiếng.

"Đó không phải là Tiểu Như - nhất phẩm nha hoàn của đại tiểu thư sao? Tại sao lại bị binh sĩ lôi đi như vậy?"

Cái tai nhỏ của Uyển Ca nghe được lời này của Tiểu Hoa liền dừng lại hỏi rõ.

"Tiểu Như? Sao có thể được, đây là hoàng cung đại nội đâu phải là vương phủ nhà mình, Tiểu Hoa muội không nhìn nhầm đó chứ?"

Tiểu Hoa chắc như đinh đóng cột, hùng hồn nói.

"Muội chắc chắn không thể sai được, ngày nào muội và nàng ta cũng chạm nhau ở phòng bếp, hôm muội bị Từ ma ma bắt cũng có nàng ta trong đó."

Uyển Ca được Tiểu Hoa vô tình nhắc lại mối thù này, liền quay người lại đi nhanh tới chỗ của hai binh sĩ đang lôi Tiểu Như đi và chặn đường họ lại, hai tên binh sĩ kia thấy nàng liền cúi đầu cung kính đáp.

"Quận chúa vạn an, người có cần dặn gì không ạ?"

Uyển Ca liếc mắt nhìn thân trí như điên như dại của Tiểu Như mà khó hiểu, nhưng trước tiên phải cứu nàng ta ra cái đã.

"Nha đầu này là người của Cảnh vương phủ, ta muốn đưa về phủ rồi xử lý sau, được chứ?"

Hai viên binh sĩ kia liền gật đầu lia lịa không dám cãi lời, Uyển Ca cười mím cảm ơn rồi cho Lam Văn dẫn đường cho họ để họ giúp mang Tiểu Như lên xe ngựa. Còn Uyển Ca và hai nha hoàn của mình tiếp tục đi vào bên trong Ngự Niễn điện, vừa tới cửa liền nhìn thấy Thanh Trọng và Uyển Ngọc bước ra, Uyển Ca nhìn sơ lượt Thanh Trọng, thấy ông vẫn bình an vô sự mà mừng rỡ chạy tới chỗ ông, Thanh Trọng hơi bất ngờ khi thấy Uyển Ca ở đây, ông dừng chân lại hỏi nàng.

"Uyển Ca...sao con lại ở đây?"

"Vì con lo cho người, ngủ không được nên tiến cung diện thánh, nếu bệ hạ làm khó người, con sẽ dùng ngoại hoàng tổ phụ (vua của Bắc Tề) ra mà uy hiếp ngài ấy. Cơ mà đại tỷ tỷ sao lại ở cùng với người vậy? Không phải nói là mất tích rồi sao?"

Lời nói thật lòng của Uyển Ca làm Thanh Trọng cảm động, ông cười lên tiếng.

"Có gì về nhà rồi nói, chúng ta đi thôi."

Uyển Ngọc cảm thấy nhẹ lòng, cứ sợ Thanh Trọng sẽ ăn tươi nuốt sống, nàng ta cười gượng theo chân phụ thân và tam muội của mình ra xe ngựa, trở về vương phủ.

- - - - -

Lúc này đây Lý Đức Tùy và Lục Ngôn đã tới một quán rượu trước cửa Thừa Tướng phủ mà ngồi uống rượu, trước đó Lục Ngôn một từ cũng không dám hỏi, còn Lý Đức Tùy vẫn cứ yên lặng không hề lên tiếng. Mãi tới khi có hơi men trong người, Lục Ngôn mới to gan mà lên tiếng hỏi thẳng vấn đề.

"Ngoại tổ phụ, người nói đi vì sao người lại đồng ý hôn sự này, rõ ràng là nữ nhân đó hại con mà...ợ"

Lý Đức Tùy tay trái cầm chén rượu nghe đứa cháu ngốc của mình hỏi vậy liền tức giận mà ném cái chén trên tay xuống bàn, nói ra ầm ức trong lòng mà ông giấu từ lúc còn ở Ngự Thư phòng tới giờ.

"Hôn quân! Phụ hoàng của con, hần là đang ép ta...!!! Dù cho ban nãy ta có không đồng ý đi nữa, hần vẫn sẽ làm theo ý của mình. Cái gì mà ở nhà nghĩ đường? Hừ...muốn giam lỏng ta ở nhà thì nói đại luôn đi, còn bày đặt tỏ ra hiểu thảo, nhã nhặn. Con có biết vì sao tới tận bây giờ hần - phụ hoàng của con vẫn chưa lập thái tử không? Đó là tại vì hần không muốn quan viên trong triều dồn hết vào một chỗ, cố tình để cân bằng giữa con và Lục Phong kia để bản thân hần được thanh thoi thì có."

Lục Ngôn bị những lời nói kia làm cho sáng mắt ra. "Nghỉ ngơi 1 năm" và "Tốt nhất đừng lên triều 3 tháng" chính là gián tiếp muốn giam lỏng hần và ngoại tổ phụ ở nhà, đây là cảnh cáo mà phụ hoàng dành cho cả hai. Vị phụ hoàng này của hần không hề ngốc như hần tưởng, chẳng qua là ông không muốn lên tiếng mà thôi. Nghêu sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi...để hai bên y và Lục Phong đánh nhau cho đã, còn ông ta an nhàn trên ngôi báu của mình. Nghĩ tới đây Lục Ngôn bỗng cười ra nước mắt, xem ra y và Lục Phong vẫn là bị lão hồ ly đó dắt mũi dẫn đi.

Lý Đức Tùy thấy cháu trai của mình cười ra nước mắt liền bước y đã hiểu ra vấn đề liền nói vào trọng tâm.

"Giờ đây thế cục chưa định, trong triều hay trong hậu cung đều phân ra hai bên đối chọi, con tuy bây giờ có phần thụ lùi hơn so với Lục Phong nhưng lùi một bước tiến lên 3 bước. Con hãy chịu khó mà nhẫn nhịn thêm, sau khi về phải giải tán hết đám nữ nhân trong phủ, rồi tìm một bà mối đưa sính lễ tới phủ Cảnh vương ngay ngày mai. Đợi khi con lấy nữ nhân đó vừa rồi tuyệt đối đừng kiếm chuyện với nàng ta mà phải ân cần dịu dàng, nếu thành công có thể đem Cảnh vương về phe mình. Thời gian 3 tháng cảm túc con phải chuyên cần đọc sách, đừng giao lưu với bất kỳ ai bên ngoài, thanh giả tự thanh...con hiểu chứ?"

Lục Ngôn vừa nghe đã hiểu ngay những gì ngoại tổ phụ của mình vừa nói, liền cúi đầu cung kính cảm ơn ông ấy đã hết lòng dạy dỗ, Lý Đức Tùy nhẹ lòng khi đứa cháu ngốc này cũng có ngày hiểu ra liền phẩy phẩy cái tay.

"Hiểu là tốt rồi, trời đã khuya lắm rồi...về đi đừng để cảm lạnh ảnh hưởng tới hôn lễ sắp tới, có lẽ hôn lễ này của con, ta sẽ không thể tới dự được, có gì không hiểu cứ tìm mẫu hậu con."

Lục Ngôn gật đầu sau đó cung kính cáo từ mà rời khỏi trở về phủ đệ của mình. Thấy Lục Ngôn đã đi xa, Lý Đức Tùy đứng dậy tính tiền rồi vào trong phủ Thừa tướng, vừa đi ông ấy lại vừa nghĩ. Mặc dù đứa trẻ này có phần kiêu ngạo, khá ngốc lại chưa trưởng thành nhưng sau vụ này có lẽ nó đã hiểu ra hoặc ít nhất là bỏ được cái tật trêu hoa ghẹo nguyệt ấy đi. Thứ nữ đại tiểu thư sao? Không cần biết người là nữ nhi của ai, thuận ta thì sống...ngịch ta thì vong.

- -----Lời Tác Giả-----

Chương này đã sửa chính tả xong hết rồi nha, Miêu cảm thấy chương này khá căng...mọi người thấy sao? Chương tiếp theo...Bỏ Vợ Từ Con.

- -----Hết Chương 89-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Bỏ vợ từ con (thượng)

"Dư di nương, người mau mau ra ngoài đại sảnh, vương gia và đại tiểu thư đều đã về rồi ạ."

Dư thị cả đêm không hề chớp mắt, từ khi Thanh Trọng tiến cung tới giờ bà ấy vẫn đang quỳ trước Phật đường ở Diêm Anh viện của mình, tĩnh lặng mà tụng kinh cầu may. Dư thị nghe được thông báo liền mừng rỡ mà đứng bật dậy, không quên tạ ơn trời Phật đã phù hộ rồi mới cùng tỷ nữ kia đi tới đại sảnh.

Ba cha con vừa từ hoàng cung trở về, ba người mang ba cảm xúc khác nhau hoàn toàn, người thì lửa giận trong lòng không thể kìm nén được nữa, kẻ thì giả vờ vô tội, còn người kia lại thì thần nhiên mà ngồi lên ghế gỗ mà hóng kịch hay. Vào lúc này đây Lâm Thần và Lâm Tân cùng nhau tới đại sảnh, mẹ con Uyển Tâm - Ngụy thị cũng đã tới để xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Uyển Ngọc và Thanh Trọng.

Dư thị cũng vừa ra đến đại sảnh vừa thấy con gái của mình bình an vô sự mà nhẹ nhõm đi rất rất nhiều, Uyển Ngọc vẫn cố tỏ ra yếu mềm lập tức vỗ lấy Dư thị khóc lóc như đứa trẻ. Thanh Trọng thấy người đã tới đông đủ, ông không chần chờ thêm nữa mà gằn giọng lên tiếng.

"Tất cả gia đình, tỷ nữ và ma ma đều lui xuống hết đi. Lui xuống!"

Thấy Thanh Trọng gắt giọng như vậy, tất cả những người không phận sự liền nhanh chóng rời đi. Chớp mắt ở đại sảnh chỉ còn lại có mỗi tám vị chủ tử, Uyển Ngọc lúc này mới bắt đầu sợ hãi trong vô thức giữ lấy vạt áo của Dư thị. Thanh Trọng lúc này nhìn lại đám tiểu thiếp, hài tử và nhi nữ của mình rồi bất giác thở dài, lại thấy Uyển Ngọc và Dư thị vừa an vị thì ông lại nói.

"Đã đứng rồi thì đừng ngồi làm gì, hai mẹ con nâng cốc đứng đó là được rồi."

Câu này của Thanh Trọng khiến mọi người nhận ra vấn đề nằm ở đâu, hóa ra là Thanh Trọng đang muốn hỏi chuyện Uyển Ngọc và Dư thị, Dư thị tuy có chút khó hiểu nhưng không dám cãi lệnh liền rời khỏi ghế ngồi, bước ra giữa đại sảnh để Thanh Trọng hỏi chuyện.

Riêng Uyển Ngọc thì không dám đối mặt, nàng ta sợ hãi nhớ tới cái lúc bản thân hùng hồn nói ra những lời đổ kỵ, ghen ghét trong lòng và sợ nhất là khi nhớ lại cái vẻ mặt lạnh như băng của Thanh Trọng lúc ông ấy ban chết cho Tiểu Như. Uyển Ngọc run rẩy không dám bước ra, ngồi đó mà lắc đầu rồi nước mắt không biết vì sao mà lại chảy ra như mưa, Uyển Ngọc bỗng nhiên lao tới túm lấy vạt áo của Thanh Trọng, giọng nói mang thập phần oan ức và hối hận.

"Phụ thân, Uyển Ngọc biết sai rồi...xin người hãy tha thứ cho con, con lạy người van người...phụ thân xin người tuyệt đối đừng hủy đi hôn sự này, hủy đi rồi con...không chi Cảnh vương phủ mất mặt mà cả thánh thượng, hoàng hậu đều phải mất mặt."

Thanh Trọng khẽ cười, một nụ cười thất vọng chưa từng thấy, đại nhi nữ này của ông tới cuối cùng vẫn là uy hiếp ông. Ngoại trừ Uyển Ca, Uyển Ngọc và Thanh Trọng thì tất cả những người còn lại đều rất khó hiểu trước những lời nói mập mờ của Uyển Ngọc. Thanh Trọng không hề nổi nóng mà ngược lại hoàn toàn, ông cúi xuống đỡ lấy Uyển Ngọc rồi cười nhẹ nói.

"Con yên tâm ta tất nhiên sẽ không hủy, chúng ta tạm không nhắc tới việc đó, chỉ là Uyển Ngọc con nói xem...con so với những muội muội của mình có thua thiệt một phần nào không?"

Thanh Trọng khẽ dứt lời, ngồi xuống vị trí của mình rồi lại nói tiếp.

"Con tuy là thứ nữ nhưng được nuôi dưỡng bởi mẫu thân ruột thịt, con có biết nếu như theo đúng tôn ti thì tiểu thiếp trong nhà phải đem con cái cho chủ mẫu nuôi dưỡng không? Con sống với mẫu thân ruột, được mẫu thân lo cho đủ điều, ăn no mặc ấm một thứ cũng không thiếu. Chủ mẫu...là người đại nhân đại lượng, không những cho con tiếp tục ở lại với mẹ của mình đã thế còn được dạy chữ, luyện võ không gì không biết. Con thua ở chỗ nào? Con thua ở cái chỗ con không biết nhẫn nhịn, thua ở cái chỗ con chỉ biết khôn nhà đại chợ! Con đi đi...ngay đêm nay rời khỏi Cảnh vương phủ này, từ nay về sau tuyệt đối đừng bao giờ quay lại cái nhà này nữa, sau này đâu cho con có làm thái tử phi hay hoàng hậu gì gì đó thì ta cũng không bao giờ bắt quang làm họ với con đâu."

Lời nói ấy tuy nhẹ nhàng nhưng lại nói lên hết tất cả sự thất vọng đến tận cùng của Thanh Trọng dành cho Uyển Ngọc. Không chỉ có mẹ con Dư thị mà cả Uyển Ca và mẹ con Uyển Tâm cũng bị Thanh Trọng làm cho kinh ngạc đến bất ngờ, Uyển Ngọc kinh hãi ngã bật xuống đất sau đó lại ngước mắt nhìn về Thanh Trọng như muốn xác nhận lại sự thật, nhưng ánh mắt kiên định lạnh giá của Thanh Trọng đã gián tiếp đánh cho nàng ta thêm một đòn chí tử, Uyển Ngọc tự biết không thể thay đổi được việc gì nữa, nàng ta có chết cũng không thể ngờ Thanh Trọng lại có thể tuyệt tình như vậy.

Dư thị tuy không biết rốt cuộc Uyển Ngọc đã làm ra chuyện gì. Tuy nhiên dựa vào ánh mắt và lời nói của Thanh Trọng nên bà ta biết rõ Thanh Trọng không hề nói đùa, bà ta nhanh chóng ôm lấy Uyển Ngọc đang ngã dưới đất, nước mắt đầm đìa van xin.

"Vương gia, Uyển Ngọc nó đã làm gì sai thì cũng đã làm rồi, người không thể nào tha thứ cho con bé sao? Tuy rằng con bé được ở với thiếp, được thiếp nuôi dưỡng nhưng ra đường con bé vẫn bị gán cho cái danh 'Thứ nữ'. Người sinh ra đã ở vạch đích như người làm sao có thể hiểu được những tuổi nhục mà con bé phải chịu suốt thời gian qua kia chứ? Chẳng lẽ việc tìm kiếm cho mình một tương lai sáng hơn cũng có tội sao? Vương gia, thiếp quý xương đây cầu xin người, xin người hãy để cho Uyển Ngọc được đăng hoàng mà bước khỏi vương phủ, để con có thể vinh quang mà gả cho người ta, đó không chỉ là thể diện của con bé mà còn là thể diện của gia tộc họ Thanh này nữa."

Thanh Trọng lại cười, hóa ra không phải tự dưng Uyển Ngọc lại đổi kỳ mà lòng oán hận này là từ Dư thị mà thành. Dư thị là thứ nữ của một nhà coi như là giàu có, phụ thân là quan cửu phẩm (chức quan thấp nhất), năm Dư thị được 14 tuổi, không biết làm gì mà bị chủ mẫu đuổi ra khỏi nhà nhưng may thay được phụ thân của bà ta biết được nên lưu lại trong phòng cũ. Được mấy năm thì phụ thân của bà chết đi, bà bị chủ mẫu ép bằng giá nào cũng phải gả cho gia đình danh giá để nhà mẹ được thom lây và Thanh Trọng chính thức trở thành mục tiêu của Dư thị.

Bước đầu già làm dân tị nạn lưu lạc tới kinh thành, Thanh Trọng thấy thương tình nên nhận về làm tỳ nữ, sau mấy lần dụ dỗ bắt thành thì Thanh Trọng mới chịu nhận làm thiếp thất. Sau khi đạt được mục đích Dư thị tất nhiên cũng dựa vào Cảnh vương phủ mà hấp tay với nhà mẹ từ đó về sau không hề nhắc gì tới bên đó nữa. Cũng không ít lần Dư thị khóc lóc kể lại với Thanh Trọng về quá khứ đau khổ của mình, mong rằng Uyển Ngọc sẽ không đi lại con đường cũ của bà ta nữa. Nhưng lại không thể ngờ hôm nay Uyển Ngọc không những bị đuổi ra khỏi nhà như Dư thị năm xưa mà còn bị đích thân phụ thân của mình nói lời "Từ Mật".

"Tự tìm kiếm hạnh phúc? Ta có bao giờ cấm cung nó chưa? Có bao giờ không cho nó gặp mặt người ngoài chưa? Có tiếc, tiếc nào trong cung mà ta không dẫn nó đi cùng chưa? Nó có thể tự tìm hạnh phúc cho mình ta tất nhiên cũng thấy vui, nhưng tại sao không thể đi đường sáng, tại sao cứ nhất quyết phải dùng mưu hèn kế bẩn? Nàng có biết nhi nữ ngoan của nàng ở trong cung đã làm ra chuyện gì không? Nó gài bẫy ngũ hoàng tử, viên phòng với người ta rồi bắt người ta phải cưới nó kia kìa...quan trọng hơn chính là chuyện này đã bị lão Thừa tướng lập tẩy, lão nói ta "Bỏ xe giữ tốt, muốn hy sinh Uyển Ngọc làm xấu mặt ngũ hoàng tử của lão, để Lục Phong có thể lên ngôi hoàng đế, ta sẽ được làm quốc trưởng". Nó muốn tự tìm hạnh phúc? Hahaha...sao không nói rõ hơn chính là nó muốn được làm ngũ hoàng phi, thái tử phi...làm hoàng hậu luôn đi?! Nàng tiếc nó...thì đi luôn đi, hai mẹ con cùng đi đi, rồi khỏi cái Cảnh vương phủ này, đi làm hoàng hậu với quốc trưởng phu nhân của các người đi, sáng sớm ngày mai ta sẽ gạch tên của nó ra khỏi gia phả, từ nay về sau Ngươi không còn mang họ Thanh nữa!"

- - - - -

Không mang họ Thanh (họ cha) thì mang họ Dư (họ mẹ). Dư Uyển Ngọc...ừm nghe sai sai nhỉ?

Chương sau tựa đề: Bỏ Vợ Từ Con (Hạ)

- - - - -Hết Chương 90- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mật Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Bỏ vợ từ con (hạ)

Dư thị gần như sụp đổ, bà ta có mơ cũng không dám tin tưởng Uyển Ngọc lại có thể làm ra được cái tội lỗi tày trời như thế, đã vậy lại bị bại lộ để cho "Ngoại tổ phụ" nhà chồng tương lai biết được, sau này cuộc sống của nàng ta ở phủ đệ ngũ hoàng tử chắc chắn sẽ vô cùng khổ sở và lấm tai ương.

Dư thị trong vô thức cũng nhận ra được có lẽ Uyển Ngọc đã vô tình hoặc có ý mà nói ra những oán hận và đổ kỵ của bản thân suốt mấy năm qua bằng những lời nói của Thanh Trọng. Bà ta cũng biết rằng lần này không còn cách nào khác để cứu nổi Uyển Ngọc nữa rồi, nên lặng lẽ mà thả vạt áo của Thanh Trọng ra, khó khăn mà đứng dậy sau đó ngã xuống ghế, ngồi đó mà thần thờ.

Thanh Lâm Tân ngay lập tức nhận ra được lần này Thanh Trọng không hề nói suông, liền quỳ xuống thành khẩn cầu xin phụ thân của mình, nhưng đổi lại chỉ là một câu nói lạnh như cắt của Thanh Trọng.

"Con...chắc cũng giống như hai người kia, đều oán hận và đổ kỵ đại ca và các muội muội của mình nhỉ? Nếu thích ba người có thể cùng nhau rời khỏi."

Thanh Lâm Tân cắn răng nhưng lại không thể phản bác, bởi Thanh Trọng đã đâm trúng tim đen của hắn, rằng: Hắn từ trước tới giờ luôn luôn đổ kỵ Lâm Thần cũng như Uyển Ca. Và tất nhiên hắn cũng không muốn buông bỏ ý định trở thành Cảnh vương của mình, nếu hắn trở thành Cảnh vương đời tiếp theo, thì Dư thị và Uyển Ngọc có thể đường đường chính chính mà trở về lại Cảnh vương phủ rồi.

Nghĩ thế trong lòng, vì vậy Lâm Tân đành cắn răng "Bỏ xe giữ tốt", im lặng không nói thêm lời nào để tránh càng nói càng khiến Thanh Trọng thêm phần phẫn nộ mà đuổi cả hắn đi.

Bỗng Lâm Thần lại quỳ xuống trước mặt Thanh Trọng lên tiếng, y trước đó đã từng muốn xin cho Uyển Ngọc nhưng lại bị mẫu thân Ngụy thị ngăn cản, y biết lúc này không ngăn cản thì sợ rằng phụ thân sẽ vì nóng giận nhất thời mà hối hận cả đời, bởi không có bất kỳ người cha nào trên thiên hạ lại muốn "Từ mặt" hai nhi của mình cả. Lời nói "Từ mặt" kia, âu cũng chỉ là lời nói nóng giận nhất thời mà sau khi bình tĩnh lại người nói ra sẽ hối hận nhưng lại không có đủ dũng cảm, can đảm để thu hồi lại lời nói ấy.

"Phụ thân, xin người đừng vì tức giận nhất thời mà ra ngay quyết định, chuyện này cho dù có lớn tới đâu cũng không nên vội vàng đưa ra phán quyết như vậy. Ít nhất...cũng phải để sáng ngày mai rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng, xin phụ thân xem xét lại."

"Thần nhi...con quan tâm bọn họ...à con không nên xem vào phán quyết của phụ thân như vậy."

Ngụy thị và Uyển Tâm đang cực kỳ há hê trước tội lỗi và hình phạt của bên Dư thị, nào có thể ngờ Lâm Thần lại đi cầu xin cho bọn chúng, thật là quá ngốc đi mà. Ngụy thị vốn tính nói ra lời trong lòng, nhưng lại nhớ ra bản thân đang ngồi ở đầu liên tiết chế lại.

Đối với mẹ con Dư thị mà nói hành động này của Lâm Thần như là mèo khóc chuột, còn đối với mẹ con Ngụy thị lại là quá đổi ngốc nghếch, bao đồng nhưng đối với Uyển Ca và Thanh Trọng thì đây thật sự là sự quan tâm đáng có của người huynh trưởng và là lời nói mà Thanh Trọng cần nghe nhất lúc bấy giờ.

Thanh Trọng nghe được lời kia của đứa trưởng tử này mà tự dưng cảm thấy nhẹ lòng và bớt nóng đi một ít. Lâm Thần nói rất đúng, quả thật lúc này đưa ra quyết định có hơi nóng nảy và thiếu quyết đoán. Uyển Ca vốn tính đứng ngoài hóng kịch nhưng sau lời nói kia của Lâm Thần mà nhớ ra bệnh tim của Thanh Trọng, Uyển Ca ngay lập tức lên tiếng khuyên nhủ.

"Phụ thân, đại ca nói rất có lý. Hôm nay dự Gia Yến cả ngày, mọi người ai nấy cũng đã mệt rồi. Giờ đã là canh 4 (tầm 2-3 giờ sáng) rồi, người hãy cho mọi người đi tắm rửa nghỉ ngơi một chút, cũng là cho bản thân có thời gian để suy nghĩ lại mọi việc. Chuyện gì đi chăng nữa cũng không quan trọng bằng sức khỏe của người."

Lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về Thanh Trọng như là muốn hỏi về quyết định cuối cùng của ông ấy. Thanh Trọng thờ ơ một hồi rồi khàn giọng nói, giọng nói của sự mệt mỏi đến cùng cực.

"Thôi được rồi, tất cả cũng đã mệt lắm rồi, về mà nghỉ ngơi, trấn tĩnh lại bản thân đi. Chuyện này để ngày mai hằng tính."

Dứt lời Thanh Trọng tự mình rời khỏi đại sảnh để lại đám nhi nữ, nhi tử và thiếp thất của mình. Thanh Lâm Thần cũng không còn gì để nói nữa, càng không muốn nhìn cảnh hai vị di nương cãi nồm liềm nhanh chóng đứng dậy rồi cáo lui về trước. Uyển Ca cũng thế, nàng mỉm cười sau đó nhún nhẹ vai rồi lại bỏ đi về Túc Liên viện của mình.

Uyển Ca đi được vài bước, lúc này Uyển Ngọc mới chịu hoàn hồn, nàng ta lập tức đứng dậy lau đi mấy giọt nước mắt "Cá sấu" hoặc là khóc vì sợ của mình. Uyển Ngọc gục mắt nhìn theo bóng dáng của Uyển Ca mà cảm giận tận cùng, bởi vì tới tận giây phút này, nàng ta vẫn thua đũa muối muối này một nước.

Nguy thị tuy có chút bức mình về lời nói xen vào của Lâm Thần nhưng chung quy vẫn rất vui vì kết quả này, tuy rằng Dư thị và Uyển Ngọc chưa bị Thanh Trọng đuổi đi thật nhưng chỉ trong mấy canh giờ làm sao mà tâm tình của Thanh Trọng có thể tốt lên được, dù sao chuyện Thanh Trọng đuổi hai mẹ con Dư thị đi là điều có thể chắc chắn rồi, loại được Dư thị thì cái ghế Cảnh vương phi thuộc về mình là điều chắc chắn, về phía Thanh Trọng cứ để Uyển Ca đi nói một tiếng là được rồi, Thanh Uyển Ca...ngươi muốn qua cầu rồi rút ván ư? Không dễ thế đâu, ta đã nắm thóp của ngươi rồi!

Lúc này Uyển Tâm trở về, tức giận mà đập đồ hết đồ đạc trong phủ, hận không thể làm gì Uyển Ca, giờ đây thấy Uyển Ngọc thảm hại như vậy khiến cho nàng ta hả dạ, Uyển Ngọc đi rồi thì mọi việc càng tốt, như vậy thì nàng ta mới có thể dành hết tâm cơ đối đầu với Uyển Ca.

Nguy thị và Uyển Tâm điều chắc chắn trong bụng rằng Dư thị và Uyển Ngọc điều không còn cơ hội chuyển mình nên không thêm quan tâm gì tới mẹ con Dư thị - Uyển Ngọc nữa, chỉ ngán cao đầu mà rời khỏi đại sảnh như muốn chọc cho hai người còn lại tức chết.

Thấy tất cả mọi người đã rời khỏi, Dư thị ngồi trên ghế này giờ coi như đã thấu được mọi chuyện. Bà ta nhìn Lâm Tân rồi cười khinh miệt, tự khinh miệt bản thân của mình, nhìn đứa con trai mình tốn biết bao công sức nuôi dưỡng rồi bỗng phẩy phẩy bàn tay, ý bảo hắn hãy đi đi...bởi bà ta cũng nhìn ra được, Lâm Tân là muốn bỏ xe giữ tốt. Lâm Tân cũng chột dạ, lập tức rời khỏi đại sảnh mà không hề có một câu giải thích, bởi hắn biết rõ Dư thị đã hiểu được mọi ý nghĩ lúc này của hắn.

Đội Lâm Tân đi xa rồi, Dư thị mới đứng dậy bước tới chỗ của Uyển Ngọc, giáng cho nàng ta một bạt tai cực mạnh. Từ khi được sinh ra, đây là lần đầu tiên Uyển Ngọc bị Dư thị đánh bởi bấy giờ "Cái mặt" này Uyển Ngọc đã không cần giữ cũng giữ không được nữa rồi.

"Thanh Uyển Ngọc, con sao lại ngu ngốc như vậy? Con ngủ với nam nhân thì cũng thôi đi, đằng này lại để cho bên kia bắt được âm mưu của mình, không những thế lại còn đem oan hận, đổ ky trong lòng nói ra cho phụ thân con biết để làm gì? Con nghĩ nói ra rồi ông ấy sẽ thương con ư? Không...con làm như vậy chính là tự tay chặn đi cả đường lui của mình đó...nhi nữ ngốc của ta à."

Uyển Ngọc nhận cái tát này nhưng lại không hề thấy oan ức, ngược lại nàng ta cảm thấy bản thân mình rất ngốc và đáng để phải nhận nguyên cái bạt tai này, nhưng chuyện đã tới nước này rồi cũng không thể thay đổi được gì nữa cả, phóng lao thì phải theo lao thôi.

"Con biết con sai rồi, nhưng mẫu thân chuyện tới nước này rồi không thể làm lại được nữa. Chuyện bị phát giác cũng không hoàn toàn là lỗi của con. Chính là Tiểu Như...chính ả đã phản bội con. Con...con cũng là vì tới bước đường cùng, mới ra hạ sách này. Mẫu thân, con được bệ hạ đích thân ban hôn với ngũ hoàng tử làm trắc phi, con không thể bị đuổi ra khỏi nhà được, con phải vinh quang mà gả vào đó, sau này mới có thể sống tiếp...mẫu thân người nhất định phải nghĩ cách..."

Dư thị tuy rằng giận, nhưng tất nhiên sẽ thấy chết mà không cứu, Uyển Ngọc dù sao cũng là con gái của bà ta, bằng mọi giá cũng phải gả Uyển Ngọc đi trong vinh quang, nếu không bà ta chết cũng không nhắm mắt.

"Con an tâm đi, ta sẽ cố tìm cách để cứu con. Dù cho có hy sinh cái mạng này cũng sẽ không để cho phải chịu tội nhục bị đuổi ra khỏi nhà như ta năm xưa đâu. Phụ thân con...ta tuyệt đối cũng sẽ không để cho ông ấy "Bỏ vạ Từ con" đâu"

- -----Lời Tác Giả-----

Môn na là xin lỗi các bạn vì chủ nhật không thể viết truyện do bận việc gia đình. Mong mọi người thứ lỗi nha. Nợ các bạn một chương, nhất định sẽ bù trong thời gian sớm nhất.

- -----Hết Chương 91-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Quyết định cuối cùng của thanh trọng

[Lữ quán - thành Đông Kinh]

Từ lúc trở về từ hoàng cung, Thủy thánh đã trở nên vui vẻ hơn lúc mới tới rất nhiều. Thấy Thủy thánh vui vẻ như vậy Cẩm thánh và Kiếm thánh tất nhiên cũng vui vẻ thay. Cẩm thánh và Thủy thánh ngủ chung một phòng, nguyên cả buổi Thủy thánh thao thao bất tuyệt kể lại chuyện bản thân đã nghi ngờ sức mạnh thật sự của Uyển Ca thế nào cho Cẩm thánh nghe, Cẩm thánh ban đầu cũng vui vẻ nghe kể chuyện, nhưng được một lúc thì Cẩm thánh ngủ từ khi nào không hay.

Thủy thánh quay đầu nhìn sang phía bên giường Cẩm thánh đang nằm, thấy người nằm bên trên đã chợp mắt, Thủy thánh lúc này lại không hề cảm thấy buồn ngủ, bước xuống giường đi ra ngoài cửa sổ ngắm ánh trăng tròn và sáng của rằm tháng tám.

Bất giác lại nhìn thấy bóng hình của ai đó ở tán cây dưới tầng trệt (Thủy thánh đang ở tầng 2), ngó kỹ có thể nhận ra đó là một nam nhân, nam nhân kia thả tóc dài dưới làn gió lạnh lẽo của đêm khuya cuối thu, tay phải cầm một cây tiêu rồi khẽ thổi, tâm trạng không mấy vui vẻ cũng như hồi hận trong nội tâm khiến cho nam nhân kia thổi nên một khúc Tiêu Sầu.

Khi tiếng tiêu kia cất lên, Thủy thánh lập tức nhận ra được ai là người thổi tiêu, bà liền nhanh chóng đóng kín cửa sổ, thậm chí còn tạo nước làm ra một bức tường băng để cách âm, nhưng đâu có tạo bức tường băng ấy dày tới đâu thì tiếng tiêu sầu nào kia vẫn còn đó và cứ theo lệ thường mà được Thủy thánh nghe thấy.

Một kẻ ở dưới gốc cây bên ngoài lầu quán thổi tiêu sầu, một người đứng bên bức tường băng giá lặng lẽ rơi lệ...nhưng kẻ bên ngoài không hề biết được, Thủy thánh đã vì y mà bao lần rơi lệ, còn người bên trong lại không biết được, người bên ngoài đã vì chuyện này mà sầu, mà đau tới mức thay đổi cả tính cách của mình...

Chỉ có duy nhất một người biết rõ, hai người đã vì đối phương mà đánh đổi thứ gì, có điều người đó lại chỉ biết im lặng và âm thầm giúp đỡ, bởi người đó biết rằng "Muốn gỡ chuông thì phải tìm kẻ đã buộc chuông", mối tình rồi hơn cả tơ vò này chỉ có thể để hai người họ tự mình hiểu, tự mình bỏ qua "Cái tôi" của bản thân mới có thể trở lại như thời ban đầu, nếu người này đứng ra nói rõ thì hai người kia cùng lắm là chỉ hiểu ra mọi chuyện nhưng lại không thể trở về như ngày xưa được nữa.

- -----

Đêm nay là một đêm khó ngủ với rất nhiều người, có vài kẻ lo âu trong lòng nhưng lại không tìm được cách giải quyết, nhưng cũng có người thức nguyên đêm chỉ để làm quà cho ai đó....Mấy canh giờ trôi qua như cá nằm

[Cảnh vương phủ - thành Đông Kinh]

Tối hôm qua tuy rằng trong phủ có biến lớn nhưng sáng hôm nay tất cả gia binh, tỷ nữ và ma ma trong phủ đều hoạt động bình thường, ngoại trừ việc đám bà tám trong phủ lại có chuyện đem ra mà bàn luận.

Nguyên cả đêm qua Thanh Trọng không hề ngủ lấy một khắc, ông ấy vẫn suy nghĩ nhưng không phải chỉ là việc của Uyển Ngọc mà còn là chuyện của tất cả nhi nữ, nhi tử và thiếp thất trong phủ, tự vẫn trong lòng xem có phải ông đã quá nghiêm khắc cũng như lạnh nhạt với những người thân này không?

Uyển Ngọc và Dư thị hôm qua cùng trở về viện riêng, nhưng vừa về tới Dư thị đã kêu Uyển Ngọc về phòng đóng cửa, bắt nàng ta phải nghĩ thử bản thân đã sai ở đâu, nếu thật sự bị đuổi ra khỏi Cảnh vương phủ rồi thì nàng ta có còn tư cách và mặt mũi để gả tới phủ đệ ngũ hoàng tử hay không?

Riêng về phần của Dư thị, bà ta cũng tự vẫn bản thân xem thời gian qua, bà ta đã dạy dỗ hai đứa con này của mình sai ở chỗ nào, để bây giờ đứa thì tính tình nóng nảy, không biết suy tính trước sau khi làm việc. Đứa thì nhút nhát, hung dữ, chỉ biết tranh giành mà không nghĩ tới đại cuộc, mà khi nghĩ tới đại cuộc rồi thì lại muốn "Vi việc lớn mà diệt thân". Rốt cuộc bà đã sai thật rồi ư?

Ánh mặt trời lên, báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu, Thanh Trọng nhìn ánh dương nhẹ nhàng mà âm áp kia rồi khẽ chặt lòng, ánh mắt kiên quyết như đã quyết định một điều gì đó, tuy đau lòng nhưng là cách tốt nhất để làm yên ổn mọi việc. Thanh Trọng thay xong y phục, kêu gia binh đi gọi tất cả chủ tử tới đại sảnh bàn chuyện, không được thiếu lấy dù chỉ một người. Ngay khi ra lệnh cho gia binh xong, Thanh Trọng một thân một mình đi tới đại sảnh trước, uy nghi mà ngồi lên ghế dành cho gia chủ chờ đợi.

Rất nhanh bảy người còn lại cũng đã tới, hay nói chính xác hơn là dù Thanh Trọng không cho người tới gọi thì đám người này cũng nhất định sẽ tới để xem được quyết định cuối cùng của Thanh Trọng. Giống như đêm hôm qua, tất cả nữ tỷ, ma ma và gia binh thân cận đều không được góp mặt, nhìn lên và nghe lên.

Lần này đại cục khác hơn so với lần trước, Uyển Ca và ba mẹ con Ngụy thị được quyền ngồi lên ghế mà xem kết quả, còn ba mẹ con Dư thị lại quỳ dưới đất như trên công đường để quan nha xử lý. Mẹ con Dư thị - Uyển Ngọc hôm nay bộ dạng có hơi khác thường, tóc tai thả tự nhiên không hề buộc lên chứ đừng nói là cài trâm vàng, trâm bạc như bao ngày, y phục mặc giản dị cực kỳ, đã thế khuôn mặt không hề khóc lóc như hôm qua mà bình tĩnh chờ đợi kết quả cuối cùng.

Thanh Trọng tất nhiên cũng nhận ra được sự khác biệt này, ông ấy khẽ cau mày, trầm giọng hỏi thẳng.

"Hai người là đang làm gì? Muốn dùng thái độ này để đe dọa ta?"

Dư thị ngược mắt lên nhìn Thanh Trọng, hai ánh mắt kiên định nhìn nhau như nước với lửa, Dư thị cười nhẹ lên tiếng.

"Bẩm vương gia, bọn thiếp làm gì có gan mà dám đe dọa người kia chứ? Hôm qua khi Uyển Ngọc mất tích, thiếp đã nguyện rằng: Chỉ cần nhi nữ được bình an, Dư Nhược Lâm này từ nay về sau sẽ ăn chay niệm phật, từ bỏ hết những ý nghĩ trần tục, bình bình an an làm một phật tử tại gia. Nay chuyện đã như thế này, thiếp cũng không có thể oán trách được ai, có trách chỉ có thể trách thiếp vô năng, không biết dạy con để con cái hư hỏng, đi đổ kỵ với các huynh đệ tỷ muội trong nhà. Giờ đây vương gia đuổi thiếp đi, thiếp cũng không thể nào trở về nhà mẹ đẻ nữa, cũng không thể nào làm gánh nặng cho nhi nữ mà ăn bám trong phủ đệ ngũ hoàng tử được, chỉ còn cách xuất gia làm ni, mỗi ngày tụng kinh cầu cho vương phủ, vương gia và con cái an lành, vui vẻ. Mong vương gia toại nguyện."

Ngoài Dư thị và Lâm Tân ra, tất cả những người còn lại đều bất ngờ trước quyết định có phần quá đột ngột này của Dư thị, thậm chí có phần bán tín bán nghi. Uyển Ngọc quay sang nhìn Dư thị như muốn xác nhận xem lời nói ấy có thật hay chỉ là lời nói đùa, Dư thị chỉ mỉm cười khẽ gật đầu xác nhận.

Uyển Ngọc không tin, lập tức ngồi dậy nắm chặt lấy tay của Dư thị, hỏi cho rõ ràng.

"Mẫu thân, người vì sao lại làm như vậy? Người...người làm như thế thì con làm sao có thể an tâm gả đi kia chứ? Như vậy con làm sao thật hiện được lời hứa, gả vào danh môn để người bố tuổi nhục, để người hành diện với người khác kia chứ?"

"Nha đầu ngốc, tới nước này rồi những thứ đó con còn để tâm làm gì kia chứ? Quan trọng là con có thể bình an mà sống, để Cảnh vương phủ chúng ta không mất mặt, quan trọng là cha con có tha thứ cho lỗi lầm của con hay không kia kia. Vương gia, thiếp gả vào vương phủ này đã 17 năm rồi, nhưng thiếp chưa từng cầu xin vương gia chuyện gì, hôm nay là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng thiếp cầu xin người, xin người đừng từ con, dù cho có bỏ thiếp cũng tuyệt đối không được từ con, bằng mọi giá cũng phải để con nó vinh quang mà gả đi, trước là vì Cảnh vương phủ, sau là vì thiếp và Uyển Ngọc. Vương gia...xin người..."

Dư thị vừa nói vừa nhìn Thanh Trọng như muốn hỏi đến quyết định cuối cùng của ông ấy, Ngụy thị nhìn chiêu này của Dư thị mà nhin không được nữa, lên tiếng định thêm dầu vào lửa.

"Vương gia, chàng như thế là không được, Uyển Ngọc nó hủy hoại gia phong sao có thể để nó..."

"Ta thấy người đổ kỵ người khác không chỉ có riêng gì đại tỷ và Dư di nương mà còn có cả người nữa đó Ngụy di nương ạ."

Sáng nay Tĩnh vừa được Nguyệt báo cho việc sức khỏe của phụ thân có vẻ không được tốt, nhất là khi ông ấy bực mình cũng như lo lắng về chuyện của Uyển Ngọc, nên ngay khi nghe Ngụy thị có ý thêm dầu vào lửa, Uyển Ca ngay lập tức ngăn cản.

Ngụy thị và Uyển Tâm bị một lời nói xỏ kia của Uyển Ca làm tức, tức nhưng lại không thể làm được gì, vì lời nói kia đã trúng ngay tim đen của họ. Ngụy thị ánh mắt sắc lạnh liếc Uyển Ca, nằng đáp lại ánh mắt sắc lạnh đó bằng cách cười nhạt.

Uyển Ngọc và Dư thị lại không hề quan tâm gì đến chuyện này nữa, chỉ đợi một lời nói cuối cùng của Thanh Trọng. Thanh Trọng nhíu mày khẽ trầm giọng, rồi đưa ra quyết định cuối cùng của mình.

"Con cái làm sai không chỉ là lỗi của mẹ, mà còn là lỗi của cha. Ta thân là phụ thân nhưng lại thiên vị, đối xử không cân bằng nên mới dẫn đến chuyện này xảy ra. Dư thị là mẫu thân mà không biết dạy con, nên phạt đóng cửa sấm hối 3 tháng, từ nay về sau ăn chay niệm phật ở phật đường, chép kinh văn để tĩnh tâm, không được phép đụng tay, đụng chân gì tới chuyện trong vương phủ nữa. Uyển Ngọc...thân là nữ nhi lại đi quyến rũ nam nhân, sau đó lại đổ tội cho người ta, đáng lý phải bị đuổi ra khỏi nhà tuy nhiên là do trẻ người non dạ, lại không được dạy dỗ đúng cách dẫn tới bị ép mới làm ra tội lỗi này, nên phạt theo lệnh của thánh thượng, gả tới phủ đệ ngũ hoàng tử làm trắc phi, dù là ở nhà mẹ hay nhà chồng cũng chỉ có thể đi bằng cửa sau, không được mang theo của hồi môn và tỷ nữ bồi giá, gả tới nhà chồng rồi thì đầu có sống chết, cũng không cần phải báo về nhà mẹ làm gì. Uyển Tâm, Uyển Ca, Lâm Thân, Lâm Tân và Ngụy thị đồng loạt bị phạt đánh 20 trượng để nhớ cho rõ: Huynh đệ tỷ muội trong nhà phải đồng tâm đồng lực, không được có ý nghĩ đổ kỵ lẫn nhau, làm mẹ thì phải biết dạy con không được bồi vào đầu bọn nhỏ những oán hận và sự đổ kỵ của mình. Riêng Thanh Trọng ta đây, tự phạt hỏa trượng 100 cây, vì tội không biết dạy vợ, bảo con để cho gia môn ô nhục."

*Hỏa trượng: Một cây trượng dùng để đánh người sẽ được tẩm dầu đốt cho cháy lên, rồi dùng đầu đang cháy đó mà đánh lên người. Đây là hình phạt thường dùng cho những Ngự Thuyết sư hay Cường Giả sư ngu hèn.

- -----Lời Tác Giả-----

À...thứ thứ 5 tuần này Miêu vừa bận lại vừa làm biếng, thế nên không thể ra chương mới được cho mọi người. Miêu thành thật x.lỗi mọi người vì để mọi người phải chờ đợi, sẵn thông báo với mọi người là "Từ giờ lịch của truyện sẽ thu hẹp lại, một tuần bảo đảm ra 2 chương, còn thêm nữa hay không thì tùy..."

- -----Hết Chương 92-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Cảm Xúc Đan Xen (Đã sửa chính tả)

Một lời đã định của Thanh Trọng khiến cho tất cả những người có mặt ở đây đều một phen không thể ngờ tới được. Ở đại sảnh lúc này im lặng như tờ, tầm vài giây sau đám người mới coi như là hoàn hồn, lúc này có kẻ mừng rỡ vô cùng, có kẻ thờ phào nhẹ nhõm, lại có người lo lắng không yên, cũng có người lại cảm thấy không cam tâm một chút nào cả, vì họ không làm mà lại bắt họ chịu chung tội.

Người mừng rỡ vô cùng chính là Dư thị, bởi Thanh Trọng ít nhất đã giữ lại Uyển Ngọc cho tới khi nàng ta xuất giá đúng như yêu cầu của bà ấy. Kẻ thờ phào nhẹ nhõm thì là Uyển Ngọc và Lâm Tân, tuy không được đúng theo ý của hai người họ, nhưng ít ra vẫn là tốt hơn rất nhiều việc trực tiếp bị đuổi ra khỏi nhà.

Người thấy không cam tâm chính là mẹ con Ngụy thị - Uyển Tâm, vốn trong lòng mừng rỡ vì chắc chắn Thanh Trọng sẽ đuổi mẹ con Dư thị đi khỏi nhà, nào đâu không những Dư thị - Uyển Ngọc không bị đuổi mà lại bỗng dưng mẹ con hai người họ bị phạt chung 20 gậy, thật là không hề cam tâm một tý nào cả, tuy nói là nói như thế nhưng chung quy vẫn là sợ uy của Thanh Trọng mà im ru chịu tội chứ không dám mảy may lên tiếng.

Và người lo lắng không yên lại chính là Uyển Ca và Lâm Thần, không phải là hai người lo cho bản thân mình hay những người kia mà chính là lo cho Thanh Trọng. Thanh Trọng tuy nhìn bề ngoài khỏe khoắn như vậy nhưng là người đã có tuổi, làm sao có thể chịu được đại hình như vậy kia chứ? Uyển Ca tuy không hề biết được hình phạt Hóa Trượng kia là gì nhưng nàng biết chắc được rằng hình phạt này nặng hơn so với phạt trượng bình thường. Thanh niên cường tráng bị đánh 100 trượng ít nhất là nằm liệt giường 3 tháng chứ đừng nói là một đại thúc 40 tuổi.

Vì thế cả hai không hẹn mà gặp, cùng nhau cầu xin Thanh Trọng suy nghĩ kỹ lại hình phạt của bản thân.

"Phụ thân người tuổi đã tứ tuần, tuy vẫn mạnh khỏe nhưng không đủ sức để chịu nhiều trượng hình như thế đâu, mong người hãy nghĩ lại a. Nếu người vẫn muốn phạt y như thế... vậy con sẽ chịu thay cho người một nửa!"

"Phụ thân, đại ca nói rất đúng, sức khỏe của người không cho phép người liều mạng như thế đâu, là con người ai cũng sẽ phạm sai lầm, giờ đây mọi việc đã rồi người cũng không cần phải làm như vậy đâu, người là trụ cột của Cảnh vương phủ, người phải vì mọi người mà chống đỡ không thể chịu phạt nhiều như thế được, xin người ít nhất cũng phải giảm lại một nửa."

Lâm Tân đang khá vui khi muội muội và mẫu thân của mình có thể coi như là vượt ải bình an thì lại bị xì cái mặt ra bởi Lâm Thần không những không vì chuyện bị phạt chung mà nổi nóng thậm chí không quan tâm chuyện đó, chỉ muốn khuyên nhủ phụ thân không nên tổn hại sức khỏe, còn đòi chịu phạt thay. Đối với Lâm Tân thì việc này không hề tốt bụng, người huynh trưởng này của y chỉ là muốn ghi điểm trước mặt Thanh Trọng mà thôi, chuyện này cũng gián tiếp khiến y phải bắt chước mà xin chịu phạt thay bằng không sợ sẽ lép vế.

Ngụy thị tuy có chút nhần nhỏ với chuyện phạt chung nhưng thấy Lâm Thần hành xử khéo léo, thông minh mà bà ta một phen mừng rỡ, đối với bà mà nói hành động kia của Lâm Thần không phải biểu hiện cho sự hiếu thảo mà là một sự thông minh, nhanh trí mà thôi. Uyển Tâm nằm không chịu trận đã cay cú, giờ đây lại thấy Uyển Ca "giả vờ" hiếu thảo khiến nàng ta càng khó chịu hơn, nhưng vì đang giận Thanh Trọng vì phạt lấy nên nàng ta không thêm bắt chước Uyển Ca để lấy lòng Thanh Trọng như thường ngày.

Dư thị và Uyển Ngọc lúc này không còn quan tâm được nhiều như thế nữa, chỉ cúi đầu tạ ơn với Thanh Trọng. Thanh Trọng nhìn hai mẹ con Uyển Ngọc - Dư thị, xem ra chuyện lần này xảy ra đã giúp cho họ nhận ra được cái sai của mình, ông chỉ hy vọng Uyển Ngọc sau này đừng có làm ra những chuyện đại đột như thế nữa.

"Chuyện này kết thúc tại đây, hai mẹ con nàng lui xuống chuẩn bị cho hôn lễ sắp tới đi, còn về chuyện hình phạt của ta...miễn một nửa như lời hai đứa vậy, lát nữa từng người tới Chắp Pháp Đường lĩnh tội đi, đừng để ta phải nhắc nhở."

Dư thị và Uyển Ngọc cúi đầu lui xuống, không hề ngó tới đứa con trai gió theo chiều nào thì bay theo chiều đó kia, Lâm Tân cúi đầu không nhìn trực tiếp Dư thị. Cứ như thế đại sảnh bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường cho tới khi...

"Chuyện trong nhà Cảnh vương ta vốn không muốn xem vào, nhưng lại liên can tới hiền đệ* của ta thì ta không thể không xem vào. Uyển Ca tuy là đích nữ nhưng lại là con út, chuyện này vốn chẳng liên can gì tới con bé cả, cứ làm sao Uyển Ca phải chịu phạt chung với bọn họ kia chứ? Uyển Ca bây giờ không chỉ là đích nữ của Cảnh vương phủ mà còn là nội môn đệ tử của Liên Châu thành ta, thứ cho ta nói thẳng: Sự tỷ của ta ghét nhất là ai đụng tới "đồ" của mình. Nếu tỷ ấy có tới Cảnh vương phủ này gây ra việc gì, thì ta không chắc ai có thể xin tội giúp cho đâu."

*Tiếng gọi cháu mình, với ý tôn xưng.

Mẹ con Dư thị - Uyển Ngọc vừa đi được vài bước thì đã có một giọng nói thanh cao mà điềm tĩnh vang vào, Uyển Ca nghe thấy liền biết ngay là của ai, đó chính là giọng của Cầm thánh. Cầm thánh đã tới từ khá lâu nhưng lại vì chuyện họp bàn gia đình này mà không ra mặt ngay, vừa đúng lúc nghe được một chuyện hay.

Uyển Tâm và Uyển Ngọc đồng loạt nổi lên ganh ghét với Uyển Ca khi nàng được Cầm thánh che chở cho. Có câu này của Cầm thánh, sợ rằng Thanh Trọng sẽ tha cho Uyển Ca, miễn cho nàng không bị phạt chung. Cả hai đều tức tối nhưng lại không thể làm gì được cả, giây phút này cần phải nhẫn nhịn bằng không sẽ khó mà giữ mình.

Thanh Trọng nhìn thấy khách quý tới thăm liền nhanh chóng đứng dậy, cúi thấp đầu hành lễ với Cầm thánh.

"Con gió nào đã đưa Cầm thánh tới vương phủ, không thể nghênh đón từ xa mong Cầm thánh thứ lỗi."

Cầm thánh cười nhẹ, không nhận đại lễ của Thanh Trọng chỉ nói tiếp.

"Cảnh vương không cần đa lễ như vậy, theo thói quen ta và ông ngang hàng, chỉ là việc của Uyển Ca...ông thật sự muốn phạt nó ư?"

"Cầm thánh nói đùa rồi làm gì mà ngang hàng được, tiểu nữ được Cầm thánh và Thủy thánh để ý là phúc hạnh hơn người rồi, còn chuyện hình phạt, Uyển Ca vốn thể chất yếu ớt, bệnh tật hôm nay phạt cũng là để cho có, nếu Cầm thánh đã nói như vậy, thế thì miễn đi. Những người khác vẫn bị phạt như cũ, giờ thì ai về viện nấy đi."

Cầm thánh nghe Thanh Trọng phán như thế cũng coi như là vừa ý của bà. Uyển Tâm, Uyển Ngọc và Ngụy thị tức tối nhưng không dám cãi lời chỉ dám tuân lệnh rồi khỏi đại sảnh trở về viện riêng. Lâm Thần và Lâm Tần cũng thế, nhưng Lâm Thần không trực tiếp trở về thư phòng như đệ đệ của mình mà lại tạt ngang vào Chắp Pháp Đường để lĩnh tội.

Thanh Trọng thấy những kẻ nên đi đã đi xa hết rồi mới quay sang hỏi chuyện Cầm thánh.

"Không biết Cầm thánh tới là vì chuyện gì ạ?"

Cầm thánh lắc đầu, nắm lấy cái tay nhỏ nhắn của Uyển Ca bên cạnh, Uyển Ca tuy không bị phạt nhưng lại không hề vui cũng chẳng buồn vì chuyện nằm không chịu trận, nàng chỉ đang lo cho sức khỏe của Thanh Trọng, lại nói nàng cũng giống như Thanh Trọng, không hiểu vì sao Cầm thánh lại tới Cảnh vương phủ làm gì kia chứ?

"Ta tới đây là vì chuyện nửa đoạn lời nhạc còn dang dở hôm qua. Ta quả thật là nóng lòng muốn được nghe đoạn nhạc đó lắm rồi nên mới sáng sớm đã làm phiền quý phủ như vậy."

Thanh Trọng và Uyển Ca lúc này mới nhớ ra, thì ra là chuyện nửa đoạn nhạc làm tường chuyện gì to tát lắm, Uyển Ca nhanh miệng lên tiếng.

"Thì ra là chuyện đoạn nhạc sao, vậy mà làm con hết cả hồn, vậy người theo con về viện riêng đi, con sẽ viết ra đoạn cuối cho người."

Cầm thánh tất nhiên vui vẻ đồng ý với lời đề nghị của Uyển Ca, thế là cả hai nhanh chóng rời khỏi đại sảnh trở về Túy Liên viện của nàng để Uyển Ca viết lời nhạc cho Cầm thánh.

Thanh Trọng ở lại đại sảnh một mình, bất giác mặt mũi mà trở dài một hơi, ông rãi bước tới Chắp Pháp Đường để lĩnh tội, khi ông tới thì Lâm Thần cũng vừa rời đi khỏi đó, An quân gia báo lại việc Lâm Thần đã tới chuyện phạt cho Thanh Trọng biết, sau đó cho người chuẩn bị hóa trang để hành sự, hai cây trượng lớn được đốt lửa cháy phừng phụt không hề khoan nhượng mà đánh lên da thịt của Thanh Trọng, ông ấy lại không hề kêu lấy 1 tiếng, cứ như vậy cho tới khi đủ 50 trượng mới dừng tay, An quân gia lập tức cho người đi gọi Dược Sĩ sư trong cung tới chữa trị, trong lúc đó thì diu Thanh Trọng về phòng riêng nghỉ ngơi chờ đợi.

- - - - -

Ở phủ đệ ngũ hoàng tử lúc này vô cùng hỗn loạn. Tiếng than khóc, cầu xin vang cả một vùng trời bởi Lục Ngôn nghe theo lời của ngoại tổ phụ y nên đã và đang muốn đuổi hết tất cả thiếp thất trong phủ đi hết và tất nhiên là đám thiếp thất kia không chịu rời đi, kẻ thì lấy cái chết đe dọa, người thì nài nỉ nắm áo cầu tình nhưng chỉ đổi lại một tiếng "Hừ" lạnh của Lục Ngôn. Lục Ngôn mặt một mặt cho đám gia binh tranh thủ đuổi hết đám thiếp thất, một mặt cho các ma ma trong phủ chuẩn bị sinh lễ và tìm một bà mối có tiếng để sang cầu thân Cảnh vương phủ theo lời của Thừa tướng gia.

Trong cung Lý hoàng hậu cũng đã nhận được thư của Lý Thừa tướng, trong thư chỉ có 4 chữ "Tùy cơ ứng biến". Lý hoàng hậu cũng biết giờ này phút này chỉ có thể làm theo lời của hoàng đế, tuy rằng không muốn tí nào cũng phải cho đại nhi nữ của Cảnh vương phủ vào làm trắc phi theo đúng chỉ lệnh của bệ hạ, bằng không bệ hạ mà nổi giận lần nữa thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- - - - -Lời Tác Giả- - - - -

Dạo này Miêu đi học lại nên không có thời gian viết truyện, lịch cũng vì thế mà xáo trộn cả lên, mong các độc giả thông cảm giúp Miêu. Như lần trước đã nói, truyện sẽ thu hẹp lại, 1 tuần chỉ ra có 2 chương thôi. Hứa với các bạn, chủ nhật tuần này sẽ ra chương mới a.

- - - - -Hết Chương 93- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Trả sinh lễ

[Sáng sớm hôm sau - Cảnh vương phủ]

Hôm qua Thanh Trọng tự phạt 50 cây hóa trang, tuy nói không tới mức liệt giường nhưng chung quy vẫn phải nghe theo lời của Dược Sĩ sư, nằm yên một chỗ mà dưỡng thương. Nhưng dưỡng thương chưa được một ngày thì lại có chuyện phiền phức kéo tới.

"Vương gia, quân gia của phủ ngũ hoàng tử tới, còn mang theo 10 phần sinh lễ cùng...muốn cầu thân a."

"Biết là sẽ tới, nhưng tới nhanh thật, giữ lại ngoài cổng, khi nào ta cho phép thì mới cho vào."

Thanh Trọng đang nằm trên giường dưỡng bệnh, nghe được chuyện này mà không biết nên vui hay nên buồn. Lại nói chuyện này vốn tính ra không nên nói là phiền phức, bất quá chuyện này nếu nhìn theo phía của Thanh Trọng thì lại thành một chuyện phiền phức lớn, chuyện này lại không dễ ai giúp được, nên Thanh Trọng buộc phải ra mặt mà chối từ. Bởi ông không còn bất kỳ mặt mũi nào để mà nhận phần sinh lễ này.

Tất nhiên hai bên nội viện cũng đã nhận được tin ngũ hoàng tử cho người mang sinh lễ tới, Ngụy thị và Uyển Tâm tức không nói nên lời lại không thể ra ngoài mà nhìn ngó, vì chuyện tiếp khách vốn là để chủ quân và chủ mẫu làm. Uyển Tâm lại không có hôn phối không tiện xem vào những chuyện thế này và quan trọng nhất mấy ngày hôm nay phải đi nhẹ nói khẽ, bằng không Thanh Trọng nhắc tới chuyện 20 trượng kia là khổ. Đành phải cứ một tiểu ty nữ đi xem xét tình hình rồi về báo cáo.

Bên Dư thị lại có chút khác biệt, Dư thị mặc dù đã được thông báo về chuyện người của phủ ngũ hoàng tử tới đề thân, nhưng không hề tỏ ra hứng khởi thậm chí là không hề quan tâm, an ổn mà ở phạt đường tụng kinh. Dư thị cũng ngay lập tức cho người ngăn cản Uyển Ngọc, không cho nàng ta rời khỏi phòng của mình nửa bước. Dư thị chỉ cần Uyển Ngọc có thể bình an già đi, chuyện còn lại Thanh Trọng muốn như thế nào đi nữa, bà ấy cũng sẽ nghe theo.

Bên của Uyển Ca cũng đã nhận được tin tức, nàng cũng không quan tâm nhiều tới chuyện này cho lắm, dù sao cũng là đám cưới của Uyển Ngọc, Thanh Trọng tất nhiên sẽ vì danh dự của phủ Cảnh vương mà vui vẻ nhận lễ, đồng ý đề thân mà thôi. Còn nàng thì ngoan ngoãn tiếp tục đóng kịch làm một tiểu cô nương 10 tuổi không hiểu sự đời, ham chơi là ổn rồi.

- - - - -

Phía nội viện không ai tới, nhưng bên thư phòng lại khác hoàn toàn. Thanh Trọng và hai nhi tử của mình đều phải có mặt ở đại sảnh để tiếp khách, vừa tới nơi Thanh Trọng đã liếc nhẹ Thanh Lâm Tần vì từ hôm qua tới giờ hẳn vẫn chưa tới Chắp Pháp Đường chịu phạt.

Thanh Lâm Tân dường như cũng nhận ra được chuyện này, hần liền nghĩ ra một cách tạm thời để ứng phó.

"Phụ thân...con hiện tại không thể tới Chắp Pháp Đường chịu tội được, không phải con cố tình lảng tránh chẳng qua là hôn lễ của Uyển Ngọc sắp được tổ chức rồi, con là ca ca của Uyển Ngọc theo lý phải theo muội muội về nhà phụ quân để tiếp khách, tới lúc đó mang theo mùi máu tới nhà của muội phụ thì sợ sẽ kéo theo vận xui cho đôi tân nhân, đợi khi nào hôn lễ tổ chức xong con sẽ tự tới thỉnh tội."

Nếu như là trước đây có lẽ Thanh Trọng đã tin những gì Thanh Lâm Tân nói, có điều bây giờ đã không còn như xưa nữa rồi, Thanh Trọng tuy không nói thành lời như biết rõ Thanh Lâm Tân là muốn kéo dài thời gian, chờ ông quên đi chuyện này mà bỏ qua chuyện bị ăn 20 trượng kia.

"Con nếu đã nói như vậy thì cứ làm như thế đi, nhưng phải nhớ cho kỹ phạt cuối cùng vẫn là phạt, chuyện của Uyển Ngọc ta không tính chung với con không phải vì con vô tội hay may mắn mà là do ta lưu tình, con nên nhớ bản thân vị trí ở chỗ nào."

Thanh Lâm Tân cúi đầu như thể hiển bối thần đã hiểu, nhưng thật tâm hắn là đang rất hận Uyển Ngọc và Thanh Trọng vì Uyển Ngọc đã vô tình phá hủy đi tình phụ tử của bọn họ, mà Thanh Trọng lại vô tình, vô nghĩa, nói bô là bô, nói phạt là phạt.

- -----

Lúc này đây ở ngoài Cảnh vương phủ, người dân trong thành đang rành rang đều tới mà hóng chuyện. Ai ai cũng biết người tới đề thân là ngũ hoàng tử - Lục Ngôn, chỉ là không biết ngũ hoàng tử là muốn đề hôn với vị cô nương nào trong phủ Cảnh vương. Tiểu quận chúa thì khỏi nói rồi, giờ trong phủ Cảnh vương còn lại hai thứ nữa, dù cho có gả ai thì Cảnh vương phủ cũng là quang tông diệu tổ a.

Nhưng có điều bọn họ lại không biết vì lý do gì, Cảnh vương phủ lại không mở cửa lớn đón tiếp dù cho đã hơn thời gian một chung trà trôi qua. Người dân đã bắt đầu bàn tán xôn xao...

"Đã tới lâu rồi, sao vẫn chưa mở cửa mời vào vậy?"

"Ừ nhỉ theo lý dù có đồng ý hay không thì cũng nên mời vào dùng chung trà mới đúng chứ?"

"Các người đứng là không biết gì hết, hiện giờ trong triều và hậu cung đều phân ra hai phe: Ngũ hoàng tử và Chiến vương, Cảnh vương trước giờ đều nghiêng theo phe của Chiến vương, giờ đây lại đồng ý chuyện ngũ hoàng tử đề thân há không phải mà mọi việc thêm rối sao?"

"Woa người biết nhiều thật đó nha."

"Đương nhiên, ta là một trong tứ đại phong thần (chém gió) của kinh thành mà. Theo ta thấy Cảnh vương nhất định sẽ lập ra ranh giới rõ ràng, hôn sự này ông ấy chắc chắn không nhận."

"..."

Nghe những tiếng xì xào to nhỏ, quân gia của phủ ngũ hoàng tử - Hà Bình tất nhiên cũng cảm thấy khó chịu bởi hắn không được biết về chuyện Uyển Ngọc và Lục Ngôn đã viên phòng, trong lòng hắn ta nhất thời nhịn không nổi mà lên tiếng thúc dục.

"Thuộc hạ thay mặt ngũ hoàng tử tới Cảnh vương phủ đề thân, mong Cảnh vương chấp thuận."

Gia binh đang canh gác ngoài cửa thấy vậy cũng nhanh chóng vào trong báo lên, Thanh Lâm Thần cũng thấy người chờ đã lâu, lại không thể thất lễ nên nhắc nhẹ Thanh Trọng, Thanh Trọng cũng biết chuyện này không thể kéo dài thêm nữa, cau mày rồi lại thở dài phát tay ra lệnh.

"Cho họ vào đi, nhưng...không được đem sính lễ vào."

An quân gia đứng bên cạnh Thanh Trọng nghe ông ấy ra lệnh liền nhanh chóng đi mời người đại diện ngũ hoàng tử vào trong. Bên ngoài Hà Bình nhận được lệnh vui mừng mà bước vào trong, dâng lên thư đề thân.

Hà Bình bước vào trong đại sảnh liền cúi đầu thỉnh an, lễ phép mà đưa thư đề thân lên cho Thanh Trọng. Thanh Trọng cầm thư đề thân rồi mở ra xem cho có, được vài giây liền để xuống bàn trà, sau đó tỏ ra trầm ngâm một lúc lâu, xong được một hồi thì ông lên tiếng đưa ra quyết định cuối cùng.

"Chuyện hôn sự này là do thánh thượng ban, ta tất nhiên không có gì để phản đối cả. Quy tắc thì cứ theo thánh chỉ mà làm không cần phải câu nệ gì hết. Hôn sự này...ta chuẩn (tức là đồng ý)!"

Hà Bình nghe được một câu khẳng định này của Thanh Trọng liền thở phào nhẹ nhõm, hần vui vẻ trả lời.

"Vâng, thuộc hạ sẽ về chuyển lời cho ngũ hoàng tử biết. À phải rồi, thuộc hạ đã mang sính lễ tới, đây là danh sách đề Cảnh vương kiểm tra..."

"Không cần đâu, hãy cho người mang về hết đi. Cảnh vương phủ không cần sính lễ, càng sẽ không có hồi môn!"

- -----

Tân nương gả tới nhà chồng mà không có hồi môn là một thiệt thòi cực lớn a, sau này làm sao Uyển Ngọc có thể ăn sung mặc sướng đây? Mời các bạn đón đọc chương tiếp theo với tựa đề "Đại Nhị Nữ Xuất Giá (Thượng)"

- ----Lời Tác Giả-----

Miêu đã lấy bàn phím về rồi, bảo trì hết 50k cũng may là nó không hư hỏng gì nhiều. Nên ra ngay chương mới cho mọi người đây. Ngày mai thứ 5, chắc chắn sẽ ra thêm 1 chương nữa a.

- ----Hết Chương 94-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Đại nữ xuất giá (thượng)

Giữa đại sảnh không khí bỗng lặng im như tờ, có ai ngờ được Thanh Trọng lại đưa ra quyết định như vậy kia chứ? Theo lý thường Thanh Trọng dù có thế nào cũng nên nhận sinh lễ, giờ đây sinh lễ đã đưa tới trước cửa nhà mà nói không nhận là không nhận, không hề quan tâm tới chuyện sinh lễ kia là của ai.

"Phụ thân, sao có thể như vậy? Uyển Ngọc dù sao cũng được thánh thượng ban hôn, đến cả con gái nhà nghèo cũng có hồi môn và sinh lễ, sao Uyển Ngọc lại không có kia chứ?"

Thanh Lâm Tân nhin không được, lên tiếng hỏi Thanh Trọng nhưng giọng nói lại như trách móc hơn. Thanh Trọng cười nhẹ, không hề tỏ ra tức giận, chỉ lạnh nhạt nói một câu.

"Nhờ người chuyển lời tới ngũ hoàng tử: Tội trung không thờ hai chủ, ta đã định sẽ theo Chiến vương thì sẽ theo tới cùng, ngài ấy cũng không cần phải làm lễ cưới này phô trương làm gì. Dù là lên triều hay ngoài phố hay trong nhà, cũng đừng gọi ta hai từ "Nhạc Phụ", hai chữ này ta không dám nhận đâu."

Hà Bình nghe được ngữ khí này của Thanh Trọng, liền có thể nhận ra được ông ấy không hề nói đùa, hần liền cúi mặt rời khỏi đại sảnh, mặt cho Thanh Lâm Tân ngăn cản.

"Khoan đã, phụ thân người không thể nghĩ lại một chút sao, đó là thể diện của Cảnh vương phủ ta đó."

Thanh Trọng đập mạnh tay xuống bàn trà, giọng ông gằn từ chữ.

"Thể diện? Hừ thể diện của Cảnh vương phủ này, vốn đã mất từ hôm Gia Yến kết thúc rồi, giờ này ta chỉ có thể giữ lại một chút tự tôn cho Cảnh vương phủ này, có trách chỉ có trách sự ngu ngốc của...mà thôi, đây coi như là bài học cuối cùng mà người phụ thân này có thể dạy cho nhi nữ của mình."

Thanh Lâm Tân đứng hình mất vài giây, Thanh Trọng lần này thật sự đã tuyệt tình tuyệt nghĩa với mẹ con bọn họ? Cũng phải thôi, ngay cả y cũng muốn dứt áo với mẹ con Dư thị - Uyển Ngọc nếu Thanh Trọng thật sự muốn đuổi hai mẹ con họ ra khỏi nhà chứ đừng nói là ai. Đúng là lúc sinh tử mới biết được lòng nhau...

"Hahaha...đúng...cũng đúng, chính là như vậy."

Thanh Lâm Tân dường như đã hiểu ra được một điều gì đó, hần vừa cười vừa rảo bước quay đi, đi một mạch tới Cháp Pháp Đường để nhận phạt, nhưng hần không chỉ nhận phạt 20 trượng mà đòi nhận tới 50 trượng nhưng An quân gia lại không cho phép, nói rằng như vậy sẽ trái lệnh Cảnh vương, cuối cùng phạt hần đúng 20 trượng rồi cho người vác hần về phòng riêng, sau đó cho mời Dược Sĩ sư tới trị thương cho hần.

Thấy người cần đi đã đi hết rồi, Thanh Trọng mệt mỏi thở dài một hơi, quay sang nhìn Thanh Lâm Thần từ đầu tới cuối không nói lời nào kia. Thanh Lâm Thần nhìn ánh mắt của Thanh Trọng, lại không hiểu vì sao y có thể hiểu ông ấy muốn hỏi gì, liền đáp.

"Con không có thắc mắc gì hết, nếu là con...con cũng sẽ làm như thế."

Thanh Trọng ngạc nhiên vài giây, rồi ông cảm thấy ấm lòng, ít ra trên thế gian này ngoài An Nhân công chúa - thể từ kết tóc của ông ra, vẫn có người hiểu ông muốn nói gì.

"Con thấy sao, nếu ta gửi con đi Thuận Bắc* ngay sau hôn lễ này?"

Thanh Lâm Thần có chút bất ngờ khi Thanh Trọng lại nhắc tới việc đi Thuận Bắc, nhưng bất chợt lại hiểu ra được hàm ý của ông ấy, liền gật đầu đồng ý. Thanh Trọng không còn gì giao phó, liền đưa tay cho An quân gia, để ông ấy đỡ giúp, trở về thư phòng để dưỡng thương. Cùng lúc đó Thanh Lâm Thần cũng trở về phòng mình.

*Thuận Bắc: Một huyện nằm ở biên giới phía Bắc của Đông Tề quốc, giáp với Bắc Tề.

- -----Trước đó nửa nén hương-----

Hà Bình từ Cảnh Vương phủ đi ra, thấy đám thường dân vẫn đứng đó hóng chuyện, ông ta không biết phải làm như thế nào. Đành nhin nhục mà bỏ đi, coi như Cảnh vương không hề đồng ý chuyện hôn sự này.

Thấy Hà quân gia không nói không rằng gì mà quay mặt hướng về phía phủ đệ mà đi, đám gia binh đi cùng lập tức kiên theo mấy rương sinh lễ trở về. Để lại những đám thường dân nửa hiểu nửa không.

"Thấy không ta đã nói mà, Cảnh vương sẽ không đồng ý hôn sự này đâu."

"Không thể ngờ Cảnh vương lại không hề nề mặt ngũ hoàng tử a."

"Người không biết gì cả, ngũ hoàng tử tính ra là hậu bối của Cảnh vương, sợ gì kia chứ?"

"..."

Đám thường dân bàn tán một hồi, rồi sau đó việc ai về nhà nấy. Cảnh vương phủ lại trở về cảnh yên bình của bao ngày, nhưng đó chỉ là bề ngoài còn bên trong...

"Tại sao lại như vậy, ông ta là muốn tuyệt đường sống của ta hay sao? Ta dù như thế nào cũng là thứ nữ đại tiểu thư của Cảnh vương phủ, vì sao đến cả sinh lễ và hồi môn đều không có. Ai cho ông ta quyết định như vậy..."

"Bốp..."

Trong viện của mình Uyển Ngọc kia nghe được tin Thanh Trọng tuy là đồng ý hôn sự nhưng lại từ chối sinh lễ, khiến cho nàng ta tức tới nổi muốn học cả máu, nàng ta ném hết tất cả những gì có thể ném, sau đó quay sang chửi rủa, trách móc những người xung quanh.

Cho tới khi bị một bạt tai như trời giáng của Dư thị làm tỉnh hồn. Dư thị không hề ngạc nhiên trước chuyện không nhận sinh lễ này của Thanh Trọng, vốn là không muốn xem vào chuyện này nữa, nhưng vẫn bị tiếng đập phá, chửi mắng của Uyển Ngọc làm bà phải đích thân đi dạy dỗ.

"Người chửi đi, người mắng nữa đi... để cho ông ấy từ người luôn đi. Ta vốn nghĩ rằng người đã hiểu ra được bản thân đã sai ở đâu, rằng người đã biết kìm nén bản thân mình lại, nhưng giờ người nhìn lại bản thân người đi, có khác gì một con điên chỉ biết chửi mắng, đổ lỗi cho người khác không? Ta trước kia khi gả vào Cảnh vương phủ này cũng không có lấy một món hồi môn, nhưng cuối cùng vẫn có thể sống tới giờ đó thôi. Phần là nữ nhân đã gả vào nhà chồng, thì không thể dựa vào bên nhà mẹ mà sống được nữa, phải biết tự lực cánh sinh, phải lấy lòng phu quân, sinh con đẻ cái mới có chốn mà nương nhờ sau này. Đó mới là chuyện mà người nên làm. Uyển Ngọc người đã lớn rồi, ta không thể nào che mưa, chắn gió cho người được nữa, sau này phải biết kìm lại, nhẫn nhịn mà sống thì họa may mới có thể tồn tại trong gia đình hoàng tộc. Người hiểu chưa?"

Uyển Ngọc bị từng lời từng chữ kia của Dư thị làm cho tỉnh ngộ, nàng ta dù gì cũng chỉ là thứ nữ, lại làm ra cái chuyện xấu hổ tới như vậy, đã thế lại còn bị chính ngoại tổ phụ của phu

quân tương lai lập tẩy, đáng lẽ ra đã bị xử tội chết. Chẳng qua bệ hạ thương tình giữ lại mạng sống, không những thế còn thuận nước đẩy thuyền, ban hôn cho Lục Ngôn làm trắc phi của y.

Thanh Trọng trước giờ là người chính trực, ghét nhất chính là những chuyện mờ ám, đáng xấu hổ này. Không những thế, nàng ta còn cố tình đem những oán hận trong lòng kể hết ra, khiến cho Thanh Trọng thất vọng cực kỳ về mình, lại còn liên lụy cả ca ca và mẫu thân. Chung quy cũng là do lòng đố kỵ mà nên, họa từ miệng mà ra nếu như nàng ta chịu nhẫn thêm vài ngày nữa, thì mọi chuyện có lẽ đã đi theo diễn biến khác.

"Mẫu thân, Uyển Ngọc hiểu rồi...họa này từ con mà ra, đáng lý phải để con chịu, giờ đây con có thể gả vào trong phủ ngũ hoàng tử đã là phúc phần, con không nên tiếp tục đòi co, tranh phần thiệt hơn mà phải nhẫn nhịn, để phụ thân bớt giận giúp ca ca và mẫu thân có thể sớm ngày trở về như cũ."

Uyển Ngọc bị đánh, nàng đau nhưng người đau nhất chính là Dư thị, Uyển Ngọc là máu mủ của bà, sao bà có thể không thương cho được chứ. Bất đắc dĩ mới phải xuống tay với đứa con ruột này, chính là muốn Uyển Ngọc nhận ra được vị trí của mình thật sự nằm ở đâu, để cho nàng ta tiếp tục vươn lên.

Dư thị ôm lấy Uyển Ngọc vào lòng, hai khuôn mặt một biểu cảm, nước mắt cứ thế mà tuôn ra.

"Con hiểu là tốt rồi, con phải nhớ không có gì quan trọng bằng hạnh phúc của mình, ta không hy vọng con thái tử phi hay gì gì đó, chỉ mong con có thể được phu quân yêu thương là tốt rồi. Ngày mai đã là ngày tổ chức hôn lễ rồi, ta đã cho An quân gia đi chuẩn bị mọi thứ hết rồi. Sẽ không để con phải chịu thêm bất kỳ thiệt thòi nào nữa đâu."

Uyển Ngọc ánh mắt căm hận, cắn răng nuốt oán hận vào trong lòng. Dư thị nào biết rằng những lời nói kia chỉ là lời nói suông của Uyển Ngọc để làm bà ta vừa lòng. Còn tận trong thâm tâm của Uyển Ngọc nàng ta hận không thể làm khó được Thanh Trọng, thậm chí là muốn ăn tươi nuốt sống ca ca, muội muội này của mình. Nàng ta sẽ nhẫn, chờ tới khi được làm thái tử phi thì những kẻ đã nợ nàng ta, nàng ta bắt phải trả cả vốn lẫn lời.

Uyển Ngọc lau nước mắt cá sấu của mình, khẽ buông Dư thị ra, mỉm cười giả bộ hạnh phúc.

"Mẫu thân, người đừng buồn, chúng ta rồi sẽ gặp lại."

Dư thị an lòng gật đầu rời khỏi phòng riêng của Uyển Ngọc, để lại Uyển Ngọc một mình trong phòng để nàng ta tịnh tâm. Nhưng vừa khi Dư thị đi khỏi tầm mắt, Uyển Ngọc đã đập tay thật mạnh xuống bàn, gắng gượng nói lớn.

"Nhịn? Ta đương nhiên sẽ nhịn. Đây chỉ mới là bước đầu mà thôi, sau này đường đời còn dài, không ai biết được ai thua ai đâu. Cảnh vương phủ này, lần tới khi ta trở lại, ta sẽ khiến cho tất cả các người phải ngược mắt mà nhìn!"

- -----Lời Tác Giả-----

Tối qua không viết hết do phải làm bài tập, sáng dậy sớm tranh thủ viết đoạn cuối cho mọi người. Uyển Ngọc làm gì có chuyện tâm tình đại biến được chứ. Cô nhân có câu: Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà.

- -----Hết Chương 95-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sùng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Đại Nhi Nữ Xuất Giá (Hạ) (Bản đã sửa lỗi chính tả)

[Phủ đệ ngũ hoàng tử]

"Cái gì? Ông ấy không thêm đọc danh sách sinh lễ, đã vậy lại còn nói như thế sao?"

Hà quân gia ngay sau khi trở về liền đem mọi chuyện đã xảy ra ở Cảnh vương phủ kể lại hết cho Lục Ngôn nghe. Lục Ngôn lúc này vừa tức giận vừa cảm thấy bị xem thường, lại vừa cảm thấy những điều mình đã và đang làm vì cái hôn sự này thật là vô ích. Hắn ta vì cái hôn sự này mà đã đuổi hết toàn bộ thiếp thất, lọc lại các nữ tỳ, kỹ nữ trần di bảo trong phủ đều bỏ vào ruộng sinh lễ, cho người mang tới Cảnh vương phủ để thân. Thư đệ thân kia cũng là hắn chính tay viết, Thanh Trọng không nhận sinh lễ thì cũng thôi đi, đằng này lại còn trực tiếp kháng định sẽ đổi đầu với hắn, chính thức xác nhận sẽ theo phe của Lục Phong, có tức chết không kia chứ?!

"Bẩm, thuộc hạ nào dám thêm mắm dặm muối, những lời kia đều là do chính miệng Cảnh vương nói ra ạ."

"Rầm...!!!"

"Thanh Trọng...ông là muốn ép ta vào đường cùng hay sao?! Tốt...tốt lắm nếu lão ta đã tỏ rõ thái độ như vậy rồi, thế thì chúng ta cũng không cần chuẩn bị hôn lễ này xa hoa làm gì, cứ theo quy củ mà tiến hành thôi, thậm chí ta còn muốn để ả nữ nhân kia phải chịu tội nhục. Ngày thành thân nếu phu quân ở lại lâu xanh thì sẽ như thế nào nhỉ? Hahaha...thật đáng để hóng chờ bộ dạng khó coi của ả nữ nhân đó."

Lục Ngôn tuy đã thêm phần trưởng thành từ vụ đêm Gia Yến nhưng chung quy không thể nào hiểu hết được sự đời, hắn ta chẳng qua là đang cố diễn để lấy lòng phụ hoàng và Thừa Tướng gia, vốn là muốn nhân cơ hội này mà thêm phần thiện cảm với Thanh Trọng. Nào có ngờ bị Thanh Trọng từ chối thẳng thừng, lại còn theo phe của Lục Phong muốn chống đối lại hắn.

Thanh Uyển Ngọc tuy rằng có nhan sắc hơn người nhưng lại tâm cơ thủ đoạn, nơi mà nàng ta bước ra chính là Cảnh vương phủ, một trong những thế lực muốn chống đối lại hắn, hắn tất nhiên không quên mối hận đêm Gia Yến, lần này hắn quyết ăn không được thì phá cho hôi, Cảnh vương phủ nếu đã không cho hắn thể diện thì hắn cũng không cần phải giữ thể diện cho ai cả.

- -----

[Chiều hôm đó - Cảnh vương phủ]

"Nguyệt, người nghĩ sao về chuyện phụ thân từ chối nhận sinh lễ của Lục Ngôn hồi sáng?"

Uyển Ca đang ngồi trên cành cây lê tuyết trước viện riêng của mình, tay trái cầm một quả táo nhỏ, vừa cạy vừa nói chuyện với nhân cách kia của mình.

Nhân cách bên trong cơ thể của nàng cũng bị lời kể của nàng làm cho ngạc nhiên, không thể ngờ Thanh Trọng lại có thể đưa ra quyết định có phần hơi cứng găng này. Xem ra là muốn phân rõ trắng đen với đứa "Tiểu tử" này a. Nhưng Nguyệt lại cảm thấy rất vui và khoái chí khi nghĩ tới chuyện Uyển Ngọc không những không có sinh lễ mà ngay cả của hồi môn cũng không có, dù để làm trò cười cho thiên hạ a.

"Ta thấy chuyện này cũng thường thôi, tuy ta vẫn chưa hiểu rõ lắm về vị phụ thân này của chúng ta, nhưng ta cảm thấy ông ấy là người cương trực, chính chắn, trung thành và rất quan tâm con cái. Uyển Ngọc chuyện này đã khiến cho ông ấy tức tới như vậy, ông ấy không nhận sinh lễ chính là đang cố vớt vát tí thể diện cho phủ của ta mà thôi."

Tĩnh cũng biết rõ chuyện này, có điều nàng là không ngờ ông ấy lại dám trực tiếp đối đầu với Lục Ngôn, dù sao thế lực phía sau hắn cũng không phải là hạng bình thường. Đó là cả một nhóm quan viên đứng đầu là Thừa Tướng gia, trong hậu cung còn có sự vững chắc của hoàng hậu nữa. Xem ra đây là một nước đi, tuy có phần hung hiểm nhưng lại cực kỳ quyết đoán của Thanh Trọng.

"Uk ta cũng có thể nhận ra được, có điều ta vẫn không an tâm tý nào cả..."

"Ngươi không an tâm thì có thể làm được gì? Ngươi đừng nghĩ quá nhiều như thế, tuy nói Lục Ngôn gia thế vững chãi nhưng ngươi mà phụ thân đang nương nhờ chính là bệ hạ và Lục Phong, hai người họ vốn đã trên cơ Lục Ngôn rất nhiều rồi. Lục Ngôn sẽ không dại mà đụng tới phụ thân đâu, chuyện bây giờ mà ta cần lo chính là..."

Tĩnh tuy có phần lo lắng, nhưng nghe Nguyệt nói như thế nàng coi như đã an tâm phần nào, dù sao Thanh Trọng - Cảnh vương cũng chỉ là cái tước vị mà thôi, phụ thân nàng có phải là đại tướng quân gì đâu mà Lục Ngôn nhất định phải đeo bám cho bằng được, cứ để mọi thứ như chưa bắt đầu là được rồi.

"Ừ xem xa là ta suy nghĩ nhiều rồi. Mà chuyện ta cần lo lúc này là gì? Ngươi nói đi."

Nguyệt bỗng cười to, nhưng lại chợt dạ nói khẽ.

"Ngươi tuy quên nhưng ta lại không hề quên, ban trưa ngươi vì chuẩn bị cho chuyến đi Liên Châu mà bỏ ăn buổi trưa, chỉ ăn có cái bánh sao có thể no được kia chứ? Vì thế chuyện quan trọng của chúng ta hiện tại là tìm thứ gì đó bỏ bụng đã."

Nghe Nguyệt nói mà Tĩnh muốn té xuống đất, cứ tưởng chuyện gì quan trọng lắm cơ, ai dè lại đòi ăn muốn chết chứ ỉ. Mà nói đi cũng phải nói lại, nhịn đói không tốt cho sức khỏe nhất là cái tuổi ăn, tuổi lớn này.

"Thưa ngươi luôn đấy, mặt trời đã xuống núi rồi, ta cũng phải đi ngủ đây. Muốn ăn thì tự đi tìm mà ăn, Tiểu Hoa và Doanh Nhi tỷ tỷ bị gọi đi để thêm tay chân cho hôn lễ ngày mai rồi."

Nguyệt gật đầu cười mỉm để Tĩnh an lòng mà đi ngủ. Uyển Ca phi xuống đất rồi ngó nghiêng ngó dọc, cả cái Túy Liên viện chỉ còn mỗi mình nàng. Uyển Ca đành phải tự thân xuống bếp kiểm cái gì đó bỏ bụng. Uyển Ca không ra bếp chính Cảnh vương phủ mà xuống phòng bếp riêng của Túy Liên viện lục lọi, tìm kiếm một lúc nàng chỉ tìm được bột mì và muối cùng với một viên đá có màu đỏ nhạt nhưng khá gai góc, nó nặng tầm 2 cân (1 cân = 0,5kg), hóa ra trong nhà bếp của nàng trước giờ vẫn cứ sơ sài như thế, thích gì cứ tới bếp chính lấy về là được nên không hề đụng tới cái bếp này.

Nếu là ở thế kỷ 21 có lẽ bây giờ nàng đã có bát mì thơm ngon, chín tới...chứ không phải là một bao bột mì nặng 10 cân này. Nàng tất nhiên biết bột mì có thể làm ra sợi mì, nhưng cách nấu ăn công phu như thế chỉ có Tĩnh làm được, còn nàng thì chịu thua, vì thế nàng đành bỏ cuộc, chịu khó lết cái thân đang đói là này ra ngoài phòng bếp chính để tìm thức ăn. Đem bột mì, muối và viên đá màu đỏ nhạt kia cất lại chỗ cũ thì nàng bỗng nghĩ được một cái mùi cực kỳ quen thuộc, tuy ít dùng tới nhưng nàng rất thích nó nên mùi vị đặc trưng này nàng rõ hơn ai hết...Nhưng vì sao mùi vị quen thuộc ấy lại bốc ra từ viên đá màu đỏ nhạt này kia chứ?

Uyển Ca không thể kìm được sự tò mò, cầm viên đá lên ngửi cho thật kỹ, tuy mùi không quá nồng nhưng chính xác là thứ mà nàng đang nghĩ tới, không thể nào sai được. Uyển Ca quá mừng rỡ, tuy không biết đá này là gì nhưng lại là món quà vô cùng quý giá mà ông trời tặng cho nàng a, Uyển Ca hứng thú tới nỗi quên đi cơn đói, đem viên đá này về phòng, cạo ra mà nghiên cứu.

Tầm nửa canh giờ sau, Doanh nhi và Tiểu Hoa trở về Túy Liên viện với bộ dạng khá mệt mỏi và buồn ngủ, nhưng hai nàng cũng không quên tiêu quần chứa của mình, trên đường về đã thuận tay cầm về hai đĩa bánh ngọt và một ít đồ ăn vặt. Vừa vào tới phòng đã thấy Uyển Ca đang chăm chú cạo nhiễm vụn đá ra, rồi dùng lửa đốt hết đồng đá vụn đã nhiễm như bột kia. Kỳ lạ thay cái mùi của đồng đá vụn kia khi đốt ra lại có mùi khét khét, khó ngửi. Doanh nhi ban đầu không để ý, lúc sau mới nhìn rõ viên đá mà Uyển Ca đang cạo ra "Chơi" kia liền nhanh chóng ngăn cản.

"Tiểu tử tông của tôi ơi! Muội hết thứ để chơi hay sao mà lấy thứ này ra kia chứ? Đây là Viên Hóa thạch là một trong những loại đá giúp tăng cường sức mạnh cho các Họa lệnh Cường Gia sư, muội thân là một Ngự sư thuộc tính mà lại đem thứ này ra chơi, muội muốn làm cháy cái viện này mới vừa lòng sao?"

Uyển Ca nghe Doanh nhi nói vậy, nàng nửa hiểu nửa không, ngơ ngác hỏi lại.

"Tỷ nói gì cơ? Đá để tăng sức mạnh khi sử dụng hóa thuật á? Ta hiểu rồi...cảm ơn tỷ nhiều."

Thấy Uyển Ca vui vẻ cầm viên đá lên nâng niu như vừa bắt được vàng làm Doanh nhi lắc đầu ngao ngán, cô lại nói.

"Tiểu tử tông ơi, viên đá này có gì quý giá mà muội làm quá lên như vậy, ở trong nhà kho Cảnh vương phủ có chắp cả ngàn cân kia kia. Muội ấy à ngày mai đã là ngày đại hi trong phủ rồi, mà muội không thèm để tâm gì hết cả. Bên chỗ nhị tiểu thư nghe nói vui mừng lắm chắc là vì đại tiểu thư không được nhận sinh lễ thậm chí là không có hồi môn. Giờ đây nàng ta giả vờ đem mấy món trang sức rẻ tiền gửi cho đại tiểu thư, nói là quà cưới. Nhưng theo nô tỳ thấy, nhị tiểu thư trước là muốn chọc vào nỗi đau của đại tiểu thư, sau là muốn khoe mẽ và lấy tiếng đây mà."

Uyển Ca không hề quan tâm gì tới vụ của nhị vị tỷ tỷ này của mình hết. Đại hi thì sao chứ? Có phải là của nàng đâu mà mừng làm gì kia chứ? Nàng là đang mừng như chưa từng được mừng khi nghe Doanh nhi nói viên đá này không chỉ có một, mà số lượng còn rất rất nhiều. Bấy nhiêu đó thôi...cũng đủ nàng có thể tạo ra một kỷ nguyên "Vũ khí" mới rồi a. Lại nói đến chuyện tặng quà, Uyển Ca bỗng cong miệng mà cười theo kiểu hắc ám cực kỳ, làm hai nha hoàn của mình khá khó hiểu và sợ.

"Quà cưới? Ừ nhỉ sao ta lại không tặng cho "Đại tỷ thân thương" kia một món quà có một không hai nhỉ? Chắc chắn tỷ ấy sẽ rất thích a."

Vừa nói nàng vừa cười, điệu bộ gian xảo một lần nữa hiện lên trên khuôn mặt đáng yêu của nàng. Uyển Ca cười cho đã rồi quay mặt sang hai nha hoàn của mình, y như rằng lúc này nàng mới nhớ tới họ.

"Ủa hai người...à ta cảm thấy mệt rồi, Doanh nhi tỷ tỷ nói đúng, mai đã là ngày đại hi rồi nên ngủ sớm để mai còn thức dậy sớm a. Hai người hôm nay tới nội viện làm giúp chắc cũng đã mệt rồi, về nghỉ ngơi đi há. Ở mà khoan đã...hai đĩa bánh kia là của ta."

Nói rồi Uyển Ca cầm lấy cái giỏ đan bên trong chứa mấy đĩa thức ăn làm của riêng, sau đó miễn cưỡng mà tiễn hai nha hoàn vẫn còn đang khó hiểu kia ra khỏi phòng. Uyển Ca đóng cửa phòng lại, tiếp tục cạo đá cho nhiễm ra, nhưng chưa được một lúc lâu thì Lam Văn đã từ cửa sổ nháy vào trong phòng, báo cáo lại chuyện mà nàng đã giao phó.

"Quần chứa, người đã đưa đi giấu ở ngoại thành đúng như lời của người. Nhưng nữ nhân này vẫn cứ điên điên khùng khùng không chịu nói gì cả, tâm trạng chưa ổn định lắm."

Uyển Ca tay vẫn tiếp tục cào đá, thân nhiên lên tiếng.

"Không vội, dù sao quân cờ đó ta coi như không có cũng được, giờ đây đại cuộc đã định ta cũng không cần lời khai của nàng ta làm gì nữa. Có điều nàng ta cũng là thân bất giao kỷ, chủ nhân sai gì thì phải làm đó, nàng ta đâu có quyền lựa chọn, vậy mà khi hồng việc lại bị chủ nhân ném đi không thương tiếc, ta coi là làm phước cứu nàng ta một mạng vậy. Nốt ngày mai nữa thôi thì ta phải đi xa rồi, những chuyện như trông chừng này đành phải giao lại hết cho người, ta cũng không thể mang người theo được, nếu có chuyện không thể tự giải quyết, có thể tới Chiến vương phủ nhờ giúp đỡ, nhưng cũng không phải cái gì cũng nói hết cho nam nhân đó biết. Hiểu rồi chứ?"

Lam Văn nghe nàng nói như thế, liền hiểu ra mọi việc, y cúi đầu trả lời.

"Thuộc hạ đã hiểu, quận chúa người cứ an tâm, thuộc hạ sẽ tự cân nhắc."

Uyển Ca mỉm cười gật đầu nhẹ, rồi ra hiệu cho Lâm Văn lui ra. Uyển Ca đối với người thuộc hạ này của mình có thể nói là rất an tâm, mặc dù chưa biết thực lực của y mạnh ra sao, nhưng nhìn cách y đi mây về gió (lặng lẽ không một tiếng động) thì có thể biết được y không phải là người bình thường, võ nghệ có thể nói là sánh ngang với nàng. Trước giờ nàng ra lệnh cho y chưa từng thấy y hỏi lại hay thăm dò gì cả, qua điều này có thể chứng minh y thực sự là một bề tôi trung thành.

Nhắc tới chuyện của nữ nhân kia, ban đầu nàng là muốn tìm hiểu một chút lý do vì sao nàng ta lại bị Uyển Ngọc đuổi đi, nhưng qua chuyện Thanh Trọng và Uyển Ngọc hôm trước thì nàng đã biết được nguyên nhân nên cũng không muốn giữ lại làm gì. Nhưng Tĩnh lại nói nàng ta coi như là một người trung thành, chẳng qua là trung thành nhầm người mà thôi, Tĩnh cũng đã kiểm tra giúp cho nàng ta và phát hiện được nàng ta đã bị tẩy não, nhưng là tẩy não theo một cách cực kỳ tiêu cực, điều này sẽ khiến cho tâm thần nạn nhân bị ảnh hưởng rất nhiều, vì thế cho nên nàng ta bây giờ mới trở nên điên dại như thế. Chỉ sợ nửa đời sau này, nàng ta...coi như bỏ.

Nguyệt lại không hề quan tâm nhiều như thế, dù sao cũng đâu phải là người tốt lành gì, sống được thì nuôi, không sống nổi thì chôn thôi. Nàng bây giờ chỉ có hứng thú với món đồ chơi mà mình mới tìm được, Uyển Ca vẫn tiếp tục công việc cào đá của mình, lâu lâu lại cầm lấy cái bánh bỏ vào miệng, nàng thật mong mau tới ngày mai a.

- - - - -

[Sáng sớm hôm sau]

Hôm nay trong thành Đông Kinh vẫn như bao ngày bình thường. Ngoại trừ tin đại nhĩ nữ của Cảnh vương phủ sắp xuất giá đã được truyền đi khắp cả kinh thành này.

"Ngày người đã biết tin gì chưa? Đại nhĩ nữ Cảnh vương phủ sắp xuất giá rồi đó."

"Hả, thật vậy ư? Nàng ta mới 12-13 tuổi thôi mà."

"Sao có thể giá được, ta thấy Cảnh vương phủ sáng sớm đã treo lồng đèn hi. Thiệp mời cũng đã phát đi hết cái thành này rồi cơ mà."

"Vậy người có biết tân lang là ai không?"

"Thẩm Vạn Tổng ta đây, tin tức trên thiên hạ ta đều biết hết. Người đừng có ngạc nhiên, tân lang chính là ngũ hoàng tử - Lục Ngôn đó."

"Gi cơ? Tân lang là hoàng tử, nói như vậy thì thứ nữ đại tiểu như này của Cảnh vương phủ sẽ thành ngũ hoàng phi sao?"

Thấy đám người hóng chuyện không chịu nghe hết lời mình nói đã tự suy đoán, khiến cho Thẩm Vạn Tổng có phần tức giận, nhưng vẫn cố gắng giải thích cho bọn họ hiểu.

"Ngũ hoàng phi các đầu các người ấy. Chưa nghe ta nói hết đã chen lấn vào rồi. Không phải là ngũ hoàng phi mà chỉ là trắc phi thôi. Nhưng hôn sự này là đích thân hoàng thượng ban hôn đấy, như thế coi như cũng không thiệt thòi gì."

Đám người được Thẩm Vạn Tổng khai thông đầu óc, liền "Ồ" lên một hồi lâu. Thì ra hôm trước ngũ hoàng tử cho người mang sính lễ tới Cảnh vương phủ là vì chuyện này, nhưng lạ thay nếu hôn sự này hoàng đế đã ban hôn, vậy tại sao hôm qua Cảnh vương lại không nhận sính lễ nhỉ? Thẩm Vạn Tổng cũng rất thắc mắc chuyện này, y vẫn chưa tìm được nguyên nhân sâu xa trong chuyện này, nên không nói nhiều.

Thẩm Vạn Tổng được mệnh danh là Tử Đại Phong Thần của thành Đông Kinh, hẳn là con trai duy nhất của Thẩm công gia - ông ấy là chủ nhân cả một lượng lớn sông bãi, kỹ viện tại kinh thành. Tuy to mồm thật, nhưng những gì hắn nói điều không phải chuyện bịa đặt, nhưng cũng chưa chắc là chính xác hoàn toàn, có điều lời hắn nói ra không muốn tin cũng không được.

- - - - -

Phụ đệ ngũ hoàng tử và Cảnh vương phủ đều tập nập người ra vào. Lồng đèn, cửa lớn và vách tường đều dán chữ hi lên trên, tỷ nữ và các ma ma bận rộn vô cùng. Vào giờ Thìn (8h-9h sáng) đoàn đón dâu sẽ xuất phát, tới Cảnh vương phủ nghênh tiếp tân nương tử. Thường thì bên nhà gái mở tiệc sớm hơn nhà trai 1 canh giờ, Thanh Trọng và Thanh Lâm Thần đã cố tỏ ra vui vẻ, đón tiếp khách ở cửa lớn.

Trong nội viện, An quân gia cùng Thanh Lâm Thần cho người sắp xếp một số chuyện vặt còn lại trước khi hôn lễ tổ chức. Nguyệt thị lần này lại không hề xem vào bất cứ chuyện gì trong hôn lễ lần này, tránh việc rước họa vào thân, ra lệnh cho đám ma ma cứ theo lệ thường mà làm. Uyển Tâm hôm nay rất vui, vì đã chính thức đuổi được 1 cái gai đi và đi vĩnh viễn, nàng ta cố tình chọn một bộ y phục lộng lẫy nhất, đẹp nhất để gây thương nhớ cho các vị công tử tới dự tiệc hôm nay.

Về phần tiểu quận chúa, Uyển Ca cả đêm không hề chợp mắt, sau khi làm xong món quà liền nhân lúc trời chưa sáng mà kêu Doanh nhi đem qua Từ Vi viện, sau đó Nguyệt không nói không rằng gì mà trực tiếp hóa đổi cơ thể với nhân cách kia của mình. Tĩnh giờ cũng không biết Nguyệt rốt cuộc là mang thứ gì tặng cho Uyển Ngọc, nhưng nàng có thể biết chắc được...đó không phải hảo ý gì cả. Uyển Ca loay hoay một hồi lâu với mấy bộ y phục, cuối cùng tìm được một bộ hồng y vừa ý mà mặc vào. Tiểu Hoa và Doanh nhi đều không có ở trong viện, nàng đành tự lực cánh sinh mà làm "đại" một kiểu tóc, tuy không được như nàng tưởng tượng như ít ra không rồi hết cả lên như trong trường hợp xấu nhất mà nàng có thể nghĩ ra.

Bên Từ Vi viện của Uyển Ngọc cũng đang rất lộn xộn. Uyển Ngọc ngay từ lúc nhìn thấy hi phục và trang sức liền không thêm thứ gì hết. Nàng ta chê hi phục quá đơn sơ, trang sức thì quá đơn giản. Tỷ nữ nói thế nào cũng không thêm mặc. Mặc dù hôm nay là ngày xuất giá của Uyển Ngọc - nhĩ nữ duy nhất của mình, nhưng Dư thị vẫn bình thản ở trong phật đường tụng kinh niệm phật, mọi việc để cho các ma ma và An quân gia sắp xếp. Đang niệm phật lại bị tỷ nữ báo lên chuyện giờ này rồi mà Uyển Ngọc chưa chịu mặc hi phục, Dư thị cau mày nhưng không đứng dậy mà chỉ thân nhiên nói.

"Chuyển lời với con bé: Nó bây giờ có 2 lựa chọn, một là mặc hi phục kia quang minh chính đại bước lên kiệu hoa. Hai là chọn một bộ hồng y nào đó lộng lẫy nhất, bị người ta đàm tiếu mà bước lên kiệu hoa."

Tỷ nữ kia nhận lệnh, đi chuyển lời lại cho Uyển Ngọc. Uyển Ngọc nghe lời này vừa cảm thấy tức giận vừa cảm thấy tủi thân. Nhưng nàng ta buộc phải nhin, cắn răng sai tỷ nữ mặc hi phục và trang điểm cho mình.

Tầm nửa canh giờ sau, kiệu hoa của phủ đệ đã tới cửa sau của Cảnh vương phủ. Đi theo kiệu hoa chỉ có bà mai và tròn bốn gia binh khiên kiệu chứ tân lang không hề tới. Nhìn thấy vị trí để kiệu hoa, người dân đứng xem chuyện và những khách mời đều hiểu được tân nương từ sẽ đi bằng cửa nào. Đám người lại được một cơ hội xi xào bàn tán về chuyện được ban hôn mà tân nương lại đi cửa sau rồi khỏi nhà mẹ.

Thanh Trọng và hai đứa con trai đang tiếp đón khách ở đại sảnh thì tỷ nữ tử báo chuyện kiệu hoa đã tới. Ba người họ nhanh chóng tới cửa sau nơi Uyển Ngọc sẽ đi qua mà rồi khỏi vương phủ, mẹ con Ngụy thị - Uyển Tâm đã tới trước vài phút, Uyển Ca cũng phải tới cho có lệ. Duy chỉ không thấy Dư thị đâu hết, một vài phút sau Uyển Ngọc và bà mai đã đi tới chỗ mọi người đang đứng, y phục của Uyển Ngọc tuy đơn giản nhưng rất đoan trang, coi như thợ may đã tận tâm rồi. Lại nói Uyển Ngọc không trùm khăn đỏ lên, mà chỉ lấy cây quạt che đi phần mặt ở chính diện.

Thanh Trọng nhìn Uyển Ngọc, nâng ta lại cúi đầu không nhìn trực tiếp ông ấy, một phần là vì sợ, một phần là vì khinh thường. Thanh Trọng chưa kịp hỏi vì sao Uyển Ngọc không trùm khăn đỏ thì Từ ma ma đã vội vã chạy tới, vừa thở dốc vừa lên tiếng.

"Đại tiểu thư, Dư di nương kêu lão nô mang thứ này tới cho tiểu thư."

Từ ma ma tay cầm một cái khay, trên cái khay có một chiếc khăn hi được gấp gọn gàng, màu sắc tuy khá cũ nhưng chữ Hỉ (喜) được thêu bên trên lại rất mới và đẹp mắt. Uyển Ngọc nhìn cái khay rồi nhìn Từ ma ma như muốn hỏi bà ấy lấy đâu ra khăn hi này. Từ ma ma biết rằng Uyển Ngọc sẽ thắc mắc như thế liền đáp.

"Đây vốn là khăn hi của Dư di nương lúc trước. Nước ta có tục lệ, khăn trùm đầu tân nương phải để mẫu thân đích thân may cho, nhưng thời gian gấp rút Dư di nương không thể may kịp khăn hi cho người, đành lòng phải lấy chiếc khăn cũ này mà thêu thêm chữ (喜) lên trên. Mong đại tiểu thư đừng chê quê mùa, xấu xí mà không đẹp."

Uyển Ngọc nghe được lời này của Từ ma ma, trái tim nàng ta như thất lại...tay phải bấu lấy khăn hi, khẽ rơi lệ. Uyển Ngọc tính cầm lấy khăn hi trùm lên, lại đi Thanh Trọng lấy mắt, Uyển Ngọc chưa kịp hiểu gì thì Thanh Trọng đã lấy chiếc khăn này trùm lên đầu cho Uyển Ngọc, trước sự ngỡ ngàng của mọi người và Uyển Ngọc, Thanh Trọng cau mày giọng trầm thấp đáp.

"Con gái gả chồng thì như bát nước đổ đi. Nhưng người dù gì cũng là đại nhi nữ của Cảnh vương phủ ta, không tới mức phải bị nhà chồng ức hiếp, nếu có ảm ức gì bên đó thì phải nhớ về nhà, Cảnh vương phủ vẫn luôn là nhà mẹ của người."

Uyển Ngọc ở trong khăn hi nghe được lời này của Thanh Trọng mà trái tim khẽ dao động, mẹ con Ngụy thị - Uyển Tâm đứng ở một bên tức không nói nên lời, Uyển Ca và Lâm Thần thì không quá khó hiểu vì cuối cùng Thanh Trọng vẫn là cha của Uyển Ngọc, ông ấy vẫn là không nỡ cắt đứt ruột thịt này, Lâm Thần thờ phào nhẹ nhõm vì ít ra con đường của hần sau này vẫn còn rộng và dài.

Bà mai canh giờ trong lòng, liền lên tiếng thúc dục.

"Vương gia giờ lành đã tới, tân nương từ phải đi rồi."

Thanh Trọng quay đầu, không muốn nhìn Uyển Ngọc trực tiếp bước ra khỏi Cảnh vương phủ, chỉ nói ba từ "Tốt, đi đi". Uyển Ngọc cúi đầu tạ ơn, rồi quay mặt đi một cách dứt khoát, đối với nàng ta mà nói lời kia của Thanh Trọng chẳng qua là lời an ủi muộn màng, từ nay về sau Thanh Uyển Ngọc - thứ nữ đại tiểu thư của Cảnh vương phủ đã chết rồi, còn nàng ta bây giờ là Trắc Phi của ngũ hoàng tử.

Uyển Ngọc vừa bước ra khỏi cửa thì ngay lập tức đã có một vị ma ma cầm thau nước đỏ ào xuống trước cửa. Uyển Ngọc không hề quan tâm tới điều đó, lạnh nhạt mà bước lên kiệu hoa rồi kéo rèm che xuống, bà mai thấy mọi việc đã xong hết rồi, lớn tiếng thông báo.

"Đại nhi nữ Cảnh vương phủ, xuất giá!"

- -----Lời Tác Giả-----

Lỡ tay viết thêm 2k chữ nữa. Thế là tổng cộng chương 96 này lên tới 4k4 từ. Tuy đã cố gắng nhưng vẫn không thể lượt bỏ bớt được, vì thế mọi người đã có được chương truyện dài nhất mà Miêu từng viết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Hôn lễ - Thắc mắc (bản hoàn chỉnh)

Ngay sau khi kiệu hoa đã khởi hành, đám người Thanh Trọng lập tức trở lại vị trí của riêng mình. Thanh Lâm Tân người đáng lý phải theo tân nương về nhà muối phu* để uống chung rượu hi thì lại bỗng không đi như lệ thường, khiến cho mọi người có phần khó hiểu, bởi ai nấy cũng đều biết Thanh Lâm Tân là kẻ thích kéo bè kết phái, Thanh Trọng cau mày không quan tâm tới ý, dù sao hần không tới phủ đệ ngũ hoàng tử ầu cũng là chuyện tốt.

*Muối phu: Cách xưng hô em rể thời xưa.

Thanh Trọng và hai đứa con trai của mình nhanh chóng tới đại sảnh để tiếp khách, Uyển Tâm thấy Thanh Trọng rồi đi liền tỏ ra đáng thương, bàn tay nhỏ nắm lấy vạt áo của ông ấy mà nũng nịu.

"Phụ thân, Uyển Tâm muốn được ra đại sảnh chơi."

Nghe Uyển Tâm nhõng nhẽo mà Uyển Ca nổi hết cá da gà, đây có còn là nhị tỷ tỷ từng quát thẳng vào mặt của Cửu Thánh Liên Châu thành mà nàng quen không vậy? Ngụy thị tất nhiên muốn nhi nữ của mình đi gặp nhiều nam tử tài giỏi nhưng bà ta không hề năn nỉ giúp Uyển Tâm ngược lại còn ngăn cản.

"Áy Uyển Tâm, con không được làm phiền phụ thân và nhị vị ca ca, nào cùng mẫu thân trở về viện thôi."

Uyển Tâm bĩu môi, nhìn Thanh Trọng với vẻ ảm ức. Thanh Trọng thờ dài lên tiếng.

"Lâu lâu trong phủ mới đãi tiệc cứ để con bé ra đại sảnh chơi đi. Cho một ma ma đi theo trông chừng là ổn thôi."

Nói rồi Thanh Trọng theo bước hai đứa con trai đi ra đại sảnh. Uyển Tâm mừng như bắt được vàng nhanh chóng liếc xéo Uyển Ca. Uyển Ca vẫn cười thậm chí là rất tươi, hay cho

chiều Lạc Mềm Buộc Chặt của Ngụy thị, nàng nhún vai cười nhẹ đáp trả.

"Nhị tỷ, tỷ đi ra đại sảnh thì phải ăn nói sao cho nhẹ nhàng, cẩn thận lại bị tát cho vài cái, hộc cả máu mồm ra như hôm Gia Yến thì khổ a. Muội xin cáo từ."

Dứt lời Uyển Ca cùng nhị vị tiểu nha hoàn của mình rời khỏi, để lại mẫu tử Ngụy thị thập phần tức tối. Uyển Tâm cắn chặt răng, nghĩ lại chuyện hôm trước rồi bỗng nhiên đùng đùng sát khí. Ngụy thị vỗ vai trấn an Uyển Tâm.

"Con cùng Hữu ma ma tới đại sảnh đi, chuyện này ta tự có cách giải quyết."

Uyển Tâm chợt nhớ tới chuyện đại sự, liền kim nén cơn tức giận của mình xuống cùng Hữu ma ma đi ra đại sảnh vương phủ để ăn tiệc.

Lại nói tới buổi tiệc, hôm nay tuy là ngày Uyển Ngọc xuất giá nhưng Thanh Trọng không hề mời tới quá nhiều người, đều là những người buộc phải mời thì mới mời tới góp vui, tính cả những thư đồng, nha hoàn của đám khách mời thì chỉ mới được 300 người.

Bên trong phật đường, Dư thị đang vừa nhắm mắt tụng kinh vừa nghĩ tới những gì Từ ma ma báo lại về tất cả cử chỉ, lời nói của Uyển Ngọc lúc ban nãy, Từ ma ma cũng đã kể về câu nói kia của Thanh Trọng làm Dư thị vừa mừng rỡ lại vừa lo lắng.

Mừng là vì Thanh Trọng đã niệm tình cũ, trong phút chót nói ra lời kia nhằm dẫn dắt bên nhà trai để Uyển Ngọc có thể vinh quang mà gả đi. Lo ở cái chỗ Uyển Ngọc ở nhà chồng một thân một mình không ai nương tựa, cộng thêm chuyện trước đó Uyển Ngọc bị phát giác chuyện gài bẫy hãm hại ngũ hoàng tử, ngũ hoàng tử sẽ không vì mối thù đó mà làm tổn thương Uyển Ngọc chứ?

Dư thị tính toán trong lòng, tay trái cầm lấy cây gỗ mõ, gỗ càng lúc càng nhanh như sự lo lắng trong tiềm thức của bà ấy vậy. Bỗng tiếng gõ liên hồi dừng lại, Dư thị thở nhẹ miệng tự lầm bầm.

"Phận nữ nhi tam tông, tứ đức. Tại gia tông phụ, xuất giá tông phu, phu tử tông tử. Uyển Ngọc ta hy vọng con có thể sống tốt, đường sau này con đi...ta không thể vì con mà lo liệu nữa rồi."

- -----

Ngụy thị ngay sau khi ra lệnh cho đám tỷ nữ, ma ma lui xuống hết thì liền đi thẳng tới Túy Liên viện của Uyển Ca để bàn chuyện. Thấy Ngụy thị tới, Lam Văn ở trên nóc nhà liền phóng xuống thông báo cho Uyển Ca, nàng ban đầu có chút ngạc nhiên, nhưng một lúc sau lại lắc đầu, ý bảo không cần làm gì cả, cứ để bà ta vào.

Lam Văn gật đầu phóng lên nóc nhà ẩn đi. Tiểu Hoa đi pha trà, Uyển Ca và Doanh nhi ở lại đón tiếp "Khách quý". Uyển Ca không hề nóng vội, nàng cứ thích nằm ở cái ghế dài bên dưới cây tuyết lê trong viện.

Ngụy đi bước tới chỗ nàng, nhìn nàng một cách trực tiếp, Uyển Ca cũng không hề trốn tránh, bốn con mắt liên tục dò xét lẫn nhau. Rồi nàng lên tiếng trước.

"Con gió nào thổi Ngụy đi nương tới đây vậy a?"

Giọng nói của Uyển Ca nghe thì bình thường nhưng chui qua lỗ tai của Ngụy thị thì vô cùng chanh chua. Tuy nhiên Ngụy thị lại không hề tức giận ngược lại còn cúi thấp đầu, cung kính trước Uyển Ca.

"Quận chúa, vờ diễn lần này đi quá xa rồi. Chúng ta không nên đùa hoài như thế. Dù sao trong cái nhà này cũng nên có một chủ mẫu mới rồi."

Uyển Ca bị lời nói mang chủ ý kia của Ngụy thị làm cực kỳ khó hiểu. Nàng ngồi bật dậy nhìn thẳng vào mắt Ngụy thị như muốn dò xét kỹ càng.

"Ngụy đi nương đang nói gì vậy? Là đi nương nói sai hay là ta đã nghe nhầm?"

Ngụy thị lắc đầu, khẳng định chắc chắn.

"Quận chúa người đừng có mà qua cầu rút ván chứ? Chúng ta đã giao kèo trước rồi cơ mà?"

Nghe tới đây Uyển Ca và Doanh nhi vẫn không thể hiểu được, Ngụy thị đang muốn nói cái gì. Uyển Ca cắn răng, xem ra giữa Ngụy thị và Thanh Uyển Ca của kiếp này có chút liên can với nhau a. Không...không phải là một chút, phải nói là rất nhiều. Uyển Ca nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, diễn cho tròn vai của mình.

"Ta chỉ muốn đùa với Ngụy đi nương một chút thôi đó mà. Nào có chuyện qua cầu rút ván kia chứ? Chuyện chủ mẫu ta đây đã "tận tâm" rồi, ta lại sắp phải lên Liên Châu, mọi chuyện còn lại đi thế nào, nước đi ra sao đều là do Ngụy đi nương rồi."

Ngụy thị nghe Uyển Ca nói như thế liền hiểu ngay, bà ta vui vẻ mà trả lời.

"Thì ra là như vậy, thế mà cứ tưởng quận chúa...ta thật là quá nóng lòng. Quận chúa an tâm, người hãy đi luyện tập thật tốt a, mọi chuyện trong phủ cứ giao lại cho ta là được. Không làm phiền quận chúa nghỉ ngơi nữa, ta xin được phép cáo từ."

Uyển Ca giả vờ cười, cho Doanh nhi tiễn Ngụy thị đi ra khỏi cửa lớn Túy Liên viện. Uyển Ca lúc này tập trung suy nghĩ, tới mức không phát hiện ra được tiếng bước chân của Tiểu Hoa.

"Ủa Ngụy đi nương về rồi sao? Tiểu thư...tiểu thư...."

Uyển Ca hoàn hồn, nàng gật đầu chỉ về phía Doanh nhi đang đi vào "Ủm" một tiếng. Sau đó rời khỏi chỗ của mình đi lòng vòng, não của nàng vẫn chưa thông được cái vấn đề này a. Thanh Uyển Ca ở thế giới này và Ngụy thị...bọn họ rốt cuộc đã bàn tính chuyện gì với nhau, vì sao Thanh Uyển Ca này lại muốn Ngụy thị làm chủ mẫu???

- -----

[Chiến vương phủ]

Từ lúc trở về từ Gia Yến, Lục Phong hầu như không bước ra khỏi viện riêng nữa bước. Có chuyện gì cũng là ám vệ tới đưa tin, Lục Phong nghe đó mà ra lệnh cho bọn họ. Tới mức thiệp mời của phủ đệ ngũ hoàng tử đem tới cũng không thèm để tâm.

Đám người hầu của Lục Phong vô cùng biết lý lẽ, không hề to nhỏ gì cả. Chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, rốt cuộc là vì lý do gì khiến y đóng cửa bế quan a. Cứ thay phiên nhau trông chừng cửa lớn của viện, sợ rằng xảy ra chuyện, thức ăn và nước uống được đưa tới đúng bữa, Lục Phong vì đói nên mỗi lần đại khái cũng ăn được một bữa.

Hắc Nhị ban đầu tưởng là vết thương của Lục Phong tái phát liền nhanh chóng mời Bàng lão tới xem thử. Lục Phong vốn không muốn tốn thời gian cho việc này nhưng bị Bàng lão hào hảo la rầy cho một trận, giờ đây không còn trong quân doanh nữa, Lục Phong không có quyền phạt Bàng lão tội bất kính.

Nhìn thấy vết thương của Lục Phong đã không còn gì đáng ngại nữa cả, Bàng lão mới an tâm trở về quân doanh. Lục Phong sau đó vẫn tiếp tục ở trong căn phòng đó cho tới sáng sớm hôm nay...

"Phù...cuối cùng cũng đã thành công rồi. Hắc Nhị, người cho người dọn dẹp căn phòng này đi nhé. Ta đi tắm rửa một lát."

Thấy Lục Phong cuối cùng đã chịu "Xuất quan" Hắc Nhị vô cùng vui mừng. Theo lệnh Lục Phong cho người vào dọn dẹp căn phòng kia. Hai tỷ nữ và hai gia binh bước vào nhìn thấy một núi vàng trắng và đá quý đủ màu bị méo mó được vứt đầy sàn mà mắt sáng lên. Ngay lập tức đi hỏi Hắc Nhị xem đồng vàng trắng đó bọn họ có thể lấy hay không? Hắc Nhị không thể từ chối được liền đi hỏi quân gia trong phủ là Triệu ma ma. Triệu ma ma tới nhìn đồng vàng và đá quý này mà thờ dài, cho người phân phát cho tất cả hạ nhân trong phủ, xem như là thưởng tết sớm.

- -----

Kiểu hoa xuất phát từ Cảnh vương phủ không tới 500 bước đã tới phủ đệ ngũ hoàng tử. Lúc này bách tính và những khách mời đều đứng trước cửa lớn để đón chờ kiểu hoa. Nhưng kiểu hoa chỉ dừng lại ở cửa sau phủ đệ, sau đó bà mai nhanh chóng dẫn tân nương từ bước vào từ cửa sau.

Uyển Ngọc bước chân qua chậu lửa, thẳng lưng ngẩng cao đầu mà bước vào phủ đệ. Ngay cái lúc nàng ta bước chân vào thì bản thân nàng ta biết rõ, mọi việc đã không thể nào quay đầu được nữa rồi, nhưng nàng ta sẽ không bao giờ hối hận.

Một đám người nhìn thấy tân nương từ bước vào từ cửa sau trong lòng khó hiểu vô cùng. Tuy nói là Trắc Phi nhưng dù thế nào cũng là do thánh thượng ban hôn, theo lý thì nên để nàng ta bước vào từ cửa chính mới phải. Lại cảm thấy hôn lễ này cứ thiếu thiếu thế nào ấy, tân nương mà lại không có tỷ nữ bồi giá càng không có lấy một rương sinh lễ nào cả, chỉ thấy bà mai cầm theo mấy hộp quà, chẳng lẽ Cảnh vương phủ đối với đại nhi nữ này tệ bại tới thế sao?

Hà quân gia nghe được những lời bàn tán liền cảm thấy khó chịu, nhanh chóng ra mặt ứng biến.

"Mọi người còn đứng đây làm gì, mau mau vào trong đại sảnh. Ngũ hoàng tử và trắc phi sắp làm lễ bái đường rồi."

Nghe Hà quân gian thông báo như thế, đám khách mời nhanh chóng vào trong phủ đệ cốt là để hóng xem kịch hay. Nói đến chuyện khách mời cũng kì lạ, hôm nay nói là hôn lễ của ngũ hoàng tử nhưng sao lại chỉ thấy loáng thoáng có ba vị hoàng tử tới để chúc mừng là nhị hoàng tử, lục hoàng tử và thất hoàng tử. Còn những hoàng tử, công chúa khác đều chỉ sai người tới biểu quà chứ không hề tới góp mặt.

Hà quân gia cho người phát kẹo hi cho những bách tính ở trước cửa lớn, rồi nhanh chóng đi vào trong đại sảnh. Lục Ngôn một bên không hề muốn làm lễ với Uyển Ngọc nhưng lại bị ma ma của hoàng hậu thúc ép, thậm chí là đe dọa, hẳn ta bắt buộc đi phải ra đại sảnh làm lễ thành thân với tân nương tử.

"Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê đối bái...lễ thành!"

Rất nhanh chóng lễ bái đường đã xong với biết bao nhiêu ánh mắt dị nghị của đám khách mời. Uyển Ngọc sau khi bái đường xong liền được bà mai và tỷ nữ dẫn đi về hậu viện, để Lục Ngôn ở lại tiếp đãi khách khứa, Lục Ngôn nhờ thế có cơ hội uống thật no say.

- -----

[Lữ quán - thành Đông Kinh]

Ba vị đại tông sư đã thu xếp xong hành lý, chỉ đợi Uyển Ca tới là có thể đi được. Có điều được hơn 2 canh giờ mà vẫn không thấy mặt mũi của nàng đâu hết. Thủy thánh tuy không giận nhưng vẫn tỏ ra khó chịu.

"Nha đầu này sao mãi vẫn chưa thấy đến, thật là khiến cho người khác lo lắng."

Cầm thánh cũng cảm thấy bất thường, Uyển Ca tuyệt sự không có chuyện thất hứa nhưng vì lý do gì mà giờ này vẫn chưa thấy tới*.

*Do lữ quán của Thủy thánh ở gần tường thành để dễ dàng xuất thành nên chuyện Uyển Ngọc đám cưới không hề biết tới.

Lúc này nam nhân tầm 20 tuổi mặc hắc y cưỡi ngựa chạy tới lữ quán tìm đám người Cầm thánh để thông báo. Hắc y bước vào trong quán đã thấy ba vị đại tông sư đã chờ sẵn ở dưới lầu, liền bước tới cung kính tâu.

"Thuộc hạ là Hắc Cửu, một trong các ám vệ của Chiến vương, thay mặt vương gia và vương phi tới chuyển lời, mong ba vị hãy ở lại kinh thành thêm một hôm, ngày mai giờ Thìn vương phi sẽ tới hội ngộ."

Thủy thánh đang khá nóng ruột lại nghe hắc y nhân xưng là ám vệ của Lục Phong liền tỏ ra dửng dưng.

"Có gì mà phải để ngày mai? Không phải đã thống nhất rằng hôm nay sẽ khởi hành sao? Tên tiểu tử đó, lại ngang nhiên cướp đồ đệ của ta?"

"Su ty bớt giận, người nói đi vì sao lại dời ngày khởi hành."

Cầm thánh thấy Thủy thánh muốn nổi giận với hắc y nhân kia lập tức lên tiếng giải vây. Hắc y nhân lạnh cả sống lưng, lập tức trả lời.

"Bẩm chuyện này không hề liên can gì tới vương gia, chuyện là đại tỷ của vương phi hôm nay xuất giá nên vương phi buộc phải ở lại thêm một ngày."

Cầm thánh và Thủy thánh nghe được lời giải thích này của ám vệ có chút bất ngờ. Không thể ngờ lại có chuyện như vậy, thảo nào Uyển Ca không tới, Thủy thánh phẩy phẩy cái tay, lên tiếng.

"Được rồi, chỗ này không còn việc của người nữa. Về đi, à mà nhớ chuyển lời với chủ tử của người rằng: Uyển Ca là vị hôn thê của nó, thời gian con bé đi mà nó dám đào hoa, ta sẽ khiến cho nó Đoạn Tử Tuyệt Tôn!"

Hắc y nhân nghe được câu này của Thủy thánh mà kinh hãi nhanh chóng cáo lui, quất ngựa mà bỏ chạy về vương phủ. Cầm thánh và Kiếm thánh nghe được lời đe dọa của Thủy thánh mà khẽ chột dạ, Kiếm thánh cảm thấy áy náy liền đứng dậy trở về phòng của mình, rồi lại tự dằn vặt bản thân.

- -----Hết Chương 97-----

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Náo loạn đêm hôn lễ (bản thảo)

Uyển Ca ở trong viện của mình đầu óc vẫn đang cố gắng tưởng tượng tới tất cả khả năng có thể xảy ra về mối quan hệ giữa Thanh Uyển Ca kiếp này và Ngụy thị. Đầu óc nàng vẫn là không thể hiểu được, tại sao Thanh Uyển Ca lại muốn Ngụy thị làm chủ mẫu, là vì bà ta đe dọa, uy hiếp hay là một vụ giao kèo?

Nàng ngồi trên lan can trước phòng đầu óc cứ nghĩ mãi tới việc kia tới mức quên cả chuyện đã hứa sẽ tới Nhiệm Thành Lâu gặp Lục Phong. Vốn là cuộc hẹn này diễn ra vào ngày hôm qua nhưng vì chuyện hôn lễ của Uyển Ngọc, cộng thêm chuyện Lục Phong nói là bận nên dời lại hôm nay.

Hắc Nhị đích thân tới chuyển lời giúp Lục Phong nên chuyện này không hề sai được, nàng cũng đã nhờ Hắc Nhị nhắc với Lục Phong nhờ hắn cho người đi tới lữ quán của Thủy thánh đang ở mà thông báo giúp một tiếng chuyện dời ngày lên Liên Châu thành.

Trời lúc này đã trưa đứng bóng, khách khứa trong phủ đã được Thanh Trọng đuổi khéo đi cả rồi. Mọi việc trong phủ gần như đã trở về như bao ngày bình thường, lồng đèn và giấy dán hi đã được gỡ xuống toàn bộ, nhìn từ ngoài nhìn vào sẽ khó mà đoán được hôm nay Cảnh vương phủ về tổ chức lễ Vu Quy cho đại nhi nữ.

Doanh nhi mang com trưa lên cho Uyển Ca, thấy nàng vẫn còn ngồi đừ ở lan can suy nghĩ tới thất thần, thờ dài bước tới vỗ vai làm Uyển Ca giật mình.

"Tiểu thư, nên ăn chút gì đi thôi, sáng giờ người chưa ăn gì hết. Lam Văn và Tiểu Hoa đều đã ăn hết rồi, chỉ còn mình thôi."

Uyển Ca giật mình ném một chút nữa là té bật ngựa xuống đất may mà nàng nhanh tay với lấy cây cột. Hoàn hồn nhìn Doanh nhi mới chợt nhớ tới "Nam Nhân Tóc Trắng" chủ nhân trước đây của Doanh nhi. Nàng hoảng hốt nhìn sắc trời rồi quay sang nhìn Doanh nhi, giọng nàng vừa lo lắng vừa có phản ánh mắng.

"Sao tỷ không chịu nhắc ta, ta quên tỷ cũng quên luôn. Thật là...còn ăn uống gì tầm này nữa, chúng ta mau tới Nhiệm Thành Lâu thôi, không cần gọi 2 người kia đâu (Tiểu Hoa - Lam Văn)."

Doanh nhi được Uyển Ca nhắc mới nhớ ra, cảm thấy bản thân có phải chưa già mà đã lú lẫn rồi không? Doanh nhi với lấy cái áo khoác cho Uyển Ca, sau đó liền cùng Uyển Ca đi ra từ cửa sau để tránh phiền phức không đáng có.

- -----

Lúc này tại Nhiệm Thành Lâu, đã có người uống được 10 chung trà. Trong lòng lại không hề bức tức ngược lại cảm thấy lo lắng hết sức, trong lòng lại nghĩ vu vơ.

Có phải nàng ấy giận mình nên không tới hay là quên mất rồi, mình có nên cho người đi mời không, như thế liệu nàng ấy có giận mình không, lát nữa phải gỡ lời thế nào đây?

Đầu óc lo lắng, tay chân không thể dễ yên, cứ nhìn xuống cái cửa lớn của Nhiệm Thành Lâu chờ đợi trong im lặng. Hắc Nhị một bên vừa ngó chừng giúp Lục Phong vừa cảm thấy Lục Phong là "Biết Động Lòng" rồi, trên thế gian này làm gì có ai có thể khiến hắn hao phí tâm tư như vậy kia chứ?

Tầm nửa chung trà sau (5p) Uyển Ca cùng Doanh nhi đã tới Nhiệm Thành lâu, lần này không cần phải chứng minh gì cả, cận vệ của Nhiệm Thành lâu thấy nàng đã lập tức mời vào trong, nói là "Có người đang đợi ở tầng 3"

Uyển Ca đi qua tầng 1 vẫn là ồn ào náo nhiệt như trước kia và tầng 2 chật kín bàn ghế. Vừa leo tới tầng 3 thì nàng đã có thể tìm ra ngay nam nhân có màu tóc khác biệt hoàn toàn so với những người còn lại, Lục Phong là người ở bàn cũ trước kia của nàng.

Uyển Ca ngồi xuống bàn, nhìn nam nhân bên cạnh, cố gắng giải thích lý do đi trễ.

"Thật xin lỗi nhé, ta bắt huynh phải chờ lâu như thế. Ta bận một số việc..."

"Không sao, ta cũng mới đến thôi."

Nghe câu này của Lục Phong mà Hắc Nhị ho sặc sụa, Lục Phong tới trước Uyển Ca những nửa canh giờ, chờ đợi tới mức ruột gan muốn lộn hết lên rồi. Vậy mà giờ nói là "Chi mới đến" thật là...

Uyển Ca gật đầu vui vẻ nhưng nhìn thấy có cái gì đó sai sai, nàng cảm bình trà lên rồi ra uống thì trà đã hết, ngó xuống đĩa hạt dưa thì thấy đã sạch sành sanh, nếu như nhìn xuống chỗ Lục Phong ngồi có thể thấy được 3 cân vỏ hạt dưa rải đầy trên sàn, những điều này chứng tỏ Lục Phong đã tới từ lâu rồi.

Nàng liền chột dạ, muốn tìm một chủ đề gì đó để nói tiếp thì vừa may trên sân khấu, vật phẩm đấu giá tiếp theo đã được đưa ra. Uyển Ca liền nhanh trí mở miệng phá tan sự gượng gạo này.

"A xem kia đó là lư hương cổ từ thời nhà Tần a. Món vật phẩm cổ như thế, ta rất thích đem về không cần đốt cũng thấy vừa mắt rồi."

Lục Phong nghe Uyển Ca nói như thế liền liếc mắt nhìn cái lư hương cổ trên sàn đấu giá. Lư hương này đã hiện rõ vết ô-xi hóa, nhưng toàn thư được chạm khắc hình kỳ lân vẫn còn rất rõ ràng, lư hương này chỉ nhỏ bằng cái bát ăn cơm, rất thích hợp để trưng trong phòng.

Lần trước đấu giá tuy là lừa được Lục Sách một vỏ to nhưng chung quy vẫn là không thắng được lần đấu giá ấy. Lần này không cần biết là thứ gì, giá cả thế nào, chỉ cần Uyển Ca thích, Lục Phong hẳn sẽ bằng mọi giá thu về tay.

"Một vạn lượng vàng, cái lư hương cổ này bốn vương phải lấy cho bằng được."

Chưa đợi Uyển Ca ra giá, Lục Phong đã cầm bảng số giờ lên và kèm theo đó là một mức giá chỉ có ở trên trời. Trong khi những kẻ khác đang trả giá từng đồng từng xu thì mức giá của Lục Phong đã khiến cho những người đang muốn lấy cái lư hương kia vỡ vụn trái tim.

Một lời nói của hắn nghe thì vô cùng bình thường nhưng sao nghe qua tai những người đang đấu giá thì đó chẳng khác nào một lời đe dọa. Tất cả đều lặng thinh để nữ chủ trì buổi đấu giá đưa ra phán quyết cuối cùng.

"Vàng thừa các vị, chiếc lư hương cổ nhà Tần đã được Chiến vương mua lại với cái giá một vạn lượng vàng. Liệu còn có ai đưa ra cái giá cao hơn nữa không ạ? Một vạn lượng vàng lần một, một vạn lượng vàng lần hai, một vạn lượng vàng lần ba. Chốt giá...lư hương cổ này đã thuộc về Chiến vương gia với giá một vạn lượng vàng!"

Lần chốt giá này đều nằm trong định liệu của mọi người, Uyển Ca không ngờ Lục Phong lại thích cái lư hương cổ này như thế, có lẽ hẳn thích hoa văn hình kỳ lân trên thân chiếc lư hương. Nhân viên bán đấu giá mang chiếc lư hương ra cho Lục Phong để kiểm hàng và thu tiền. Hắc Nhị cầm lấy hộp gỗ chứa cái lư hương bên trong, rồi đưa ngân phiếu cho nhân viên bán đấu giá.

Đội nhân viên kia đi rồi, Lục Phong liền cầm cái hộp gỗ đưa cho Uyển Ca. Uyển Ca liền hiểu ra vấn đề, hóa ra không phải là hẳn thích mà là hẳn muốn mua nó cho nàng a. Nàng cười gương gập đầu cảm ơn cho có lệ, từ đây nàng cũng rút ra bài học, đi bên cạnh Lục Phong không được tùy ý nói thích thứ gì, nếu không nam nhân này sẽ hiểu lầm và mua cho bằng được.

Và thế là Uyển Ca không hề dám lên tiếng nói "Thích" bất kỳ một món vật phẩm nào nữa cả, trừ phi món đó là nàng thật lòng thật dạ yêu thích. Lục Phong rất vui, hai người bọn nàng chỉ im lặng mà nhìn những cuộc tranh đấu vật phẩm rồi lâu lâu nhìn thấy đối phương cười là hạnh phúc rồi. Hạnh phúc của tình yêu, đơn giản chỉ là một khoảng khắc vui vẻ như thế thôi.

- -----Lời Tác Giả-----

Hôm qua là thứ 5 đáng lý phải cho chương mới. Nhưng Miêu vì một số lý do bận bịu nên không ra chương vào đúng lịch được. Vì thế hôm nay thứ 6 khá rảnh nên Miêu viết chương mới bù cho mọi người đây. Mong mọi người và các Tiểu Miêu thông cảm cho nhé.

Chương này phải nói là dài, do Miêu đang cố gắng tén lại tới chương 100 cho tròn. Nên chương này đành phải chia ra làm 3 phần, đây chỉ mới là phần 1 thôi. Miêu sẽ viết thêm 2 phần còn lại sẽ cho ra vào liên tiếp các ngày thứ 7, chủ nhật của tuần này.

À phải rồi phần này chưa sửa chính tả nhé. Có sai đừng la Miêu nha.

- -----Hết "Nửa" chương 98-----

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hai Mặt Độc Sủng Của Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.